

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ПОЛ КЕМПРЕКОС СИНЬО ЗЛАТО

Част 2 от „Архивите на НАМПД: Приключенията на Кърт Остин“

Превод от английски: Александър Владовски, 2003

chitanka.info

С благодарност

Към летците Бил Алоунг, Карл Сквивънър и Дейв Милър — Босия, които така щедро споделиха своя опит и време.

ПРОЛОГ

Летище Сао Пауло, Бразилия, 1991 г.

С мощен тласък от двете си турбини, елегантният корпус на частен реактивен самолет се отдели от пистата и стръмно пое към небесните висини над Сао Пауло. Машината бързо се издигна над най-големия град в Южна Америка и пое курс на северозапад с деветстотин километра в час и на обичайната си височина от дванадесет хиляди метра. В задната част на пътническата кабина, разположена удобно в кресло, с гръб към посоката на движението, професор Франсешка Кабрал гледаше замислено през илюминатора памучната пелена отвън и вече тъгуваше по мъгливите и препълнени с енергия улици на родния си град. В мислите ѝ се намеси приглушено хъркане, долитащо през тясната пътека по средата на кабината. Тя погледна към заспалия в омачкания си костюм мъж на средна възраст и с поклащане на глава се зачуди, какво точно е имал предвид баща ѝ, когато е избирал за неин бодигард именно Филипо Родрикеш.

Измъкна папка от чантата си и започна да нахвърля бележки по полетата на листовите с обръщението, което възнамеряваше да произнесе към участниците в международния природозащитен форум в Кайро. Вече десетки пъти бе преглеждала изказването си, но задълбочеността бе нейна характерна черта. Франсешка беше блестящ инженер и високо уважаван преподавател, но в едно общество и професионална област, доминирани от мъже, от една жена-учен се очакваше да бъде повече от съвършена.

Буквите се мерзелееха пред погледа ѝ. Предната вечер бе стояла до късно, подреждайки научните документи и приготвяйки багажа си. Възбудата не ѝ бе позволила да заспи. Сега погледна завистливо към хъркащия си охранител и реши да дремне и тя. Остави настрана изказването, наведе облегалката на дебело тапицираното кресло и затвори очи. В унеса на гърления шепот от турбините, тя скоро задряма.

В съня си се видя в море, чиито огромни, меки талази нежно я издигаха и спускаха, като някаква медуза. Беше много приятно усещане, докато една вълна рязко я издигна и после я захвърли надолу, като в откъснат асансьор. Клепачите ѝ рязко се повдигнаха и тя се огледа. Изпитваше странно усещане — сякаш някаква ръка я бе сграбчила за сърцето. Всичко като че ли беше наред. От стереоуредбата се носеха омайните звуци на „Самба с една нота“, в изпълнение на Антонио Карлуш Жобим. Филипо още беше в света на сънищата. Но усещането за нещо нередно не си отиваше. Тя се пресегна през пътеката и разтърси спящия за рамото.

— Филипо, събудете се!

Ръката на бодигарда се стрелна към кобура под сакото и той се събуди като войник. Като видя Франсешка, чертите му се отпуснаха.

— Senhora^[1], съжалявам — прозя се той, — заспал съм.

— Аз също. — Франсешка помълча, сякаш се ослушваше и допълни. — Нещо не е съвсем наред.

— Какво имате предвид?

— Не знам — нервно се засмя тя в отговор.

Филипо се усмихна като мъж, чиято съпруга е чула крадци, нахлули нощем в къщата и я потупа по ръката.

— Ще ида да проверя.

Стана и се протегна, после отиде до вратата на пилотската кабина и почука. Вратата се отвори и той надникна вътре. Франсешка дочу неясни звуци от разговор и смях.

Филипо се върна широко засмян.

— Пилотите казват, че всичко е наред, Senhora.

Франсешка му благодари, облегна се в креслото и пое дълбоко дъх. Страховете ѝ бяха глупави. Явно перспективата да се освободи от психическото напрежение на работата, отнела всичките ѝ сили през последните две години, опъваше нервите ѝ. Този труд я бе изчерпал цяла, изсмукал бе всеки неин час, денем и нощем, съсипал бе личния ѝ живот. Погледът ѝ се спря на дивана, поставен напреко на кабината в задната част и едва устоя на желанието да провери, дали металното ѝ куфарче е на мястото си зад меките възглавници. Тя си го представяше като антипод на кутията на Пандора^[2] — вместо зло, изобилие от добро ще се изсипе от него, когато го отвори. Откритието ѝ щеше да

донесе здраве и просперитет за милиони хора и планетата Земя вече никога нямаше да бъде каквато беше досега.

Филипо ѝ донесе бутилка студен портокалов сок. Тя му благодари с мисълта, че за краткото време на познанството им, бодигардът е започнал да ѝ допада. С омачкания си, кафяв костюм, оплешивяваща прошарена коса, тънки мустачки и кръгли очила, той можеше да мине за разсеян кабинетен учен. Франсешка не можеше да знае, че този притеснен и ненабиващ се в очи външен вид е резултат от дългогодишни целенасочени усилия. Внимателно изработената способност да се слива с околната среда като избелял тапет, допринасяше за репутацията му на един от най-добрите служители под прикритие в секретните служби на Бразилия.

Родрикеш бе избран лично от баща ѝ. Първоначално Франсешка се бе възпротивила на настояването му да я придружи бодигард. Смяташе, че е вече голяма. Когато разбра, че загрижеността му е истинска, тя се подчини, макар да подозираше, че той се страхува повече от добре изглеждащите ловци на чуждо богатство, отколкото за личната ѝ безопасност.

Франсешка бе привлекателен обект, дори и без семейното богатство. В една страна с преобладаващ мургав тен и черна коса сред населението, тя ярко се открояваше. Синьо-черните очи с форма на бадеми, дългите мигли и почти идеалната форма на устата бяха наследство от дядото японец. Германската баба ѝ бе оставила кестенява коса, висок ръст и тевтонска упоритост в деликатно скулптираната долна челюст. Отдавна бе открила, че стройната ѝ фигура по някакъв начин е плод на обстоятелството, че живее в Бразилия — телата на бразилките сякаш са специално изваяни за изпълнение на националния танц самба. Франсешка бе довършила работата на природата, с цената на стотици часове в гимнастическия салон, където ходеше, за да се освободи от напрежението на научната си работа.

Когато имперската слава на Япония рухва под сянката на двете атомни гъби, дядото е дребен дипломат. Той си остава в Бразилия, оженва се за дъщерята на посланика на Третия Райх, който също е останал без работа, придобива бразилско гражданство и се връща към първата си житейска любов — паркостроителството. Премества семейството си в Сао Пауло, където неговата фирма започва да

обслужва богатите и властимащите. Установява тесни връзки със средите на влиятелни военни и правителствени дейци. Неговият син, бащата на Франсешка, използва тези връзки, за да се издигне, без особени усилия, до ключов пост в министерството на търговията. Майката изоставя инженерното си образование, в което е постигнала впечатляващи успехи, за да се превърне в домакиня и майка. Никога не съжالياва за тази своя стъпка, поне пред хората, но не крие задоволството си от решението на дъщеря си, да поеме по академичните ѝ следи.

Баща ѝ предложи, да използва личния му самолет до Ню Йорк, където трябваше да се види със служители на ООН, преди да вземе редовен полет за Кайро. Тя много се радваше на възможността да се върне в Щатите, макар и за съвсем кратко и сега ѝ се щеше да накара някак си машината да полети по-бързо. Годишите, прекарани като студентка по инженерни науки в университета Стенфърд в Калифорния, щяха завинаги да останат сред най-приятните ѝ спомени. Погледна през илюминатора и си даде сметка, че няма представа, къде се намират. Пилотите не бяха съобщавали местонахождението им, откакто излетяха. Отиде напред и надникна в тяхната кабина.

— *Vom dia, senhores*^[3]. Искрах да разбера, къде сме и колко време ни остава до края на полета.

Пилотът се казваше капитан Райордън, кокалест американец, с подстригана по военному сламеноруса коса и тексаски изговор, Франсешка не го бе виждала дотогава, но в това нямаше нищо изненадващо. Нито пък в обстоятелството, че Райордън беше чужденец. Макар че самолетът беше частен, той се поддържаше от местна авиокомпания, която осигуряваше и пилотите.

— *Bowanis deeyass* — отвърна пилотът с изкривена усмивка и провлачено подобие на португалски, което нарани слуха ѝ. — Съжالياвам, че не ви държах в течение, мис. Видях, че спите и не исках да ви безпокоя. — Намигна към втория пилот, масивен бразилец, чиято мускулеста фигура бе доказателство за съвестната му работа с щангите. Пилотът се усмихна, докато оглеждаше фигурата на Франсешка. Тя се почувства като майка, заловила немирните си деца, когато се готвят да извършат някаква лудория.

— Каква ни е програмата за полета? — попита делово тя.

— Ами-и-и, в момента сме над Венецуела. Трябва да стигнем Маями след около три часа. Докато ни заредят, ще си поизпънем краката и след още три часа сме в Ню Йорк.

Тренираният инженерски поглед на Франсешка се спря на контролните прибори. Вторият пилот забеляза интереса ѝ и не можа да устои на желанието да се покаже пред хубава жена.

— Тоя самолет е така съвършен, че може и сам да лети, докато ние си гледаме мач по телевизията — заяви той, като показва огромни зъби.

— Не позволявайте на Карлуш да ви мъти главата! — обади се командирът. — Това просто е ЕЛПС — електронна летателно-приборна система. Тези екрани заместват някогашните контролни прибори.

— Благодаря — каза любезно Франсешка и посочи един екран. — А това компас ли е?

— Да, да — отвърна копилотът, доволен от преподавателските си способности.

— А защо показва курс почти север? — смръщено попита тя. — Не трябва ли да следваме малко по-западен курс, за да стигнем Маями?

Мъжете се спогледаха.

— Доста сте наблюдателна, senhora — каза тексасецът. — Напълно сте права. Но във въздуха правата линия не всеки път е най-бързият начин да се стигне от една точка до друга. Това е така, поради кривината на земния контур. Например, най-бързият път от Америка за Европа води отначало нагоре и описва огромна дъга. Освен това, трябва да се съобразяваме и с въздушното пространство на кубинците. Не искаме да дразним добрия стар Фидел.

Ново смигване и усмивчица.

Франсешка кимна.

— Благодаря за отделеното време, господа! Лекцията беше изчерпателна. Сега ви оставям, да си вършите работата.

— За нищо, мадам. Винаги сте добре дошла!

Франсешка се върна побесняла на мястото си. Глупаци! Да не я мислят за идиот? Кривината на земния контур, как не!

— Нали ви казах, всичко е наред — вдигна поглед от списанието си Филипо.

Тя се наведе през пътеката към него и отвърна с тих, равен глас:

— Не, не е наред! Мисля, че машината не следва курса. — И тя му каза за компаса. — В съня си усетих нещо странно. Мисля, че е било, когато са променили посоката.

— Да не грешите?

— Възможно е. Но не мисля.

— Поискахте ли им обяснение?

— Да. Предложиха ми една абсурдна теза, според която най-прекият път между две точки не била свързващата ги права и затова била виновна кривината на земния контур.

Филипо вдигна вежди, учуден от такова обяснение, но все още неубеден.

— Де да знам.

Франсешка си спомни други странности.

— Когато се качиха на борда, те казаха, че са заместници.

— Да, титулярите били по други задачи. Те им правели услуга.

— Много странно — поклати глава Франсешка. — Защо изобщо трябваше да повдигат въпроса? Сякаш са искали да неутрализират евентуално любопитство от моя страна. Но защо?

— Имам известно понятие от навигация — промълви замислен Филипо. — Ще ида да проверя. — И той се отправи пак към пилотската кабина. Донесе се мъжки смях и след няколко минути той се върна ухилен. Щом седна, усмивката му помръкна.

— Там има прибор, който показва първоначално зададения курс. Но ние не следваме синята линия, както би трябвало. И за компаса сте права. Не сме на верния курс — заключи той.

— Какво, за бога, става, Филипо?

Чертите на лицето му се изопнаха.

— Има нещо, което вашият баща не сподели с вас.

— Не разбирам.

Филипо погледна към затворената врата на пилотската кабина.

— До ушите му стигнали разни работи. Не че сте в опасност, но достатъчно, за да го накара да ме изпрати с вас, в случай на нужда от помощ.

— Май и двамата имаме нужда от помощ.

— Да, senhora. Но за нещастие, ще трябва да се справим сами.

— Имате ли оръжие? — внезапно попита тя.

— Разбира се — отвърна Филипо, донякъде развеселен от грубия въпрос в устата на тази красива и изискана жена. — Искате да ги застрелям ли?

— Нямах предвид това. Не, разбира се — отвърна тя мрачно. — Имате ли някаква идея?

— Един пистолет не се използва само за стрелба — каза охранителят. — С него може да се заплашва, да се принуждават някои хора да правят нещо, което не им се ще.

— Като например, да ни взят в правилната посока?

— Надявам се, *senhora*. Ще отида отпред и учтиво ще ги помоля, да се приземят на най-близкото летище, като уточня, че такава е вашата воля. Ако откажат, ще им покажа оръжието и ще ги уведомя, че не бих желал да го използвам.

— Вие не можете да го използвате! — забеляза с тревога Франсешка. — Ако пробиете корпуса при тази височина, кабината ще се разхерметизира и всички ще загинем за секунди.

— Това ще ги уплаши още повече — той стисна ръката ѝ. — Обещах на баща ви, че ще се грижа за вас.

Тя разтърси глава, сякаш за да пропъди неприятностите.

— Ами, ако греша? Ако те просто си вършат работата?

— Много просто — сви рамене Филипо. — Ще предупредим по радиото. Ще кацнем на най-близкото летище, ще извикаме полиция и ще изясним всичко. После, продължаваме!

Разговорът им беше прекъснат внезапно. Вратата на пилотската кабина се отвори и капитанът влезе при тях. Той го направи внимателно, принуден да наведе глава под ниския праг на вратата.

— Някакви шегички ли си правите? — попита той с кривата си усмивка. — Знаете ли още?

— Моля, *senhor*? — отвърна Филипо.

— Е, и аз имам една за вас двамата — заяви пилотът. Тежкия поглед под отпуснати клепачи придаваше на Райордън сънлив вид. Но в начина, по който посегна зад гърба си и измъкна затъкнатия зад колана пистолет, нямаше нищо тромаво.

— Дай го тук! — протегна той ръка към Филипо — И много бавно!

Гардът внимателно разтвори широко сакото, за да се види добре подраменния кобур, после измъкна оръжието с крайчетата на пръстите

си. Пилотът го затъкна в пояса си.

— Благодаря ти, amigo^[4] — каза той. — Винаги е удоволствие да се работи с професионалист. — Той приседна на подлакътника на едно свободно кресло и си запали цигара със свободната ръка. — Приказвахме си с партньора и си викаме, че може нещо да ни имате зъб. Викаме си, тия сигурно ни нямат доверие, като пристигна втория път, та по-добре да си изясним нещата, за да няма недоразумения.

— Капитан Райордън, какво точно става? — попита Франсешка. — Накъде ни карате?

— Казаха ни, че сте умна — отбеляза пилотът с усмивка. — Партньорът ми не трябваше да се фука със самолета. — Той изпусна две струйки дим през ноздрите си. — Права сте. Не отиваме в Маями. Насочили сме се към Тринидад.

— Тринидад?

— Чувал съм, че е чудно местенце.

— Не разбирам.

— Ами, вижте какъв е случаят, сеньорита. На тамошното летище ви очаква комисия по посрещането. И не ме питайте кои са, защото не знам. Всичко, което знам е, че са ни наели, за да ви закараме дотам. Очакваше се всичко да мине по мед и масло. Щяхме да ви съобщим, че има технически проблем и трябва да кацнем извънпланово.

— Какво е станало с нашите пилоти? — попита Филипо.

— Случи им се злополука — отвърна Райордън със свиване на рамене. После размаза фасата си на пода. — Та, такива ми ти работи, мис. Стойте си кротко и всичко ще бъде наред. Що се отнася до вас, cavaleiro^[5], съжалявам, задето ви създавам неприятности с шефовете. Бих могъл да ви завържа и двамата, но не ми се вярва да направите някаква глупост, освен ако искате да си карате самолета сами. Още нещо. Изправете се, приятелю, и се обърнете с гръб.

Като помисли, че ще го обискират, Филипо безмълвно се извърна. Предупреждението на Франсешка закъсна. Цевта на пистолета описа сребрист полукръг и се стовари над дясното ухо на охранителя. Зловещият звук на удара бе заглушен от болезнения вик на пострадалия, който се сви на две и падна сгърчен на пода.

Франсешка скочи от мястото си.

— Защо направихте това? — попита предизвикателно тя. — Оръжието му е у вас. Нищо не можеше да ви стори.

— Съжалявам, мис. Аз твърдо вярвам в двойната осигуровка. — Райордън прекрачи проснатото на пътеката тяло, като да бе чувал с картофи. — Нищо не предпазва така ефикасно човек от глупости, както една пукната глава. Там виси аптечка за първа помощ. Докато го оправите, ще стане време за кацане. — Той докосна с пръсти фуражката си и потъна в пилотската кабина, като затвори вратата след себе си.

Франсешка коленичи до пострадалия бодигард. Натопи салфетки в минерална вода и почисти раната. После я натисна, докато спря да кърви и дезинфекцира цялото пострадало място. Огъна в друга салфетка няколко бучки лед и ги допря до главата, за да предотврати подуване.

Докато седеше така край пострадалия, Франсешка се мъчеше да разбере, за какво става дума. Изключваше отвличане за пари. Единствена причина за някого да си даде чак такъв труд, би могла да е научната ѝ разработка. Който и да беше той, явно се стремеше към нещо повече от скиците и писмените материали, свързани с нея. Биха могли да ограбят кабинета ѝ или да отмъкнат багажа от летището. Но им трябваше самата тя, за да разшифрова резултатите от своя труд. Той беше толкова специфичен, толкова изключителен по своя характер, че не се вместише в обичайните научни рамки. За това и никой досега не бе стигал до подобни идеи.

Но в цялата работа нямаше и грам разум! Само след броени дни тя щеше да подари своя труд на света, без да иска нещо в замяна. Никакви патенти, никакви авторски права. Никакви хонорари. Напълно безплатно. В гърдите ѝ се надигна ярост. Тези безскрупулни типове не ѝ позволяваха да направи живота на милиони хора по-добър!

Филипо простена. Идваше на себе си. Очите му се отвориха и погледът му започна да се фокусира.

— Добре ли сте? — попита го тя.

— Зверски боли, така че, изглежда съм жив. Бихте ли ми помогнала да се изправя!

Франсешка го обгърна с ръка и го надигна, докато той седна с опрян в креслото гръб. Отвори бутилка ром от барчето и я поднесе към устните му. Той отпи малко, изчака да се уталожии и глътна по-сериозно. Направи нова пауза, за да се увери, че стомахът му няма да се качи в устата, и след като не повърна се усмихна:

— Ще се оправя. Благодаря ви!

Тя му подаде очилата.

— Опасявам се, че ги е счупил, когато ви удари.

Той ги хвърли настрани.

— Виждам си много добре и без тях. Без диоптри са. — Втренченият поглед, който срещнаха очите на Франсешка, не беше на уплашен човек. Той се обърна към пилотската врата. — Колко време съм бил в безсъзнание?

— Може би, около двадесет минути.

— Добре, има още време.

— Време, за какво?

Ръката му се плъзна по глезена и се появи отново, снабдена с късоцев револвер.

— Ако нашият приятел не бързаше толкова да ми причини главоболие, щеше да открие това — каза Филипо с невесела усмивка.

Той определено нямаше нищо общо с измачкания човечец, който приличаше повече на откачен професор, отколкото на бодигард. Но чувството за реалност я отрезви.

— Какво можете да направите? Те разполагат с поне два пистолета, а и ние не можем да се оправим със самолета.

— Простете ме, *senhora* Кабрал. Още един пропуск от моя страна да ви информирам напълно — отвърна почти виновно Филипо и продължи. — Забравих да спомена, че преди да вляза в специалните служби, работех за военновъздушните сили. Помогнете ми, моля, да се оправя!

Франсешка онемя. Какви още фокуси криеше в ръкава си този човек? Подкрепи го, докато се оправяше на разтрепераните си крака. След минута в тялото му нахлу нова сила, а разумът му се изпълни с решителност.

— Останете тук, докато ви кажа какво да правите — нареди той с апломба на човек, свикнал командите му да бъдат изпълнявани.

Отиде отпред и отвори вратата. Пилотът погледна през рамо и каза:

— Я виж, кой дошъл от пространството между живота и смъртта! Май не съм го праснал достатъчно силно.

— Няма да имаш друга възможност — отбеляза Филипо. Той притисна дулото на револвера зад ухото на тексасеца достатъчно

силно, за да почувства болка. — Ако застрелям единия от вас, другият пак ще може да кара самолета. Кой да бъде?

— За бога! Нали каза, че си му взел пистолета? — изкрещя Карлуш.

— Къса ти е паметта, cavaleiro — намеси се спокойно пилотът. — Кой ще ти кара машината, ако ни убиеш?

— Аз, cavaleiro. Съжалявам, че не си нося пилотската диплома. Ще трябва да повярваш на думата ми.

Райордън леко извърна глава и се натъкна на студената усмивка, украсила лицето на бодигарда.

— Вземам си назад думите за професионалиста — каза Райордън. — И сега какво, мой човек?

— Дай ми пистолетите! Един по един.

Пилотът подаде пистолета си, а после и другия, който бе взел от Филипо. Бодигардът ги подаде на Франсешка, дошла зад гърба му.

— Стани от креслото! — нареди той и се отдръпна назад в пътническата кабина. — Бавно!

Райордън погледна другаря си и се изниза от креслото. Като използваше тялото си за прикритие, той му направи знак с отворена надолу длан. Пилотът кимна едва забележимо, за да покаже, че е разбрал.

Командирът последва Филипо, сякаш теглен от невидима връвчица.

— Искам да легнеш на оня диван там, с лице надолу — каза му бодигардът, без да отклонява дулото на револвера от гърдите на пилота.

— Дявол да го вземе, така ми се щеше да си дремна — забеляза той. — Наистина си много мил.

Франсешка бе отстъпила от пътеката, за да даде възможност на двамата мъже да минат по нея. Филипо я помоли, да извади няколко найлонови торби за отпадъци изпод първото кресло. Искаше да върже с тях пилота. Щом го неутрализира, щеше да остане да се разправя само с партньора му.

Кабината бе дълга около три метра и половина. В теснотията Филипо се видя принуден да се отстрани, за да може другият да мине по пътеката. Напомни му да не предприема необмислени действия, защото при това късо разстояние, нямаше как да не улучи. Райордън

кимна и се насочи към задната част на кабината. Бяха само на сантиметри един от друг, когато вторият пилот рязко обърна машината върху лявата ѝ страна.

Райордън го очакваше, но не знаеше кога точно ще стане, нито пък че ще бъде толкова рязко. Той загуби равновесие и падна в едно от креслата, като удари глава в опората за него. Филипо хвъркна във въздуха и падна върху пилота.

Американецът освободи дясната си ръка и стовари големия си юмрук в челюстта на бодигарда. Няколко галактики преминаха за миг през главата на Филипо и той почти загуби съзнание, но не освободи мъртвата хватка върху оръжието. Райордън се приготви за нов удар. Бразилецът го посрещна с лакът.

И двамата мъже имаха богат опит в улични сбивания. Филипо заби пръсти в очите на американеца, а оня ухапа дланта му. Бодигардът удари с коляно в слабините и когато Райордън отвори уста, му нанесе удар с глава в носа. Хрущялът се счупи. Още малко и щеше да надделее, но в този миг самолетът легна върху другата си страна.

Биещите се хвъркнаха върху кресло на противоположната страна. Сега американецът беше отгоре. Филипо се опита да му нанесе удар с револвера, но пилотът хвана китката му с две ръце и започна да я извива назад и надолу. Филипо беше силен, но не можеше да устои с една ръка срещу напъна на две. Дулото все повече се навеждаше към тялото му.

Сега Райордън бе хванал оръжието и го натискаше надолу. Филипо се бореше мъжки и почти си бе върнал контрола над револвера, но дръжката му стана хлъзгава от кръвта, струяща от носа на американеца. Той успя да насочи оръжието към противника си, докопа спусъка и го натисна. Чу се приглушен звук. Тялото на Филипо се сгърчи, а после се отпусна с проникналия в гърдите куршум.

Машината зае нормалното си положение. Райордън се изправи и тръгна обратно към пилотската кабина. Спря и се обърна, явно усетил, че нещо не е както трябва.

Захвърленият револвер беше върху гърдите на бразилеца, който се мъчеше да го насочи за изстрел. Райордън се хвърли като ранен носорог. Оръжието гракна. Първият куршум удари нападателя в рамото и той продължи напред. Мозъкът на Филипо загиваше, но спусъкът бе натиснат още два пъти. Вторият изстрел улучи сърцето на

американеца и го уби на мига. Третият прелетя покрай него. Докато пилотът се свличаше на пода, ръката на бодигарда вече бе изпуснала оръжието.

Борбата в едната и другата половина на самолета отне само няколко секунди. Франсешка бе хвърлена между седалките и се преструваше на бездиханна, докато окървавеният пилот се насочваше към кабината. Изстрелите я накараха да се притисне по-силно към пода.

Сега внимателно проточи шия към пътеката и видя мъртвото тяло на пилота. Тя припълзля до трупа на Филипо, сграбчи револвера и тръгна към пилотската кабина, забравила от бяс страха си. Шокът премина за миг в бяс.

Вторият пилот беше наведен напред. Не падаше, задържан от предпазните колани. В преградата между пилотската и пътническата кабинни зееше дупка. Дупка имаше и в облегалката на втория пилот. Последният изстрел на Филипо.

Франсешка изправи бразилеца. Стенанието му ѝ съобщи, че е още жив.

— Можеш ли да говориш? — попита го тя.

Карлуш обърна очи и изхриптя:

— Да.

— Добре! Прострелян си, но мисля, че нямаш засегнат важен орган — излъга тя. — Сега ще спра кръвта.

Донесе аптечката с мисълта, че всъщност ѝ трябва шокова зала в отделение за бърза помощ. Почти припадна, като видя локвата кръв, образувана от стичащата се кръв по гърба на мъжа. Притиснатият към раната компрес потъмня начаса, но може и да бе забавил загубата на кръв. Невъзможно бе да се прецени. Единственото нещо, което знаеше с положителност беше, че човекът умираше.

Осъзнала ужасяващата истина, тя погледна към светещите контролни табла, парализирана от мисълта, че този умиращ човек държи ключа към нейния живот. Трябваше да го закрепил.

Франсешка отиде за бутилката ром и допря гърлото ѝ до устните на мъжа. Повечето течност се разля по бузите му, а малкото количество в гърлото, го задави. Той се закашля и поиска още. Алкохолът върна цвета на лицето му и искрицата живот в изцъклените му очи.

Тя долепи устни до ухото му.

— Трябва да летиш — произнесе с равен глас. — Друг шанс нямаме!

Близостта на красивата жена сякаш му даде сили. Погледът му беше стъклен, но напрегнат. Кимна и посегна към бутона на радиото, което го свързваше директно с контрола на полетите в Рио. Франсешка се отпусна в пилотското кресло и нахлузи слушалките. Чу шумовете от кулата. Карлуш я помоли с поглед за помощ, Франсешка заговори, като обрисова положението им на дежурния.

— Какво да правим? — попита го тя.

След мъчителна пауза, гласът каза:

— Веднага се насочете към Каракас.

— Каракас е много далече — изграчи Карлуш, мобилизирал всички сили. — Нещо по-близо.

Проточиха се още няколко мига.

Гласът на диспечера се чу отново:

— Има малка провинциална писта на триста и тридесет километра от вас, по посока на Каракас. Сан Педро. Не разполагат с техника за автоматично насочване, но времето е отлично за кацане. Ще се справите ли?

— Да — отговори Франсешка.

Пилотът се замъчи с клавиатурата на бордовия компютър. Напрегнал всички сили, набра сателитните координати на Сан Педро и ги въведе.

Поведен от компютъра, самолетът започна да завива.

Карлуш се усмихна едва-едва.

— Нали ви казах, че тая машина лети сама, senhora? — Свистящите му думи прозвучаха и някак замаяно. Изглежда, загубата на кръв си казваше думата. Въпрос на време беше да загуби съзнание.

— Не ме интересува как лети — отвърна остро тя. — Важното е, да ни свали долу.

Карлуш кимна и включи програмата за автоматично снижаване до шестстотин метра. Самолетът започна да се спуска през облаците и не след дълго се видяха зелени петна. Видът на твърда почва едновременно зарадва Франсешка и я уплаши. Страхът ѝ се засили, като видя Карлуш да потреперва, сякаш го удари ток. Сграбчи ръката ѝ и я стисна в мъртвешка хватка.

— Няма да устискам до Сан Педро — каза той с влажно гъргорене.

— Трябва да го направиш! — отвърна му тя.

— Няма да стане.

— Дяволите да те вземат, Карлуш, ти и твоят човек ни докарахте тая беля и ти ще ни извадиш от нея!

Той се усмихна вяло.

— Какво ще сторите, senhora, ще ме застреляте ли?

Очите ѝ пламнаха.

— Ще съжаляваш, че не съм го направила, ако не приземиш това нещо!

— Принудително кацане — поклати глава Карлуш. — Само това ни остава. Намерете място!

Панорамното стъкло отпред разкриваше прекрасна гледка към гъстата, тропическа гора отдолу, Франсешка имаше усещането, че летят над огромно поле броколи. Отново разгледа безкрайната зеленина. Безнадеждно. Стой! Слънчевите лъчи се отразяваха от нещо лъскаво.

— Това какво е? — посочи тя.

Карлуш изключи автопилота и пое управлението. Насочи машината към блестящата повърхност, която се оказа гигантски водопад. Появи се и тясна, криволичеца река. Покрай нея личаха безформени пространства жълти и кафеникави треви.

Сам той почти на автопилот, Карлуш се насочи към откритото пространство с тридесетградусов десен завой. Изтегли елероните^[6] на крилете и с остър наклон надясно, пригответи машината за окончателния ѝ курс. Намираха се на петстотин и петдесет метра височина и започваха спускане по дълга права. Карлуш изтегли елероните още, за да намали скоростта.

— Много ниско! — изръмжа той. Върховете на дърветата се бяха втурнали насреща им. С родена от отчаянието свръхчовешка сила, той натисна лоста на газта и даде допълнителна мощност на двигателите. Машината започна бавно да се издига.

В замъгления му взор се появи мястото за приземяване. Беше ужасяващо, тясно и неравно, голямо колкото пощенска марка. Скоростта им беше малко над двеста и петдесет километра в час. Прекалено висока!

От гърлото на Карлуш се донесе мокър хрип. Главата му се килна върху рамото. От устата му бликна кръв. Пръстите се бяха впили в безсмислена мъртвешка хватка в контролните лостове. От уважение към професионалните му качества, трябва да се отбележи, че в последния си миг той успя да насочи машината превъзходно. Когато докосна повърхността, тя направи няколко подскока без да се обръща, също като плоско камъче върху вода.

Фюзелажът издаде сърцераздирателен звук, когато се вряза в земята. Триенето между него и почвата намали скоростта, но все още си оставаше над сто и петдесет километра в час. Корпусът ореше като плуг. Крилете се откъснаха, резервоарите експлодираха и през следващите триста метра разбитият самолет бе придружаван от две оранжево-черни струи пламък.

Фюзелажът щеше да стане на парченца, ако тревистата повърхност не бе отстъпила място на влажна, мека ивица крайречна тиня. С откъснати криле, с наплескана от кал синьо-бяла обшивка, разбитият самолет приличаше на огромен червей, засилен да потъне в тинята. Той се плъзна по повърхността ѝ и най-накрая наведе нос в реката, Франсешка полетя към контролните екрани и загуби съзнание.

Като се изключи пращането на горящата трева, ромона на реката и съскането на нажежения метал при допира с нея, наоколо цареше тишина.

Не след дълго, откъм гората се зададоха призрачни сенки. Мълчаливи, като от дим, те се приближаваха към безформената развалина на самолета.

---

[1] Senhora (порт.) — Госпожо. ↑

[2] Пандора (гр. мит.) — Първата смъртна жена, изпратена на земята от Зевс, като наказание за откраднатия от Прометей огън. Тя отворила дадената ѝ от него кутия и пуснала сред хората всички възможни злини и нещастия. ↑

[3] Bom dia, senhores (порт.) — Добър ден, господа. ↑

[4] Amigo (исп. и порт.) — Приятел. ↑

[5] Cavaleiro (порт.) — Благородни господине. ↑

[6] Елерон — Подвижна плоскост на криле на самолет или при бързоходни лодки, която променя площта и наклона си. Използва се при излитане или кацане, както и за промяна на височината. ↑

1

Сан Диего, Калифорния, 2001 год.

Западно от Енсинитас, на тихоокеанския бряг, на котва се полюляваше моторната яхта „Непенте“, най-голяма сред пръснатата наоколо флотилия, включила сякаш всяка възможна, ветроходна или моторна лодка в района на Сан Диего. С обтекаемите си, издължени контури, копиевиден бушприт^[1] — продължение на извисения нос и лакирана надстройка, шестдесетметровата „Непенте“ изглеждаше като фин порцелан върху делфтова глазура^[2]. Лакът ѝ светеше като огледало, а металните части блестяха на калифорнийското слънце. Вимпели и флагове я обточваха от носа до кърмата. От време навреме, по някой балон се откъсваше от нея, за да се устреми към безоблачните висини.

В просторния салон, обзаведен в британско-имперски стил, струнен квартет изпълняваше Вивалди за едно сборище официално облечени холивудски типове, мастити политици и хлъзгави телевизионни звезди, накачулили една дебелокрака, махагонова маса, за да се тъпчат като невидели с гъши пастет, хайвер от белуга^[3] и скариди.

Навън, изпълнили жарките слънчеви палуби, задъвкали евтини сандвичи, деца с патерици или в инвалидни колички се радваха на чистия морски въздух. Като квачка, сред тях се разхождаше възхитителна жена към петдесетте. Благото очертание на устните и синчеца на очите ѝ бяха добре познати на милионите почитатели на Глория Екхарт. Почитатели на филмите и телевизионните ѝ предавания. Всички знаеха за нейната дъщеря Елси, симпатичното, луничаво момиченце, което сега обикаляше палубата в инвалидната си количка. Екхарт бе оставила актьорската си кариера в своя апогей, за да посвети всичкото си време и цялото си богатство в помощ на деца като нейното. Влиятелните и заможни гости, които в момента смучеха „Дом Периньон“^[4] долу в салона, скоро щяха да бъдат призовани да развържат кесиите си в полза на фондация „Екхарт“.

Екхарт имаше вроден усет към промоциите, който я насочи да наеме за тържеството именно „Непенте“. Когато през 1930 година съдът слезе от стапела^[5] на корабостроителниците на Дж. Л. Уотсън в Глазгоу, това бе една от най-изящните моторни яхти, пускани някога на вода. Първият ѝ собственик — английски аристократ — я загубил след нощно покерно сражение срещу холивудски магнат, прочут със слабостта си към карти, маратонски гощавки и непълнолетни старлетки^[6]. Преминала през ръцете на поредица еднакво безразлични към съдбата ѝ собственици и след безуспешен опит да бъде превърната в риболовен кораб, тя попада в най-забутаната част на яхтен пристан. Там, разпадаща се в рибешка смрад, я открива друг магнат, тоя път от Силиконовата долина^[7], който, след като вложил във възстановяването ѝ милиони, решава да си ги върне, като я дава под наем за случаи, като благотворителния излет на Екхарт.

Един мъж в син блейзър и с официален знак на морско състезание върху нагръдния си джоб, бе вперил поглед през бинокъла към зеления, океански безкрай. Той разтърка очи и отново ги присви в окулярите. В далечината, тънички бели перца се издигаха към синьото небе там, където то се срещаше с водата. Той свали бинокъла и взе аерозолов контейнер с прикрепен към него рог. Натисна три пъти бутона му.

Тръбният рев на клаксона проеча над водната повърхност като сватбен зов на някакъв гигантски гъсок. Флотилията поде сигнала. Какофония от свирки, камбани, сирени и рогове изпълни пространството и удави крясъците на гладните чайки. Стотици зяпачи хукнаха с камери и бинокли в ръце. Лодките опасно се наклониха, с всички пътници, струпани на единия им борд. На „Непенте“ гостите налапаха последен залък и се изсипаха от салона навън с пенливи чаши в ръце. Засенчили очи, те се вторачиха в далечината, където перцата започваха да се превръщат в опашки на бантамски петли. Ветрецьт донасяше жужене, като от ято разярени пчели.

В един хеликоптер, виснал на около триста и петдесет метра над яхтата, як оператор — италианец на име Карло Поцци потупа пилота по рамото и му посочи на северозапад. Там водната повърхност бе белязана от бели ивици, които настъпваха, сякаш дълбани от невидима, гигантска брана. Поцци провери осигурителните си колани, стъпи с единия крак върху рамата на хеликоптера и закрепил на рамото си

двадесет и пет килограмова телевизионна камера. Нагласил с привични движения тялото си в блъскащата го въздушна струя, той насочи необикновената увеличителна мощ на оптиката си към приближаващите линии. Движеше обектива от ляво на дясно, показвайки на зрителите по цял свят панорама на десетината състезателни лодки, цепещи морската повърхност. После се съсредоточи върху водещите две, откъснали се на около петстотин метра от останалите.

Устремените съдове прелитаха над гребените на вълните. Дванадесетметровите им корпуси глисираха с вирнати носове, сякаш се мъчеха да преодолеят земното притегляне. Водещата лодка беше боядисана в сигнално червено. Следващата я, на по-малко от сто метра, блещукаше като къс самородно злато. Лодките напомняха по-скоро машини от „Звездни войни“, отколкото плавателни съдове. Палубите им свързваха двете остри като ножове катамаранови тела, наричани спонсони, с аеродинамични криле над машинните отделения. Два кокпита^[8], като на изстребител F-16, бяха разположени успоредно, на около две трети от разстоянието, след острите носове на лодките.

Натъпкан в десния кокпит на червената лодка, със сковано в маска на твърда решимост бронзово лице, Кърт Остин се запъваше в тясното пространство, за да неутрализира ефекта от непрестанните удари на осемтонната лодка в твърдата като бетон водна повърхност. За разлика от сухопътните превозни средства, лодката не разполагаше с ресьори и амортизьори, които да омекотяват ударите. Всеки от тях се поемаше от монолитния, изключително здрав корпус и от там, през краката и цялото тяло, накрая разтракваше зъбите на Остин. Независимо от могъщите си рамене, мускулести ръце и петопорната ремъчна система, в която бе овързано деветдесеткилограмовото му тяло, той се чувстваше като баскетболна топка, дриблирана от Майкъл Джордън. Цялата сила на сто осемдесет и три сантиметровата му фигура бе нужна за овладяване на командните лостове с твърда ръка, докато якият му ляв крак контролираше налягането в двете мощни турбини, понесли с гръм лодката над водата.

Хосе (Джо) Завала се бе изгърбил над кормилото в левия кокпит. Ръцете му в ръкавици здраво стискаха мъничко кормило, което нямаше вида на средство, държащо лодката в нужното направление. Имаше усещането, че прицелва лодката, а не я насочва. Устните му бяха

здро̀во стиснати. Огромните му, кафя̀ви очи бяха загубили обичайния си то̀пъл поглед, на̀прегнати през матирания плекси́глас, за да дола̀вят вся̀ка промя̀на в условия̀та въ̀н — вятър и вълни. Подска̀чащият на̀горе-на̀долу нос о̀ще повѐче за̀трудня̀ваше за̀дачата му. До̀като Остин усѐщаше по̀ведението на̀ дви́гателя буквално с дъ̀ното на га̀щите си, За̀вала разчи́таше пу̀лса на вълните и вятъ̀ра чрез на̀прежението на ру̀ля.

— Каква ни е скоростта? — изля̀я Остин в интеркома, свързва̀щ двата кокпита.

За̀вала погледна ди́гиталния диспле́й на скоросто̀мера.

— Сто двадесет и две. — Погледът му се плъ̀зна към компаса. — То̀чно по курса.

Остин погледна часо̀вника си и карта̀та, прикрѐпена към ля̀вото бедро. Трасето от сто и шѐстдесет мили започ̀ваше при Сан Диего, правеше два о̀стри за̀воя при о̀стров Санта Ката̀лина и се връ̀щаше към старто̀вата линия, да̀вайки възмо̀жност на хиля̀ди зрители по пла̀жната ивица да̀ наблюда̀ват дра̀матичната развръ̀зка. Последният за̀вой тря̀бваше да̀ се на̀прави всѐки мо̀мент. Той прис̀ви очи и погледна през пръ̀ските на кокпита на̀дясно. За̀беляза верти́кална линия, а след нея — дру̀га. Мачти! Ло̀дки със зрители бяха о̀градили от двете страни трасето. След тях тря̀бваше да̀ стигнат катера на Брѐговата о̀храна и ведна̀га до него бу̀я^[9] на последния за̀вой. Хвър̀ли бърз поглед през ра̀мо и мерна златен слъ̀нчев отбля̀сък.

— Ще вдигна на сто и тридесет — ви́кна Остин.

Твър̀дите удари, преда̀вани по корми́лната трансми́сия говореха за за̀силване на вълнѐнието. За̀вала бе за̀белязал вече бели зай̀чета по гребените на вълните и белезника̀ва водна повър̀хност в далечина̀та. Това показ̀ваше, че вятърът се за̀силва.

— Не зна̀м дали тря̀бва — надвика той воя̀ на машините. — Вди́гни само малко. Къ̀де е Али Ба̀ба?

— Ка̀жи-речи, на врата ни!

— Лу̀д ще е, ако сега̀ се о̀пита. Тря̀бва да̀ си стои отза̀д, да̀ ни оста̀ви да̀ оби́раме вълните, както до̀сега и после да̀ натисне на последна̀та отсечка. На̀пълно са нѐпредсказуеми и морѐто, и вятърът.

— Али нѐ обича да̀ губи.

— До̀бре, вдигни на сто двадесет и пет — изръ̀мжа За̀вала, — може би ще изоста̀не.

Остин натисна лостовете и усети с пръстите си нова мощ. След миг Завала се обади:

— Сто двадесет и седем. Изглежда наред.

Златната лодка поизостана, после отново съкрати разстоянието. Остин вече можеше да прочете черния надпис отстриани: „Хвърчащото килимче“. Водачът не се виждаше зад тонирания плексиглас, но Остин знаеше, че брадатият младеж с вид на Омар Шариф, е ухилен от ухо до ухо. Син на хотелски магнат от Дубай, Али бин Саид беше сред най-коравите състезатели в един от най-опасните спортове в света — Клас I в крайбрежни гонки.

Али не можа да победи Остин на косъм в Гран при на Дубай миналата година. Загубата в собствената страна и пред собствени почитатели е особено болезнена. Али бе увеличил мощността на двата си двигателя „Ламборгини“. С подобрения в двигателния си отсек, „Червеното мастило“ бе изстискала още някоя и друга миля, но Остин знаеше, че машината на Али е достоен съперник.

На предстартовия брифинг, Али обвини на майтап Остин, че е извикал Националната агенция по морско и подводно дело да му укротява вълните. Като ръководител на група за специални задачи към НАМПД, Остин имаше на свое разположение огромните възможности на агенцията. Но той не искаше да се прави на велик. Али беше победен не от мощта на машините, а от начина, по който той и колегата му от НАМПД се бяха сработили в един екип.

Завала, с мургавия си тен и гладко вчесана назад права, гъста и черна коса, можеше лесно да мине за управител на някой богаташки хотел в Акапулко. Вечната му лека усмивчица прикриваше стоманена решителност, изкована в студентските му години на професионалния ринг в средна категория, както и в процеса на справяне с постоянните предизвикателства на работата му в НАМПД. Общителният и дружелюбен морски инженер имаше зад гърба си хиляди летателни часа като пилот на хеликоптери, малки реактивни и турбовитлови самолети и лесно можеше да се прехвърли в кокпита на състезателна лодка. Действащи с Остин като зъбни колела на прецизна машина, те поеха начело на групата още от зеленото флагче на старта.

Глисираха под почти идеален ъгъл и пресякоха стартовата линия със сто и тридесет мили в час. Всички участници се домогваха до финала с пълна газ. Двама пренавити състезатели издухаха

двигателите си още в първата отсечка, един се преобърна при първия завой — това е може би най-опасната точка при всяко състезание — а останалите бяха просто надбягани от двамата лидери. „Червено мастило“ отминаваше другите, като да бяха мухи, залепнали на мухоловка. Само „Хвърчащото килимче“ поддържаше същата скорост. При първия завой при Каталина, Завала мина близо до буя и принуди „Килимчето“ да загуби време в широка дъга. От тогава досега, втората лодка ги преследваше по петите.

В момента „Килимчето“ се изравняваше с тях. Остин знаеше, че в последния момент Али бе сменил пропелерите си с по-малки — подходящи за по-неспокойно море. Искаше му се и той да бе направил същото. Али бе постъпил умно — доверил се бе на усета си, а не на прогнозата за времето.

— Ще дам още мъничко! — извика Остин.

— Сто и четиридесет сме в момента — изкрещя в отговор Завала. — Вятърът се вдига. Ако не намалим, ще литнем като хвърчило.

Остин знаеше какви рискове крие завиването при голяма скорост. Двата спонсона на катамарана глисираха по водната повърхност при почти пълно отсъствие на съпротивление от нейна страна. Конструкцията, която им даваше възможност да преминават над вълните с голяма скорост, можеше да позволи на вятъра да се завре под корпуса и да го повдигне като хвърчило или още по-лошо — да го обърне по гръб.

„Хвърчащото килимче“ продължаваше да настъпва. Пръстите на Остин потръпваха върху лостовете. Не обичаше да губи. Тая борбеност бе наследил от баща си, заедно с физиката на ръгбист и цвета на подводен корал в очите. Някой ден щеше да загине от тая работа. Но не сега. Отпусна малко газта. Това може би им спаси живота.

Беловърха, метър и двадесет висока вълничка идваше косо откъм десния им борд. Завала я забеляза, помоли се да ги отмине, но разбра, че няма да стане. Вълната захвана единия спонсон като с котешка лапа. „Червено мастило“ бе завъртяна във въздуха. Със светкавична реакция, Завала обърна кормилото по посока на лодката, както постъпва опитен шофьор при поднасяне върху лед. Лодката се плъосна във водата странично, наклони се така, че кокпитът потъна цял и след няколко залитания се изправи.

Али намали скоростта, но като видя, че им няма нищо, изду двигателите и заряза всякаква предпазливост. Искаше да се откъсне колкото може повече преди финиша. Като пренебрегна съвета на своя ветеран-механик, Хенк Смит, Али натисна лодката си докрай. Гигантската опашка воден прах се издигна на стотици метри, а двата двигателя отцепиха от водата две широки, запенени бразди и стотици други дълги вълнички.

— Съжалявам за това! — извика Завала. — Хвана ни вълна.

— Добре се отървахме. Давай да вземем второто място!

Остин блъсна лостовете напред и с див вой на двигателите, те се понесоха след Али.

Високо от позицията си над трасето, италианският оператор бе забелязал драматичното развитие на нещата. Хеликоптерът направи широк полукръг и увисна над флотилията зрители. Поцци искаше панорамна картина на самотната първа лодка, устремена на фона на зрителите към буя, където щеше да завие за последен път и да поеме към финала при Сан Диего. Операторът погледна надолу и видя вълнички да очертават огромна, лъскава маса на повърхността. Светлинен ефект? Не, там определено имаше нещо. Извика към пилота и му посочи надолу.

— Какво е това, по дяволите? — попита той.

Поцци насочи камерата натам и приближи образа с натискане копчето на вариото.

— Това е балена — каза той, като фокусира предмета.

— Говори английски, за бога!

— Ами, как му викате вие? Кит.

— А, може. Мигрират. Не се притеснявай, като чуе лодките и ще се потопа.

— Не — поклати глава Карло. — Мисля, че е мъртъв. Не се движи.

Пилотът наклони леко машината, за да види по-добре.

— Прав си. Още един. Три, не четири. По дяволите! Пълно е с тях!

Превключи на аварийния канал.

— Сан Диего, Брегова охрана, обадете се! Тук е ТВ хеликоптер над състезателното трасе. Тревога!

Един глас прозвуча от апарата.

— База на Бреговата охрана, Кабрильо поинт. Слушам ви.

— Виждам китове по трасето.

— Китове?

— Да, може би десетина. Мисля, че са мъртви.

— Роджър^[10] — отвърна радиогласът. — Ще предадем на катера, да отиде и да провери.

— Късно е — отвърна пилотът. — Трябва да спрете състезанието!

Последва напрегната тишина и после:

— Роджър. Ще опитаме.

След миг, алармиран от базата си, катерът потегли от своя пост при буя. Оранжеви сигнални ракети разцъфтяха на синьото небе.

Али не забеляза нито ракетите, нито издутите, сиви туловища до момента, в който вече бе станало късно. Той избегна първия на сантиметри, отклони се и от втория, но от третия не успя. Направи широк завой и извика на Хенк да върне газта. Пръстите на Смит смачкаха лостовете и глисирацията корпус потъна във водата, но продължи да се движи с петдесет мили в час. И тогава удари кита. Изпуснал облак вонящ газ, трупът подскочи като огромен балон. Лодката продължи върху единия спонсон, обърна се, праметна се и по някакво чудо отново зае нормално положение.

Али и съотборникът му не си счупиха главите, предпазиха ги шлемовете. Като в тъмна мъгла, Али се опита да овладее лодката, но системата не реагираше. Извика към механика си. Хенк лежеше върху дроселите^[11].

На „Непенте“, капитанът беше слязъл от мостика и разговаряше с Глория Екхарт на палубата, когато актрисата се надвеси над релинга^[12] и посочи нещо:

— Извинете, капитане, какво прави оная златна лодка?

„Хвърчащото килимче“ се луташе като току-що загубило се кученце. След това се чува двата двигателя, лодката изправи курс, набра скорост и се насочи към средната част на яхтата. Капитанът очакваше да се отклони. Тя продължаваше по същия курс. Обезпокоен, той се извини тихо, отстъпи в страни и откачи от колана си малка

радиостанция. Компютърът в съзнанието му пресмяташе, колко време ѝ трябва на златната лодка, за да се забие в тях.

— Капитанът е! — излая в апарата той. — Корабът да тръгва на секундата!

— Веднага ли, сър? Посред състезанието?

— Глух ли сте? Вдигай котва и да тръгваме веднага!

— Да тръгваме? Накъде, сър?

Шансът им да се измъкнат беше колкото на снежна топка да оцелее в пъкъла, а тоя тук искаше да му попълнят цял въпросник!

— Напред! — викна капитанът, почти в паника. — Просто я отмести!

Още докато лаеше командите си, капитанът разбра, че е много късно. Състезателната лодка бе съкратила разстоянието наполовина. Започна да натирва децата към противоположния борд на яхтата. Може би щяха да се спасят няколко живота, макар да се съмняваше в тази възможност. Дървеният корпус щеше да се разлети на парченца, горивото щеше да избухне в огромен пожар и яхтата щеше да отиде на дъното за броени минути. Докато буташе една инвалидна количка с някакво момиченце в нея през палубата към другия борд, той завика към останалите да се насочат също натам. Твърде уплашена, за да може да реагира, Екхарт видя златното торпедо, полетяло към тях и по инстинкт направи единственото нещо, което можеше в тоя миг — обви ръце около слабичките рамене на дъщеря си и здраво я притисна към себе си.

---

[1] Бушприт — Носова хоризонтална мачта при платноходи. ↑

[2] Делфтова глазура — Холандска керамика, произведена за пръв път в град Делфт. Обикновено, синя на цвят. ↑

[3] Белуга — Вид съомга. ↑

[4] Дом Периньон — Скъпо шампанско. ↑

[5] Стапел — бетонна площадка в корабостроителница, с наклон към водата, от която се спускат новопостроените кораби. ↑

[6] Старлетки (англ.) — Млади момичета, изпълнени от желание да станат кино звезди, които в най-добрия случай се домогват до второстепенна роля. Постоянно присъствие в социалния живот на Холивуд. ↑

[7] Силиконова долина — Район недалеч от Сан Франциско, в който са събрани огромен брой производители на компютри и части за тях, както и производители на компютърни програми. ↑

[8] Кокпит — кабина за управление. ↑

[9] Буй — Плаващо на котва съоръжение, с различна големина, цвят и форма, с което се означават подводни препятствия или се маркира воден път. Може да бъде снабдено с електронен, светлинен или звуков сигнал. ↑

[10] Роджър — Използва се при радиовръзка вместо „прието“, „разбрано“, „минавам на прием“, тъй като фонетическият строеж на думата позволява да бъде чута ясно и в условия на електронен шум. ↑

[11] Дросел — клапан за регулиране пускането на вода, пара, газове. ↑

[12] Релинг (мор.) — Парапет. ↑

2

Остин не се изненада от вида на излязлата извън контрол лодка на Али. Той си просеше едно хубаво преобръщане. Но начинът, по който стана го озадачи. „Хвърчащото килимче“ се отклони рязко от курса, плъзна се встрани в облак воден прах. След това, за да оправдае името си, литна с едната си страна във въздуха, също като каскадьорска кола, вдигнала се на две гуми от специална рампа. Катамаранът прелетя няколко свои дължини, после цопна във водата, вдигнал огромен воден стълб, потъна и след малко изплува с десния борд.

Остин и Завала бяха установили, че скорост малко под сто мили в час е достатъчна да запази преднината им спрямо групата, но е недостатъчна да се справят с променящите се навигационни условия. Вълните бяха малки и средни, някои по-дълги от други, но повечето увенчани с бели шапки от вятъра. Не беше чак дванадесета степен по Бофор^[1], но и не можеше да се пренебрегва. Отваряха си очите на четири за някой нов капан, който морето можеше да им устрои.

Завала описа широка дъга и насочи „Червено мастило“ към Али, за да проверят, дали няма нужда от помощ. След като лодката бе прехвърлила голяма вълна, Завала рязко зави, за да избегне някакъв сив предмет, по-дълъг от самата лодка. Тя остави следа като на гигантски слалом, между още три тъмносиви грамади.

— Китове! — извика възбудено Завала. — Пълно е с тях.

Остин намали скоростта наполовина. Отминаха още един труп и наблизиха друг, по-малък, който можеше да бъде на бебе.

— Сиви китове — промълви той удивен. — Цяло стадо.

— Няма много здравословен вид — отбеляза Завала.

— И за нас не са много здравословни — отвърна Остин, като намали още скоростта. — Прилича на минно поле.

Лодката на Али се луташе безцелно из вълните, като пропелерите ѝ ухапваха въздуха. Изведнъж носовата част се надигна, кърмата легна, витлата лакомо ухапва водната маса и „Хвърчащото

килимче“ се понесе като заек, внезапно вдигнат от гонче. Бързо набра скорост, започна да глисира и се насочи към флотилията зрители.

— Мъжко момче! — извика възхитен Завала. — Отърва се от кита, а сега отива да си получи овациите от публиката.

Остин също прие, че Али прави жест към зрителите. Лодката му се носеше по водата, като златна стрела към окото на бик. Остин продължи с поглед траекторията на „Хвърчащото килимче“, докато невидимата линия стигна точно средата на огромна, бяла яхта, закотвена по протежение на състезателното трасе. Грациозните ѝ очертания подсказваха, че това е стар, луксозен кораб. Остин оцени по достойнство умениято, с което проектантът бе съчетал в дървения корпус форма и функционалност. Отново насочи поглед към лодката на Али. Тя се движеше още по-бързо и без да се отклонява от курса си към яхтата.

— Защо не спират и не завиват?

Остин знаеше, че корпусът на една състезателна лодка е по-здрав от стомана, но кормила и трансмисии са изложени на външно влияние. Ако кормилните плоскости са изкривени, то цялата система за насочване излиза от строя. Е, тогава? Дори и да е блокирано кормилото, екипажът трябва просто да изключи двигателите. И ако механикът не може да го направи чрез дроселите, достатъчно е водачът да натисне бутона за аварийно прекъсване на тока към машините. Лодката бе блъснала кита по допирателна, но удара, въпреки това е бил чудовищен. Да не говорим за следващия, при падането във водата. Като при падане върху цимент. Дори и с шлемове и предпазни колани, хората биха могли да се наранят или още по-лошо — да загубят съзнание. Остин от ново погледна яхтата и забеляза младежките лица по палубата. Господи! Деца! Тя беше пълна с деца!

На палубата кипеше трескава дейност. Налитащата състезателна лодка бе забелязана. Котвата вече излизаше от водата, но яхтата имаше нужда от крила, за да избегне катастрофалния сблъсък.

— Ще се ударят! — извика Завала, по-скоро удивен, отколкото уплашен.

Ръцете на Остин сякаш сами посегнаха към лостовете. Двигателите ревнаха и „Червено мастило“ се хвърли напред като ужилен от пчела състезателен кон. Това изненада Завала, но той инстинктивно се вкопчи в кормилото и насочи лодката по посока на

„Килимчето“. Способността на двамата, да отгатват интуитивно намеренията на другия, неведнъж им бе спасявала кожата при мисии на НАМПД. Остин натисна още. Катамаранът започна да глисира. Насочиха се под ъгъл към следвания от „Килимчето“ курс, със скорост два пъти по-голяма от неговата. Щяха да са при него след броени секунди.

— Застани успоредно! — викна Остин. — Когато ти кажа, ще го изблъскаш с щирборда^[2].

Мозъчните клетки на Остин генерираха енергия, достатъчна за осветлението на един град. „Червено мастило“ се изкачи по склона на една голяма вълна и цопна от другата ѝ страна. Яхтата тръгна бавно напред. Това щеше да увеличи малко допуската им за грешка. Не много.

Двете лодки бяха почти една до друга. Завала показва невероятните си умения на пилот, като скъси дистанцията, въпреки съпротивлението на двата килватера. Остин остави „Червено мастило“ да изпревари малко златната лодка, после върна плавно газта, за да изравни скоростта на двата съда. Деляха ги метри.

Остин се намираше в състоянието между разума и действието, чист рефлекс. Сетивата му бяха изострени до невъзможен предел. Гръмотевичният шум от четирите мощни двигателя удавяше всеки опит за рационално мислене. Бе се превърнал в едно цяло с лодката — мускулите и жилите му служеха на корпуса ѝ, също както бутала и предавки. Двете лодки не бяха в синхрон — когато едната бе на гребена на вълната, другата оставаше долу. Остин внимателно нагоди движението на „Червено мастило“, докато заприличаха на два плуващи един до друг делфина: горе... долу... горе... долу.

— Давай! — викна той.

Разстоянието между двете лодки намаля до сантиметри. Завала завъртя кормилото надясно. Беше много опасна маневра. Ако завиеше рязко, можеха да се ударят много силно и дори да излетят във въздуха, сплетени в смъртоносен танц. Разнесе се висок, кух звук от търкащите се един в друг корпуси — те се отъркаха и се разделиха. Завала отново долепи двете лодки и ги задържа заедно. Кормилото се мъчеше да се изтръгне от ръцете му.

Остин наду газта. Двигателите нададоха ураганен вой. Корпусите отново заскриптяха. Все едно, че се опитваха да вкарат в обора огромен бик. Най-накрая „Хвърчащото килимче“ загуби част от

инерцията си и се отклони леко надясно. Те се отделиха от него още един път. Вече посвикнал, Завала натисна пак. Другата лодка се отклони още надясно.

— Отдръпни вече, Джо!

Машината на Али пое по курс, който минаваше зад кърмата на дървената яхта и сочеше към флотилията зрители. Лодките се пръснаха, като сухи листа пред вятър. Остин знаеше, че отклонената от курса си лодка на Али ще блъсне неговата под същия ъгъл, както става с топките на билиардна маса. Не можеше да прецени, колко време ще им трябва, за да накарат другата лодка да се отклони. Сега двамата с Джо, на свой ред, се носеха към бялата яхта и сблъсъкът беше въпрос на мигове. Вече виждаха ужасените лица на хората по палубата. Лодката напредваше със седемдесет и пет мили в час. Даже и да спреше машините, после трябваше да ги изчегъртват от дървения борд на старата яхта.

— А сега? — извика Завала.

— Дръж същия курс! — викна в отговор Остин.

Завала изпсува тихичко. Имаше пълно доверие в способностите на Кърт да намира изход от задънени улици, но понякога действията на партньора му противоречаха на всякаква логика. Дори и да си мислеше, че тази заповед означава самоубийство, Джо не го показва. Цялата му същност настояваше да завърти кормилото и да опита последната възможност да се измъкне, но вместо това, той упорито следваше безумния курс, сякаш шестдесетметровият кораб, изпълващ полезрението му като бяла стена, не бе нищо повече от мираж. Стисна зъби и напрегна мускули в очакване на удара.

— Наведи се! — заповяда Остин. — Дръж главата си ниско! Ще я забия!

Наведе се и натисна газта докрай, като в същото време вдигна елероните и спусна надолу пропелерите. Забиването е нещо, което в нормален случай трябва да се избягва. То става, когато лодката се спуска от една вълна и се забива в друга. Най-лошият случай на забиване се нарича „подводница“, тъй като в такава се превръща забилата се във водната маса лодка. Далеч от мисълта да избегне такава възможност, Остин всъщност разчиташе на нея. Той си пое дъх, а лодката заби нос под ъгъл и продължи под вода като язовец в дупка.

С пълната тяга на двигателите си, „Червено мастило“ се превърна от глисер в подводница.

Лодката мина под кила на движещата се яхта, но не достатъчно дълбоко, за да избегне откъртването на двата кокпита. Разнесе се някакъв особен, воднист звук. Перките на кораба се разминаха на сантиметри с главите им. След това катамаранът изскочи от другата страна, като някаква много голяма и много червена, летяща риба. Той спря, а двете му машини се задавиха в облак червен дим.

Лодката имаше вътрешен скелет, който би могъл да издържи нападение от стадо добре охранени слонове. Кокпитите бяха по-уязвими. И двете плексигласови черупки бяха отпрани изцяло. В отвореното от тях пространство нахлуваше океанът.

Завала изкашля малко вода и попита:

— Как си? — Мургавето му, красиво лице имаше смутен израз.

Остин смъкна шлема си, за да разкрие гъста коса с платинен, почти бял цвят. Разгледа следите от витлата на яхтата върху палубата и разбра, че са се отгървали на косъм.

— Още се числя към живите — отговори той. — Но не мисля, че „Червено мастило“ е замислена като кабрио.

— Време е да напуснем кораба — отбеляза Завала, усетил водата около кръста си.

— Даже го приеми като заповед! — уточни Остин, докато се освобождаваше от предпазните колани. Те се спуснаха във водата. Подготвителната програма на състезателите включваше и действия в подобни случаи. Минути преди лодката им да отиде на дъното, една моторна яхта ги прибра, целите подгизнали.

— Какво стана със златната лодка? — попита Остин собственика, мъж на средна възраст, засмукал лула, който бе излязъл от Сан Диего, за да погледа състезанието и бе видял повече, отколкото се бе надявал. Той посочи с лулата си в далечината.

— Ето я там. Изора право през флотилията. Не знам как не се удари в някого.

— Ще имате ли нещо против да видим как са?

— Никакъв проблем! — услужливо отвърна мъжът и завъртя кормилото.

След минута бяха при „Хвърчащото килимче“. Пластмасовите забрала бяха дръпнати назад. Остин видя с облекчение, че хората вътре

са живи, макар че от главата на Али се стичаше кръв, а Хенк изглеждаше като налегнат от жесток махмурлук.

— Ранени ли сте? — провикна се Остин.

— Не — отвърна Али, макар и с не твърде уверен вид. — Какво стана?

— Блъсна се в кит.

— В какво? — Забелязал сериозното изражение на Остин, Али помръкна. — Май не сме спечелили! — отбеляза той мрачно.

— Не съжالياвай! — успокои го Остин. — Поне лодката ти не лежи на дъното.

— Съжالياвам — тъжно каза Али. След това нова мисъл озари лицето му — Значи и ти не си спечелил?

— *Au contraire*^[3] — отвърна Остин. — И четиримата спечелихме приза „Най-щастлив сред живите“.

Али кимна утвърдително.

— Слава на Аллаха! — промълви той, преди да загуби съзнание.

---

[1] Бофор — Сър Френсис (1774–1857). Британски военноморски офицер, който въвежда в 1805 година дванадесетстепенна система за определяне силата на вятъра. 0 — по-малко от 1 м/сек. 12 — повече от 75 м/сек. — Ураган. ↑

[2] Щирборд (мор.) — Десен борд. ↑

[3] *Au contraire* (фр.) — Напротив. ↑

3

Тропическия лес на Венецуела

Дебелият балдахин от клони не пропускаше слънчеви лъчи и караше черната вода в застиналото езеро да изглежда по-дълбока, отколкото бе в действителност. Като съжаляваше, че е прочела за действията на венецуелските власти, насочени към разселване на крокодили човекоядци от Ориноко^[1] в останалата дива природа, Гемей Морган-Траут вряза гъвкаво тяло във водната повърхност и с мощни удари на стройните си крака, потъна в пъклената тъма. Така трябва да са се чувствали и праисторическите същества, залепвайки в смолистите находища на Ла Бреа в Калифорния, помисли си тя. Включи двата прожектора на видеокамерата си и се насочи към дъното. Докато минаваше над спанакopodobната растителност, която се слягаше и се надигаше от поривите на слабото течение, сякаш в ритъма на някаква музика, тя усети бодване в задника.

Извърна се рязко, по-скоро възмутена, отколкото уплашена и ръката ѝ се плъзна към ножа, закачен в кания на кръста ѝ. На сантиметри от блендата на маската ѝ се виждаше дълъг, тънък хобот, прикрепен към чутуреста розова глава с черни очета. Хоботът се движеше насам-натам, като заплашителен пръст. Гемей пусна ножа и го блъсна настрани.

— Внимавай с това нещо! — Изречението се измъкна през дихателя ѝ под формата на струйка шумни мехурчета.

Тъничкият клюн се разтвори в дружелюбна, острозъба усмивка на цирков клоун. После речният делфин се обърна така, че вече я гледаше наопаки.

Гемей се изсмя с гъргоренето на водопровод, малко преди да пусне вода през кранчето. Натисна с палец бутона, пускащ въздух в костюма ѝ. След миг главата ѝ щръкна над спокойната повърхност, като на пластмасово човече с оловно дупе. Тя се отпусна в надутия си костюм, измъкна пластмасовия мундщук на дихателя и се разля в широка усмивка.

Пол Траут седеше в надуваемата си лодка с твърдо дъно, на няколко метра встрани. В изпълнение на задачата си като осигурител, той бе следвал с лодката следата мехурчета, идващи откъм дихателния апарат на жена му. Изненадан бе от внезапното ѝ изплуване, а хиленето направо го обърка. Свил устни в недоумение, той наведе глава в характерната си поза и надникна над несъществуващи очила.

— Наред ли си? — попита той и примигна с лешниковите си очи.

— Аз съм си съвсем наред — отвърна Гемей, макар очевидно да не беше. Смахът ѝ избухна отново, при неразбирация израз на Пол. Задави се с нежелана глътка вода. Мисълта, че може да се удави от смях, я разсмя още повече. Налапа отново мундщука. Пол загреба към нея, наведе се и протегна ръка.

— Съвсем сигурна ли си, че си наред?

— Да, наред съм — отвърна тя. Възвърнала самообладание и изплюла мундщука, тя преодоля нов пристъп на кашлица и каза: — Нека се кача!

Хваната за страничния балон на лодката, тя подаде на мъжа си леководолазните си принадлежности, а той се пресегна и с лекота прехвърли всичките ѝ шестдесет килограма в лодката. В светлокафявите си шорти и риза с военна кройка и пагони в същия цвят, с поплинената шапка с нагъната периферия, той приличаше на избягал от Изследователския клуб на Викторианския век. Огромната, тропическа папийонка, кацнала под адамовата му ябълка, беше всъщност една от любимите му крещящи вратовръзки. Траут не виждаше причина да прави компромиси с безупречното си облекло, дори и в дебрите на венецуелския тропически лес, където набедрената препаска минаваше за строго официално облекло. Контешките одежди на Пол контрастираха с огромната му физическа сила, натрупана в Кейп Код по време на рибарските му години. Твърдите като раковини мазоли си бяха отишли от дланите му, но натрупаните от мъкнене на рибни каси мускули изпъкваха под безупречното му облекло, а и той много добре знаеше как да използва мощта на двуметровия си корпус.

— Дълбокомерът показва едва девет метра, така че веселбата не е резултат от азотно опиянение — отбеляза той с типичния си, аналитичен подход.

Гемей развърза дългата си до раменете коса, чийто тъмночервен цвят бе вдъхновил почитащия виното неин баща да я назове с името на

един сорт грозде от френската област Божоле.

— Много задълбочено заключение, скъпи — отвърна тя, изцеждайки водата от косата си. — Смешно ми стана, защото докато си мислех, че съм интервент, се превърнах в интерменирана.

— Какво облекчение — примигна Пол. — Това определено внася яснота в положението. Аз, естествено, знам какво е интервент, но интервенирана.

Тя му отправи ослепителна усмивка:

— Сирано^[2], делфинът, ме издебна и ми удари един нос.

— Не мога да му се сърдя — огледа той похотливо тяло й с вдигнати като на Граучо Маркс^[3] вежди.

— Мама винаги ми е казвала да внимавам с мъже, които носят папийонки и си сресват косите на път.

— А аз не съм ли ти казвал, че приличаш на Лорън Хътън? — попита той с пафкане на въображаема пура. — И че много ме привличат жени с такова секси разстояние между резците?

— На бас, че разправяш това на всяка — парира Гемей, като придаде на и без друго ниския си тембър дрезгавостта на Мае Уест. — Лекото, любовно кльвване на Сирано имаше за мен научна стойност.

— Да не осъзна, че развиваш фетишизъм към носове?

Тя му каза да не дрънка глупости с повдигане на вежди.

— Не, макар да не изключвам такава възможност. Научих, че речните делфини може и да са по-назад в развитието си от своите соленоводни братовчеди и като цяло, по-мекушави от морските си роднини, но са интелигентни, игриви и имат чувство за хумор.

— И ти щеше да имаш, ако беше боядисана в розово и сиво, ако в плавниците ти ясно се очертаваха пръсти, на гърба си носеше перка, която сама по себе си е чиста смешка и ако главата ти приличаше на смачкан пъпеш.

— Нелоши биологически наблюдения за един дълбоководен геолог.

— Радвам се, че мога да бъда полезен.

Тя го целуна по устните.

— Наистина ми помагаш много. Цялата тая работа по компютърния профил на речното русло. Беше приятно разнообразие. Почти съжалявам, че трябва да се прибираме.

Пол огледа спокойното обкръжение.

— И на мен ми хареса, всъщност. Това място напомня средновековна катедрала. И животните бяха много мили макар да не съм убеден, че ми харесват волностите, които си позволяват с на жена ми.

— Отношенията ни със Сирано са с чисто платоничен характер — вдигна надменно брадичка Гемей. — Той просто искаше да привлече вниманието ми, заради което аз ще го нагостя.

— Ще го гостиш?

— Ще го нагостя с риба. — Тя удари няколко пъти с веслото по балона на лодката. Откъм мястото, където лагуната се сливаше с реката се чу плясък. Сиво-розова издатина с дълга и къса гръбна перка зацепи към тях, оставяйки V-образна следа. Заобиколи лодката и нададе кихащ звук през дихателния си отвор. Гемей хвърли парченца риба във водата, а тъничкия клюн се разтвори отгоре и лакомо ги излапа.

— Дотук сме намерили потвърждение на апокрифните разкази, че делфините идват при повикване. Мога да си представя и как помагат при риболов, съгласно разказите на туземците.

— Освен това, ти доказва и че Сирано се справя много добре с твоята дресура, имаща за цел да му осигурява прехраната.

— Вярно е, но от друга страна, приема се, че тези същества са недоработени версии на соленоводните си събрата и за мен беше интересно да науча, че мозъкът им е изпреварил по развитие физическите форми.

Погледаха със задоволство обиколките на делфина и като установиха, че дневната светлина започва да намалява, решиха да се прибират.

Докато Гемей подреждаше нещата си, Пол стартира извънбордовия двигател и изведе лодката от лагуната върху бавните води на реката. Мастилената вода промени цвета си в наситено зелен. Делфинът ги придружаваше, но щом разбра, че няма да има повече гощавки, смени рязко курса си като изстребител. Не след дълго крайречната растителност отстъпи място на голяма поляна. Няколко тръстикови колиби се бяха скупчили около бяла, измазана къща, с колонада в испански колониален стил и червен керемиден покрив.

Привързаха лодката на малък кей, извадиха нещата си и се насочиха към къщата, следвани от шумна тълпа полуголи индианчета.

Те бяха разгонени от прислужницата, испано-индианка със заплашителен вид, която размахваше метлата като бойна секира. Пол и Гемей влязоха вътре. Среброкос мъж в седмото си десетилетие, с бяла бродирана риза, памучни панталони и ръчно изработени сандали, се надигна от бюрото в прохладния кабинет, където бе работил върху куп листове. Тръгна да ги посрещне с видимо удоволствие.

— Senor и Senora^[4] Траут. Радвам се да ви видя. Убеден съм, че работата ви е била плодоносна.

— Много, доктор Рамирес, благодаря ви — отговори Гемей. — Имах възможност да направя допълнителни наблюдения върху поведението на делфините, а Пол приключи с компютърния модел на реката.

— Работата ми беше малко, всъщност — обади се Пол. — Основното бе, да се привлече вниманието на заетите в района на Амазонското поречие учени върху работата на Гемей и да ги помолим да насочат насам съответния спътник. Аз мога да си довърша модела у дома, а Гемей ще го използва в своя анализ.

— Ще ми бъде много мъчно да се разделя с вас. Твърде любезно бе от страна на НАМПД, да отделят за малко свои специалисти за това проучване.

— Без реките тук — отвърна Гемей, — както и без тукашната фауна и флора, не би имало живот в световния океан.

— Благодаря ви, senora Гемей. Като израз на благодарност, ще сготвя нещо специално за прощалната ни вечеря днес.

— Много мило от ваша страна — каза Пол. — Ще си приготвим отрано багажа, за да сме готови за снабдителната лодка.

— На ваше място, не бих си давал толкова зор — отвърна Рамирес. — Тя винаги закъснява.

— Това е добре дошло за нас — отвърна Пол. — Тъкмо ще разполагаме с повече време да поговорим за вашата работа.

Рамирес се усмихна:

— Чувствам се като троглодит^[5]. Продължавам да се занимавам с моята наука, ботаниката, както едно време: събирам растения, суша ги и ги сравнявам, пиша трудове, които никой не чете. — Той засия — Речните ни животинки никога не са имали по-добри приятели от вас.

— Може би нашата работа — обади се Гемей, — ще помогне да се намери отговор на въпроса, дали естествените условия за живот на

речния делфин са застрашени от изменения на околната среда. И ако е така, нещо ще може да се направи.

— В Латинска Америка — тъжно поклати глава Рамирес, — правителствата имат склонност да се бавят, освен ако не се напълни нечий джоб. Стойностни проекти потъват в небитието най-редовно.

— Звучи познато. Нашето безкрайно небитие се нарича Вашингтон, окръг Колумбия.

Още се смееха над шегата, когато прислужницата въведе един туземец. Той беше нисък и мускулист, с бедрена препаска и огромни медни обеци на ушите. Гарвановочерната му коса беше отрязана на бретон, а веждите — избръснати. Говореше с почтителен тон на доктора, но възбудената реч и шарещият поглед показваха, че нещо му е направило особено силно впечатление. Непрекъснато сочеше към реката.

Доктор Рамирес свали от закачалката шапка с широка периферия.

— Очевидно се е появил някакъв мъртвец в кану — каза той. — Съжалявам, но като единствен представител на каквато и да било власт на двеста километра околоръст, се налага да направя разследване.

— Може ли да дойдем и ние? — попита Гемей.

— Разбира се. От мен надали ще се получи Шерлок Холмс, така че присъствието на опитно око на учен, може да бъде само от полза. Пък може и да ви бъде интересно. Този господин твърди, че става дума за призракен дух. — Забелязал недоумението в очите на своите гости, докторът добави: — Ще ви обясня по-късно.

Излязоха навън и забързаха покрай колибите към реката. Мъжете от селото се бяха смълчали недалеч от водата. Между краката им надничаха деца. Жените бяха останали отзад. Множеството даде път на доктор Рамирес. За пристана бе вързано изкусно резбовано, дълбано кану. То бе цялото бяло, с изключение на боядисания в синьо нос и синята ивица от единия до другия му край.

Тялото на млад индианец лежеше в кануто по гръб. Подобно на индианците от селото, той имаше отрязана на бретон черна, коса и препаска. Но приликата свършваше дотук. Тукашните татуираха телата си или мажеха с пурпур високите си скули за защита от злите духове, за които се предполагаше, че не могат да различават червения цвят. Носът и долната челюст на мъртвия бяха светлосини. Такива бяха и

ръцете му. Останалата част от тялото беше изцяло бяла. Когато доктор Рамирес се надвеси над кануто, сянката му изплаши скупчилите се върху гърдите на трупа мухи и те отлетяха, за да зейне кръгла дупка.

Пол пое дъх и каза:

— Прилича на огнестрелна рана.

— Мисля, че сте прав — отвърна доктор Рамирес със сериозно изражение в хлътналите си очи. — Не прилича на нито една рана от копие или стрела, която съм виждал.

Той се обърна към туземците и след няколкоминутен разговор, осведоми семейството:

— Казват, че ловели риба, когато кануто се появило отгоре по течението. По цветовете му разбрали, че е лодка на призрачен дух и се уплашили. Изглеждало празно и те го доближили. Видели мъртвеца и си помислили просто да го оставят на течението. После решили, че може духът му да се върне и да ги накаже, задето са му отказали прилично погребение. Затова го докарали тук и го направиха мой проблем.

— Защо трябва да се страхуват от тоя призрачен дух? — поинтересува се Гемей.

Докторът подръпна крайчеца на буйния си, сив мустак.

— Чуло, както наричат местните племето, към което принадлежи този мъж, живее над Големите водопади. Според тукашните, то се състои от призраци, родени от водната мъгла. Никой, навлязъл в тяхната територия, не се е завърнал. — Той посочи кануто. — Както сами виждате, мъжът е от плът и кръв, като всички нас. — Докторът се пресегна и извади от кануто торба от нещавена кожа, лежала до момента до мъртвеца. Туземците се дръпнаха, сякаш държеше чувал с бацили на черна чума. Докторът заговори на испански един от индианците, който ставаше все по-неспокоен с течение на разговора.

Рамирес прекрати рязко разговора и се обърна към семейство Траут:

— Страх ги е от него — каза той, и наистина мъжете се бяха върнали при жените си. — Ако бъдете така любезен, можем да извлечем кануто на брега. Убедих ги да изкопаят гроб, но не в тяхното гробище. Ще бъде отсреща, на другия бряг, където никой не ходи, така или иначе. Шаманът пък обеща да наслага достатъчно на брой тотеми^[6] около гроба, та да не позволи на духа да тръгне да скита. —

Усмихна се: — Този наблизно заровен труп ще даде на шамана допълнителна власт. Ако нещо заклинанията му не вършат работа, винаги може да обвини за това духа на мъртвия. Ще пуснем лодката по течението и духът ще може да я последва.

Пол загледа майсторски изработеното кану.

— Срамота е да се погуби такъв продукт на лодкостроителското майсторство. Но, щом е в името на общественото спокойствие... — Той хвана лодката. С общи усилия тримата бързо я изтеглиха на брега, далеч от водата. Рамирес покри тялото с плетено одеяло от лодката. След това вдигна торбата, голяма колкото сак за бейзболни щеки и вързана в горния си край с ремък.

— Може би тя ще ни разкаже повече за призрака — каза той, повел останалите назад към къщата. Влязоха в кабинета и оставиха торбата върху продълговата библиотечна маса.

Докторът я развърза внимателно и надникна в нея.

— Трябва много да внимаваме — каза той. — Някои племена използват отровни стрели за лък или за издухване през тръба. — Вдигна дъното на торбата и няколко по-малки торбички се изсипаха върху масата. Отвори една от тях и извади блестящ метален диск, който подаде на Гемей.

— Разбрах, че сте се занимавала с археология, преди да станете биолог. Може би имате представа какво е това.

Смръщила вежди, Гемей зараглежда плоския, кръгъл предмет.

— Огледало? — каза тя. — Излиза, че суетата не е черта, присъща само на жените.

Пол взе огледалото от ръката ѝ и го обърна, за да разгледа фигурите на гърба му. На лицето му се появи усмивка.

— Имах такова като дете. Това е сигнално огледало. Вижете, точки и чертички. Не прилича на познатата морзова азбука, но погледнете тия фигурки. Това е код. Тази тичаща фигура може да означава „ела“, а тичащата в обратна посока — „бягай“. А тук имаме легнала фигура.

— „Остани на мястото си“ — предположи Гемей.

— И аз така мисля. Тия тук, двамата с копия, може би означават „ела да ми помогнеш в битката“. Това човече с животното може да е знак за лов. Изобщо, е като клетъчен телефон.

— По-добро е — отбеляза Гемей. — Не му трябва батерии и никой не ти засича минутите.

Пол попита Рамирес дали може да отвори друга торбичка и испанецът се съгласи с готовност.

— Риболовни принадлежности — обяви Пол. — Метални кукички, корда. Я, — изненада се той, вдигнал нещо като грубо изработени пинсети, — обзалагам се, че с това се измъкват заклещени кукички.

— Така ще да е — съгласи се Гемей и извади от друга торба чифт дървени гривни с прозрачна материя в кухините. Закрепи апарата към ушите си с връзчиците. — Слънчеви очила.

За да не изостане в откритията, Рамирес също се бе заровил в една торбичка. Извади кратунка около петнадесет сантиметра висока, махна дървената ѝ запушалка и я помириса.

— Може би е някакво лекарство? Мирише на алкохол.

От долната част на кратунката висяха миниатюрна паничка и дървена дръжка, с прикрепен към нея плосък камък.

Имаше и криво каменно колелце, въртящо се около ос. Пол загледа втрещено кратунката, после я пое от ръцете на другия. Напълни паничката с течност, доближи до нея плочката и драсна отгоре ѝ с колелцето. Получи се искра, която подпали течността.

— Voila^[7] — каза той с видимо задоволство. — Първообраза на запалките Bic. Става и за лагерен огън.

Последваха още интересни открития. В една торба имаше билки, които Рамирес идентифицира като медицински приложими. В друга имаше тъничко, плоско метално парче, заострено в двата края. Когато го поставиха върху водна повърхност в чаша, то се завъртя, докато единият му край се насочи на север. Намериха и бамбуков цилиндър с монтирани в него лещи, които приближаваха образа горе-долу осем пъти. Имаше нож, прибиращ се в дървено парче. Последната им находка представляваше лък, направен от наложени една върху друга пластини, като ресор за автомобил, извити, за да дадат възможност максимално да се изтегли стрелата. Тетивата също бяха от метал. Това нямаше нищо общо с примитивното съоръжение, което човек очаква да намери в тропическата гора. Рамирес прокара длан по полираната повърхност.

— Странно — каза той. — Никога не съм срещал нещо подобно. Лъковете, използвани по тия места, са примитивни дървени оръжия с тетива от лико.

— Откъде се е научил да прави тия неща? — почеса се по главата Пол.

— Не става дума само за предметите — обърна внимание Гемей, — но и за материалите, от които са направени. Откъде са се взели?

Около масата се възцари мълчание.

— Има и по-важен въпрос — обади се Рамирес: — Кой го е убил?

— Разбира се — съгласи се Гемей. — От възхита пред техническите му постижения забравихме, че принадлежат на мъртво човешко същество.

— Имате ли някаква представа, кой би могъл да го убие? — попита Пол.

Тъмна сянка покри лицето на Рамирес.

— Браконieri. Унищожители на гората. Напоследък се появиха едни, които събират ценни билки. Те са готови да убият всеки, който им се изпречи на пътя.

— Каква заплаха може да представлява един самотен индианец? — попита Гемей.

Рамирес не отговори.

— Струва ми се — продължи тя, — че при едно убийство, следва да се започне с оглед на трупа.

— Това къде си го чула? — поинтересува се Пол.

— Може да съм го прочела в някой детективен роман.

— Идеята е добра. Да погледнем пак!

Върнаха се при реката и отвиха тялото. Пол го обърна по корем. По-малката рана на гърба показваше, че куршумът е влязъл от там. Траут внимателно откачи от врата на убития някаква гравирана висулка. На нея се виждаше крилата жена с протегнати напред ръце, сякаш излива нещо с тях. Подаде висулката на Гемей, която каза, че и напомня за египетски рисунки, отразяващи прераждането на Озирис^[8].

Пол разглеждаше внимателно червеникавите следи по раменете на мъртвия.

— Като че са го били с камшик — отбеляза той и отново обърна трупа по гръб. — Ей, я погледнете това! — извика той, като посочи

бледа резка в долната част на корема. — При друг случай бих казал, че му е ваден апандисита.

През реката дойдоха две дълбани пирогови. Шаманът, украсен с великолепен накит от пера съобщи, че гробът е готов. Покриха отново трупа с одеялото и с Гемей на руля, изтеглиха бяло-синьото кану на буксир с гумената лодка, до отвъдния бряг. Траут и Рамирес пренесоха тялото няколкостотин метра навътре втората и го погребяха в плитък гроб. Шаманът нареди наоколо неща, които приличаха на изсушени части от птици и тържествено обяви пред събранието това място за вечно табу. После изтеглиха кануто до средата на реката, където щеше да го поеме течението и го отвързаха.

— Докъде ще стигне? — попита Пол, докато бяло-синият съд поемаше под погледите им последния си път.

— Недалеч оттук има бързеи. Ако не се разбие там и не се заплете някъде, може да стигне морето.

— Ave atque vale — каза Траут, цитирайки древния римски поздрав към мъртвите: — Привет и сбогом.

Върнаха се обратно през реката. Докато излизаше от гумената лодка, Рамирес се подхлъзна на мокрия бряг.

— Ударихте ли се? — попита го Гемей.

Лицето на доктора се сви от болка.

— Виждате ли, злите сили вече започнаха да действат. Явно съм си навехнал нещо. Ще му сложа студен компрес, но май ще ми е нужна помощ, за да се прибера.

Закуцука към къщата, подкрепян от двамината Траут. Рамирес каза, че ще съобщи на местните власти, но не очаквал реакция. Все още мнозина в тая страна споделяха гледището, че добър индианец е само мъртвият индианец.

— Е, добре — каза докторът в заключение, — станалото не може да се промени. Да помислим за вечерята!

Семейството се прибра в стаята си за почивка и да се приготви за вечеря. Рамирес събираше дъждовна вода в цистерна на покрива и оттам тя се спускаше по тръби към душ. Мислите на Гемей бяха още заети с индианеца. Докато се бършеше, тя попита:

— Спомняш ли си Снежния човек, когото откриха в Алпите?

Пол се бе нагласил в копринен халат и се изтягаше с ръце под главата върху леглото.

— Естествено. Каменния век. Възрастен мъж, замръзнал в глетчер. Какво за него?

— От намерените предмети се съди за начина на живот по онова време. Местните индианци също принадлежат към каменния век, според развитието си. А нашият синелик приятел не се вмести в модела. Как се е научил да прави ония неща? Ако ги бяха намерили у Снежния човек, всички вестници щяха да са пълни с това. Сякаш ми е пред очите: „Снежния човек си пали с Vic“.

— Може да се е абонирал за „Направи си сам“.

— Може да чете и „Наръчник на момчето“, но дори и да получава всеки месец напътствия, как да произвежда подобни неща, откъде ще си достави материалите за тях?

— Може би, доктор Рамирес ще ни осветли този въпрос по време на вечерята. Надявам се, да си гладна — добави Пол, загледан през прозореца.

— Умирам от глад. Защо?

— Току-що двама туземци донесоха един тапир при скарата.

---

[1] Ориноко — Голяма река в Южна Америка. В по-голямата си част протича през Венецуела. ↑

[2] Сирано — Герой от произведението „Сирано дьо Бержерак“ с автор Едмон Ростан. Сирано е дългонос и грозноват романтик, с нежна и влюбчива душа. ↑

[3] Граучо Маркс — Американски комик, известен предимно от периода на нямото кино. ↑

[4] Senor и Senora (исп.) — Господин и госпожа. ↑

[5] Троглодит — Първобитен, пещерен човек. ↑

[6] Тотем — Животно, по-рядко растение, почитано в раннородовото общество като родоначалник на племето и въздигнато в култ. ↑

[7] Voila (фр.) — Ето. Заповядайте. ↑

[8] Озирис — Един от главните богове в египетската митология, източник на живота и плодородието, Създател и Бог на Нил. Убит от брат си Сет, олицетворение на всяко зло, той става съдник на мъртвите, а духът му се вселява в свещения бик Апис, като в тази форма, продължава да присъства сред живите. ↑

4

Ужасна смрад се заби в ноздрите на Остин, когато влезе през огромната врата на един хангар във военното пристанище на Сан Диего. Тя се носеше от трите левиатана^[1], чиито трупове лежаха върху специални платформи под ярката светлина на прожекторите. Застаналият от вътрешната страна на вратата млад моряк забеляза приближаването на широкоплещия мъж със странен цвят на косата и по властното му излъчване го определи като облечен в цивилни дрехи офицер. Когато Остин отиде да се представи, морячето застана „мирно“ и доложи:

— Матрос Къмингс, сър. Може би ще ви трябва това. — Подаде му хирургическа маска, подобна на маската, която сам бе нахлузил. — Миризмата се засили особено много, откакто започнаха да вадят вътрешните органи.

Остин благодари на морячето, като се питаше кому ли се бе набило в очите, за да си заслужи такава смрадлива служба и постави маската на носа си. Тя бе напоена с ароматизиран дезинфектант, който не бе в състояние да отстрани миризмата, но потискаше естествения позив към повръщане.

— Какво си имаме тук? — попита Остин.

— Мама, татко и бебе — отвърна морячето. — Господи, какъв зор беше, докато ги довлечем тук.

Морякът не преувеличаваше. Окончателният брой на мъртвите китове се оказа четиринадесет. Да се отърве човек от тях си беше тежка задача, даже и да нямаше допълнителни боричкания около случая. Като първа държавна институция, натъкнала се на проблема, Бреговата охрана, загрижена за навигационните опасности, реши да ги извлече в открито море и там да ги потопа с оръдейна стрелба. Силно драматизираните ТВ репортажи обиколиха света и настървиха защитниците на живата природа, които се ядосаха от тази масова смърт повече, отколкото ако цял Лос Анжелис бе отишъл под водата, заедно с всичките си жители. Те настояваха за отговори и то бързо.

Агенцията за закрила на околната среда (АЗОС), беше любопитна също да научи, какво бе причинило смъртта на поставени под нейна закрила млекопитаещи.

Градът Сан Диего се поболя от перспективата, огромни, вонящи трупове да доплават до неговите плажни ивици, марини^[2], пръснати по брега къщи и хотели. Кметът се обади по телефона на местния конгресмен, който се случи член на комисията по бюджета на военноморските сили и компромисът беше постигнат с удивителна бързина. Три кита щяха да бъдат изкарани на брега за некротомия^[3]. Останалите ставаха мишени в открито море. Грийнпийс^[4] протестира, но докато изпрати морските си единици, труповете станаха на парченца китова мас, под грохота на морските оръдия.

В същото време специален влекач домъкна трите останали кита до базата. Военни кранове извадиха от водата масивните туловища и ги положиха върху импровизирани платформите които ги транспортираха до празен хангар. На секундата започнаха работа специалисти, пристигнали от няколко калифорнийски университета. Организира се походна лаборатория. Облечени като за проливен дъжд, с ръкавици и ботуши, специалисти и технически персонал гъмжаха около труповете и върху тях, като големи, жълти насекоми.

Главата на всяко животно бе отделена от тялото, мозъчната тъкан — извадена и откарана при масите за изследване. Ролята на плата от неръждаема стомана при аутопсиите на хора, тук се изпълняваше от ръчни колички.

— Не е точно като при мозъчна хирургия, а? — отбеляза Остин, заслушан в звука на електрическите триони, отекващ от металните стени на хангара.

— Не, сър — отвърна морячето. — Много ще се радвам, когато всичко това свърши.

— Да се надяваме, че ще е скоро, матрос.

Остин се зачуди, какво го бе накарало да излезе от удобната си хотелска стая и да се домъкне в тая гадна касапница. Ако състезанието не се бе провалило, спечелил или не, сега щеше да си пие шампанско в компанията на останалите състезатели и цяла сюррия красиви жени, които кръжаха около участниците в него, като живописни пеперудки. Извадиха внушителен брой бутилки, но празненството бе помрачено за Али, Кърт и техните партньори.

Али се появи с италиански модел от едната страна и френска госпожица от другата. Въпреки това, не изглеждаше особено щастлив. Остин му изтръгна една усмивка със заявлението, че иска отново да се състезават и то скоро. Завала утвърди репутацията си на женкар, като закова една кестенявокоса красавица от състава на почитателките. Отиваха на вечеря, където Завала бе обещал да нагости новата си приятелка с подробности за чудотворното си спасение.

Остин остана достатъчно дълго, за да не се покаже невъзпитан, след което излезе, за да се обади на собственика на „Червено мастило“. Баща му очакваше обаждането. Той бе наблюдавал финала по телевизията и знаеше, че Остин е жив и здрав, а лодката почива на океанското дъно.

Старият Остин беше преуспяващ собственик на фирма за морско спасяване, с база в Сиатъл.

— Хич да не ти пука! — каза му той. — Ще построим друга и даже по-хубава. Може би тоя път с перископ^[5]. — Хилейки се злорадо, той припомни с излишни подробности случая, когато непълнолетният Кърт бе върнал мустанга кабрио на баща си със смачкан калник.

Повечето гранпри за мощни лодки се провеждаха в Европа. Бащата на Остин имаше желанието американска лодка да победи в американски води. Поръча проектирането и построяването на бърза лодка, която нарече „Червено мастило“ с намека, че е излязъл на червено, след като е платил огромната ѝ стойност. Избра ѝ първокласен състезателен и поддържащ екипаж. Изрази се с типичната прямота:

— Дойде време да сритаме нечий гъз! Ще направим лодка, която да покаже на тия момченца, че можем да спечелим с американска лодка, направена от американски материали, с американско умение и с американски водач. Ти!

Организира цял конгломерат спонсори, които употребиха икономическото си влияние, за да докарат едно голямо състезание в Америка. Специалисти от бранша също искаха да натопят залък в огромния потенциал на американските възможности и не след дълго, първото гранпри стана действителност.

Директорът на НАМПД, Джеймс Сендекър изръмжа, когато чу желанието на Остин да му се състави работен график, който да позволи участие в квалификациите. Адмиралът изрази загриженост по

повод възможността Остин да пострада в тях. Кърт възпитано възрази в смисъл, че независимо от опасностите при състезания, те са като гребане с кану, сравнени с ония, които му се изпречват по време на изпълнението на задачите, поставени му от Сендекър, в качеството му ма ръководител на група за специални задачи при НАМПД. Като коз, Кърт се възползва от неудържимия патриотизъм на адмирала. Сендекър даде благословията си, като заяви, че е крайно време Съединените щати да покажат на света, че са в състояние да преборят най-добрите му представители.

Остин се върна на празненството, след като бе разтоварил с баща си. Много бързо му дотегна изкуственото веселие и с радост прие поканата, да се качи на борда на „Непенте“, за да се види с Глория Екхарт, която искала да му благодари лично. Зрялата красота и топлота на актрисата го очароваха. Когато се здрависваха, тя не отдръпна ръка веднага. Поговориха си малко и разменяха с погледи информация от взаимен интерес. Остин за миг се поблазни от мисълта за възможен флирт с идола си от малкия и големия екран, но не било съдено. С изобилие от извинения, Екхарт се оттегли, призвана от задълженията си към децата.

Отчитайки, че просто днес не му е ден, той се прибра в хотела и започна да звъни на приятели и колеги от НАМПД обаждали се междувременно. Поръча си вечеря в стаята и се наслаждаваше на филето миньон, докато гледаше записа от финала по телевизията. Всички канали повтаряха забавени кадри от събитието. Остин бе разтревожен повече за съдбата на загиналите китове. От един репортаж разбра, че три от тях са подложени на изследване във военноморската база. От една страна беше отегчен, а от друга — любопитен от чутото и видяното, бе стигнал до заключението, че причината за смъртта на животните е неясна. Неяснотата на цялата ситуация надхвърляше загубата на бащината му лодка, дразнеше усета му за ред.

Изследването сякаш отиваше към своя край. Остин помоли моряка, да занесе служебната му карта на някой от шефовете си. След малко пристигна русокос, около четиридесетгодишен мъж, който смъкна омазаните си с кръв горни дрехи и ръкавици, но не посегна към маската.

— Мистър Остин — протегна ръка той, — аз съм Джейсън Уидъръл от АЗОС. Приятно ми е, да се запозная с вас. Радва ме фактът, че НАМПД проявява интерес. Може би, ще имаме нужда от вашия потенциал.

— Винаги сме готови да помогнем на АЗОС — отговори Остин. — Сегашният ми интерес е по-скоро личен, отколкото служебен. Аз участвах днес в състезанието, когато се появиха китовете.

— Видях новините — засмя се Уидъръл. — Чудна маневра демонстрирахте! Съжалявам за лодката!

— Благодаря. Питам се, дали сте установили причината за смъртта?

— Естествено, всичките са измрели от ННП.

— Моля?

— ННП — ухили се Уидъръл. — Нямам Никаква Представа.

Остин се усмихна търпеливо. Беше му известно, че понякога патолозите развиват подобно безумно чувство за хумор, с цел да си запазят ума.

— А някакви предположения?

— До тук сме се убедили, че нямат травми, не е отравяне. Взели сме тъкани за вирусно изследване, но засега — нищо. Един от тях се е оплитал в рибарска мрежа, но това не му е попречило да се храни, нито го е наранило по друг някакъв начин.

— Значи, поне засега, не знаете от какво са умрели?

— О, знаем. От задушаване. Имали са тежки белодробни увреждания, предизвикали пневмония. Дробовете им изглежда са били изложени на висока температура.

— Температура? Май не успявам да следвам мисълта ви.

— Ами вижте, били са отчасти сварени отвътре, а и по кожата имаше мехури.

— Какво би могло да доведе до такива наранявания?

— ННП — отговори Уидъръл и сви рамене.

Остин се замисли над този отговор.

— Ако не знаете как, знаете ли кога?

— Много е трудно да се каже. Може първоначалната агресия срещу организма да не е била фатална. Може бозайниците да са се разболели няколко дни преди да стигнат нашия бряг, но да са продължавали придвижването си. Най-зле са пострадали малките и

може възрастните да са ги изчаквали. Трябва да отчетете и времето, необходимо за развитие на процеса на разлагане до степен, гнилостните газове да извадят трупове на повърхността.

— Значи, не е възможно да се проследи пътя им, за да се разбере къде са загинали. Трябва да се знае маршрута, местата за хранене, скоростта им и тази на теченията, разбира се. Жалко, че самите те не са в състояние да ни съобщят, къде са ходили.

Уидъръл се усмихна:

— Кой казва, че не могат? Елате, ще ви покажа нещо.

Представителят на АЗОС тръгна напред, покрай огромните платформи, заобикаляйки локвите кървава вода, гонена с маркучи към каналите. Близо до трупове, смрадта удряше като с боен чук, но Уидъръл сякаш не ѝ обръщаше внимание.

— Ето го мъжкарят — каза той и спря пред първия труп. — Разбирате, защо ги наричат сиви китове. Кожата им има този естествен цвят, но е цяла на петна от ракообразни и всякакви други паразити. Сега е малко нещо поокълцан, но когато го измерихме първоначално, беше дълъг дванадесет метра и тридесет. — Приблжиха следващата платформа, върху която лежеше умалено издание на първия кит. — Това малко също е мъжко. Родено е само преди няколко месеца. Имаше и други, така че не знаем чие е бебето. — Спрели бяха пред последната платформа. — Тя е по-голяма от мъжкаря. Както и при останалите, и тук липсват външни белези от някакво насилие. Но това може би ще ви заинтересува. — Той поиска нож, качи се на платформата и се засуети около плавника на животното. След малко скочи долу и показа на Остин правоъгълна, бяла кутия, направена от метал и пластмаса.

— Предавател? — попита Остин.

— Всяко движение на момичето се е проследявало от спътник — отвърна Уидъръл. — Открийте, кой я е държал под око и ще научите точно къде се е намирала всеки миг.

— Вие сте гений, мистър Уидъръл.

— Просто скромен правителствен служител, който си върши работата. Като вас. — Вдигна уреда. — Това ще трябва да го прибера, но на гърба му има телефонен номер.

Остин надраска набързо номера в малко тефтерче и поблагодари на патолога за съдействието.

Докато го придружаваше към изхода, Остин попита:

— Как, впрочем, се спряхте точно на тия три кита?

— До голяма степен случайно. Помолих военните да отделят три парчета от групата. Предполагам, че ги е подбрал някой на борда, който е чул молбата ми.

— Мислите ли, че ако имахте възможност да изследвате и другите трупове, щяхте да научите нещо повече?

— Съмнявам се — кратко отвърна Уидъръл. — Каквото е убило тези, същото е довършило и останалите. Във всеки случай, сега е малко късно да се обсъжда този въпрос. Както разбирам, след като военните са се заели със задачата, от другите не е останало даже и порция суши^[6].

Ето ти още изискан хумор. Хвърлил маската в един варел за отпадъци, Остин за последен път погледна осакатените корпуси на някога величествените морски същества. Благодарни на Уидъръл и матрос Къмингс и излезе на чистия, вечерен въздух. Пое си дъх няколко пъти, сякаш искаше да освободи от вонята не само дробовете, но и съзнанието си. Отвъд пристанището един самолетносач светеше като град. Върна се в хотела и прекоси фойето, но явно недостатъчно бързо, за да попречи на неколцина от гостите и персонала да сбърчат в погнуса носове, доловили уханието на смъртта.

В стаята си Остин хвърли панталоните и официалната риза, с които бе облечен в плик за пране. Къпа се дълго и горещо. Сапуниса се два пъти. Облече широки панталони и риза за голф. След всичко това, седна в удобно кресло и набра номера от тефтерчето. Както очакваше, обади се телефонен секретар. Правителството не би платило някому, да седи ден и нощ в очакване на последните новини от скиталеца кит. Можеха да минат дни, докато го потърсят. Не остави никакво съобщение, но се обади на една денонощна служба на НАМПД, разположена в покрайнините на Вашингтон и направи заявка. Телефонът иззвъня след около половин час.

— Мистър Остин? Аз съм Ванда Перели. Някой ме е търсил от НАМПД, казал, че ме издирвате и че е важно.

— Да, благодаря ви за обаждането. Съжалявам, че се налага да ви безпокоя у дома. Чухте ли за китове в Калифорния?

— Да. Питам се как сте попаднал на моя номер.

— Беше записан на предавателя върху един от женските китове.

— Мили боже! Това е Дейзи. Значи нейното стадо. Следя я от три години. Почти роднина ми е.

— Съжалявам да го науча. Били са общо четиринадесет кита. Тя е подбрана случайно.

— Ужасна новина! — високо каза Перели. — Такива усилия полагаме за спасяване на сивите китове. И броят им наистина бе започнал да се увеличава. Ще чакаме доклада на патолозите.

— Оттам идвам. Няма следа от вирус или замърсител. Умрели са от белодробни изменения, причинени от висока температура. Чувала ли сте някога за подобна смърт?

— Не, никога. Известен ли е източникът на тази температура?

— Не засега. Мисля, че върху случая може да се хвърли малко светлина, ако се знае, къде са били животните напоследък.

— Аз доста добре познавам стадото на Дейзи. Миграцията му е наистина забележителен феномен. Правят почти двадесет хиляди километрова обиколка. Цяло лято се хранят в арктическите райони, после се спускат на юг по тихоокеанското крайбрежие, до размножителните лагуни край Баха Калифорния, Мексико. Тръгват през ноември — декември и стигат района в началото на следващата година. Водят бременните, следват ги възрастните мъжкарите, а накрая са малките. Единично или по двойки. Движат се доста близо до бреговата линия. Обратно на север поемат през март. Когато имат малки, изчакват и април. И пак покрай брега, на север. Плуват бавно — средно с около двадесет километра в час.

— Имахме предстартов брифинг. Предупредиха ни да внимаваме за китове, но стартът беше насрочен за дата, когато и последното стадо е заминало. Доколкото се знаеше, в околността нямаше китове.

— Единствената причина, за която се сещам, е да са изостанали. Може би някое от малките се е разболяло и са го чакали да се оправи.

— Патологът излезе със същата теория. Документирала ли сте миграцията им?

— Да. Имате ли лаптоп?

— Не мърдам без него.

— Добре. Дайте ми адреса на електронната си поща. Веднага ще получите информацията.

— Благодаря, не можех и да мечтая за по-голяма услуга.

— Може да имате случай да я върнете, ако се обърнем към НАМПД за помощ.

— Търсете мен лично и ще видим какво може да се направи.

— Благодаря. О, господи, още не мога да повярвам за Дейзи!

Остин прекъсна, включи своя лаптоп към телефонната линия и след петнадесет минути отвори имейла. Появи се карта на западната част на САЩ, Канада и Аляска. Пунктирана линия тръгваше от Чукотско море, през Берингово и после покрай северноамериканското крайбрежие, до върха на източения като пръст полуостров Баха. Картата беше озаглавена: „Обичаен миграционен маршрут“.

Към нея бе прикрепен документ с данни за отделни стада. Остин намери името Дейзи. Оттам компютърът го насочи към документ с точни данни за движението на нейното стадо. То се бе придвижвало равномерно и после спряло при Баха, южно от Тихуана. След престой, тръгнаха отново на север, но по-бавно. В един момент правеха кръг, сякаш се бяха загубили. Проследи целия им криволичещ маршрут до края му при Сан Диего.

Остин излезе от файла на китовите и порови на други места из мрежата. След малко седеше в креслото, допрял върховете на пръстите си. Китовите се придвижваха нормално до един определен район. Оттам нещата се променяха. Обмисляше какво да направи, когато се почука на вратата. Завала.

— Толкова рано от среща?

— Да, казах й, че трябва да се върна да нагледам болното си другарче по стая.

Остин изглеждаше разтревожен.

— Да не си си ударил главата днес?

— Трябва да призная, че минаването под друга лодка си беше уникално преживяване. Никога вече правилата за корабоводене няма да бъдат същите в моите очи.

— Е, за твое сведение, аз съм добре, така че можеш да се връщаш и да продължиш от там, където си прекъснал.

Завала се плъосна на дивана.

— Знаеш ли какво, Кърт, понякога човек трябва да проявява по малко сдържаност.

Остин се запита, дали някакъв лишен от сексуалност клонинг не се е намъкнал в стаята.

— Съгласен съм от цялата си душа — предпазливо одобри той.
— А сега ми кажи истината.

— Тя наруши правилата на Завала. Аз не ходя с омъжени жени.

— Как разбра, че е омъжена?

— Каза ми го мъжът ѝ.

— Едър ли беше?

— Малко по-дребен от бетоновоз.

— Е, в такъв случай, съдържаността е изключително правилен подход.

Джо кимна със съмнение.

— А беше толкова хубава! — въздъхна той. — Ти какво прави?

— Ходих на китова некротомия.

— Пък аз си въобразявах, че моето прекарване е скапано. Сигурно в Сан Диего има и по-интересни неща за правене.

— Положително има, но исках да разбера от какво са измрели тия китове.

— Е, разбра ли?

— Дробовете им са били повредени от висока температура и са загинали от пневмония.

— Странно — отбеляза Завала.

— И аз това си помислих. Виж тая снимка на компютъра. Изтеглих я от страницата на един метеорологически спътник. Показва температурата на океанската вода. Виждаш ли тая червена точка край Баха? Внезапна промяна.

— Искаш да кажеш, че нашите китове са се разболели, малко след като са преминали през район с висока температура?

— Може би. Но повече ме интересува въпросът, поради каква причина се е повишила температурата?

— Предполагам, че се готвиш да ми предложиш една разходка южно от границата?

— Няма да ми е излишен преводач. Пол и Гемей ще отсъстват още няколко дни от Арлингтън.

— No problemo^[7]. За мен е от голямо значение да не прекъсвам връзката с мексиканските си предци.

Завала стана и се отправи към вратата.

— Къде тръгна? — поинтересува се Остин.

Завала погледна часовника си.

— Нощта е още в началото си. Двама дяволски красиви и интересни ергена седят в стаята си и си приказват за умрели китове и гореща вода. Това не е здравословно, amigo. Видях една красива жена във фойето, като идвах насам. Изглеждаше така, сякаш малко компания не би й навредила.

— Мислех, че ще проявяваш занапред сдържаност по отношение на жените.

— Моментна заблуда, резултат от нараняванията ми. А освен това, тя май беше с приятелка. И на всичко отгоре, там свири много добър джаз бенд.

Слабостта на Остин към хубав джаз се нареждаше веднага след тази към хубави жени и бързи лодки. Една текила с лимонов сок би била прекрасен завършек на деня преди лягане. Да не говорим за женска компания. Усмихна се и затвори лаптопа.

---

[1] Левиатан — Огромно същество, описвано на няколко места в Библията, възприемано различно — като кит или змей. ↑

[2] Марина — Обособена част от (или специално изградено) пристанище за нуждите на неголеми, обикновено построени с развлекателна цел, плавателни съдове. Марината разполага със санитарни възли, магазини, ресторанти и клубове. ↑

[3] Некротомия — Дисекция на мъртво тяло. ↑

[4] Грийнпис — Световна неправителствена организация за закрила на околната среда. ↑

[5] Перископ — Дълга оптическа тръба, през която от подводница, потопена на няколко метра под повърхността, може да се наблюдава пряко околността. ↑

[6] Суши — Японско рибно блюдо. ↑

[7] No problemo (исп.) — Няма проблем. ↑

— Как ви харесва храната? — попита доктор Рамирес.

Пол и Гемей се спогледаха.

— Превъзходна е — отговори Гемей. И така си беше, реши тя, донякъде изненадана. Ще трябва да разкаже това на Джулиън Пърлмътър, морски историк и чревоугодник. Тънките резени нежно месо бяха приготвени с местни билки и придружени от гъст бульон и пресни картофи. Сервирано бе и прилично чилийско бяло вино. Господи! Вече толкова време бе прекарала в джунглата, че започна да харесва тапирско месо. Следващият ход ще бъде, да си хапне маймуна.

Пол демонстрира прямотата си на янки:

— Съгласен съм. Направо е страхотно! Никога не бихме допуснали, че ще стане толкова вкусно, след като видяхме да мъкнат оня звяр със странен вид от гората.

Рамирес остави вилицата си с объркан вид.

— Звяр? От гората? Мисля, че не разбирам.

— Тапирът — помогна му колебливо Гемей, свела поглед към чинията си.

Рамирес гледаше като треснат, а после мустакът му заподскача в неударим смях. Вдигна салфетка към устата си.

— Значи, вие си помислихте... — разсмя се отново той. — Извинете ме! Аз съм лош домакин. Забавлявам се за сметка на гостите си. Но мога да ви уверя, че това не е животното, което сте видели да донасят ловджиите. Купих прасе от съседното село. — Рамирес направи кисела физиономия. — Тапир! Не мога да си представя вкуса му. Сигурно не е лош.

Докторът наля още вино и вдигна тост:

— Ще ми липсвате, приятели! Вашата компания ми бе изключително приятна, а разговорите около тази маса — необикновено занимателни.

— Благодаря ви — отвърна Гемей. — За нас също беше приятно. Но днешният ден, все пак, беше по друг начин особено вълнуващ.

— Да, наистина, бедният индианец!

— Не мога да проумея как се е снабдил с всичките тези сложни дрънкулки, които намерихме у него — замислено каза Пол.

Рамирес отпусна събраните си длани и отвърна:

— Народът от мъглите е много загадъчно племе.

— Какво знаете за тях? — попита Гемей с нарастващо научно любопитство. Преди да защити докторат в областта на морската биология в Океанографския институт Скрипс, тя бе работила като морски археолог и бе завършила няколко курса по антропология в Университета на Северна Каролина.

Рамирес отпи глътка вино, вдигна глава и се загледа в пространството, подреждайки мислите си. През замрежените прозорци се донасяше жуженето на милиони тропически насекоми и този концерт създаваше подходящ фон за легендите от дъждовния лес. След кратък размисъл, той започна:

— Преди всичко, трябва да си дадете сметка, както сме седнали сега в този остров на цивилизацията, с пропановата си печка и електрогенератора, че само преди няколко години, щяхме да сме убити няколко минути, след навлизането си в тези места. Местните индианци бяха особено свирепи. Ловци на глави и човекоядци гъмжаха наоколо. Всеки новодошъл, бил той мисионер на Словото Божие или ловец на ценни кожи, се приемаше като натрапник, който трябва да бъде ликвидиран. Едва напоследък, всички тия хора уседнаха.

— Без чуло — предположи Гемей.

— Именно. Те предпочетоха да се изтеглят още по-навътре в леса, отколкото да се укротят. Трябва да призная, че днес научих за тях повече, отколкото за всичките три години, прекарани по тия места. Хранех сериозни съмнения дори за самото им съществуване. Колкото до това племе, трябва внимателно да се разграничават фактите от легендите. Останалите индианци избягват горите отвъд Големите водопади. Твърдят, че който навлезе в територията на чуло, не се връща. Както се убедихте днес, страховете им са основателни. Такива са оскъдните факти.

— А легендите? — попита Гемей.

— Можели да стават невидими — отвърна Рамирес с усмивка. — Можели да летят и да преминават през твърди прегради. По-скоро

били призраци или духове, отколкото хора. Не можели да бъдат убити с обикновени оръжия.

— Огнестрелната рана, която видяхме, ще сложи край на тази част от митологията — отбеляза Пол.

— Така изглежда — съгласи се Рамирес. — Има и друга, още поинтригуваща легенда, според която племето е матриархално. Ръководи го жена. По-скоро, богиня.

— Амазонка? — предположи Гемей.

В отговор Рамирес извади от джоба си някакъв предмет. Беше висулката от врата на убития.

— Може би това е нашата крилата богиня. Казват, че грижата ѝ за племето е пословична, а мъстта ѝ — страховита.

— Онази, на която трябва да се подчиниш — произнесе с драматичен глас Гемей.

— Моля?

— Цитат — усмихна се тя. — От приключенска книга, която четох като малка. За една богиня от джунглата, живяла хилядолетия, без да остарява.

Пол пое висулката и я разгледа.

— Богиня или не — каза той, — не си е свършила добре работата, от гледна точка на днешния туземец.

Лицето на по-възрастния мъж помръкна.

— Да, но от друга страна...

— Нещо лошо ли е станало? — попита Гемей.

— Малко съм разтревожен. Един от селото идва днес при мен. Казва, че в гората има беда.

— Каква беда? — попита Пол.

— Не можеше да ми каже точно. Имало нещо общо с убития индианец.

— И как така? — учуди се Гемей.

— И аз не знам... — Докторът направи малка пауза. — И в настоящия момент в гората се убиват живи същества. Насекоми, животни и птици са заети с непрестанна борба за оцеляване. Но в целия този кървав хаос, цари едно равновесие. — Дълбоко разположените му очи изглеждаха още по-тъмни. — Опасявам се, че убийството на индианеца е нарушило това равновесие.

— Може би, амазонската богиня се готви да ни стовари своето отмъщение — каза Пол, като връщаше висулката.

Рамирес я залюля на пръста си, като някакъв Свенгали^[1] в хипнотичен сеанс.

— Като представител на науката, аз трябва да боравя с факти. Факт е, че някъде там, в гората се разхожда човек с пушка и не се колебае да я използва. Или индианецът е напуснал своята територия, или някой въоръжен е нахлул в нея.

— Имате ли някаква представа, що за човек би могъл да е той? — попита Гемей.

— Може би. Знаете ли нещо за каучуковата индустрия?

И двамата поклатиха глави.

— Преди сто години каучукови дървета са росли само в джунглата на Амазонския басейн. Тогава британски учен открива семена, за да организира огромни плантации от каучукови дървета на изток. Същото става и сега. Шаманът, който участва с нас в днешната траурна церемония, си пада малко шмекер, когато става дума за гонене на зли духове, но той познава лечебните свойства на хиляди горски растения. Тук пристигат разни хора и се представят за учени, а всъщност са си пирати, дошли да търсят ценни билки. Продават патенти на големите мултинационални фирми за производство на лекарства. Понякога работят пряко за тях.

И в двата случая, компаниите правят цели състояния, докато туземците, запазили векове наред тези знания, остават с пръст в устата. И още по-лошо — понякога такива хора идват и направо отмъкват билките.

— Смятате, че някой от тях е измъчвал и убил индианеца? — попита Пол.

— Напълно е възможно. Когато става дума за милиони, животът на един беден индианец не означава нищо. Не знам защо са го застреляли. Може просто да е видял нещо, което не е трябвало да вижда. Тези тайни се пазят от много поколения.

— Правят ли се опити да се спре пиратската дейност? — попита Гемей.

— Не е лесно. Понякога правителствени чиновници влизат в сговор с компаниите. Залозите са много високи. Правителствата малко

се интересуват от съдбата на туземците. За тях е по-важно, как да продадат генетичните им тайни на най-висока цена.

— Значи, пиратството си върви необезпокоявано?

— Не напълно. Университетите изпращат групи верни учени, които да проследяват бандитите. Те самите извършват научноизследователска дейност, но същевременно научават от индианците, дали не се навъртат наоколо лица с необичайни въпроси. Бразилските ни съседи правят опити да пресекат този вид грабеж чрез съда. Там заведоха дело срещу учен, който каталогизирал семена и дървесни кори, използвани за лечебни цели и му предявили обвинение за кражба на племенна интелектуална собственост.

— Нелека теза за отстояване в съда — отбеляза Пол.

— Съгласен съм. В Бразилия се мъчат да прокарат и закони в защита на биологическото многообразие, така че напредваме по малко, но трудно. Става дума за борба с корпорации, разполагащи с милиарди долари. Двубоят е неравен.

На Гемей ѝ хрумна нещо.

— А вашият университет работи ли по въпроса?

— Да — отговори докторът. — От време навреме идват екипи. Но за пълноценна полицейска работа парите не стигат.

Това не беше отговорът, очакван от Гемей, но тя не настоя.

— Бих искала да ви помогнем по някакъв начин.

— Има такъв — широко се усмихна Рамирес. — Ще ви помоля за една услуга, но не се чувствайте длъжни да я изпълните.

— Ами, опитайте — приветливо предложи Пол.

— Добре. На няколко часа път нагоре по течението има друго селище. Живеещият там холандец не разполага с радио. Но може и да е чул нещо за убития чуло. При всички случаи, трябва да е информиран — възможни са всякакви последици. — Докторът протегна крак. Глезенът му беше скрит под дебела превръзка. — Аз едва се движа. Не мисля, че има счупване, но е зверски навехнато. Питам се, дали не бихте отишли вместо мен. Можете да отскочите на бърза ръка.

— Ами снабдителната лодка? — попита Гемей.

— Очаква се да пристигне късно утре. Ще пренощува. Ще се върнете, преди да потегли обратно.

— Не виждам защо да не го направим — започна Гемей, но беше спряна от несигурността в погледа на съпруга си. — Ако, разбира се,

Пол няма нищо против.

— Ами...

— О, моля за извинение! Идеята ми доведе до семейно недоразумение.

— Не, не — увери го Пол. — Просто моята новоанглийска предпазливост. Разбира се, че ще ни е приятно да ви помогнем.

— Превъзходно. Ще накарам да ви приготвят храна и да заредят моята лодка. Тя е по-бърза от надуваемата и ще можете да отидете и да се върнете за един ден.

— Мислех си, че в селото има само дълбани пирогички — каза Гемей.

— Да — усмихна се Рамирес, — те обслужват по-голямата част от нашите нужди, но понякога е необходим и по-ефикасен транспорт.

— Разкажете ни нещо повече за тоя холандец.

— Всъщност, Дитер е германец. Търговец, женен за туземка. Понякога се спуска до тук, но най-често изпраща по хората си списък и ние го предаваме на снабдителната лодка. Според мен, неприятна личност, но това не е основание, да не го предупредим за евентуална опасност. — Рамирес замълча за миг. — Не е необходимо да го правите. Всъщност, изобщо не ви е работа. Вие сте учени, а не търсачи на приключения. Особено красивата *señora* Траут!

— Мисля, че ще се справим — отвърна Гемей и погледна развеселена съпруга си.

Тя не се фукаше. Като членове на Групата за специални задачи при НАМПД, двамата с Пол бяха изпълнили не едно опасно поръчение. И макар да имаше деликатен вид, Гемей съвсем не беше крехко цвете. В родния си щат Уискънсън, малката мъжкарана бе търчала по цели дни с момчешки тумби и това ѝ помогна по-късно да се движи с лекота в мъжка компания.

— Е, тогава, разбрахме се. След десерта ще пийнем по едно бренди и си лягаме, за да можем да станем призори.

Не след дълго, съпрузите си бяха вече в стаята и се готвеха за сън. Гемей внезапно попита:

— Защо се поколеба след молбата на Рамирес?

— По две причини. Да започнем с това, че този малък допълнителен излет няма връзка със задачите на НАМПД.

Пол се наведе, за да избегне изпратената към главата му възглавница.

— Откога си станал такъв почитател на вътрешния правилник на НАМПД? — поинтересува се Гемей.

— Откогато и ти — всеки път, щом ми изнася. Аз съм поразтягал правила, но никога не съм ги нарушавал.

— Ами, дай и сега да ги поразтегнем мъничко и да приемем, че след като реката е неделима част от световния океан, всеки намерен в нея труп става автоматически задължителен за разследване обект от страна на НАМПД и нейната специална група. Трябва ли да ти напомням, че тя беше създадена именно с цел да се рови в проблеми, с които ни кой друг не желае да се захваща?

— В рекламата не си зле, но не залагай много на способността си да убеждаваш. Ако не беше предложила да се поровим в тая работа, аз щях да го направя. И по същите причини, бих могъл да добавя: имам фобия към убийства, оставени ненаказани.

— И аз. Имаш ли някаква представа с какво да започнем?

— Вече разсъждавах по този въпрос. Не позволявай на кейпкодската ми потайност да те вкарва в заблуда.

— Няма да го позволя и след сто години, скъпи.

— Да се върнем към първоначалния ти въпрос. Причината за колебанието ми беше моята изненада. За първи път Рамирес споменава за своята лодка. Беше ни оставил с впечатлението, че използва дълбани дънери. Помниш ли, колко шумно се възхищаваше на нашата лодчица? Един ден душех наоколо и намерих в една барака лодка на въздушна възглавница.

— На въздушна възглавница? — надигна се на лакът Гемей. — И защо не ми каза?

— Мисля, че е очевидно. Той не желае някой да знае за нея. Струва ми се, че нашият приятел Рамирес е по-сложна личност, отколкото изглежда.

— И аз имам такова чувство. Струва ми се, че нещо хитрува с това изпращане на някакви си смотани учени на евентуално опасна мисия. Разправихме му достатъчно за специалната група, за да му стане ясно с какво се занимаваме, когато не броим речните делфини. Мисля, че иска да въвлече НАМПД в тая история.

— И ние май му паднахме в ръчичките, но не разбирам защо е целият тоя макиавелизъм^[2]?

— Имам една идея — обади се Гемей. — Той разправяше нещо за учени, действащи като природозащитна полиция. Той е университетски учен. Някак си се изплъзна от подробности по въпроса.

— Забелязах това. — Пол се изпъна в леглото и затвори очи. — Значи, според теб, той е полицай, маскиран като учен?

— Би могло. — Гемей направи малка пауза и продължи: — Трябва да призная, че истинския мотив да се заинтересувам от подобно разследване са нещата, намерени у индианеца чуло. Много ми е интересно, откъде у един представител на толкова изостанало племе, могат да се появят те? Какво ще кажеш?

От другия край на леглото се чуваше единствено шума на равномерно дишане. Пол вкарваше в действие прочутата си дарба да заспива по команда. Гемей поклати глава, придърпа завивката над раменете си и направи същото. Трябваше да станат със слънцето, а предстоящият ден щеше да е дълъг.

---

[1] Свенгали — Герой от романа „Трилби“ на Дьо Морие. Унгарски музикант, под чието хипнотично влияние, моделът Трилби се превръща в световноизвестна певица. Със смъртта на Свенгали, тя загубва дарованието си. ↑

[2] Макиавелизъм — Политическа теория, създадена от флорентинския държавник и мислител Николо Макиавели (1469–1527), която проповядва установяването на силна власт, без оглед на средствата. Включително вероломство, убийство, предателство. ↑

6

Мексиканският митничар подаде глава през прозорчето и огледа двамата мъже в белия пикап Форд. Носеха избелели шорти и ризи с къс ръкав. Имаха тъмни очила и бейзболни шапки с рекламни надписи.

— Цел на посещението? — погледна митничарят мъжаката зад волана.

Шофьорът показа с палец през рамо въдичарските пръчки и другите такъми отзад.

— Риболов.

— Бих искал и аз да дойда — усмихна се служителят и им махна да тръгват към Тихуана.

Докато потегляха, седналият до шофьора Завала попита:

— Защо се правим на Джеймс Бонд? Не можеше ли просто да си покажем картите от НАМПД?

— Така е по-интересно — ухили се Остин.

— Имаме късмет, че спретнатият ни външен вид не напомня за разните му там терористи или контрабандисти на наркотици.

— Бих предпочел да се възприемам като майстор на дегизировката. — Остин го погледна и поклати глава: — Надявам се, че си носиш американския паспорт. Не ми се ще да те закопчат някъде из Мексико.

— Няма проблем. Няма да е първият път, когато един Завала се промъква през границата.

Родителите му бяха нагазили в Рио Гранде^[1] през шестдесетте години, тръгнали от Моралес в Мексико, където бяха родени и израсли. Майка му била бременна в седмия месец. Това обстоятелство не ѝ попречило да осъществи мечтата си — нов живот с очакваното бебе в El Norte^[2]. Стигнали до Санта Фе в Ню Мексико, където се родил Завала. Дърводелските и резбарски умения на бащата му осигурили постоянна работа при заможните собственици на къщи в околността. Същите влиятелни люде по-късно помогнали за получаване на зелена карта и гражданство.

Пикапът беше зает от поддържащия екип на „Червено мастило“, защото пътуването до Мексико с наети коли не бе позволено. От хотела си в Сан Диего, те поеха на юг, през Чула Виста — граничен град, нито американски, нито мексикански, но взел по нещо и от двете страни. Вече в Мексико, те минаха край бедняшките квартали на Тихуана, за да поемат по МЕХ 1 — магистралата, пресичаща по дължина целия полуостров Баха Калифорния. След Ел Росарита, с неговия гмеж от мотели, павилиони за сувенири и закуски, търговската гълчава започна да затихва. Не след дълго, магистралата се просна между ниви и голи хълмове отляво и живописния, накъдрен бряг на смарагдовия залив, наричан Тодос Пое Сантос^[3], отдясно. Около час след излизането им от Тихуана, те се озоваха при Енсенада.

Остин познаваше този курортен и рибарски град от една регата, Нюпорт — Енсенада. Неофициалният финал беше в „Кантината на Хюсонг“ — очукан, стар бар с дървени трици по пода. Преди магистралата да доведе хилядите туристи с техните долари, Баха Калифорния Норте беше истинската граница. В златните си времена, „кантината“ беше обитавана от колоритни местни чудаци, парцаливи индивиди, моряци, рибари и автомобилисти, които познаваха Енсенада от дните му на последен пост на цивилизацията, преди хиляда и триста километрова пуста на полуострова до Ла Пас. Това беше един от легендарните барове, подобен на „Фокси“ на Вирджинските острови или „Кептън Тони“ в Ки Уест, посетени от всеки жител на тая планета. Когато влязоха вътре, настроението на Остин веднага се повиши при вида на няколкото мъхнати мухи по бара, които можеха и да помнят доброто старо време, с реките от текила и денонощно поддържаната от полицията автомобилна линия до местния пандиз.

Седнаха на една маса и си поръчаха *huevos rancheros*.

— Ах, храна за чисти души — въздъхна Завала, след като хапна от бърканите яйца с лютив сос.

През това време Остин изучаваше тъжното изражение на лосовата глава, която заемаше мястото си над бара, откакто го помнеше. Все още неоткрил отговор на закономерния въпрос, как се е добрал един лос чак до Мексико, Остин отново насочи вниманието си към картата на полуострова, просната на масата до сателитната снимка, отразяваща температурата на водата.

— Ето, тук отиваме — посочи на картата той. — Температурната аномалия е регистрирана в района на този залив.

Завала приключи с яденето и отвори пътеводител на Мексико.

— Тук пише, че ballena gris или сивите китове, пристигат в района на Баха за периода декември — март, където се чифтосват и раждат малките си. Тежат до двадесет и пет тона и са дълги от три до петнадесет метра. Когато се чифтосват, един мъжкар крепи женската в подходяща поза, докато друг... — Завала потръпна. — По-добре да пропусна тази част. Популацията е почти ликвидирана в годините на промишлен китобой, но видът е обявен под закрила от 1947 година. — Тук четецът спря. — Може ли да те попитам нещо? Известно ми е, че изпитваш огромно уважение към всичко, което се движи в морето, но никога не съм те виждал в представите си, като любител на китове. Какъв е тоя необичаен интерес? Защо не ги оставиш на АЗОС и другите природозащитни организации?

— Прямо въпрос. Бих могъл да заявя, че ме интересува старта на верижната реакция, довела до потъването на татковата лодка. Но има и още нещо, което още не мога да си изясня. — Погледът на Остин стана замислен. — Напомня ми усещането при някои от спусканията ми под вода. И ти си го изпитвал. Плуваш си насам-натам, всичко изглежда най-прилично, но изведнъж косата ти настръхва, в стомаха ти се свива ледена топка и разбираш, че не си сам, че нещо те наблюдава. Нещо гладно.

— Разбира се — съгласи се с готовност Завала. — Но обикновено нещата не свършват дотук. Вече си представям най-голямата, злонрава и гладна акула в целия океан, застанала зад гърба ми с мисълта, че кой знае откога не е кусвала истинска мексиканска кухня, обръщам се рязко и там или няма никой, или някоя хамсия, дълга колкото пръста ми, ме гледа заканащо.

— Морето е повито в загадка — заяви Остин с томителна нега в очите.

— Това някаква гатанка ли е?

— В известен смисъл. Цитат е от Джоузеф Конрад. „Морето никога не се променя и неговите творения, въпреки хорските приказки, са повити в загадка“. — Остин чукна по картата с показалец. — Китове умират всекидневно. Някои — по естествени причини. Други се омотават в рибарски мрежи и умират от глад. Или ги убива сблъсък

с кораб, или се отравят от замърсявания, понеже разни хора са на мнение, че морето е сметище за изхвърляне на всякакви отрови. — Млъкна за миг. — Но нашият случай не се вмести в нито една от тия рамки. Даже и без човешка намеса, природата никога не е спокойна — постоянно нещо доизкусурява. Но това не е какофония. То е като импровизацията в добрия джаз. Ахмад Джамал прави соло на пиано, за миг се отклонява в своя вариация и веднага улавя общия такт. Изразявам се като дървар — гръмко се изсмя Остин.

— Не забравяй, че съм виждал сбирката ти джаз, Кърт. Искаш да кажеш, че някъде тук се чува фалшива нотка.

— По-скоро, всеобщ дисонанс. — Помисли още малко. — Не, твоята аналогия ми харесва повече. Имам усещането, че огромна и проклета акула се шляе съвсем наблизо и е гладна като змей.

Завала бутна настрана празната си чиния.

— Както казват по нашите места, най-доброто време за риболов е, когато рибата е гладна.

— Случайно ми е известно, че си порасъл в пустиня, amigo, откъде ги знаеш тия неща? — попита Остин. — Но съм съгласен с казаното. Да вървим на риболов!

От Енсенада се върнаха малко назад до магистралата и пак поеха на юг. Както и след Тихуана, търговската дандания полека заглъхна и пътят стана двулентов. Напуснаха го при Манеадеро и поеха по второстепенни шосета през ниви и пръснати на големи разстояния фермерски къщи и стари манастири, за да стигнат най-накрая до пресечена, самотна местност, със загърнати в мъгли хълмове, търкулнали се надолу към морето. Завала, който изпълняваше длъжността, навигатор, погледна картата.

— Почти стигнахме. Буквално зад ъгъла е — заяви той.

Остин не знаеше какво може да очаква. И въпреки това, остана силно изненадан, когато след завоя видя прилежно изписана на испански и английски табела, съобщаваща, че се намират в имението на „Баха тортила къмпъни“. Отби от пътя. Табелата беше поставена в началото на дълга глинеста алея, с два реда дървета отстрани. В края ѝ видяха голяма сграда.

Остин се облегна на кормилото и вдигна слънчевите очила на челото си.

— Сигурен ли си, че се намираме, където трябва?

Завала му подаде картата, за да се увери и каза:

— Това е мястото.

— Май бихме целият път за нищо.

— Защо, бърканите яйца бяха превъзходни и си имам нова блуза с инициалите на кантината.

— Съвпаденията винаги са ми изглеждали подозрителни — присви очи Остин. — На табелата пише: „Посетителите са добре дошли!“. Нека им повярваме!

Той зави от пътя и премина двеста-триста метра до грижливо поддържан чакълест паркинг, с отбелязани на него места за посетители. Няколко коли с калифорнийска регистрация и два туристически автобуса бяха пред сградата — гофрирана ламарина, кирпичена арковидна фасада и керемиден покрив в испански стил. Ароматът на печено царевично тесто нахлу през отворения прозорец на пикапа.

— Дяволски изтънчено прикритие — отбеляза Завала.

— Аз почти не допусках възможността да ни посрещнат с неонов надпис: „Горещ привет от момчетата, които изтропаха китовете“.

— Жалко, че не си носим пищовите — закахъри се Завала, с гавра в гласа. — Не можеш да предвидиш момента, в който някоя подивяла тортиля ще ти се метне отгоре. Веднъж ми разправяха за един, дето го ухапала поничка в Ногалес...

— Остави нещо за обратния път. — Остин се измъкна от колата и тръгна към изкусно резбованата врата от тъмно дърво.

Влязоха в белосана приемна. Усмивната, млада мексиканка ги приветства зад бюрото си:

— Buenos das^[4] — каза тя. — Имате късмет. Обиколката на фабриката за тортиля тъкмо започва. Вие да не сте от групата на кораба?

Остин преглътна една усмивка и отговори:

— Ние сме сами. Карахме си по пътя и видяхме табелата.

Момичето отново се усмихна и им каза да се присъединят към група възрастни хора, повечето американци от Средния Запад, ако се съди по изговора им. Секретарката, която се оказа и екскурзоводка, ги поведе към пекарната.

— Царевичката е животът на Мексико, а тортилята — негова основна храна векове наред, както за индианците, така и за испанските

заселници. — Водеше ги край място, където чували зърно се изсипваха в мелачни машини. — В продължение на много години, хората сами приготвяли тортилите си по домовете. Зърното се смилало в брашно, разбърквало се с вода, за да стане на masa, после го разточвали, нарязвали и притискали, за да го опекаат накрая ръчно. С нарастване на търсенето на продукта в Мексико и особено в Съединените щати, производството стана по-централизирано. Това ни даде възможност да модернизираме мощностите си и да създадем условия за по-голяма производителност и санитарна култура.

Докато се мъкнеха в опашката, Остин каза тихичко:

— Ако основният пазар за мексиканските палачинки е в САЩ, защо това място не е разположено по-близо до границата? Защо трябва да ги правят тук, а после да ги мъкнат нагоре по магистралата?

— Добър въпрос! — похвали го Завала. — Тортиленият бизнес в Мексико е силно монополизиран и се ръководи от хора с тесни връзки в управляващите среди. Става дума за милиарди долари. Дори да приемем, че съществува основателна причина производството да се разположи толкова на юг, защо именно тук? Това място над залива е превъзходно за луксозен хотел, но фабрика?

Групата минаваше покрай тестомесачки, които подаваха суровия материал на формовъчни машини. От тях върху конвейерни ленти излизаха стотици тънки, тестени парчета, зорко следени от работниците в стерилно бели манти и с найлонови калъфчета на главата. Екскурзоводката натъпкваше групата в цеха за пакетиране и експедиция, когато Остин засече врата с надпис само на испански.

— Само за персонала ли? — попита той Завала.

Джо кимна.

— Всичко в баничарския бизнес ми е вече ясно — заяви Остин и натисна дръжката. Вратата беше отключена. — Ще ида да поразгледам.

Като измери с поглед внушителната му фигура и ослепителната белота на косата, Завала даде оценката си:

— Със заслужено уважение към шпионските ти качества, следва да отбележа, че не се смесваш съвсем докрай с тълпата работещи тук. Може би аз ще предизвикам по-слаби подозрения от един огромен гринго^[5], задръстил целия коридор.

Завала бе прав.

— Добре, шпионирай си тогава! Но внимавай! Ще се срещнем в края на обиколката. Ако ме пита екскурзоводката, ще кажа, че търсиш тоалетна.

Завала смигна и потъна зад вратата. Сигурен беше, че с чар човек се измъква от всяко положение и вече бе стъкмил една версия, според която се бе загубил в търсене на вано^[6]. Намери се в дълъг коридор без прозорци или други някакви отвори, ако не се смята металната врата в противоположния край. Премина целия коридор и долепи ухо до вратата. Като не чу нищо, опита бравата. Заключено.

Бръкна в джоба си и извади леко модифициран швейцарски армейски нож, заради който би отишъл право в затвора по местата, в които притежанието на взломаджийски инструменти се наказва. Стандартните принадлежности, като ножички, пилчка за нокти или отварачка за консерви, бяха отстъпили местата си на шперцове за по-обикновени брави. При четвъртия опит ключалката щракна. Зад нея започваше още един коридор. За разлика от предишния, в него имаше няколко врати. Всички заключени. Освен една, водеща в складово помещение с шкафове.

Шкафчетата бяха заключени. Би могъл да се справи и с тях, но му липсваше време. Погледна часовника си. Обиколката скоро щеше да приключи. На стената беше монтирана полица с куп акуратно сгънати бели манти. Намери си една по мярка и я нахлузи. Излезе от склада и застана пред трета, също заключена врата. След няколко опита, и тя се предаде.

През нея се излизаше на платформа, издигната високо над пода в огромно помещение. От нея тръгваха няколко пасарелки^[7], които се провираха сред плетеница от вертикални и хоризонтални тръби. Глухият шум от машини изпълваше цялото пространство и той не можа да определи откъде идва. Спусна се по поредица стълби. Тръбите излизаха от пода и после под прав ъгъл влизаха в стените. Вероятно, водопроводи и канализация, помисли си той. В единия край на помещението видя друга врата, този път отключена. Когато предпазливо я откряна, в лицето му лъхна свежия дъх на океана.

Ахна от изненада. Намираше се на платформа, залепена високо върху отвесна скала, на около десет метра над повърхността на лагуната. Гледката беше изключителна и той отново си зададе въпроса, защо му е на някого да издига тук фабрика, вместо скъпарски хотел?

Предположи, че фабриката се намира зад ръба на скалата, но отгук не можеше да я види. Отново погледна надолу. Водата се разбиваше по острите крайбрежни скали в пенести талази. Платформата имаше врата на едната си страна, но тя не водеше никъде. Нямаше стъпала нито нагоре, нито надолу. Странно. На метър и нещо от това място се виждаше релса, която се спускаше покрай скалата и потъваше във водата долу.

Той я проследи с поглед. Едно пространство от повърхността изглеждаше по-тъмно от околното. Може да бяха водорасли, разлюляни над дъното. Докато наблюдаваше, водата при основата на скалата се разпени и от нея внезапно изскочи голям, яйцевиден предмет, който започна да се издига покрай скалата. Разбира се! Релсата беше част от асансьор. Яйцето се издигаше с постоянна скорост. Щеше да пристигне за секунди. Завала се мушна обратно в голямата зала с тръбите, като остави вратата откритата.

Яйцето, направено от тъмно стъкло или пластмаса, за да се слива със скалата, спря при платформата. Отвори се врата и двама мъже в бяло излязоха навън. Завала хукна по стълбите. За секунди стигна склада. Смъкна мантията, сгъна я, доколкото може, и забърза по коридора към пекарната. Никой не видя, как се появи в позволената територия. Забърза след групата. Екскурзоводката го забеляза и му хвърли въпросителен и общо взето, не съвсем доволен поглед.

— Търсех вапо.

Тя се изчерви и каза:

— О, да. Ще ви покажа. — После плесна с ръце, за да привлече вниманието. — Обиколката приключи. — Връчи на всеки пликче с тортили и ги върна в приемната. Докато колите и автобусите заминаваха, Остин и Завала споделяха впечатленията си.

— От израза на лицето ти виждам, че малкото ти проучване е дало резултат.

— Открих нещо. Само че, не знам какво. — Завала направи кратко експозе на откритото.

— Обстоятелството, че правят нещо под водата сочи, че нямат желание да се разбере, какво е то — реши Остин. — Я да се поразходим!

Заобиколиха фабриката, но само след малко пътят им към брега бе препречен от висока мрежа с бодлива тел отгоре, издигната на около

двеста метра от скалата.

— Дотук с океанската гледка — каза Завала.

— Да видим дали не можем да минем по другия бряг на залива.

Двамата мъже се върнаха при пикапа и излязоха обратно на пътя. От него към морето на няколко места се спускаха следи, но оградата препречваше всяка възможност за достъп. Тъкмо щяха да се откажат, когато видяха мъж с въдица и пълна мрежа с риба, да се изкачва откъм морето. Завала го повика и го попита, дали могат да стигнат до брега. Отначало човекът, явно опасявайки се, че може да са от фабриката, се държа доста резервирано. След като Завала измъкна двадесетдоларова банкнота от портфейла си, човекът грейна и каза, ама разбира се, може. Има ограда наистина, но на едно място човек може да се промуши отдолу.

Той ги поведе по пътечка, сред високи до раменете храсти, до едно място от оградата и ги остави, стиснал здраво късмета си. Оградната мрежа беше огъната нагоре и под нея се отваряше пролука. Завала се промуши с лекота от другата страна и после задържа мрежата за Остин. Вървяха по затревената пътека, докато стигнаха ръба на скала. Бяха близо до най-южната точка на носа, ограждащ лагуната от една страна.

Надолу към брега личеше утъпкана следа, очевидно оставена от рибарите. Хората от НАМПД се интересуваха най-вече от прекрасната гледка над водната повърхност. От този ъгъл, тъмната метална сграда наподобяваше зловещ декор от филм за Конан Варварина. Остин я разгледа през бинокъла, а после го насочи към скалата. Слънчевите лъчи се отразяваха в метал там, където Завала бе видял релсата. Плъзна поглед към широкия вход на лагуната, където приборът се разбиваше в скалите и се обърна отново към фабриката.

— Гениално решение — отбеляза Остин усмихнат. — Ако вдигнеш тук такова голямо съоръжение, всички, и нашият рибар включително, ще си чешат езиците с него. Обаче, изтъпани го пред всички, приемай гости всеки ден, сложи му табели и ето ти отлично прикритие за всяка секретна дейност.

Завала взе бинокъла и разгледа скалата отсреща.

— За какво им е тоя херметически асансьор?

— Нямам отговор на тоя въпрос — поклати глава Остин. — Мисля, че видяхме, каквото може да се види.

С надежда да забележат признаци за някаква дейност около сградата или скалата, те се забавиха още няколко минути, но единствените движения се осъществяваха от литналите в небосвода птици. Тръгнаха обратно и след няколко минути вече се провираха под мрежата. На Завала му се щеше да разпита рибаря, дали не знае нещо за асансьора или пък дали е видял нещо необикновено в лагуната, но човекът си бе взел парите и избягал. Върнаха се в пикапа и потеглиха на север.

Остин караше безмълвно. Завала знаеше от опит, че партньорът му обмисля план и когато е напълно готов, ще сподели подробностите. Чак при Енсенада Остин попита:

— НАМПД още ли провежда ония опити при Сан Диего?

— Да, доколкото знам. Мислех да проверя как вървят нещата след състезанието.

Остин кимна. През останалия път си разменяха незначителни реплики, припомняха си минали приключения и младежки щуротии из Мексико. Огромната опашка коли на границата напредваше със скоростта на охлюв. Показаха картите си от НАМПД, за да спестят време и бяха набързо прекарани през митницата. В Сан Диего те се насочиха към залива и стигнаха огромната общинска marina. Паркираха и поеха покрай десетки, вързани за кея лодки от всякакъв вид. В края на кея, на запазена за по-големи съдове стоянка, бе швартовал^[8] тантурест, широк кораб, около двадесет и пет метра дълъг. През синьо-зеления му корпус бяха изписани с бяло буквите НАМПД.

Минаха по сходнята^[9] и попитаха един от екипажа, дали капитанът е на мостика. Той ги заведе при строен, с маслинен тен мъж, надвесен над някакви карти. Джим Контос минаваше за един от най-добрите капитани във флотилията на НАМПД. Син на ловец на сунгери, той беше по корабите откакто бе проходил.

— Кърт, Джо — обърна се широко усмихнат към тях Контос, — каква приятна изненада! Чух, че сте наоколо, но и не подозирах, че ще почетете с посещението си „Морската червеношийка“. Какво сте намислили? — Погледна към Завала и каза: — Що се отнася до теб, всеки миг знам какво си намислил.

Завала изви устни в характерната си, лека усмивка.

— Двамата с Кърт участвахме вчера в състезанието.

Тъмна сянка се спусна над челото на капитана.

— Чух за станалото с лодката ви. Наистина много съжалявам!

— Благодаря — отвърна Остин. — Тогава трябва да знаеш и за мъртвите китове.

— Знам. Много странна история. Какво ли ги е убило?

— С твоя помощ, може и да разберем.

— Готово! Каквото кажете!

— Бихме искали, да заемем за утре „Червеношийката“ заедно с минито и да се погмуркаме малко, южно от границата.

Контос се засмя.

— Чиста дреболия — отбеляза той. После сви рамене. — Защо не? Току-що приключихме предишната задача. Ако можете да получите устно съгласуване за работа в мексикански води, нямам никакви възражения.

Остин кимна и се свърза начаса с НАМПД. След няколко минути подаде клетъчния телефон на Контос. Той слуша известно време, кимна, зададе няколко въпроса и затвори.

— Май потегляме на юг. Гън даде зелена улица.

Руди Гън беше технически директор в главната квартира на НАМПД във Вашингтон.

— Най-много два дни — продължи капитанът. — Искате ли да ви включи отново в работата. Има още нещо. Каза, че за толкова кратко време, няма да успее да съгласува нещата с мексиканските власти.

— Пита ли някой, казваме, че сме се загубили — отвърна невинно Остин.

Контос посочи лъскавата сбирка контролни уреди и светлини по командното табло.

— Няма да е лесно да ни повярват с цялата тая електроника, която е натъпкана в кораба. „Червеношийката“ може и да е грозноват, но прекрасно се ориентира по света. Да оставим Държавния департамент да изглажда евентуалните проблеми. Кога искаш да тръгнем?

— Взимаме си партакешите и се връщаме веднага. Останалото е в твои ръце.

— Ще планирам потегляне за 7:00 утре — приключи капитана и тръгна да дава разпорежданията си.

Докато се връщаха към пикапа, Остин попита Завала, какво бе имал предвид капитанът, когато каза, че винаги знае какво е намислил.

— Няколко пъти се е случвало, да излизаме с една и съща жена.

— Има ли в Окръг Колумбия жена, с която да не си излизал?

Завала обмисли отговора си.

— Първата дама. Както знаеш, омъжените жени за мен са табу.

— За мен е облекчение да го чуя — въздъхна Остин, докато седнаше зад кормилото.

— Е, ако се разведе...

Докато палеше колата Остин заяви:

— Мисля, че моментът е много подходящ, да ми разправиш за оня в Ногалес, дето го ухапала поничка.

---

[1] Рио гранде — Голяма река, по част от чието течение минава границата между САЩ и Мексико. Всекидневно прекосявана от десетки нелегални имигранти, предимно мексиканци. ↑

[2] El Norte (исп.) — Северът. ↑

[3] Тодос Лос Сантос (исп.) — Все Светии. ↑

[4] Buenos dias (исп.) — Добър ден. ↑

[5] Гринго (нар.) — Североамериканец. ↑

[6] Вано (исп.) — Баня, тоалетна. ↑

[7] Пасарелка — Тясно, обикновено метално мостче за преминаване от едно съоръжение до друго, във високи машинни помещения. ↑

[8] Швартовам (мор.) — Привързвам плавателен съд към кей. ↑

[9] Сходня (мор.) — Подвижна дъска (платформа), съединяваща палуба на плавателен съд със сушата. ↑

Под безоблачния купол на западното небе, един тъмнозелен хеликоптер „Макдонъл-Дъгълс“ се плъзна ниско над хребета на планината Скуо, към алпийските води на езерото Тахо и като водно конче, се стрелна по посока на калифорнийския бряг. Поколеба се за миг над гора от високи борове, после се отпусна върху бетонна площадка. Щом спря огромното витло, един тъпомуцунест шевролет застана отстрани. Излезлият от него мъж в униформа, с цвета на хеликоптера и колата, пое чантата на високия пътник и каза:

— Заповядайте в колата, конгресмен Кинкейд!

Двамата се качиха и поеха по асфалтов път през гъстата гора. След няколко минути колата спря пред някакъв комплекс, който приличаше на изградено от дърво копие на древен замък. Късното следобедно слънце придаваше фантастичен вид на стени, бойници и кули. Сигурно, цяла гора бе изразходвана, за да се създаде у посетителя такова впечатление. Централната сграда имаше форма на куб, а от триетажния ѝ корпус се разклоняваше цяла мрежа от допълнителни постройки.

— Това тук е по-голямо и от мормонски храм^[1] — промърмори Кинкейд.

— Добре дошъл във Валхала^[2]! — отзова се уклончиво шофьорът.

Той паркира пред сградата, пое чантата на госта и го поведе по широко стълбище към веранда с дължина на боулингова писта. Оттам влязоха във фойе, облицовано с тъмно, почти черно дърво и с конструкция от също такива греди. След няколко коридора, издържани в същия стил, най-после спряха пред високи готически двери, изляти релефно от метал.

— Ще занеса чантата в стаята ви, сър. Останалите са вече тук. Пред мястото ви е оставена табелка с вашето име.

Водачът натисна бутон и дверите се разтвориха без звук. Кинкейд влезе и затаи дъх, докато масивните порти се затваряха зад

гърба му. Намираше се в огромна зала с висок таван. Тя беше осветена от огъня в гигантска камина и от пламтящи факли по стените, които се бореха за място сред огромно количество пищно украсени щитове и вимпели, копия, бойни секири и мечове, плюс различни други сувенири от времената, когато войната е била просто състезание между касапи.

Всички смъртоносни инструменти, обаче, бледнееха на фона на съоръжението, заело средата на залата. Това бе викингски кораб дълъг около двадесет метра. Дъбовата му обшивка се извисяваше в двата края. Едничкото кожено платно с правоъгълна форма беше готово да поеме поредния бриз. Спусната до кърмата сходня осигуряваше достъп до палубата и разположената по дължината ѝ маса, с мачтата по средата.

Кинкейд беше ветеран от морската пехота, с боен опит от Виетнам, така че не се огъна в потискащата обстановка. Стиснал челюсти с очевиден израз на непреклонност, той се изкачи по сходнята и зае единственото свободно място. Насядалите около масата двадесетина души млъкнаха и го загледаха с любопитство. Тъкмо се готвеше да заговори съседа си отдясно, когато огромните двери в далечния край на залата рязко се отвориха.

Една жена се насочи към кораба, в скачащите светлини на факлите. Стройните ѝ крака бързо гълтаха разстоянието. Докато приближаваше, атлетичните ѝ форми се очертаваха ясно под прилепналия работен комбинезон, но най-впечатляващ си оставаше ръстът ѝ. Тя беше висока почти два и десет.

Тялото и чертите на жената бяха безупречни, но красотата ѝ беше като на айсберг. И също като на айсберг — плашеща. Изглеждаше като появила се внезапно от царството на вечния мраз. Ленената коса беше събрана на кок, за да даде най-пълна представа за мраморната кожа и огромните очи, пълни с твърда, ледена синева. Тя се качи на палубата и обиколи масата. С изненадващо топъл глас, поздрави всеки по име и благодари, че е дошъл. Когато стигна до Кинкейд, тя впи удивителните си очи в неговото изсечено лице и стисна ръката му като с клещи. После отиде в края на масата, към носа на кораба. На лицето ѝ се появи усмивка, студена и прелъстителна.

— Добър ден, господа — каза тя с богатия глас на роден оратор. — Казвам се Бринхилд Сигурд. Вероятно се питате що за място е това.

Валхала е мой дом и централа на компанията ми, но е и дан към скандинавските ми корени. Главната сграда представлява увеличено копие на викингска къща. Пристройките имат различно предназначение — офиси, гостни, спортна зала, както и музей с колекцията ми от образци на скандинавското примитивно изкуство.

Жената вдигна вежди и каза:

— Никой от присъстващите не страда от морска болест, надявам се. — Като изчака да утихне смехът, тя продължи: — Този съд е точно копие на викингски кораб. Той е нещо повече от декор. Символизира вярата ми, че невъзможното е постижимо. Наредих да го построят, защото се възхищавам от функционалната красота на неговия дизайн, но и за да напомня всеки миг, че викингите никога не биха прекосили моретата, ако не бяха сърцати авантюристи. Нека духът им мотивира решенията, които ще бъдат взети тук. — Тя млъкна за миг и продължи: — Сигурно всички се питате защо съм ви поканила.

Глас като трион я прекъсна:

— Бих казал, че предложението да ни дадете по петдесет хиляди долара или да ги дарите по наша препоръка, има някакво отношение към въпроса — отбеляза конгресменът Кинкейд. — Аз лично предадох сумата на научна фондация, която се занимава с родовите малформации.

— Не съм и очаквала друго от човек с вашата репутация.

Кинкейд изръмжа и седна на мястото си с думите:

— Извинете за прекъсването! Моля, продължете, хм, забележителната си презентация!

— Благодаря — отвърна Бринхилд. — Вие, господа, сте дошли от различни краища на страната и представлявате най-разнообразни обществени слоеве. Тук присъстват политици, служители от държавния апарат, учени, лобисти, инженери. Но всички ние сме обединени от едно нещо. Водата! Необходимост, чиято наличност става все по-ограничена в наши дни. Всички знаем, че сме изправени пред възможността да видим началото на най-продължителната суша в историята на тая страна. Така ли е, професор Диъборн? Бихте ли направили, в качеството си на климатолог, оценка на положението?

— С удоволствие — отзова се мъж на средна възраст, който изглеждаше изненадан от тази покана. Прокара пръсти през оредяваща червена коса и започна: — Страната е жертва на умерено до силно

засушаване в средната си част и в своя южен сектор, от Аризона до Флорида. Това ще рече, близо четвърт от компактната маса на четиридесет и осемте щата^[3]. Положението показва тенденция към влошаване. В добавка, нивото на Великите езера е стигнало непознато досега ниско равнище. Появяването на нови пустини е възможно. Мегазасушаване, от порядъка на десетилетия, не бива да се изключва.

Около масата се разнесе глух ропот.

Бринхилд отвори дървената кутия пред себе си, бръкна в нея и остави пясъка да изтече между пръстите.

— Купонът свърши, господа! Ето го нерадостното, песъчливо бъдеще, което ни чака.

— При цялото ми уважение към вас, мис Бринхилд — провлече представител на Невада, — не ни съобщавате нищо ново. Вегас е изправен пред нерадостни бъднини. Л. А.^[4] и Финикс не са в по-добро положение.

Бринхилд долепи длани в безмълвни аплодисменти.

— Съгласна съм. Но ако ви кажа, че съществува начин да спасим градовете си?

— Е, бих се радвал да чуя нещо такова — отвърна невадецът.

Тя захлопна символично капака върху кутията.

— Първата стъпка вече е направена. Както повечето от вас знаят, Конгресът оторизира частна инициатива при разпределяне на водата от Колорадския басейн.

Кинкейд се наведе над масата.

— И както вие би трябвало да знаете, мис Сигурд, аз ръководех опозицията при гласуването на този законопроект.

— За щастие, вашата група не успя да надделее. Ако този закон не беше минал, Западът щеше да е обречен. Язовирите съдържат едва двегодишен запас. След неговото изчерпване, щяхме да се видим принудени да евакуираме по-голямата част от Калифорния и Аризона, както и големи участъци от Колорадо, Ню Мексико, Юта и Уайоминг.

— Ще повторя онова, което казах на глупаците във Вашингтон. Отдаването на язовир Хувър в частни ръце няма да повиши нивото му.

— Въпросът никога не е бил поставян по този начин. Не става дума за равнището на водата, а за начина на нейното разпределяне. Голяма част от водата се похабява. Прекратяването на държавните субсидии и прехвърлянето на управлението в частни ръце, означава, че

на разхищението ще се сложи край, поради една съвсем проста причина — разхищението не е рентабилно.

— Аз продължавам да поддържам основния си довод — заяви Кинкейд. — Нещо с такова огромно значение, каквото е водата, не може да се оставя под контрола на компании, които са извън контрола на обществото.

— Обществото получи своята възможност, но се провали. Сега цената на водата ще зависи от търсенето и предлагането ѝ. Вода ще има само този, който може да си я позволи.

— Точно това казах и аз на дебатите. Богатите градове ще се издавят, а бедните ще изпукат от жажда.

Бринхилд не отстъпваше:

— Е, и какво от това? Алтернативата да се остави водата, както по-рано, на разпределение под обществен контрол, означава да се пресушат реките. Западът, както ни е добре известно, ще се превърне в пустиня. Както каза представителят на Невада, Л. А., Финикс и Денвър ще станат градове призраци. Виждате ли как гони вятърът пустинни трънаци из празните казина на Лас Вегас? Ще настъпи стопанско бедствие. Фондовите борси ще загинат. Уолстрийт ще ни обърне гръб. Загубата на финансови позиции означава загуба на политическо влияние във Вашингтон. Обществените фондове ще бъдат пренасочени към други части на страната. — Тя почака да се асимилира апокалиптичната литания^[5] и продължи: — Западняците ще се превърнат в новите парии, измъкнати направо измежду кориците на „Гроздовете на гнева“^[6]. Само че, вместо да тръгнат на запад, към Обетованата земя, те ще накачулят семействата си в лексуси, мерцедеси и пикапи, за да поемат обратния път — на изток. — С ирония в гласа, тя продължи: — Задайте си въпроса, как би посрещнало пренаселеното източно крайбрежие хилядите, милиони безработни западници, преселващи се там. — Млъкна отново, за да засили драматичния ефект и попита: — Не би ли се получила много любопитна ситуация, ако оклахомци откажат да ни приютят под крилото си?

— Не бих им се сърдил за това — отвърна предприемач от Калифорния. — Ще ни приветстват точно както калифорнийци са приветствали моите деди — с пушки, пътни заграждения и постове.

Един животновъд от Аризона се усмихна унило:

— Ако вие, калифорнийците, не бяхте така ужасно алчни, вода щеше да има за всички.

В продължение на няколко минути всички приказваха едновременно. Бринхилд изчака малко и почука с кокалчетата на пръстите си по масата.

— Тази безплодна дискусия е илюстрация на разправиите около водата, продължили десетилетия. В миналото, хората и се избивали заради нея. Днес ваши оръжия са съдебните дела. Приватизацията ще сложи край на тия боричкания. Трябва да преустановим борбите помежду си.

В залата се чуха ръкопляскане.

— Браво! — обади се Кинкейд. — Аплодирам красноречивото ви изказване, но си губите времето. Имам намерение да искам от Конгреса ревизия на закона.

— Това може да се окаже грешка.

Кинкейд беше твърде възбуден, за да долови заплахата.

— Не мисля — отвърна той. — Имам достоверни сведения, че получилите Колорадския басейн компании са похарчили стотици хиляди долара, за да наклонят везните в своя полза, при прокарването на този ужасен закон.

— Сведенията ви са неточни. Похарчихме милиони.

— Милиони. Вие...

— Не лично. Моята корпорация, под чиято шапка се намират всички ония компании, които споменахте.

— Нямам думи! Колорадският басейн се намира под ваш контрол?

— Всъщност, под контрола на цяла структура, създадена за решаване на този неотложен проблем.

— Възмутително! Не мога да повярвам на ушите си.

— Нищо от стореното не напуска рамките на законността.

— Същото разправяха в Лос Анжелис, когато съответният отдел от градската управа присвои река Оуънс вели.

— Казахте го вместо мен. Няма нищо ново под слънцето. Л. А. стана най-големият, най-богатият и най-влиятелен град в пустинята, като изпрати армия проучватели, юристи и прекупвачи на земя със задачата да отнемат води от съседите.

Обади се професор Диъборн:

— Простете ми, но се опасявам, че трябва да се съглася с конгресмена. Прецедентът с Лос Анжелис беше типичен пример за воден империализъм. Ако казаното от вас отразява истината, то вие полагате основите на воден монопол.

— Нека ви очертая една перспектива, доктор Диъборн. Сушата упорства. Колорадският басейн не е в състояние да посрещне нуждите от вода. Градовете изнемогват от жажда. Тогава няма да има адвокати, наддавачи за водния ресурс, а хора с пушки при източниците на този ресурс. Както едно време. Помислете по това. Подивели от жажда тълпи, запълнили улиците, в поход срещу властта. Пълен срив на обществения ред. Расовите вълнения ще са детска игра в сравнение с всичко това.

Диъборн кимаше като изпаднал в транс.

— Права сте — промълви той, явно притеснен. — Но, ако позволите... просто не ми се вижда справедливо.

— Това е борба за оцеляване — прекъсна го тя. — Или оцеляваме, или загиваме. Зависи от нас, професоре.

Диъборн се отпусна назад победен, скръсти ръце и поклати глава.

Инициативата взе Кинкейд:

— Не й позволявайте да манипулира въпроса с фантастичните си сценарии, професор Диъборн.

— Явно, не съм успяла да ви накарам да промените становището си.

Кинкейд се изправи и каза:

— Не, но ще ви кажа какво успяхте да направите. Снабдихте ме с няколко много солидни аргумента за дебатите, които смятам да предизвикам. Няма да се изненадам, ако бъде приложен антитръстовия закон. Обзалагам се, че моите колеги, гласували в подкрепа на колорадския акт, ще сменят позициите си, когато разберат, че цялата система е попаднала в ръцете на една-единствена корпорация.

— Съжалявам да чуя това — отвърна Бринхилд.

— Когато свърша с вас, ще съжалявате още повече! Искам да напусна частния ви увеселителен парк на секундата.

Тя го погледна с тъга. Възхищаваше се от силата, дори когато я използваша срещу нея.

— Отлично! — Каза нещо в слушалката, която носеше на колана си. — Ще трябва няколко минути, за да ви донесат чантата и да приготвят хеликоптера.

Вратата на залата се отвори и мъжът, който бе придружавал Кинкейд на идване, сега го изведе навън.

Когато двамата излязоха, Бринхилд каза:

— Макар някои да приемат сушата като бедствие, тя разкрива и куп златни възможности. Колорадо е само част от плана. Ние продължаваме да овладяваме контрола над водоизточниците в цялата страна. Всички вие заемате положение, което ви позволява да помагате за изпълнение на проекта, в рамките на общините си. Всеки от вас ще бъде щедро възнаграден за това. Дори не можете да си представите как. Същевременно ще допринесете и за общото благо. — Погледът ѝ обходи двете страни на масата. — Ако някой желае да напусне, да го направи сега! Искам само думата му, че ще запази мълчание за тази среща.

Гостите се спогледаха и неколцина се размърдаха притеснени, но никой не прие предложената изходна виза. Дори Диъборн.

Появиха се келнери, поставиха гарафи с вода на масата и по чаша пред всеки.

Бринхилд огледа събранието.

— Уилям Мълхоланд докара водата в Лос Анжелис. Той посочи Оуънс вели и каза: „Ето я! Вземете си я!“

Като по сигнал, келнерите напълниха чашите и се оттеглиха.

Като вдигна висока чаша, тя каза:

— Ето я! Вземете я!

Поднесе чашата към устните си и пое дълбока глътка. Останалите я последваха, като в някакъв странен ритуал на посвещение.

— Добре — каза тя. — Сега по-нататък. Прибирате се по домовете си и чакате обаждане! Когато получите някакво нареждане, изпълнявате го безпрекословно! Нищо от случилото се в тази зала не подлежи на разгласяване! Дори и факта, че сте присъствали!

Обходи с поглед всички лица едно по едно.

— Ако няма повече въпроси — продължи тя с тон, показващ, че дебатите са приключили, — моля, забавлявайте се! След десет минути ще бъде сервирана вечеря в трапезарията. Довела съм готвач с пет

звезди, така че не очаквам да бъдете разочаровани. След вечерята има концерт от състави на Лас Вегас, после ще ви покажат стаите. След закуска утре, ще си заминете по реда на пристигане. Ще се видим отново при следващата среща, точно след един месец.

Когато свърши, тя напусна масата, прекоси залата и излезе през двойната врата, откъдето бе дошла. Мина по един коридор и влезе в малко помещение. Двама мъже стояха там, с разкрачени крака и ръце зад гърба. Дълбоко разположените им, черни очи не се отделяха от трепкащите на цяла стена екрани. Бяха еднояйчни близнаци, облечени еднакво в черни кожени якета. Имаха еднакви високи скули, яко телосложение, коси с цвят на мокро сено и черни, нависнали вежди.

— Е, какво ще кажете за нашите гости? — попита тя с присмех.
— Ще си свършат ли работата тия червеи, ще разрохкат ли почвата?

Аналогията убягна на близнаците, които бяха заети само с една мисъл. С източноевропейски акцент десният попита:

— Кого искате...

— ... да елиминираме? — довърши въпроса левият.

Монотонните им гласове бяха абсолютно еднакви. Бринхилд се усмихна доволна. Казаното затвърди убеждението ѝ, че е взела правилно решение, когато отърва Мело и Радко Краджич от хората на НАТО, които искаха да изправят прочутите братя пред Световния трибунал за престъпления срещу човечеството в Хага. Близнаците бяха класически пример за социопати^[7] и щяха да си покажат рогата, дори и да нямаше война в Босна. Техният паравоенен статут даваше някакво подобие на законност на убийствата, изнасилванията и мъченията, които вършеха, в името на националистическата идея. Трудно можеше да си представи човек, че такива изроди са били носени от майчина утроба, а интуицията им заменяше някак си разума при нормалните хора. Всъщност те бяха едно същество, но в две отделни тела. Тази им връзка ги правеше двойно по-опасни, защото можеха да действат без приказки. Бринхилд бе престанала да им говори поотделно.

— Кого смятате да елиминирате?

Единият протегна ръка с пръсти като на граблива птица, създадени да причиняват болка и върна видеозаписа. Другият близък посочи мъж в син костюм.

— Този — казаха двамата едновременно.

— Конгресмена Кинкейд?

— Да, той не...

— ... хареса казаното от вас.

— А други?

И пак се върна лентата, и отново те посочиха човек.

— Професор Диъборн? Жалко, но инстинктът ви, изглежда, не лъже. Не можем да си позволим дори и сянка от скрупули, у когото и да било. Свършете си работата, колкото е възможно по-тихо. Насрочила съм наскоро среща на борда на директорите, за разискване на дългосрочните планове. Искам до тогава всичко да си е на място. Не понасям грешки, като на ония глупаци, които оплескаха всичко в Бразилия преди десет години.

Бринхилд излетя от стаята и остави близнаците сами. Те стояха неподвижни, впили блеснали погледи в екраните, с гладното изражение на котка, избираща най-тлъстата златна рибка в аквариум.

---

[1] Мормони — Религиозна общност, основана в САЩ в 1830 година от Джоузеф Смит, който твърдял, че е открил неизвестни части от Светото писание, гравирани върху златни плочки. След смъртта му, част от неговите последователи се установяват в щата Юта (1847 г.), където овладяват светската и духовна власт. Пълното название на църквата им е „Църква на Исус Христос на Светците от последния ден“. ↑

[2] Валхала — Огромна зала, в която норвежкият бог Один приема и угощава душите на бойците, паднали геройски на бойното поле. ↑

[3] Четиридесет и осем щата — Става дума за щатите, които образуват компактна маса. Между тях и Аляска се простира Канада, а петдесетият щат — Пуерто Рико — се намира на остров. ↑

[4] Л. А. — Лос Анжелис. ↑

[5] Литания (църк.) — Много продължителна молитва. Преносно: Дълго, досадно изброяване или изказване. ↑

[6] „Гроздовете на гнева“ — Роман от Джон Стайнбек, в който се описва масовата миграция на огромни групи от американското население, подгонени да търсят препитание по време на Голямата криза. ↑

[7] Социопат — Психически разстроена личност с изявено антиобществено поведение. ↑

8

Реката почти не се бе променила, откакто доктор Рамирис им махна за добър път от кея си. Двамата Траут гълтаха километър след километър с аеролодката по криволичещата, непрекъсната лента зелена вода. Нескончаема дървесна стена притискаше реката от двете страни и не пропускаше погледа във вечната нощ на гората. На едно място трябваше да спрат, защото течението беше запречено от клони.

Зарадваха се на възможността да си починат от пронизителния шум на самолетния двигател. Завързаха преплетените клони с въжета и ги изтеглиха, за да отпуснат теснината. Работата им отне доста време, така че едва късно следобед оградата от зеленина започна да се накъсва, показвайки за миг обработена нива или гола поляна край брега. След това гората освободи брега напълно и те видяха група сламени колиби.

Пол намали скоростта и насочи заобления нос на лодката към няколко дълбани пироги, изтеглени на калния бряг. С ловка маневра изкара лодката между тях и изключи двигателя. Свали бейзболната шапка с надпис НАМПД, която носещо с козирката назад и започна да си вее с нея.

— Къде са хората?

Неестествената тишина беше в остро противоречие с описанията на доктор Рамирес, според които по цял ден около колибите кипи живот. Това място изглеждаше напълно изоставено. Единствените белези за човешко присъствие бяха стълбчетата дим, издигащи се през дупки в покривите.

— Това е твърде обезпокоително! — каза Гемей. — Да не ги е тръшнала чума?

Пол отвори багажника и измъкна една раница с алуминиев самар. Доктор Рамирес бе настоял да вземат неговия дългоцев колт. С бавни движения, Пол постави раницата между двамата, бръкна в нея, разкопча кобура и усети масивната сигурност на дръжката в ръката си.

— Не ме тревожи никаква чума — каза той тихо, загледан към смълчаните колиби, — ами се сещам за убития индианец в пирогата.

Гемей бе забелязала операциите на Пол в раницата и споделяше безпокойството му.

— Ако се отдалечим от лодката — забеляза тя, — може връщането да се окаже трудно. Дай да изчакаме още малко, да видим какво ще стане.

Пол се съгласи.

— Може би карат следобеден сън. Да ги събудим! — Той събра длани пред устата си и извика високо „Ало-о-о!“ Единствено ехото му отвърна. Опита пак. Никакво движение.

— Трябва да спят като убити, за да не чуят такъв рев — усмихна се Гемей.

— Странна работа! — поклати глава Пол. — Дяволски е горещо тук на слънцето. Ще поогледам наоколо. Ще ми пазиш ли гърба?

— В едната ръка оръдието на Рамирес, другата — на стартера. Не се прави на герой!

— Много добре ме познаваш. Шукне ли нещо, търтвам назад.

Траут измъкна дългнестото си тяло от седалката, разположена пред пропелера и се изправи на палубата. Беше напълно уверен в способността на жена си да го пази. Като дете в Уискънсън, баща ѝ я бе учил да стреля по панички и днес стреляше изключително точно с всякакво оръжие. Пол твърдеше, че е в състояние да извади окото на летяща муха.

Огледа селото и стъпи на брега, но замръзна на място. Забелязал бе някакво движение при входния отвор на най-голямата колиба. Някакво лице бе надникнало оттам, за да се скрие начаса. Ето го пак. След миг се показа човек и им махна с ръка. Извика нещо, което би трябвало да е приветствие и се запуска по склона.

Стигна до тях и започна да бърше мокрото си лице с копринена кърпа, цяла в петна от пот. Беше висок и това впечатление се усилваше от увенчалата главата му висока сламена шапка с широка периферия. Торбестите му бели памучни панталони се държаха около пищната талия, от парче найлонова връв, а бялата риза бе закопчана до адамовата му ябълка. Слънцето се отразяваше в монокъл на лявото му око.

— Здравейте — каза той с лек акцент. — Добре дошли в Париж на тропическия лес!

Пол погледна през рамото му към жалката купчина купюри и попита небрежно:

— А къде е Айфеловата кула?

— Ха-ха. Айфелова кула! Великолепно! Ами, вижте, не е далеч от Триумфалната арка.

След дългото пътуване в задушната влага на реката, Пол нямаше голямо желание да участва в размяна на остроумия.

— Търсим човек, наричан Холандеца — каза той.

Мъжът свали шапка, показвайки разбъркан, бял храсталак с плешива тонзура^[1].

— На вашите услуги! Но не съм холандец — засмя се той. — Казах, че съм „дойч“^[2], когато за пръв път дойдох в това проклето място, преди седем години. Така че, аз съм германец. Казвам се Дитер фон Хофман.

— Аз съм Пол Траут, а това е жена ми Гемей.

Хофман фиксира монокъла си върху нея.

— Хубаво име за красива жена — галантно отбеляза той. — Тук няма много бели жени. Хубави или не.

Гемей попита, защо е така пусто селото. Месестите, червени устни на Дитер се отпуснаха.

— Предполагам, че селяните се крият. Никога не е излишно да се внимава с непознати. Когато се убедят, че нямате лоши намерения, ще излязат. — И отново безизразната усмивка: — Та какво ви води в това бедно село?

— Доктор Рамирес ни помоли да дойдем. Ние работим в НАМПД. Националната агенция за морско и подводно дело. Правехме проучвания, свързани с речните делфини и се възползвахме от гостоприемството на доктор Рамирес. Та той ни помоли да дойдем, вместо него.

— По телеграфа на джунглата съобщиха, че двама американски учени се намират в района, но и през ум не ми е минавало, че ще ни удостоите с посещение. Как се чувства уважаваният доктор Рамирес напоследък?

— Той би желал да ви посети лично, но си навехна глезена и не може да се движи.

— Много лошо! Бих се радвал да го видя. Дълго време не съм се радвал на компания, но това не ми дава право да бъда лош домакин. Елате, моля! Сигурно ви е много горещо и сте жадни.

Пол и Гемей си размениха погледи „Добре, но нащрек“ и тръгнаха по брега. Преметнала през рамо раницата с револвера, Гемей последва останалите, към разположените в полукръг колиби на върха на хълма. Дитер изкрещя на непознат език и от всяка колиба излязоха по един куп туземци — мъже, жени и деца. Те се измъкваха срамежливо и застиваха в мълчаливо напрежение. Дитер даде друга команда и всички се заеха със задълженията си. Пол и Гемей се спогледаха отново. Домакинът им не разговаряше, той командваше в това село.

Една туземка на около двадесет години излезе с наведена глава от най-голямата колиба. За разлика от останалите жени, които бяха само по препаски, тя носеше саронг^[3] от фабричен плат около стройното си тяло. Дитер изръмжа някакво нареждане и тя изчезна в колибата.

Четири кола крепяха тръстиков навес пред колибата. Сянката закриляше груба дървена маса и чукани за столове. Дитер посочи с жест към тях, сам седна на един и свали сламената си шапка. Попи потта от главата си с кърпата и изляя към входа на колибата.

Жената се появи с поднос и три купи от издълбано дърво. Тя го остави на масата и отстъпи встрани, навела почитателно глава.

Дитер вдигна чаша.

— За новите приятели! — Ясно се чу звън, когато разклати питието. — Точно така — каза той. — Чувате прекрасния звън на кубчета лед. Трябва да благодарите на съвременната наука, която ми даде възможност, да се снабдя с портативен газов ледогенератор. Няма защо да живее човек като тези кафяви адамовци и еви. — Гаврътна половината чаша на един дъх.

Пол и Гемей отпиха предпазливо и установиха, че питието е студено, освежително и доста силно. Гемей огледа сеното.

— Доктор Рамирес ни каза, че сте търговец. С какво точно търгувате?

— Знам, че за външен човек, това селце изглежда доста мизерно, но тези прости хорица са способни да произвеждат доста изискани

произведения на изкуството. Аз им служа като посредник за доставяне на тези произведения в сувенирни магазини и други от този характер.

Гемей си помисли, че ако се съди по бедняшкия вид на селото, лъвския пай от печалбата ще да го прибира скромният посредник.

— Чухме и че сте женен. Няма ли я съпругата ви?

Пол скри усмивка зад чашата си. Гемей прекрасно си даваше сметка, че съпругата е младата туземка до Дитер, но не харесваше начина, по който той се отнася с нея.

Дитер се изчерви и извика жената.

— Това е Теса — изръмжа той.

Гемей се изправи и подаде ръка за поздрав. Жената я погледна изненадано, поколеба се за миг и пое протегнатата ръка.

— Радвам се да ви видя, Теса! Името ми е Гемей, а това е съпругът ми Пол.

Бегла като сянка усмивка премина през тъмното лице на Теса. Разбирайки, че Дитер ще си го върне на жената, ако си позволи твърде много, Гемей кимна и седна на мястото си. Теса също се върна там, където стоеше преди.

Дитер прикри раздразнението си зад месеста усмивка.

— Е, сега, след като аз отговорих на вашите въпроси... причината за това нелеко пътешествие?

Пол се наведе над масата и погледна над отсъстващите си очила.

— Реката донесе кану с тяло на индианец в него.

Дитер разпери ръце.

— Тропическата гора може да бъде опасна. Населението ѝ е извадено от първобитната ера едва преди едно поколение. Един мъртъв индианец не е нещо необичайно, за съжаление.

— Този специално беше — настоя Пол. — Беше застрелян.

— Застрелян?

— И още нещо — беше чуло.

— Това вече е сериозно! — каза Дитер. — Всичко, което има някакво отношение към призрачните духове, носи беда.

— Доктор Рамирес спомена, че племето се ръководи от жена — намеси се Гемей.

— А, чула сте легендите. Много живописно, нали? Чувал съм, естествено, за тая богиня-вожд, но не съм имал никога удоволствието да я познавам.

— А виждал ли сте някога представители на това племе? — попита Гемей.

— Нямам сведения от първа ръка за тях, но съществуват разни истории...

— Що за истории, мистър Хофман?

— Разказват, че чуло живеят отвъд Ръката на Бога. Така наричат туземците Големите водопади, нагоре по течението. Казват, че петте успоредни водопада наподобяват гигантски пръсти. Туземците, които отидат твърде близо до тия места, просто изчезват.

— Вие сам казахте, че гората е опасна.

— Да, биха могли да са нападнати от животно или ухапани от змия. Или просто да се загубят.

— Ами нетуземци?

— От време навреме, тук се появяват търсачи на щастие. Аз съм им предоставял оскъдното си гостоприемство, споделял съм познанията си за околността и най-важното — предупреждавал съм ги да стоят далеч от територията на чуло. — Германецът направи движение, като че ли пере. — Три експедиции не се вслушаха в предупреждението ми и от трите ни вест, ни кост. Разбира се, уведомявал съм властите, но те прекрасно знаят, че щом потъне веднъж в гората човек, няма начин да бъде намерен.

— Някои от тия групи не търсеха ли растения с лечебни свойства? — попита Пол.

— Търсят билки, каучук, дървесина, съкровища, изчезнали градове и още какво ли не. Малцина споделят тайните си, а аз не разпитвам.

Докато Дитер дърдореше, Теса бе вдигнала мълком пръст и сочеше небето. Най-последно мъжът ѝ забеляза жеста, както и въпросителните физиономии на гостите си и лицето му се вкамени. После там цъфна фалшивата усмивка.

— Както сами виждате, най-силно впечатление на Теса е направила една експедиция, която мина оттук неотдавна, в търсене на образци. Използваха малък цеppelin за придвижване над гората. Туземците бяха силно впечатлени, както впрочем и аз — трябва да призная.

— Какви бяха тия хора? — попита Гемей.

— Знам само, че представляваха някаква френска фирма. Известно ви е, колко сдържани могат да бъдат понякога французите.

— Какво стана с тях?

— Нямам и най-малка представа. Чух, че заминали. Може да са били заловени и излапани от чуло. — Той се засмя от сърце, при мисълта за такава възможност. — Което отново ме връща към причината за вашето посещение. Много съм ви благодарен за предупреждението, но след като вече познавате опасностите, които се крият в околността, вярвам, че ще се приберете обратно при доктор Рамирес и ще му предадете моите почитания.

Гемей погледна снижаващото се следобедно слънце. И двамата с Пол знаеха, че в тропиците залезът се спуска със скоростта на гилотина.

— Малко сме закъснели за връщане — каза Гемей. — Какво ще кажеш Пол?

— Опасно би било да се плава нощем по реката.

Дитер се намръщи, но като разбра, че няма къде да върви, отново се усмихна и каза:

— В такъв случай, ще бъдете мои гости. Ще се наспите хубаво и утре заран ще тръгнете рано.

Гемей почти не го чу. Главата на Теса вече не беше наведена. Гледаше право в нея с широко отворени очи и почти незабележимо поклащаше глава. Пол също видя знака.

Благодариха на Дитер за освежителните напитки и предложения покрив и казаха, че отиват да си вземат нещо от лодката. Докато отиваха към реката, туземците се отстраняваха от пътя им, сякаш отблъсвани от невидимо силово поле.

Гемей се престори, че проверява маслото.

— Забеляза ли Теса? — попита тя. — Предупреждаваше ни.

— Нямахме как да не видя ужаса в очите ѝ — отвърна Пол, докато разглеждаше картерната щека.

— Какво мислиш да правим?

— Изборът ни не е кой знае колко богат. Не съм въодушевен от перспективата да прекараме нощта тук, в хотел „Рай“, но не се шегувах — би било лудост да караме по реката по тъмно. Имаш ли някакви предложения?

— Имам — отвърна Гемей, проследила с поглед един прелитащ реката прилеп, с размери на орел. — Предлагам да не си затваряме едновременно очите нито за миг.

---

[1] Тонзура — Обръснато петно на темето на католически духовник. ↑

[2] Дойч (нем.) — Така звучи на немски думата „германец“. Лесно е да се сбърка с английското „дъч“, което означава „холандец“. ↑

[3] Саронг — Основна част от облекло за мъже и жени в Малайския архипелаг. Дълга ивица плат, обикновено пъстроцветен, която се омотава като пола около долната част на тялото. ↑

9

Докато яздеше миниподводницата през синьо-зелените крайбрежни води на Баха, Остин се попита, как ли би реагирал някой фотограф от „Нешънъл джиографик“^[1], тръгнал да снима мигриращи китове, ако изведнъж във визъора му се навре яхнал голяма лодка човек. Кацнал на задната ѝ част, подобно на пътник в допълнителната задна седалка на стар спортен автомобил, Остин виждаше раменете и главата на Завала, очертани на синкавия фон от екрана на компютъра в херметическата кабина.

В слушалките изпука металическият му глас:

— Как е времето отвън, капитане?

Остин почука по плексигласа и показа с ръка, че е отлично.

— На това не можеш му излезе само с мускулна сила — каза той.

Завала се усмихна.

— Контос би се радвал да чуе такова нещо.

Капитанът на „Морска червеношийка“ щеше да се пръсне от гордост, докато показваше на Остин новата подводница в стойката ѝ на палубата. Експерименталното съоръжение беше удивително компактно. Операторът седеше в суха, херметизирана кабина, също като водач на автомобил, протегнал крака напред в два и половина метровия корпус. Край миниатюрната кабина бяха поставени два понтона, а в задната част се намираха двигателите и въздушните резервоари.

Остин прекара длан по подобната на мехур кабина и заяви:

— Проклет да съм, но това нещо наистина прилича на стар шушон.

— Опитях се да ти осигуря „Червения октомври“, но го бе взел Шон Конъри.

Остин замълча благоразумно. Хората от НАМПД бяха известни с привързаността си към своите уреди и апарати. Колкото по-грозни бяха, толкова по-силно ставаше чувството. Остин не искаше да притеснява Контос, като му разкрие своята осведоменост за неговата

задача край калифорнийския бряг, свързана с изпитанията на монтираната там подводницата. Той бе поръчал проектирането и построяването ѝ за нуждите на неговата специална група, а плановете бяха дело на Завала. НАМПД разполагаше с по-бързи подводници, които проникваха по-дълбоко, но Остин искаше малък съд, които да може да се пренася с хеликоптер или кола. Специално бе подчертал, че външният ѝ вид не трябва да се набива на очи. Макар че лично бе одобрил чертежите, сега за пръв път имаше възможност да види завършения продукт.

Завала беше превъзходен морски инженер, ръководил построяването на много подводни съдове, със или без екипаж. Като база при разработването на този, бе използвал „Морски пътник“, серийна миниподводница, произвеждана от „Фил Найтън и Зегреъм — Подводни пътешествия“ — фирма, специализирана в организирането на развлекателни експедиции. Завала увеличи мощността и я снабди с куп свършени уреди. Хвалеше се, че с тяхна помощ можело да се установи от коя река или ледник произхожда всяка капка в околната среда.

Първоначално подводницата бе наречена Морски учен, за да напомня прототипа, както и предназначението си. Когато адмирал Сендекър видя завършения модел, той не можа да сдържи усмивката си и заяви:

— Напомня ми за един от ония шушони, които носех като дете.

Тази отдавна забравена дума се лепна на подводницата и си остана.

Корабът на НАМПД се спусна от Сан Диего в мексикански води, като се държеше на прилично разстояние от брега. От Енсенада „Червеношийката“ започна да го следва по-плътно. Корабът мина край няколко риболовни и увеселителни съда. Не след дълго, стигна на половин миля от устието на залива, проучен вече от Остин и Завала откъм сушата. Сега Остин разглеждаше с мощен бинокъл скалистите зъбери и задната страна на фабриката за тортили. Нищо особено не се забелязваше. Огромни надписи от двете страни на залива предупреждаваха за подводни скали. За по-сигурно, цялото устие бе пресечено от верига закотвени шамандури.

„Морската червеношийка“ отмина залива и влезе в един по-малък недалеч. Докато спускаха котва, Завала влезе в подводницата и извърши последните си проверки. Щом се затвореше плексигласовия капак, подводницата се херметизираше и разполагаше със собствен запас въздух. Завала бе удобно облечен с шорти и новата си, пурпурна фланелка от кръчмата.

Остин, който оставаше отвън, беше екипиран с пълно леководолазно снаряжение и допълнителна кислородна бутилка. Той яхна задната част на Шусона, отпусна плавниците върху понтоните и закопча катарамите на предпазен колан, прикован към корпуса. Кабината беше здраво затворена и по негов знак, един кран вдигна подводницата във въздуха и я спусна в морето. Остин откачи въжетата и даде знак на Завала да тръгва. След миг, вече потъваха сред хиляди мехурчета.

Акумулаторните двигатели заработиха с тънко жужене и Завала насочи машината към открито море. Тя заобиколи зъбатите крайбрежни скали и тръгна право към устието на лагуната. Държаха се на десет метра под повърхността и в старанието си да се пазят от опасната скорост на звука напредваха с пет възела^[2]. За ориентиране използваха както уредите, така и преките наблюдения на Остин. Той държеше главата си наведена, за да не увеличава съпротивлението. Наслаждаваше се на плаването и особено на ятата яркокрили рибки, които се разпиляваха като издухани от вятър конфети, при тяхното приближаване.

Остин им се радваше, далеч не по естетически причини. Присъствието им показваше, че водата не крие опасност за живите същества. Не бе забравил, че непознати сили бяха унищожили цяло стадо огромни същества, които бяха по-устойчиви и пригодени към морската среда от крехкия човешки вид. Макар корпусът на подводницата да бе натъпкан със сензори, които автоматично изследваха околната среда, Остин знаеше, че е възможно, докато резултатите стигнат до съзнанието му, вече да е станало късно.

— Наближаваме устието на лагуната. Точно по средата — докладва Завала. — Предостатъчно пространство и от двете страни. Откъм щирборда се вижда котвено въже от предупредителен буй.

Остин се извърна надясно и видя тънка черна линия да се спуска от повърхността към дъното.

— Виждам я, но не ти ли изглежда странно?

— Да — озова се Завала. — Отдолу няма скали.

— Басирам се на бутилка, че и останалите са менте.

— Бутилката ще взема, но не се басирам. Някой иска да държи хората настрани от това място.

— Това е очевидно. Как се държи патъка?

— Малко му пречи водното течение, но все пак е много приятно, отколкото по околоръстното — отвърна Завала, като имаше предвид скоростната магистрала, която отделя Вашингтон от останалата част на страната в географски и политически смисъл. — Държи се... о-хо.

— Какво има?

— Сонарут^[3] улавя множество обекти. На около петдесет метра напред.

Остин се бе поунесъл от спокойното до момента пътешествие. Сега си представи група подводни пазачи, наредени в засада.

— Водолази?

— Дребни са. Почти не се движат.

Остин напрегна поглед в опит да пробие синкавата мъглявина.

— Каква е максималната скорост на Шушона, ако ни се наложи да бягаме?

— Седем взела с педала до дъно. Правена е по-скоро за вертикални преходи, отколкото за хоризонтални, а сме и понесли допълнително стотина кила телешко.

— Щом се върнем, ще тръгна на тренировки за отслабване — обеща Остин. — Карай полека, но бъди готов да духнеш всеки миг!

Продължиха, намалили скоростта наполовина. След малко забелязаха десетки тъмни силуета щръкнали от повърхността до дъното като някаква гигантска стена.

Риба.

— Прилича на мрежа — каза Остин. — Спри, да не се забием и ние.

Шушонът спря и увисна в пространството.

Остин се наведе по инстинкт, докато някаква сянка се стрелна изотзад над главата му. Акулата се мярна само за миг, но той бе достатъчен за Остин да зърне кръглото ѝ бяло око и да прецени дължината на гладния хищник на над метър и осемдесет. Зъбатите ѝ

челюсти се разтвориха, а след това рязко хлопнаха, за да отмъкнат половината от мятата се в мрежата риба. После, с рязък мах на опасната перка, акулата изчезна.

Завала бе наблюдавал същата картина.

— Как си, Кърт? — попита той.

— Не се притеснявай! — засмя се Остин, — тая приятелка не ще да си чупи зъбите с жилаво човешко, след като разполага с такъв избор морски деликатеси.

— Радвам се, че мислиш така, понеже тя си води приятели за вечеря.

Появиха се още няколко акули, отхапаха си от плячката и забелязали подводницата, бързо избягаха. Гледката беше по-малко впечатляваща от тази на банда изискани чревоугодници, забили носове в меню на скъп ресторант. В мрежата имаше стотици риби. От най-различен размер и вид. Някои, все още живи, правеха безуспешни опити да се измъкнат, само колкото да привлекат вниманието на акулите. От други бяха останали само глави, а гръбнаците на още много се виждаха навсякъде.

— Мрежата не се почиства — отбеляза Остин.

— Може би са я сложили, за да държи настрана именно такива любопитковци като нас.

— Не мисля — отговори Остин след малко. — Направена е от единично влакно. Може да се пререже с нокторезачка. Нима жици, значи няма и аларма.

— Е тогава, за какво им е?

— Дай, да помислим. Каквото и да има в тая лагуна, то унищожи стадо китове. Местните ще започнат да си задават въпроси, ако виждат непрекъснато мъртви риби. Приятелите, дето те снабдяват с тортили от Баха, не обичат да са обект на внимание. И затова са опънали мрежата — да държат живата риба навън, а ако има мъртва, вътре.

— Разумно — съгласи се Завала. — А сега?

— Караме нататък!

Завала зашари с пръсти по компютъра. Две механични ръце се разгънаха като телескопи в предната част на подводницата и застанаха на сантиметри от мрежата. Манипулаторите в двата края я хванаха и разкъсаха, както актьор разтваря завеси. Парчета разложени риби се разхвърчаха на всички страни.

Като свършиха работата, Завала прибра телескопите в изходно положение и пусна двигателите. С яхналия отзад Остин, те преминаха през дупката в мрежата и оттам в лагуната. Деветметровата видимост бе намалена наполовина от хилядите частици водорасли, докарани от теченията в залива, за да бъдат накълцани на ситно от остриите като бръсначи скали. Подводницата намали до човешки ход. Завала напредваше като слепец с бастунче. Не забелязаха огромния обект, докато не се намериха почти отгоре му. Подводницата спря отново.

— Какво е пък това? — попита Завала.

Спускащата се отгоре, като в катедрала, светлина, разкриваше нещо огромно. Беше стотина метра широко и десетина високо, изтъняващо по краищата като гигантска леща. Почиваше на четири дебели, метални опори. Самите опори бяха скрити в конструкции, подобни на кутии.

— Това е някакъв железен паяк или потънал НЛО — отбеляза Остин учудено. — Но каквото и да е, нека го видим по-отблизо.

Под напътствията на Остин, Завала премина над съоръжението, а после се върна към другия му край. Беше почти кръгло, като се изключи страната, допряна до ръбестите скали.

— Удивително! Температурата се покачва.

— Усещам затопляне през неопреновия костюм.

— Уредите показват, че топлината се излъчва от колоните. Може би са не само опори, но и комуникации. Нищо опасно! Засега!

— Паркирай го за малко това чудо, докато разгледам по-внимателно!

Минито се отпусна леко на дъното и легна върху понтоните си. Остин се измъкна от коланите и поръча на Завала да изключи позиционния халоген след петнадесет минути.

Остин заплува към диска, а после над него. Ако се изключи кръглият оберлихт^[4], всичко останало бе направено от метал, боядисан в тъмнозелено, което не би позволило да се забележи конструкцията отгоре. Остин кацна върху нея и предпазливо надникна през оберлихта.

Под него имаше плетеница от тръбопроводи и машини. Облечени в бяло мъже се движеха в добре осветеното огромно пространство. Остин не можеше да определи предназначението на машините, опита се да ги свърже с отделянето на гореща вода, но не

стигна доникъде. Откачи от колана си миниатюрна видеокамера, пригодена за работа под вода и засне картината под себе си. Доволен от свършеното, той реши да направи панорамни снимки. Издигна се над диска и започна да наглася камерата си, когато с крайчеца на окото си забеляза движение.

Замръзна, увиснал в пространството. Откъм блещукащата морска повърхност се спускаше яйцеподобната кабина на асансьора, за който му бе казал Завала. Тя се спусна по релсата си и потъна в кръгъл отвор, който се разкри в най-близката до скалата част от повърхността на диска. Остин възобнови операторските си занимания, за да бъде прекъснат отново, този път от Завала:

— Връщай се тук, pronto^[5]! Температурата на водата се покачва рязко.

Тревогата в гласа на Завала не можеше да остане незабелязана.

— Вече тръгнах!

Остин разцепи водата с мощни удари на яките си крака и започна да изяжда метрите един след друг. Завала не се шегуваше. Кърт се потеше в костюма си. Даде си дума никога повече да не вари живи омари.

— Бързай! — извика Завала. — Температурата не я хваща термометърът!

Сребристият клон на шушона заблещука отпред. Остин включи малък халоген и върху себе си. Шушонът тръгна насреща му. Жегата се бе увеличила. Остин яхна гърба на движещата се подводница и закопча коланите. Взел пътника си, шушонът обърна и се понесе с максималната мощ на виещите си двигатели към изхода на лагуната. Завала извика:

— Нещо не е наред, Кърт! Засякох сигнали за тревога вътре в онова съоръжение. — След миг Остин чу приглушен тътен. Озърна се през рамо, тъкмо когато цялата конструкция избухна в огнено кълбо. Огненият ад изпепели на секундата всички живо около себе си. Пренагрят газ се стрелна нагоре по тръбопроводите в сградата на фабриката за тортили. За щастие, беше неделя и фабриката не работеше. Шушонът нямаше това щастие. Той беше подет от ударната вълна, която започна да го премята презглава, със закачения за него Остин.

Имаше усещането, че го рита някакво гигантско, невидимо муле. Най-после коланите го освободиха и той излетя и пространството, размахал ръце и крака в плетеница маркучи. Изпълняваше поредица цигански колела и сигурно щеше да стигне така до средата на Тихия океан, ако не се бе блъснал в мрежата, препречила устието на лагуната. Удари я с крака, което бе добре, защото един челен удар щеше да му чупи врата. Мрежата подаде, после го хвърли обратно. Остин излетя като камък от прашка.

Право на пътя на приближаващата подводница.

Капакът на минито бе отпран и Завала вече не бе вътре. Машината идваше към него. Остин прибра колене към гърдите си и ги обхвана с ръце. Изглежда, щеше да бъде размазан като насекомо върху стъкло на кола, но в последния миг подводницата леко трепна и мина над главата му. Усети болезнения допир на рамото си с единия понтон. После движението му бе забавено от ударните вълни на поредица вторични експлозии, които го тласнаха след минито. Шушонът си бе пробил път през мрежата и вече нямаше какво да го спре.

По инстинкт, Остин сграбчи дихателната си тръба, захапа здраво мундщука и си пое дъх. Регулаторът работеше. Маската представляваше паяжина от пукнатини. Но по-добре маската, отколкото лицето! Той я захвърли, застана вертикално и направи пълен оборот.

Знаеше, че е по-добре да излезе на повърхността, но не би сторил това без Завала. Още един опит. Бавно се завъртя около собствената си ос. Без маската, погледът му беше замъглен, но му се стори, че вижда някакво червено петно и заплува към него. Завала висеше на един-два метра над дъното, а от устата му излизаха мехурчета.

Остин насочи регулатора към него, но не разбра дали е успял, защото волево усилие, което направляваше действията му, бе погълнато от черната, разярена вълна, в която потъна съзнанието му. Протегна ръка и отвори крана за въздух, който надуваше двойните сектори от костюма. Стори му и че усеща още една експлозия. И загуби напълно съзнание.

---

[1] Нешънъл джиографик — Популярно американско географско списание, с познавателни статии за цял свят и изключително

качествени фотографии. ↑

[2] Възел (мор.) — Мярка за скорост — 1,825 км/ч. ↑

[3] Сонар — Уред за определяне разстояние до твърдо тяло (дъно), както и неговите очертания, работещ на принципа на отразени вълни. ↑

[4] Оберлихт — Прозорец, през който светлината пада отгоре, подобно на капандура. ↑

[5] Pronto (итал.) — Моля. ↑

Траут стоеше изправен при вратата на колибата, неподвижен като тотемен прът, напрегнал поглед и цял в слух. Стоеше на поста си вече часове, вперил поглед в тъмнината, мобилизирал всяка фибра на сетивата си в опит да долови някаква промяна в ритъма на нощта. Беше наблюдавал как догаря денят и сенките на нощта започват да се вплитат в измамния сумрак на мъждукащите по колибите огньове. Като някакви фантоми, и последните туземци се скриха в колибите си, а селото потъна в тишина, ако не се смята краткото и приглушено проплакване на някакво бебе. Траут си мислеше, колко нездравословно място беше това. Имаше усещането, че двамата с Гемей са се натикали в чумен изолатор Холандецът бе изритал навън семейството от най-близката до неговата колиба и бе въвел двамата Траут в нея, с жест, напомняш достолепен портиер пред хотел „Риц“. През сламените стени в мрачния интериор се процеждаха ивици светлина. В теснотията едва проникваше и струйка свеж въздух. Подът беше пръстен. Два хамака висяха от тавана, и мебелировката се състоеше от два груби стола и маса под формата на чукан. Горещият задух и примитивната обстановка не смуцаваха ни най-малко Траут. Притесняваше го мисълта, че двамата с Гемей са като в капан.

Сбърчи нос, един тик усвоен от баща му — рибар в Кейп Код. Представяше си го, как върви призори към края на кея и души въздуха като птичар. В повечето случаи казваше „Екстра е, капитане! Наслука!“. Но някои утрини сбърчваше нос и без да промълви и дума, се насочваше право в кръчмата. Всяко съмнение в безпогрешността на обонянието на стария Траут бе ликвидирано, когато една сутрин той си остана на брега, а шестима рибари изчезнаха във внезапно изпилата се буря. „Не миришеше на хубаво“, обяснил бе поведението си той покъсно.

И сега чувството беше такова, макар че Пол се намираще далеч от морето, в сърцето на венецуелския тропически пес. Не се чуваха гласове или кашлица, нищо не намекваше за каквото и да е човешко

присъствие. Докато все още беше светло, той въведе в съзнанието си всеки детайл от околността, с почти фотографска точност. Започна да си представя, как цялото население на селото изчезва мълком в нощта. Отдръпна се от входа и се надвеси над неподвижното тяло в хамака. Гемей протегна ръка и нежно докосна лицето му с връхчетата на пръстите си.

— Будна съм — каза тя. — Просто си мислех.

— За какво?

Тя седна и спусна крака на пода.

— Нямам вяра на нашия Летящ холандец и не бих го допуснала до себе си на разстояние по-късо отколкото ми трябва, за да го прасна в мордата. Не че ми харесва мисълта да го докосна.

— Напълно споделям чувствата ти. Мисля, че някой ни наблюдава. — Хвърли поглед към входа. — Тази колиба ми напомня рачило — вход има, изход не. Освен към тенджерата. Предлагам да прекараме нощта в лодката.

— Макар да не ми се ще, да се лиша от тукашните петзвездни удобства, готова съм, щом кажеш. Въпрос: Как ще се измъкнем незабелязани, след като някой ни наблюдава?

— Много просто — ще излезем през задната врата.

— Нямаше такава, когато проверих последния път.

— Май никога не си чувала за находчивостта на един янки — самодоволно отбеляза Траут. — Ако ти полазиш малко, аз ще приложа на практика своята хитрост. — Измъкна от канията на колана си един нож и отиде в задната част на колибата. Като коленичи, пъкна двадесетсантиметровото острие в стената и започна да я прорязва. Шумът от това едва се чуваше, но за всеки случай, той започна да го нагажда към ритъма на звуците от някакво горско животно, наподобяващи рашпила^[1]. След няколко минути бе прорязал в сламената стена отвор с размери шейсет на шейсет. Отиде до входа и заведе Гемей за ръка при новоотворения изход. Тя надникна навън, за да се увери, че е безопасно, после се измъкна за миг. След секунда се изниза и баскетболното тяло на Траут.

Стояха един до друг зад колибата, заслушани в симфонията от жужене на насекоми и птичи крясъци. Гемей по-рано бе забелязала една пътека, която водеше към реката откъм гърбовете на колибите. Виждаха неясните очертания на утъпкана следа. Гемей тръгна напред и

не след дълго оставиха колибите зад гърба си, а ноздрите им доловиха речния аромат на влажно гниене. Пътеката водеше към нивите, които бяха забелязали на идване през деня. Движеха се по мочурливия бряг на реката и скоро различиха металния скелет, в който бе монтирано витлото на аеролодката им. Изчакаха малко, в случай, че Дитер е оставил някой да дебне и тук Пол хвърли камъче в реката, но това не предизвика никакви последици.

Качиха се в лодката и се приготвиха да отплават още в ранни зори. Пол постави под главата си една спасителна жилетка и се простря на палубата. Гемей се изкачи на седалката и пое смяната си на пост. Пол скоро задряма. Отначало сънят му беше лек и накъсан, заради горещината и насекомите. Постепенно изтощението му надви и той заспа дълбоко. В съня си чу Гемей да го вика по име, сякаш много отдалеч. През клепачите му прозираше светлина. Той примигна и видя Гемей все още кацнала на седалката, с лице, изкривено в гротескните отблясъци на жълти пламъци.

Край аеролодката бяха спрели три дълбани канута. Пълни бяха със страховити на вид туземци, въоръжени с остри като бръсначи копия и мачете.^[2] Пламъците от ярките факли осветяваха пурпурните шарки по лицата и бронзовите им тела. Черни бретони се спускаха над челата им до местата, където биха се намирили веждите, ако не ги бяха обръснали до косъм. Всички бяха по бедрени препаски, с изключение на един, който бе добавил и бейзболна шапка с надпис „Нюйоркски янки“. Траут забеляза пушката в ръцете му. Ето ти още една причина да мразиш „Янките,“ помисли си Пол.

Той се усмихна и каза:

— Здравсти. — Каменното лице не трепна. Мъжът с пушката им даде знак да слязат от лодката. Стъпиха на брега, където около тях се скупчиха индианците. Запалянкото на янките пак махна с пушката, тоя път към селото. С двамата Траут по средата, факелното шествие пое нагоре по хълма.

— Съжалявам, Пол — прошепна Гемей. — Те просто изникнаха изневиделица.

— Не си виновна. Аз мислех, че каквато и опасност да ни заплашва, ще дойде откъм сушата.

— И аз. Какво искаше да постигнеш с оная усмивка?

— Нищо друго не ми дойде наум.

— Мисля, че Дитер се оказа по-умен, отколкото го мислехме — каза Гемей със съжаление.

— Май не е. Я виж там!

Като приближиха поляната пред колибите, забелязаха там Дитер. Видът му в светлината на факлите беше силно уплашен и за това имаше сериозна причина. Други туземци го пиха накачулили, почти допрели върховете на копията си до необятната му талия. По лицето му се стичаше пот, но той не можеше да я обърше, защото ръцете му бяха вдигнати високо нагоре. Сякаш това не беше достатъчно, та двама бели държаха пистолети, насочени към сърцето му. Бяха еднакво облечени в памучни панталони, ризи с дълъг ръкав и високи кожени боти. И двамата носеха широки колани от кожа с метални карабинерки по тях. Единият беше канара със славянски черти и очевидно изпитваше остра нужда от бръснар. Другият беше дребен, с плоски, като на кобра, черни очи. Туземният шеф му подаде колта. Твърдият поглед зашари по семейството, после се върна към холандеца.

— Ето ти ги и куриерите, Дитер — каза мъжът с френски акцент. — Още ли отричаш, че се опитваш да ме изиграеш?

Дитер започна да се поти още по-обилно. Потта се стичаше като водопад по лицето му.

— Кълна се в бога, за първи път ги видях тая сутрин, Виктор. Просто цъфнаха ей така и викат, че Рамирес ги пратил, да ме предупредят за някакъв убит индианец и че можело да има неприятности. — В погледа му се появи хитроват пламък. — Аз не им повярвах и ги настаних в една колиба, където да ги държа под око.

— Да, видях изключителните ти мерки за сигурност — прекъсна го Виктор с нескрито презрение. После се обърна към двамата: — Кои сте вие?

— Аз се казвам Пол Траут. Това е жена ми, Гемей. Ние сме изследователи и работехме с доктор Рамирес по една задача, свързана с речните делфини.

— Какво правите тук? В тази част на реката няма делфини.

— Така е — отвърна Пол. — Намерихме труп на убит индианец в едно кану. Доктор Рамирес реши, че може да последват неприятности и искаше да предупредим това село.

— Защо сам Рамирес не дойде?

— Навехна си глезена и не може да върви. Пък и ние искахме да навлезем още в тропическия лес.

— Става. — Французинът претегли колта с длан. — И това ли е част от научното ви оборудване?

— Не, на доктор Рамирес е. Той настоя да го вземем, за случай на нужда. От онова, което виждам, заключавам, че е имал право.

Виктор се изсмя.

— Историята ви звучи толкова глупаво, че може и да се окаже вярна. — Той хвърли на Гемей оценяващ поглед, какъвто само французин може да хвърли на жена.

— Гемей, необичайно име с френски корен — отбеляза той.

Гемей усети похот в онова, което французинът смяташе за чар, но не бе надрасла склонността да се възползва от чисто женските си оръжия.

— Французите, които съм познавала до тоя момент, отдавна щяха да са се представили.

— О, простете лошите ми маниери! Сигурно са резултат от общуването с този *sochon*^[3] там.

Дитер потръпна, когато Виктор размаха цевта на колта под носа му.

— Казвам се Виктор Арно. Този е помощникът ми Карло. — Посочи към мълчаливия си придружител. — Наети сме от един европейски картел, който търси приложения за редки биологически продукти от тропическата гора.

— Значи сте ботаници, като доктор Рамирес?

— Не — отвърна той с поклащане на глава. — На този етап работата е малко груба за ботаници. Ние имаме някакви практически познания, но всъщност сме авангарда, който събира интересни екземпляри, за да бъдат изследвани от учените. Самите те ще се появят по-късно, по вече утъпкания от нас път.

— Значи, търсите растения с лекарствено приложение? — каза Пол.

— И това — каза Арно, — като страничен резултат. Не е тайна, че лекарството против рака може да се крие в чудесната биологическа съкровищница над главите ни. — Той пипна края на дългия си нос, а после устните. — Търсим преди всичко аромати за парфюмерийната промишленост, както и подправки и овкусители за хранителната. Ако в

процеса попаднем на медицински приложими растения, още по-добре. Разполагаме с разрешение от венецуелското правителство, така че операцията ни е изцяло законна.

Пол плъзна поглед по заплашителните фигури на изрисуваните диваци, насочените пистолети и очевидно уплашения Дитер. Той и за миг не повярва, че тия бандити от джунглата могат изобщо да извършат нещо законно. Не му се щеше да дразни Арно с подробни разпити, но пък би било подозрително, ако не прояви разумно любопитство.

— Сигурно няма да се изненадате, ако дам израз на наблюдението си, че сте твърде тежковъоръжени за научна експедиция — каза Пол.

— Не, разбира се — отвърна Арно. — Страховете на Рамирес не са безпочвени. Сами виждате колко е опасна гората. Намерили сте мъртъв човек. — Устните му се изкривиха в иронична усмивка. — Сигурно си задавате въпроса, какво може да ни свързва с това злощастно създание — каза той обърнат към Дитер. — Даде ни хората си от селото, да ни помагат при търсенето. Те познават гората по-добре от всеки друг. И му плащаме доста прилично, бих могъл да добавя.

— Вие май сте на път да уволните мистър фон Хофман от длъжността му — усмихна се Пол.

— И за това си има причини. Дори ако онова, което казвате за себе си е вярно и не сте куриери, то не променя обстоятелството, че тоя тук Дитер краде от нас. Издирваме растение, което може да струва милиони, милиарди може би, за фармацевтичната, хранителна и парфюмерийна промишленост. Цяло чудо. Щяхме да носим мостри за изследване в Европа. Туземците го използват от десетилетия, макар и не за парфюми, за нещастие.

— Е, сега сте си решили проблема — обади се Гемей, — имате си и Дитер, и растението.

— Бих искал нещата да са наистина така прости — отговори Арно с особена нотка в гласа. — Вярно е, че пипнахме тази свиня, но безценните ни мостри ги няма.

— Май не ми е много ясно.

— Чухме за това изумително растение от туземците, но никой от тях не можа да го намери. Излязохме далеч извън пределите на първоначално изследваната област, в непроучени участъци от гората,

където се натъкнахме на индианеца, намерен по-късно от вас мъртъв. Той притежаваше мостри от това растение. Предложихме да му платим, за да ни покаже, къде ги е брал, но той отказа. Взехме го като гост с надеждата да го убедим да промени становището си.

Пол си спомни следите от камшик по тялото на индианеца.

— И като отказа да говори, вие го застреляхте.

— О, не. Нещата не са така прости. Всъщност, ние направихме всичко възможно, за да го държим жив. Дитер отговаряше за подслоняването му и опазването на растението. Напил се една вечер и го оставил да избяга. Нещастникът бе застрелян, в момента, в който отмъква лодка. Помислихме си, че се е измъкнал с мострите. В който случай, те трябва да са били у него, когато сте го намерили.

— Как изглеждаха те? — попита Пол.

— Нищо особено, всъщност. Мънички листа с червени жилки, откъдето произлиза и местното им название — кървав лист.

— Ние проверихме съдържанието на торбата му — каза Пол. — В нея имаше кутия с билки. Но нито помен от това, което описвате.

— Е — каза Арно. Обърна презрителен поглед към Дитер. — Ти твърдиш, че индианецът е избягал с билката. Кой казва истината?

— Не знам, какво приказват тия — отвърна Дитер. — Индианецът избяга с торбата и всичко в нея.

— Не ми се вярва — спокойно промълви Арно. — Ако разполагаха с билката, нямаше да се върнат и да извършат толкова глупости. Аз мисля, че онова, дето ни трябва, е у тебе. — Той запъна ударника. — И ако не ми кажеш къде е, ще те убия.

— И тогава, никога няма да го намериш, Арно — каза Холандецът, изцедил капка смелост. Но не го направи в подходящ момент. Арно явно не беше в настроение да си играе.

— Вярно. Но преди да те убия, ще те дам на моите шарени приятели. Те няма да имат нищичко против да те одерат като маймуна.

Цветът се оттегли от червендалестата физиономия на Дитер.

— Не съм искал да кажа, че няма да ти съобщя. Просто отбелязах, че бихме могли да преговаряме.

— Всички възможности за преговори са пропилены. За съжаление. Писна ми от цялата история. Писна ми и от тебе! — Той вдигна дулото към устата на Дитер. — Писна ми от лъжливата ти уста!

Последва страхотен гръм и долната част на главата на Холандеца изчезна в пурпурен облак. Монокълът падна от неповярвалото око и тялото му се гътна назад, като дънер, отрязан с моторен трион.

Французинът насочи димящото дуло към Пол.

— Що се отнася до вас, не съм сигурен, дали говорите истината или не. Инстинктът ми казва, че не лъжете. Много жалко, задето е трябвало да гостувате на тая свиня. Нямам нищо против вас, но не мога да позволя да си тръгнете с информация за случилото се тук. — Поклати тъжно глава. — Уверявам ви, красивата ви жена няма да се мъчи.

Пол бе на светлинни години преди французина. Съкратената процедура при екзекуцията на Дитер го изненада, но той веднага схвана какво означава тя за него и Гемей. Никакви свидетели. Длъгнестото тяло на Пол и привичната мудност на движенията му бяха измамни. Когато бе нужно, той можеше да се движи бързо. Напрегна мускули, готов да хване китката на Арно и да я извие към земята. Даваше си сметка, че в най-добрия случай, би могъл да поеме с тяло куршума, но това би дало на Гемей възможност да избяга в суматохата. При по-лошия вариант, щяха да бъдат убити и двамата.

Докато показалецът на Арно се втвърдяваше върху спусъка, а Траут се готвеше за предсмъртен скок, откъм индианеца с бейзболната шапка на „Янките“ се чу някакъв шум, наполовина ръмжене, наполовина — кашлица. Той изпусна пушката и сега гледаше ужасен кафявия ствол на огромна стрела, която стърчеше на повече от половин метър от гърдите му. Около нея всичко почервения. Мъжът понечи да я изтръгне, но силното кръвотечение си каза думата и той се строполи до тялото на Дитер.

Един туземец викна „Чуло!“ и втора гигантска стрела го покоси, едва успял да извика.

Възгласът бе подет от ужасената тълпа:

— Чуло! Чуло!

Разнесе се странен, виещ звук и в зелената се мерна призрачно синьо-бяло лице. След това друго и за миг подобните на маски лица сякаш изпълниха цялото пространство. Още стрели процепиха въздуха. Нови туземци паднаха. Факлите летяха, хвърлени в паника на земята.

В тъмнината и объркването, дългата ръка на Пол хвана Гемей за рамото и я измъкна от нейния транс. Ниско приведени, те тичаха към реката с една и съща мисъл в главите: „Право в лодката“. В бързината си, почти щяха да прегазят една стройна фигура, която излезе от храстите и им препречи пътя.

— Стой! — късо нареди тя. Беше Теса, жената на Дитер.

— Отиваме към лодката — обади се Гемей. — Ела с нас!

— Не — каза тя и посочи реката. — Виж!

В светлината на факли, се виждаха десетки синелики мъже, пристигащи в огромни лодки.

Жената дръпна Гемей за ръка.

— Насам е по-добре.

Тя ги отведе от пътеката и потънаха в тъмната гора. По лицата и краката си усещаха ударите на храсти и тръни. Виещите гласове се чуваха по-тихо. Със същия успех можеха да бъдат и по средата на земното кълбо. Сигурно и там беше така горещо и тъмно.

— Къде ни водиш? — попита Гемей, спряла да си поеме дъх.

— Не може спира сега. Чуло идва скоро!

И наистина, необикновеният боен вик започна да се усилва. След няколко минути, жената на Дитер спря. Намираха се при няколко дървета, до чиито огромни, безформени стволове, извисили се на повече от тридесет метра, изглеждаха като джуджета. Теса едва се виждаше в оскъдната лунна светлина, процедена през короните. Тя бе вдигнала ръка. Двамата погледнаха към върховете. Виждаха единствено тъма, разкъсана тук-там от сребрилата сивота на нощното небе.

Жената разбра тяхното объркване и като учителка на слепи деца, разтвори дланите им и постави там нещо, което приличаше на умряла змия. Дебели, найлонови въжета. Пол си спомни коланите на Арно и приятелчето му, както и забележката на Дитер за цепелина. Той бързо направи клуп около тънката талия на жена си. Тя затегли другия край на въжето и тялото ѝ започна да се издига над земята. Пол се огледа. Жената на Дитер бе изчезнала. Бяха сами.

— Давай нагоре! — каза той. — Аз съм веднага след теб. — Завърза второ въже около собствения си кръст и с мощни движения се издигна на няколко метра. От звука на тежкото и дишане разбра, че Гемей е точно над него.

Отдолу пак се разнесе страният боен вик. Появиха се факлите на чуло. Те ги хвърляха във въздуха, където описваха дъга и падаха като изгорели комети. Гемей и Пол очакваха да ги нанижат на огромните стрели, в чиито обсег все още оставаха, но не спираха да се катерят.

Тъкмо когато решиха, че са извън заплахата от стрелите, погледнаха надолу и видяха двама индианци да се издигат по въжета. Естествено, помисли си Пол, след като има две въжета, защо да няма още.

Гемей извика отгоре:

— На върха съм!

Пол продължи да се изкачва, докато усети протегнатата ръка на жена си, да му помага да се прехвърли на един клон, дебел колкото човек. Сумтейки от напрежение, той се изтегни отгоре и протегна ръка, в търсене на опора. Тя докосна гладка, гумирана повърхност. Уловената светлина на луната едва проникваше през висналата над върхарите лека мъглица, но все пак видя голяма покривка от мрежа и тръбна конструкция, отпусната като огромна паяжина върху короната на дървото. Гениално построена работна площадка, помисли си Траут, но се налагаше да запази възхищението си за по-късно. Изпод краката им се донасяше тежко дишане. Пол посегна за ловджийския си нож и си спомни, че един туземец му го бе отнел заедно с колта.

Гемей извика и посочи облото очертание на малко облаче над главите им. Отдолу се чу счупване на клонки. Чуло бяха на една ръка разстояние. Пол се освободи от клупа и с несигурна стъпка през поддаващата настилка стигна до котвено въже. Хвана го и с помощта на собственото си тегло придърпа надолу гондолата на балона, за да може Гемей да се прехвърли в нея. Влезе и той.

— Имаш ли представа, как се управлява такова нещо? — попита Гемей.

— Не може да е особено сложно. Да приемем, че е лодка. Първата работа е да се отвърже.

Гемей бе управлявала яхта по Великите езера като дете, така че сравнението бе окуражаващо, макар и да не го прие. Бързо развързаха още въжета. Гондолата се поколеба, после взе решение и бавно се издигна над дърветата. Погледнаха надолу и забелязаха сенките,

подскачащи с надежда да уловят някое въже, но вече бяха в безопасност.

Издигнаха се високо над изпълнените с мъгла долини, проснали се във всички посоки и започнаха да се полюляват като спора на глухарче в размисъл, дали просто не бяха заменили една серия неприятности с друга.

---

[1] Рашпил — пила с едри нарязи за обработка на дърво. ↑

[2] Мачете (исп.) — Дълъг и широк, плосък и двуостър нож за рязане на тръстика. Използва се за проправяне на път в джунглата. ↑

[3] Cochon (фр.) — Свиня. ↑

11

— Señor? Señor!

Очите на Остин се отвориха, за да съзрат бели бакенбарди, наболи върху пергаментови бузи и беззъба уста, разчекната в усмивка като на динен фенер. Беше лицето на мексиканския рибар, когото бяха срещнали със Завала предния ден на скалите. Остин лежеше по гръб в открита, дървена лодка, с глава положена върху въжено руло. Още си беше в неопрена, но екипировката липсваше. Изправи се с помощта на ръцете — нелека задача, поради болката в ставите и хлъзгавата купчина риба, върху която бе проснат.

Един рибар, който много приличаше на първия, чак до дупките на фасадата, седеше в другия край на лодката и наблюдаваше Завала. Обикновено прилежно сресаната назад коса на Джо, сега стърчеше в стотици посоки, а от шортите и фланелката му капеше вода. Имаше замаян вид, но беше в съзнание.

— Как си? — викна му Остин.

В скута на Джо цопна една риба. Той внимателно я хвана за края на опашката и я хвърли при другите.

— Нищо счупено. Сега вече знам, какво е да те изстрелят с оръдие. А ти?

— Наболява тук-там. — Остин разтри потръпващите мускули на рамото си, после се зае с краката. — Чувствам се, като че ли са ме прекарали през автомивка, а в ухото ми е пъхнат звънящ телефон.

— Гласът ти още си звучи като през слушалката под водата. Знаеш ли какво стана? Тъкмо идвах да те прибера в Шушона и адът се разтвори.

— Имаше подводна експлозия. — Остин погледна гладкото като огледало море. Лодката беше пред устието на лагуната. „Морска червеношийка“ не се виждаше никъде. Остин не можеше да си го обясни. Контос и хората му не може да не са чули експлозията. Защо не са дошли да проверят какво става?

Насочи вниманието си отново към собствените им проблеми.

— Попитай, ако обичаш, приятелите ни, как сме попаднали тук!

Завала разпита рибарите на испански. Единият говореше през цялото време в скоропоговорка, а брат му кимаше, в знак на съгласие. Завала му благодари и преведе престрелката.

— Този се казва Хуан — обясни Завала. — Помни ни от вчера на скалите. Другият е брат му, Педро. Ловели си риба, когато чули страхотен, глух тътен и водата в залива закипяла.

— Si, si!^[1] — каза Хуан. Той рязко вдигна ръце високо въз въздуха, сякаш беше диригент, дал знак за кресчендо.

— А сценичните ефекти? — попита Остин.

— Казва, че било като при някаква дупка в скалите край Енсената, през която нахлува морето и вдига голям шум. Само че, сега било много по-силно. Скалата зад фабриката се свлякла. Вдигнали се големи вълни. Лодката за малко да се обърне. И тогава сме изплавали ние. Измъкнали ни в лодката, като огромни сардини и ето ни сега тук.

Остин отново разгледа морето.

— Споменаха ли нещо за „Червеношийката“?

— Видели някакъв кораб, но преди това. Заобиколил носа и оттогава не се е появявал.

Остин започваше да се безпокои за Контос и хората му.

— Благодари, моля те, на нашите благодетели и ги попитай дали няма да ни закарат зад носа!

Завала предаде молбата и рибарите запалиха стария извънбордов „Мъркюри“ в облак синкав пушек. Закашлян като астматик, моторът без усилие забута лодката по копнинената повърхност на морето. С Хуан на руля, те бързо стигнаха носа и веднага разбраха, защо „Морска червеношийка“ не е напуснал котвата си. Известно време корабът на НАМПД нямаше да ходи никъде.

Палубата беше покрита с малък хълм от чакъл и по-едри камъни, а корпусът бе силно наведен към щирборда. А-образната рама на кърмата, както и бигите^[2] на задната палуба бяха огънати, като че ли бяха от пластилин. Скалата над кораба сега беше жълта, в резултат от свличането на горния пласт. Екипажът се сражаваше срещу камънаците с лопати и постове. Един мотокар вдигаше по-тежките отломъци.

Хуан приближи лодката до съда на НАМПД. Контос отиде до релинга и се наведе надолу. Лицето и ръцете му бяха целите в пръст,

сякаш току-що бе изпъзлял от срутена мина.

Остин събра длани пред устата си и извика:

— Има ли ранени?

— Малко синини и цицини — отвърна Контос. — За щастие, отзад нямаше никого. Тъкмо чухме експлозия от оная страна и се готвехме да видим какво става. Преди да вдигнем котва, цялата фасада на скалата се стовари долу. Къде, по дяволите, бяхте вие?

— Много ми харесва новия ти грим — забеляза Остин.

— Да не е от Есте Лаудър? — включи се и Завала.

Опитът на Контос да махне калта от носа си, само влоши нещата.

— От остроумията ви е ясно, че сте добре. Когато приключите с глупостите, ще ми кажете ли какво стана?

— Тътенът, който сте чули, беше от подводна експлозия — обясни Джо.

Контос поклати глава недоверчиво:

— Не ми е известно в района да има вулканична дейност. Какво я е причинило?

— Единственото, което можем със сигурност да твърдим е, че центърът ѝ беше в подводна инсталация — отвърна Остин.

Капитанът го погледна с празен поглед.

— Ще ти обясним после. — Остин разгледа склона. — Експлозията е причина за свличането.

Контос смръщи вежди.

— Ей — викна той, с една мисъл в главата, — какво направихте с Шушона?

Остин и Завала се спогледаха виновно като деца, току-що разбили бонбониера. Остин започна да се пита, дали не е Джона. С това име моряците наричат колега, който привлича беди. За два дена, това беше вторият съд, загубен от него.

— Разби се — отвърна Остин. — Съжалявам, но нямаше как да го предотвратим. Хуан и Педро ни измъкнаха от водата.

— Радвам се да се запознаем! — обърна се Контос към усмихнатите рибари. — Не може да се направи кой знае колко по въпроса. НАМПД ще трябва просто да ми построи нова.

Остин плъзна поглед по корпуса на „Морска червеношийка“.

— Корабът ти е доста наклонен. Няма ли опасност да потъне?

— Мисля, че няма. Засега не сме открили течове. Като тръгнем, ще научим повече. Най-много са пострадали надстройките и палубата. Както виждаш, крановете са неизползваеми. Мотокарът ще изхвърли по-големите парчетии. Не извикахме помощ, за да не се налага да обясняваме, какво търсим в мексикански води.

— Имаме ли време да разгледаме залива?

Контос хвърли поглед през рамо към оставащата купчина парчета.

— Моля! Само че, щом разчистим, потегляме.

Завала помоли рибарите да се върнат отново при устието. Това предизвика оживен спор между братята. На Педро му стигаха странните експлозии на това проклето място и още по-странните морски духове, които подаваха глави от морето. Той определено искаше да си ходи, но брат му надделя.

Лодката заобиколи носа. Когато влязоха в залива, забелязаха да се вие дим над фабриката. Както и при скалата над техния кораб, челният каменен пласт под фабриката беше изцяло откъртен от експлозията и мястото жълтееше. Свлачицето бе отнесло със себе си всяка следа от монорелсовия асансьор.

Рибарската лодка си проправи път през боклуците и мъртвите риби тела, покрили водната повърхност на залива. С помощта на кофа, Джо и Остин ловяха парченца стопена пластмаса и обгоряла хартия. Спомнили си, как едно нищожно парче метал помогна да се открият причините за катастрофата на самолет на TWA^[3] над Локърби в Шотландия, те си даваха сметка, че и най-дребното парченце би могло да се окаже от полза.

Работата беше главоболна, но упорството им бе възнаградено. Завала видя плаващ на повърхността метален цилиндър. Беше дълъг малко над половин метър и с диаметър около петнадесет сантиметра. Остин откри на повърхността му името на производителя и сериен номер.

Джо посочи към скалите, където имаше някакво раздвижване. Виждаха се хора. Остин нямаше желание за среща с местните власти. Рибарите бяха щастливи да поемат обратно към кораба. Когато прилепиха борд до „Червеношийката“, той беше почистен. Наклонът почти липсваше. Остин зае малко пари от капитана и се опита да плати на рибарите за услугата, но братята отказаха. Хуан обясни чрез Завала,

че да им покаже дупка в оградата е услуга, за която може да приеме пари, но спасяването на хора в морето е морален дълг. Остин обмисли положението и предложи на рибарите дар — израз на дружбата помежду им. След кратка дискусия с Контос, щастливите рибари получиха извънбордов двигател, който трябваше скоро да бъде изваден от инвентарните списъци, което не му пречеше да бъде в отлично състояние.

Двигателите бяха запалени и корабът бавно се насочи към открито море. Нямаше течове. Контос пое курс на север. Тръгнаха тъкмо навреме. Едва се бяха отдалечили, когато изневиделица се появи тъмнозелен хеликоптер, обиколи няколко пъти залива и се устреми на север така бързо, както бе долетял. Край Енсенада се смесиха с многото плавателни съдове и забелязаха катер на мексиканската брегова охрана да се носи с пълен напред срещу тях. След като корабът им следваше курса си във от опасност, хората от НАМПД се изкъпаха и се преоблякоха със сухи дрехи. Присъединиха се към Контос на мостика. Той ги очакваше с чаши прясно кафе.

— Е, господа — започна той, като им наливаше от димящата течност, — като капитан на кораба, който отвлякохте за изпълнение на очевидно диверсионна мисия, ще ви бъда особено признателен, ако ме информирате за случилото се.

Остин отпи от кафето и реши, че никога не е пил нещо по хубаво.

— Експлозията ни изненада — каза той. — Първоначалната ни задача беше съвсем проста. Искахме да изясним нещата около източника на топлина, който може би стана причина за смъртта на ония китове. Мисля, че го открихме. — Той описа подводното съоръжение, както го бяха видели със Завала, като осведоми капитана за измамните шамандури, рибарската мрежа и високата температура. После даде думата на Джо.

Като се върна мислено във водата, в миговете преди експлозията, Завала стисна невидимото кормило.

— Всичко си върви по реда. Приемаме, че повишената температура е свързана с инсталацията. Ти тръгваш, за да разгледаш това нещо отблизо, аз спускам подводницата на дъното и чакам. Температурата започва изведнъж рязко да се повишава и аз те викам при Шушона.

Остин се порови в паметта си:

— Аз тъкмо бях надникнал през оберлихта на онова съоръжение, когато те чух. Вътре имаше хора и машини. Тръгнах бързо да се връщам и в тоя момент... Ба-а-а-м!

— Казваш, че било пълно с тръбопроводи — отбеляза Завала. — Някои от тях трябва да са били под високо налягане и оттук източникът на експлозията.

— Не знам. Би могло да е някакъв теч, но беше съвършена инсталация. Положително е имала цял куп кранове и предпазни вентили, за да не се допусне опасно налягане. От видяното не забелязах да става нещо необикновено. Никой не тичаше насам-натам. Никакъв признак за нещо нередно.

— Ами това повишаване на температурата на водата?

— Добър въпрос, макар че от сателитните снимки да личи, че това не е първият път, при който се отдава топлинна енергия в морските води в района, така че надали съществува пряка връзка между температурата и експлозията. — Остин беше донесъл найлонов плик. Отвори го и извади металния цилиндър. — Това го намерихме да плава в залива. Да имаш представа какво може да е?

Контос го разгледа и поклати глава.

— Ще се опитам да намеря производителя, когато се върнем във Вашингтон.

— Май инстинктите ти не лъжат, Кърт. Помниш ли в оная кръчма като каза, че имаш усещането, че нещо голямо и злонраво ни наблюдава?

Кораловият поглед на Остин се втвърди.

— Ако си спомняш, направих и друго мъдро наблюдение.

— Какво?

— Казах, че каквото и да е проклетото нещо, което се спотайва в тъмното, то е гладно като стадо вълци.

— Двамата сте много тайнствени — отбеляза Контос. — Да не би да говорите за Годзила^[4]?

Остин не отговори. Той се загледа в пореция вълните нос, сякаш отговорите на въпросите, бушуващи в главата му, можеха да се намерят под синьо-зелената повърхност на морето.

---

[1] Si, si (исп.) — Да, да. ↑

[2] Бига — Палубно товароподемно съоръжение (кран). ↑

[3] TWA — Trans World Airways — Американска авиокомпания.

↑

[4] Годзила — Гигантски морски гуцер от фантастичен японски филм, от началото на шестдесетте години. ↑

Ръката на Бога

Въздушният кораб се плъзгаше над тропическия лес, като някакъв огромен, продълговат японски фенер, пулсирайки с мека оранжево-синя светлина, докато двата огнени езика нагряха въздуха във вътрешността на подобния на наденица балон. Ако се изключеха огнените избухвания от време навреме, единствен признак за присъствието на апарата беше мълчаливата му сянка, която минаваше пред луната и звездите като облак.

Транспортното средство се оказа термоаероплан — остроумна кръстоска между балон и дирижабъл. Корабът се държеше над земята, благодарение на нагриващи въздуха горелки, но за разлика от балона, който отива накъдето го отнесе вятърът, термоаеропланът има двигател и може да се насочва по определен курс. По-издължената цепелинова форма на балона заместваше традиционната крушовидна линия на въздушния чувал, наричан „плик“. Той поддържаше формата си, благодарение на налягането на намиращия се вътре въздух, а не чрез метална рама, като дирижабъла.

Двамата седяха един до друг, в предната част на алуминиевата гондола, вързани с предпазни колани към удобните, тапицирани седалки. От местата им, виснали под търбуха на плика, цялото съоръжение изглеждаше огромно. Изработеният от полиестерно платно плик беше дълъг тридесет метра и имаше петнадесет метра в диаметър. В задната му част се намираще кормилото, а отстрани — огромни, дебели стабилизатори. Зад креслата бяха разположени пропановите бутилки, които захранваха горелките, резервоарът за гориво на двутактовия двигател „Ротекс“, самият двигател, както и пропелера с три перки, осигуряващ двигателна тяга.

Пол и Гемей се запознаха, един по един, със системите на кораба. И двамата бяха управлявали балони и познаваха принципите на въздухоплаването с помощта на горещ въздух. Управлението беше

сравнително просто. Командван с крак клапан контролираше достъпа на горещ въздух през метална клапа от горелките от неръждаема стомана към плика. На контролното табло имаше пет или шест прибора. Двамата наблюдаваха зорко висотомера, като държаха въздушния кораб на безопасно разстояние от около шестстотин метра над земната повърхност.

Досегашният им полет бе изпразнил едната пропанова бутилка и сега използваша резервната. Изчакваха да съмне, преди да включат двигателя, така че за него имаше голям запас гориво. Откъм изток се появи перленосиво сияние, което оповести настъпването на зората. Скоро небосклона се обагри в цвета на розово листенце. Видимостта си остана ограничена от мъгла, дори и след изгрева на слънцето. Изпаренията от листвената маса поглъщаха цвета на небето и към хоризонта се разстилаха червеникави талози мъгла. Докато Пол управляваше кораба, Гемей ровеше в багажника, разположен между двете седалки.

— Време е за закуска! — обяви тя засмяна.

— Аз не съм претенциозен — осведоми я Пол. — Беконът да бъде зачервен и хрупкав, а картофките — кафеникави по краищата.

Гемей му предложи да си избере вафла:

— Има малинови и боровинкови.

— Ще опитам румсървиса. — Той включи радиото, но чуха само електронно пращане. — В любимата ми хотелска верига никога не биха се отнесли така безсърдечно — каза намръщен Пол. — Е, добре, ще си взема боровинкова.

Тя му подаде една заедно с бутилка топла, минерална вода.

— Биваше си я тая нощ.

— Да, мисля, че сблъсък с безмилостни биопирати, присъствието на хладнокръвно убийство и бягство от диви туземци, взети заедно, могат да оправдаят подобна квалификация.

— Дължим живота си на Теса. Чудя се, как ли се е хванала с Дитер.

— Няма да е първата жена проявила лош вкус при избора си на мъж. Ако ти се бе омъжила за лекар или адвокат, вместо за син на рибар, сега щеше да си плуваш в басейна зад къщата, вместо да висиш тук.

— Ама че досадно! — Гемей дъвчеше съсредоточено вафлата си.
— Да имате представа къде може да се намираме, мистър Син на Рибар.

Той поклати глава.

— Бих желал баща ми да е тук. Той се е учил на навигация по стария начин, преди да станем зависими от електрониката.

— Ами компаса?

— Няма голяма полза от него, след като не разполагаме с наземни ориентири. Това очевидно е изток. — Той посочи слънцето.

— Селото на Холандеца е разположено на югозапад от Рамирес — каза Гемей. — Ако насочим това нещо на североизток?

Пол се почеса по главата.

— Това би свършило работа при положение, че се намираме точно на мястото, от което се качихме в този ветроход. Снощи имаше вятър. Не знам на какво разстояние може да ни е отнесъл. Това е от голямо значение, а пък за горелките ни е останало съвсем малко гориво. Трябва да вземем единствено правилното решение. Резервоарът на двигателя е пълен, но от това няма кой знае каква полза, ако не можем да поддържаме височината си.

Гемей погледна към зеления океан.

— Много е красиво.

— Не чак колкото три рохки яйца и бекон с пържени картопки.

Тя му подаде нова вафла.

— Използвай въображението си!

— Това правя. Опитвам се да си представя, по какъв начин са докарали в гората тоя въздушен кораб. Биха могли да долетят в него, но това е малко вероятно, защото той не може да побере всички запаси и горивото, от които имат нужда. Така че, според мен, са го пуснали някъде недалеч от мястото, където го намерихме.

— След като няма пътища — продължи Гемей нишката на логиката, — вероятно са го докарали по вода. Ако открием реката или неин приток, ще можем да се върнем по нея до лагера на доктор Рамирес. Може би, ако се издигнем на по-голяма височина, ще имаме по-широк обзор над гората.

— Гениално — похвали я Пол и натисна педала.

Горелките реагираха с гърлен шепот и след кратка пауза, апаратът започна да се издига. Докато отиваха нагоре, слънчевата

топлина започна да суши мъглата. Дървесните корони се показаха, под формата на разкъсани зелени петна. Върху тях, като коралови рифове, цъфтяха червеникави букети.

На около деветстотин метра, Гемей присви очи през мъглявината.
— Виждам нещо в далечината — съобщи тя.

Пол включи двигателите и завъртя руля, който командваше жилата към кормилото отзад, докато корабът бавно се извъртя. Забръмчал равномерно с водно охлаждания си двигател, той преодоля инерцията, набра скорост и не след дълго, пропелерът ги тласкаше напред с близо двадесет километра в час. Гемей бе намерила бинокъл и се опитваше да види с него накъде се бяха насочили.

— Невероятно! — извика тя, когато мъглата се поразреди.

— Какво виждаш?

Гемей замълча за миг и сетне каза с кротко благоговение:

— Ръката на Бога.

Пол се поколеба. Не бе спал достатъчно и мисълта му беше малко забавена.

— Големите водопади, за които спомена Холандецът?

Гемей кимна.

— Дори и от такова разстояние е величествено!

Пол се опита да увеличи скоростта. Усети нещо особено. Сякаш корабът се дърпаше назад. Погледна надолу и забеляза червен, триъгълен предмет да виси под гондолата.

— Ало — викна той, — виж какво си имаме!

Гемей насочи бинокъла надолу и проследи погледа на Пол.

— Прилича горе-долу на малък сал. Направен е от гумени балони и има плоско дъно. Вероятно са го използвали за спускане на хора и материали върху оная площадка на дървото.

— Звучи логично. Трябва да внимаваме да не се закачи за някое дърво.

Вдигна поглед, за да се ориентира и от видяното по гърба му полазиха тръпки.

Наближаваха висок хълм, който се издигаше от гората, във форма на гигантско стъпало. Реката излизаше от гората и се насочваше през платото към бездната, където скални образувания я разделяха на пет водопада. Блестящата под слънцето белота на водата караше потоците да приличат на скъпоценни камъни, пуснати през пръстите на

бижутер. Водопадът имаше заблуждаващия муден вид, какъвто има падащата от голяма височина вода. Огромен облак воден прах се надигаше под експлозивната мощ на милионите литри вода, изсипващи се право в разположеното отдолу езеро.

— Ниагара е като вадичка в сравнение с това тук — отбеляза Пол.

— Всичката тая вода трябва да изтича някъде. — Гемей започна да оглежда бреговете на езерото. — Виж там, Пол! Река. Изтича от езерото. Само трябва да следваме течението ѝ.

— Не и преди да намериш бензиностанция — отвърна Траут с поглед върху манометъра на газта. Бутилката беше фактически празна. — Ей сега ще тупнем долу!

— Пак можем да продължим. Приблужи реката, колкото е възможно. Ще се отървем от това нещо и ще продължим със сала.

Траут си представи едно евентуално приводняване. Собственото тегло на гондолата ще я потопи. Останалият в плика въздух може би нямаше да ѝ позволи да потъне незабавно, но стотиците му квадратни метра плат биха могли да ги омотаят в безчислените си гънки. Трябваше да напуснат кораба, преди той да се приземи и да внимават за целостта на сала. Той можеше да се окаже билетът им за връщане.

Пол изложи набързо своя анализ на положението и план за действие.

— Мисля, че трябва да освободим сала, преди да се приземим. Иначе, можем да го унищожим.

Гемей отново погледна през борда. Девет найлонови въжета, по три във всеки ъгъл, свързваха люлеещия се отдолу сал с гондолата.

— В багажника има швейцарско армейско ножче — съобщи Гемей.

Пол опита острието на ножчето с палец и го пъкна в големия джоб на шортите си.

— Ти слез ниско — каза той. — Колкото можеш по-близо до водата, а аз ще освободя сала.

— Тогава, ще го спра да виси на място, а после напускаме палубата с плуване — отвърна Гемей.

— Като две и две четири — ухили се Пол.

Гемей пое кормилото и корабът бавно се извърна настрани от водопадите. Слънчевата светлина, процеждаща се през мъглата,

образуваше множество дъги. Дано да е за добро, каза си Гемей.

Гондолата се наклони под тежестта на Траут, който бе излязъл от външната ѝ страна. Той погледна надолу към люлеещия се, на десет метра под него червен триъгълник и се прехвърли зад резервоарите и горелките. Преряза въжетата към левия заден ъгъл на сала, после премина от другата страна на гондолата и повтори операцията. Сега закачен за нея само към носа си, салът се мятеше диво из въздуха.

Едва докоснала с крак педала на горелките, Гемей търсеше подходящо място и насочваше кораба надолу по дълга траектория. Започна да вярва, че смахнатият план на Пол може и да успее. Оптимизмът ѝ секна заедно с горелките, които направиха пу-у-ф и млъкнаха. На около триста метра височина, бяха останали без гориво.

Първоначално апаратът не промени с нищо поведението си. Горещият въздух поддържаше формата на плика, а двигателят го тласкаше напред под малък ъгъл към повърхността. Корабът напредваше. При сто и петдесет метра височина, проблемите се появиха при шевовете на плика. С охлаждането на въздуха в него, подемната сила намаля и ъгълът на приземяване стана по-голям. Налягането вътре падна и в челото на балона се образува вдлъбнатина. Корабът заприлича на гнил домати и се наклони наляво.

Пол работеше на метър и половина от Гемей. Прерязал бе две въжета и му оставаше едно. Беше станал много самонадеян и не се държеше за гондолата, когато апаратът направи рязко движение. Изненадан, той загуби равновесие и се катурна през борда. Гемей нададе безпомощен вик.

Гондолата се метна рязко и наведе нос. Гемей се надвеси и видя Пол, вкопчен във въжето малко над сала, който се мятеше напред-назад като детска люлка под натиска на вятъра. Корабът почти бе спрял движението си напред. Тя вдигна поглед към плика, който нямаше вече никаква определена форма, после отново се надвеси надолу. Пол още висеше на мястото си. Траут нямаше желание да се окаже под цялата конструкция, когато се стовари долу. Той преряза въжето и се спусна с краката напред във водата, от около петнадесет метра височина. Салът удари повърхността с мощен плясък едновременно с него.

Гемей вече караше само на адреналин. Разкопча коланите, стъпи на борда на гондолата, пое си дълбоко дъх и се гмурна в пространството. Независимо от нестабилността на платформата и

бързото ѝ падане към водата, скокът беше съвършен и би могъл да ѝ донесе точки, стига да бе изпълнен на Олимпийски игри. Вряза се във водата с изпънати напред ръце и право тяло, потъна дълбоко и бързо се върна към блещукащата повърхност с удари на краката. Точно навреме, за да види как въздушният кораб пада върху сала.

Салът изчезна под пластове набръчкан плат на плика, заедно с надеждата, че ще може да се използва за връщане към света. В момента обаче, тревогите ѝ за Пол бяха по-силни и изпита неописуемо облекчение, когато чу гласа му, макар че още да не го виждаше.

Дърпан надолу от гондолата, пликът потъна, като увлече със себе си и сала. Забеляза главата на Пол от другата страна на крушението. Тя му махна и двамата заплуваха един срещу друг, за да се срещнат по средата. Известно време цепиха повърхността, като хвърляха почтителни погледи към падащите талази вода. След това се възползваха от натиска на течението откъм водопада и се насочиха към противоположния бряг.

13

Специален агент Мигел Гомес от ФБР облегна масивното си тяло на борец във въртящото се кресло, зарови пръсти в тила си и загледа в почуда двамата мъже седнали пред бюрото.

— Вие, господа, трябва да сте страхотни любители на тортиля, щом настоявате да се срещнете с Енрико Педралес.

— Ще минем и без тортили — отвърна Остин. — Искаме само да зададем няколко въпроса на Педралес.

— Невъзможно — твърдо заяви агента, като клатеше глава, за да усилви впечатлението. Очите му, черни като маслини, имаха тъжното и уморено изражение на видял и патил полицаи.

— Не мога да разбера — настоя Остин с нотка нетърпение в гласа. — Човек си насрочва среща чрез секретарката, отива и си приказва. Както се прави с всеки бизнесмен.

— Фермерът не е всеки бизнесмен.

— Фермер? Не знаех, че се занимава и със селско стопанство.

Гомес не можа да сдържи зъбатата си усмивка.

— Може и така да се нарече. Не чухте ли за голямото издирване на заровени трупове в две-три стопанства зад границата?

— Чухме, естествено — отговори Остин. — Всички вестници бяха пълни. Намериха десетки тела. Вероятно на хора, избити от наркотрафикантите.

— Аз бях сред агентите на ФБР, които получиха разрешение от мексиканска страна да участват в операцията. Стопанствата бяха собственост на Енрико или по-скоро — водеха се на негови хора.

Седналият до Остин Завала попита:

— Да не искате да кажете, че тортиленият крал е наркотърговец?

Гомес се наведе над бюрото си и започна да изброява на пръсти:

— Наркотици, проституция, изнудване, отвличане, застрахователни измами, джебчийство и непрестанно потъпкване на обществените порядки. И още, каквото ви дойде наум. Организацията му прилича на останалите конгломерати, които не оставят всички яйца

в една кошница. Лошите момчета вземат пример от Уолстрийт. Многообразие на капиталовложенията е новата парола в средите на мексиканската мафия.

— Мафия! — промълви Остин. — Това може да създаде малък проблем.

— Хич няма да е малък — отвърна агентът. Беше се разпалил. — В сравнение с мексиканската мафия, сицилианците приличат на момченца от църковен детски хор. Едновременната Cosa Nostra^[1] клъцва главата на тоя или оня, но не му закача семейството. Руските бандити изчистват семейството ти до крак, ако не си опичаш ума, но това пак остава в рамките на бизнес отношенията. При мексиканците, всичко е лично. Всеки, който им препречи пътя, посяга на тяхното machismo^[2]. Енрико не се задоволява, да убие своя враг. Той прави на кайма всичките му близки и приятели.

— Благодаря за предупреждението! — каза Остин, без да е особено впечатлен. — Сега ще ни кажете ли как да го намерим?

Лопес се изсмя гръмко. Чудеше се що за птици са тия двамата, още от мига, в който влязоха в кабинета му и показаха картите си от НАМПД. За Националната агенция по морско и подводно дело, той знаеше само, че е еквивалент на НАСА^[3] под морската повърхност. Остин и Завала не се вписваха в неговите представи за океански учени. Бронзовият мъж с остър синьо-зелен поглед и коси на албинос създаваше впечатлението, че може да събори стената, с подобните си на бойна машина рамене. Приятелят му говореше тихо, а по устните му играеше лека усмивчица, но с маска и сабя в ръка, би спечелил всеки кастинг за ролята на Зоро.

— Добре, момчета — предаде се накрая Гомес, — но понеже помагачеството при самоубийство все още си е престъпление, бих се чувствал по-добре, ако ми кажете за какво става дума. Защо се интересува НАМПД от завод за тортили, собственост на мексикански престъпник?

— В залива пред завода, притежаван от Педралес, в Баха, Калифорния, имаше подводен взрив. Искаме да го попитаме, дали не знае нещо по въпроса. Ние не сме от ФБР. Ние представляваме просто научна организация, която иска да получи отговори на няколко въпроса.

— Няма значение. Всички федерални служители за него са врагове. Задаването на въпроси, свързани с бизнеса му, се приема за враждебно действие. Убивал е хора и за по-малко провинение.

— Вижте, агент Гомес, ние не искаме да печелим състезание по безразсъдство — каза Остин. — Опитвахме и други начини. Според мексиканската полиция, взривът е причинен от паропровод. Случаят е приключен. Решихме, че може би собственикът ще бъде в състояние да ни съобщи нещо и се обърнахме към Стопанското министерство. Те започнаха да ахкат, казаха, че собственикът е Енрико и ни посъветваха да се свържем с агент Гомес в Сан Диего. А това сте вие. Сега искаме да предприемем следващата стъпка. Има ли той представителство в САЩ?

— Не би прекосил границата. Наясно е, че ще го закопчаем веднага!

— Е, тогава ще трябва ние да го посетим.

— Няма да е лесно. Педралес е служил в мексиканската федерална полиция и половината полицаи са във ведомостта му. Закрилият го и му предават информатори, конкуренти и всеки, който би могъл да му навреди.

Гомес отключи едно чекмедже на бюрото си. Извади две дебели папки и ги хлопна отгоре.

— Това е хронология на мръсотиите на Енрико, а другата съдържа сведения за законните му дела. Трябва някъде да изпира парите, така че е основал или изкупил законни предприятия и от двете страни на американо-мексиканската граница. Основно сред тях е тортиленото производство. То струва милиони днес, след като американският пазар се отвори за този продукт и хората отсам започнаха да го ядат. Всичко е в ръцете на няколко компании. Ако не вярвате, огледайте се във вашия супер. Енрико използва връзките си в правителствените среди, пръска доста пари и пипва част от баницата. — Агентът хлъзна папките по плота на бюрото. — Не мога да позволя това да излезе от кабинета, но нямам нищо против да го прочетете.

Остин благодари и взе папките в съседната стая. Двамата със Завала заеха места от двете страни на една маса. Кърт даде на Джо папката със законния бизнес, каза му да извика, ако открие нещо и започна да преглежда другата. Искаше да добие представа за човека, с когото може би си имаше работа. Колкото повече четеше, толкова по-

малко му харесваше прочетеното. Не бе допускал, че е възможно в една човешка кожа да се натъпче толкова зло. Енрико беше отговорен за стотици убийства, едно от друго по-зловещи. Зарадва се, когато Завала му даде повод да спре четенето.

— Намерих! — извика той. Прехвърли няколко листа. — Това са проучвания и разузнавателни данни, събирани за тортилената фабрика. Има я от няколко години. От ФБР са ходили да ѝ хвърлят един поглед. Не намерили нищо подозрително. Май са направили същата обиколка като нас, но без моето малко отклонение. Според доклада им, бизнесът изглежда законен.

— Има ли нещо за подводното съоръжение?

— Не — намръщи се Завала, — ни дума!

— Не се изненадвам. Възможно е да са го наводнявали нощно време.

— Звучи логично. А твоята папка? Научи ли нещо?

— Да, че е отвратителен кучи син. Все пак, трябва да поговорим с него.

— Според Гомес, това е невъзможно. Някаква идея ли имаш?

— Може би. — Подаде му къс хартия от своята папка. — Тук са изброени хобитата му. Вино, жени, конни състезания, комар, обикновените неща. Но нещо ми привлече окото.

Завала го забеляза на секундата.

— Събира старинни огнестрелни оръжия. Също като един, когото познавам.

Остин се усмихна. Той беше сериозен колекционер на пистолети за дуел. Стените на някогашния хамбар за лодки на брега на река Потомак, преустроен от него в жилище, бяха покрити с най-изискани инструменти на смъртта. Най-ценните експонати съхраняваше в сейф и беше собственик на една от най-добрите колекции в цялата страна.

— Спомняш ли си новия чифт, който купих в деня преди състезанието? Много добра придобивка, но вече имам подобни. Смятах да ги използвам за размяна с друг колекционер.

— Виждам накъде биеш, но как ще разбере Енрико, че ги имаш?

— Всеки търговец си има списък на клиентите, така че бързо да ги уведомява за новите си придобивки. Човек никога не може предварително да знае, кога ще се появи интересен екземпляр или колко време би могъл търговецът да задържи преференциална цена.

Ще се обадя на един-двама и ще им кажа, че трябва да се освободя много бързо от пистолетите. Ще го представя така, сякаш съм изпаднал в остра нужда. Един мошеник никога не може да устои на изкушението да измами някого.

— Ами ако Енрико има вече такива?

— Срещат се относително рядко. Но и да ги има, може да ги поиска по същата причина, поради която ги купих аз — за бъдеща размяна. Главното е, да си осигуря възможност да разговарям с него. Ще поиска да ги види, да ги подържи в ръцете си. Това е колекционерски гъдел.

— Да кажем, че търговецът има няколко анонимни заявки. Как ще разберем, коя е от Енрико?

— Известно ни е, че той не минава на север от границата. Значи, извикат ли ме за сделка в Мексико, това е той.

Върнаха папките на Гомес и му разказаха за плана си.

— Може да стане. А може и не. Много е опасно! Няма гаранции, че ще говори, дори да успеете да се срещнете с него.

— Имаме предвид тази възможност.

— Вижте — промълви Гомес, — не ми е приятна мисълта, че на добър човек като вас може да му се случи нещо. Не мога да ви защитя открито, понеже мексиканците са малко чувствителни по отношение на ченгета гринго, които им се размотават из територията. Мога да ви уверя, че ако ви убие, животът му няма да струва и едно пробито песо^[4].

— Благодаря ви, агент Гомес, това ще прозвучи много окуражаващо в ушите на оцелелите.

— Повече не мога да направя. Ще подготвя някои неща. Уведомете ме, когато започне цялата работа.

Стиснаха си ръце и хората от НАМПД се прибраха в хотела. Остин измъкна кутията от тъмнокафяво дърво от куфара си, вдигна капака и пое единия пистолет в ръка.

— Почти същите са като едни, които имам в колекцията си. Изработени са от оръжейник на име Бюте, горе-долу по време на египетската кампания на Наполеон. Гравирал е Сфинкса и пирамидите върху цевта. Този чифт вероятно е изработен по поръчка на някой англичанин. — Насочи пистолета към един лампион и погледна през цевта. — Дръжката е кръгла, а не четириъгълна, както е на континента.

Но цевта е набраздена с множество канали, какъвто е обичаят във Франция. — Върна оръжието в зеленото му сукнено ложе. — Мисля, че примамката е неустоима за който и да е колекционер.

Остин прегледа списъка на търговците и се обади на няколко. Той се постара да им внуши, че бърза да продаде пистолетите, дори и на загуба и че на следващия ден напуска Сан Диего. Остин смяташе, че за да върши работа, една легенда трябва поне отчасти да се покрива с истината. Уведоми търговците, че лодката му е потънала и има нужда от пари за покриване на разходите си. След това започнаха да обмислят със Завала различни варианти и как да постъпят в съответния случай.

Един час след като започна да поставя капаните, на Остин се обади развълнуван един особено хитър търговец, с отчасти съмнителна репутация. Казваше се Латам.

— Имам потенциален клиент за вашите пистолети — каза той. — Прояви силен интерес и би желал да ги види час по-скоро. Можете ли да се срещнете с него днес в Тихуана? Не е далеч.

Остин вдигна палец към Завала и беззвучно каза: „Бинго!“

— Никакъв проблем! Къде желае клиентът да се срещнем?

Търговецът му каза да паркира откъм американската страна на границата и да премине отгатык, по моста за пешеходци. Щели да го познаят по кутията за пистолети. Остин каза, че ще бъде там след два часа и затвори. После информира Завала, който попита:

— Ами какво ще стане, ако те заведе някъде, където няма да можем да ти помогнем. Например в някое от ония стопанства, в които сади хора?

— Тогава ще огранича разговора само до пистолетите и ако прояви интерес, ще му ги продам. В най-лошия случай, ще видя що за птица е.

Остин се обади на Гомес веднага. Агентът на ФБР каза, че събере група за прикритие. Те ще го проследят, но няма да могат да се приближат прекалено, защото Педралес положително щеше да накара да проверят за опашки. След няколко минути двамата от НАМПД отново поеха на юг с наетия пикап. Завала остави Остин в американската зона, а сам влезе в Мексико. Остин изчака двадесет минути и мина от другата страна по моста, с кутията под мишница. Едва-що минал, към него се приближи едър мъж на средна възраст, облечен в евтин костюм.

— Мистър Остин? — попита той.

— Да, така се казвам.

Мъжът показа карта на мексиканската федерална полиция.

— Полицейски ескорт за вас и ценностите ви — каза той с усмивка. — Жест от страна на началника. В Тихуана е пълно с лоши хора.

Заведе го до тъмносиня кола и задържа задната врата отворена. Остин влезе пръв, като хвърли бърз поглед към паркинга. Завала не се виждаше никакъв. Остин щеше да се разочарова, ако Джо биеше много на очи, но би се чувствал по-добре с прикрит гръб.

Колата се включи в движението на Тихуана, като затърси пътя си сред потискащ гмеж от съборетини. Докато шофьорът изучаваше похотливо пресичаща улицата млада жена, Остин хвърли поглед през рамо. Единственото превозно средство зад тях беше едно невероятно очукано жълто такси.

Полицейската кола спря пред кръчма без прозорци, чиято надупчена, отровно зелена мазилка създаваше впечатлението, че сградата е била мишена при стрелби с АК-47^[5]. Старото такси профуча край тях. Остин излезе навън и застана до ръждясала реклама за бира, като се питаше, дали се очаква да влезе в кръчмата и доколко подобна стъпка би била разумна. Куршумено-сив мерцедес се показа иззад ъгъла и спря до тротоара. От него излезе младеж с груби черти и шофьорска фуражка, който отвори мълком задната врата. Остин влезе и потеглиха.

Колата напусна бедняшкия квартал и пое сред къщи на средно заможната класа, докато накрая спря пред открито кафе. Друг млад мексиканец отвори вратата и съпроводи Остин до една маса, на която седеше някакъв мъж.

Той протегна ръка и широко се усмихна.

— Седнете моля, мистър Остин! Аз съм Енрико Педралес.

Остин се зачуди на баналността на злото. Дори и такова чудовище можеше да има най-обикновен външен вид. Енрико караше петдесетте. Облечен беше в светлокафяви памучни панталони и бяла риза с къс ръкав. Можеше да замести когото и да е от търговците, продаващи сомбреро или одеяла в магазините за сувенири. Косата му беше черна, а мустаците изглеждаха боядисани. Носеше голямо количество злато под формата на пръстени, гривни и верига.

Келнерът донесе две високи чаши студен плодов сок. Остин отпи и се огледа. Осем мургави мъже седяха по двама на маса. Не разговаряха помежду си. Преструваха се, че не гледат към Остин, но с крайчеца на очите си, той долови косите им погледи. Мистър Педралес може и да си падаше по скандалите на обществени места, но не обичаше да рискува.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем в такъв кратък срок, мистър Остин! Надявам се, че не съм ви създал главоболия. — Говореше английски с лек акцент.

— Няма нищо. Радвам се, че можах да се свържа с евентуален купувач толкова бързо. Утре напускам Сан Диего.

— Senor Латам каза, че сте участвал в състезанието.

— За нещастие, аз съм един от загубилите. Лодката ми потъна.

— Жалко! — отзова се Педралес. Свали тъмните си очила, нашарил с малки, алчни очи по кутията с пистолетите. Потри ръце в предвкуване на удоволствието. — Мога ли да ги видя?

— Разбира се. — Остин откопча кутията и вдигна капака ѝ.

— А, наистина са великолепни — заяви Педралес с тон на познавач. Взе единия пистолет и го насочи към мъж на съседната маса. Човекът се усмихна неспокойно. После наркобаронът прокара пръст по смазаната цев. — Бюте. Изработени в английски стил за някой богат лорд, без съмнение.

— Такава бе и моята оценка.

— Изработката е превъзходна, както се очакваше. — Той внимателно остави пистолета в кутията му и въздъхна принудено: — За нещастие, имам подобен чифт.

— О, така ли? — Остин се престори, че прикрива разочарованието си. Докато се опитваше да затвори кутията, Педралес сложи ръка върху нея.

— Може би, все пак ще направим сделката. Бих искал да ги подаря на близък приятел. Мислил ли сте за цена?

— Да — предпазливо отвърна Остин. Той се огледа с надеждата, че Гомес е сериозен в обещанието си за подкрепа и каза небрежно: — Трябва ми малко информация.

Очите на мексиканеца се присвиха.

— Не разбирам — каза той предпазливо.

— Аз самият искам да купя нещо. Има една фабрика за тортили в Баха. Казаха ми, че може би ще се продава спешно.

— Грешите — отвърна студено Педралес и щракна с пръсти. — Скучаещите по масите мъже застанаха нащрек. — Кой сте вие?

— Представявам организация далеч по-голяма от вашата.

— Полицай ли сте? ФБР?

— Не. Аз работя за Националната агенция по морско и подводно дело. Аз съм морски учен и правя изследвания във връзка с една експлозия, недалеч от завода ви. В замяна на информацията, бих искал да ви подаря тези пистолети.

Благодушната усмивка беше изчезнала и устните на Енрико се бяха изкривили в лишена от хумор, зловеща усмивка.

— За идиот ли ме мислите? Това място тук е мое. Тези мъже, келнерите, готвачът, всички работят за мен. Можете да изчезнете без следа. Те ще се закълнат, че кракът ви ни е стъпвал тук. Какво ме интересуват вашите pistols^[6]? — до пълни той презрително. — Имам ги стотици.

Остин гледаше Енрико право в очите.

— Кажете ми, мистър Педралес, като на колега колекционер, с какво ви привличат старинните оръжия?

Мексиканецът изглеждаше развеселен от въпроса. Огънят в погледа му намали температурата си, но с не повече от няколко градуса.

— Те представляват власт и средства за постигането ѝ. А в същото време са красиви като женско тяло.

— Добре казано.

— А при вас как е?

— Освен майсторството на изработката, те ми напомнят, че живота и съдбата могат да станат жертва на късмета. Малко по-рано натиснат спусък. Твърде рано вдигнато дуло. Един изстрел, пропуснал някой жизненоважен орган със сантиметър или два. Такива са проявите на късмета в най-смъртоносните му форми.

Отговорът сякаш заинтересува мексиканеца.

— Вие сигурно се мислите за голям късметлия, мистър Остин, за да се оставите по такъв начин в ръцете ми.

— Не, защо? Заложих на това, че ще искате да си поприказваме.

— Направихте залога си. Възхищавам се от вашата наглост. За нещастие, днес явно не ви върви. Загубихте! — заключи студено той. — Не ме интересува кой сте и кого представлявате. Изтеглихте картата на смъртта. — Той отново щракна пръсти, мъжете станаха от масите и започнаха да се приближават. Остин се почувства като хитрата лисица, надхитрена от ловците.

С раздиращ слуха рев от двигател без ауспух, очуканото такси изскърца жално пред кафето. Древната машина още се полюляваше върху износените си ресори, когато от нея се измъкна шофьорът. Като се изключи лекото, но много мърляво сако върху рекламна фланелка от кръчмата „Хюсонг“, шофьорът с огледални очила, подозрително наподобяваше Джо Завала.

Той стоеше на тротоара и викаше на силно завален английски:

— Някой тука да викал такси?

Един от хората на Енрико го приближи и му заръмжа на испански.

— Търся американец — извика с пълен глас Завала, като надничаше над рамото на мутрата. — Сержант Алвън Йорк.

Мъжът сложи длан върху гърдите на Завала, за да подчертае значението на думите си.

— Добре! Добре! Проклети грингос! — Той се замъкна до колата и пое с дрънчене, повлякъл облак отровни газове подпре си.

Мутрата се извърна засмян.

Остин въздъхна с облекчение. Погледът му обходи ниските покриви и той се усмихна.

Завала му предаваше съобщение. По не особено дискретен начин, но пък ефективен. Сержант Йорк беше снайперист от Кентъки, награден с медал на честта за залавянето на германски пленници по време на Първата световна война.

— Забавен тип, а мистър Остин?

— Много забавен.

— Добре. А сега трябва да тръгвам. Adios^[7], мистър Остин. За съжаление, повече няма да се видим.

— Чакайте!

Мексиканецът погледна смръщен, сякаш Кърт беше листна въшка върху ризата му.

— На ваше място, дори не бих мръднал. В прицела сте на снайперисти. Едно движение само и главата ви ще се пръсне като презрял пъпеш. Ако не ми вярвате, погледнете оня покрив и другия ей там.

Педралес завъртя глава като язовец от дупката си и огледа ниските покриви. Тримата снайперисти, на различни позиции, не правеха и най-малък опит да се крият. Той седна на мястото си.

— Май не се осланяте изцяло на късмета си. Какво искате?

— Искам просто да знам кой е собственик на фабриката за тортили в Баха.

— Аз, разбира се. Доста печелившо предприятие.

— А подводната лаборатория в залива? Какво знаете за нея?

— Аз съм зает човек, мистър Остин, така че ще ви кажа, каквото ми е известно и се разделяме. Преди две години ми се обадиха. Адвокат от Сан Диего. Направи ми предложение. Някой искал да си построи фабрика. Те щяха да платят за изграждането, а цялата печалба да остане за мен. Имаше и условия. Да бъде на усамотено място и до морето.

— Искам да знам какво бе построено под водата.

— Нямам представа. Пристигна голям кораб. Имаше охрана. Донесоха нещо в залива и го потопиха. Направени бяха комуникации с фабриката. Хора влизаха и излизаха. Аз не задавах въпроси.

— Какво знаете за експлозията?

Педралес сви рамене.

— Обади се някакъв и каза да не се тревожа. Всичко щяло да ми се възмезди. Това е, което знам. На полицията не й пука.

— Този адвокат, който е посредничил, как се казва?

— Френсис Ксевичър Хенли. А сега трябва да вървя. Казах ви всичко.

— Да, знам, вие сте зает човек.

Педралес махна с ръка. Мъжете от масите се изправиха и се наредиха в шпалир до бордюра. Мерцедесът се материализира от нищото, вратата се отвори с прецизността на часовник. Охраната се натъпка в два джипа чероки, пред и зад лимузината.

— Мистър Педралес — провикна се Остин. — Сделката си е сделка. Забравихте pistolетите.

Енрико отвърна със студена усмивка:

— Задръжете си ги! — И добави още няколко думи. Настани се отзад в колата, затръшна вратата и избръмча по улицата. Остин се бе изпотил и причината не беше само жегата. Отпадъчното такси се изтъпани отпред и наду клаксона.

Остин се настани до водача и го огледа учудено.

— Откъде намери този цървул?

— Агент Гомес беше любезен да го предостави на мое разположение. Има жесток двигател и куп уреди за връзка, така че успях да съобщя на нашите приятели къде се намираш. Няма да ми е приятно да им го върна. Каза ли ти нещо мистър Педралес?

Остин показва кутията с пистолетите.

— Да, каза ми, когато дойда другия път в Тихуана, да не забравя да ги заредя!

---

[1] Cosa Nostra (итал.) — Наше Дело. Наименование на оня сектор от организираната престъпност в САЩ, която се контролира от наследниците на имигриралата там част от италианската мафия. ↑

[2] Machismo (исп.) — Подчертана мъжественост във всяко поведенческо отношение. ↑

[3] НАСА — Национална агенция за космически изследвания на САЩ. ↑

[4] Песо — Парична единица в Мексико и други латиноамерикански страни. ↑

[5] АК-47 — Автомат „Калашников“. ↑

[6] Pistolas (исп.) — Пистолети. ↑

[7] Adios (исп.) — Сбогом. ↑

Гледката будеше такова страхопочитание със своята сурова красота, че Траут почти забрави в какво положение бяха попаднали с Гемей. Беше седнал на скалиста площадка, на около пет метра над повърхността на езерото и провесил крака, въртеше глава насам-натам. За да види горната част на водопадите, трябваше да извие врата си до болка. Множество слънчеви дъги се огъваха над петте водни ръкава, докато лъчите светлина улавяха милиони капчици от и издигналия се на десетки метра вихрен, воден облак. Ревът беше като от стотина локомотива, издули до край машините си. Траут не беше религиозен, но си даваше сметка, че ако има нещо като Ръка на Бога, тя беше пред очите му.

Един протяжен стон сложи край на унеса му.

— Какво правиш? — попита през прозявка Гемей. Легнала бе наблизко, в сянката на едно дърво.

— Мисля си, какво прекрасно място е това, да вдигне човек един хотел!

— Ъ-хъ — съгласи се Гемей намръщено. Обърса потта от челото си и добави: — Гледай да не забравиш климатика!

Преди около час бе преваляло и сега слънцето си отъмщаваше. Убежището им беше добре защитено от дървета и храсти и те поспаха малко, но нямаше спасение от задушавашката влажност на въздуха. Пол се събуди пръв.

— Ще ти донеса малко вода — каза той. Уви едно палмово листо като чаша, спусна се към езерото и загреба вода в импровизирания съд. Изля половината, докато отиваше към Гемей, която се опитваше да измъкне стръкчета трева от разчорлената си коса. Тя загълта с притворени от доволство очи, а след това подаде остатъка на Пол.

— Благодаря — каза тя усмихната. — Беше много освежително. Предполагам, че нямаш нищо против да се потопя в нашия воден запас. — Тя се спусна до езерото, хвърли се във водата и загреба няколко пъти.

Пол смяташе да се присъедини към Гемей, след като утоли жаждата си, когато погледът му беше привлечен от някакво раздвижване при излива на реката. Извика към Гемей, но тя не можеше да го чуе, поради рева на водопада. Спусна се надолу почти по задник и се хвърли във водата. Доплува до спокойно отпуснатата върху повърхността Гемей и я дръпна за блузата. Отначало тя се стресна, а след това каза усмихната:

— Ей, сега не е време за игра!

— Тихо! — отвърна той. — Давай към брега! Бързо!

В гласа му ясно се долавяше тревога. Без да обели нито дума повече, Гемей се насочи към брега. Пол я следваше. Понечи да се изкатери към площадката, но Пол я дръпна под един храст. Допря пръст до устните си и посочи езерото.

Гемей погледна през клонките и тялото и се напрегна, когато слънчевите лъчи се отразиха от мокри весла, а над тях забеляза синьобели петна. Чуло. Пол преброи четири лодки да влизат в езерото откъм реката. Щяха да минат през мястото, където се къпеше жена му. Движеха се в колона. Във всяка имаше по трима индианци. Двама гребяха, а третият ги охраняваше, с лък в скута си. Изглеждаха съсредоточени върху заниманията си и нямаха представа, че ги наблюдават.

Индианците минаха на няколко метра от скривалището им. Толкова близо, че можеха да видят капчиците пот по изпъкналите им мускули. Преминаха мълчаливо през езерото, докато водната мъгла ги погълна.

— Е, на това му викам аз, да изчезнеш яко дим — каза Пол, издувайки бузи.

— Сега става ясно защо ги наричат народ от мъглите — добави Гемей.

Като се възползва от двуметровия си ръст, Пол огледа внимателно и се убеди, че няма изостанали.

— Няма никой — каза той. — По-добре да се махаме от тук! Швейцарското ножче си е у мен. Може би ще успеем да направим нещо като сал от клони и лиани и да отплаваме по течението.

Гемей гледаше към мъглата.

— Имам по-добра идея! — Тя направи кратка пауза и продължи: — Но може би е малко рискована.

— Малко рискована? — усмихна се Пол. — Не забравяй, че отлично познавам начина ти на мислене. Сега ще предложиш да ги последваме и отмъкнем някое кану.

— И защо не? Гледай сега, те са си у дома и няма да очакват подобно нещо. При всичкото ми уважение към уменията ти да боравиш с джобно ножче, не мога да си представя, че с него е възможно да се направи лодка, с която да стигнем бог знае колко километра надолу, без да потънем или да се натъкнем на още някого от тия типове. Беше доста трудно дори с аеролодката. Те не могат цял ден да гребат в тия пироги. Някъде ще трябва да ги извадят на брега. Просто ще ги открием, ще изчакаме да се стъмни и ще отмъкнем една. Басирам се, че няма и да забележат.

В лешниковите очи на Пол се появи весело пламъче.

— Няма ли в твоето предложение известен елемент на научен интерес?

— Добре де, признавам, че подбудите ми не са мотивира ни единствено от желанието да оцелеем. Не ми казвай, че самият ти не си задаваш въпроси за това високотехнологично племе и бялата му богиня.

— По-скоро се питах, дали нямат нещо за ядене — отвърна Траут, като се тупна по корема. Задъвка замислен някаква трева. — Сериозно, насадили сме се на пачи яйца и изборът ни не е богат. Нямаме представа нито къде се намираме, нито как да се измъкнем от тук. Нямаме и нищо за ядено. Както и ти посочи, те са си на тяхна територия. Предлагам да тръгнем много внимателно. Ние сме странници в чужда земя. Ще вървим бавно и ако нещо ни се стори опасно, изчезваме веднага.

— Добре — съгласи се Гемей. — Що се отнася до храната, вафли вече няма. Гледам птиците как кълват плодовете на оня храст. Няма умрели наоколо, така че вероятно не са отровни.

— Ами да пасем тогава! — отвърна Пол. — Не вярвам да са чак пък толкова лоши.

Но Траут грешеше. Бяха толкова горчиви, че човек не можеше да ги вкуси, без да сбърчи лице. Семейството тръгна покрай езерото с празни стомаси. На едно място, където тинестият бряг им заприлича на тресавище, те се изкачиха по-високо и попаднаха на пътека. Беше обрасла с трева и изглеждаше изоставена отдавна. Въпреки всичко, те

напредваха внимателно, готови да се шмугнат в храстите, при най-малкия признак на чуждо присъствие.

Следваха пътеката, докато стигнаха място, където влажната мъгла на езерото нахлуваше в гората, като от машини за мъгла. Листата бяха мокри, а ревят на водопадите наподобяваше звука на хиляда литаври^[1]. Даваха си сметка, че както скрива шума от собствените им стъпки, водопадът можеше да остави нечути и цяла маршируваща армия. Въздухът захладя и стана толкова влажен, че трябваше да запушат носовете си с ръка, за да не се задавят. Видимостта беше почти никаква и те вървяха с наведени глави, за да не изгубят пътеката.

И после изведнъж се намериха извън гората. Но ако бяха очаквали да попаднат в прекрасна долина, като търсеците Шангри-ла^[2], те щяха да са разочаровани. След мъглата и малкото открито пространство следваше същата гора. Пътеката вече не вървеше по брега на езерото, а тръгваше покрай малък излив, в който навярно бяха влезли лодките.

След няколко минути Гемей спря озадачена.

— Не забелязваш ли нещо странно около тая речица?

Пол приближи брега.

— Да, прекалено права е, за да бъде естествена. Изглежда, че някой е почистил и изправил съществуващ поток, с помощта на кирка и лопата.

— Точно това си мисля и аз. — Гемей тръгна отново. — Както вече отбелязах, тия чуло са доста загадъчни.

Блъскаха се по пътя още няколко часа. Бяха си направили шапки от палмови листа и често спираха, за да утолят жаждата си от реката. На едно място изчакаха да превали. Станаха още по-предпазливи, когато пътеката се разшири и започнаха да срещат отпечатъци от боси крака в меката, кална почва.

След кратко съвещание, решиха да повървят още малко покрай реката, след което да се скрият в гората до стъмване. Уморени бяха до смърт и имаха нужда от възстановяване на силите. Както си вървяха по пътеката, видяха друга, която идваше от гората вдясно от тях. Беше павирана с хиляди каменни плочи и напомни на Гемей за шосетата на маите и инките. Не отстъпваше по нищо на Апийския път^[3]. Любопитството им надделя и те тръгнаха по павираната алея. След

около пет минути, вниманието им беше привлечено от светлина между дърветата.

Алеята излезе на идеално очертан кръг, с диаметър около петнадесет метра, също павиран с плочи. В средата му имаше някакъв голям предмет.

— Да пукна дано! — казаха двамата в един глас.

Реактивният самолет беше на две. С добре запазена предна част, но липсваща пътническа кабина. Опашката беше в прилично състояние, долепена направо за кокпита, което придаваше на цялата композиция някак си скъсен и тромав вид. Боята беше стара и избеляла, но неповредена от растителност и лишей, както можеше да се очаква.

Надникнаха през счупените стъкла на пилотската кабина, в очакване да намерят скелети. Креслата бяха празни. Точно под кокпита имаше ямка, пълна с пепел и обгорели кости от дребни животни. Околоврът на площадката бяха разположени резбовани тотеми с човешки размерите. В горната част на всеки, от тъмно дърво беше изрязана фигура на крилата жена, протегнала напред даряващи длани. Беше същата фигура, която видяха на медальона на убития индианец.

— Това прилича на някакво светилище — прошепна Гемей. Тя приближи ямката. — Тук сигурно извършват жертвоприношения. Предимно кости от дребни животни.

— Това е окуражаващо — отбеляза Пол. Погледна към слънцето, а след това часовника си. — Самолетът е разположен така, че да служи за слънчев часовник. Напомня ми за каменните съоръжения в Стоунхендж, с неговите концентрични кръгове, които изпълняват функциите на звезден календар.

Гемей докосна носа на машината.

— Тази синьо-бяла цветова гама не ти ли напомня нещо?

— Естествено. Националните цветове на чуло.

Очите на Гемей се разшириха, когато погледна зад Пол, застанал с гръб към гората.

— Той не е единственото нещо тук, което е синьо и бяло.

Пол се обърна и видя двадесетина чуло да излизат от дърветата с лица и тела, боядисани в цветовете на небето и костите. Прокле се, че бе допуснал любопитството да надвие над предпазливостта му.

Мълчаливи като духове, каквито се твърдеше че са, те ги наобиколиха. Нямахше къде да се бяга. Пол и Гемей бяха заобиколени отвсякъде.

Индианците напредваха с вдигнати копия, но после направиха нещо необикновено. Отвориха кръга. Един от тях им направи знак с копие, че трябва да минат през отвора. Двамата се спогледаха за кураж, а после, с мълчаливите индианци от двете страни, като почетен ескорт, напуснаха светилището и поеха по крайречната пътека.

Тя се разшири в път, който ги изведе пред укрепление от колове. Насочиха се към порта, достатъчно широка, за да мине през нея камион. Още отдалеч забелязаха, от двете страни на портата, високи колове с топки отгоре, подобно на пилони. Когато приближиха, Гемей стисна още по-силно ръката на съпруга си.

— Пол, виж! — каза тя.

— О, по дяволите! — извика той, като погледна нагоре.

Топките представляваха човешки глави. Лицата им бяха изгорели от слънцето като печени ябълки, а птици и насекоми ги бяха издълбали, но все още можеха да се различат чертите на Дитер. Той не се усмихваше. Нито пък Арно или мълчаливият му придружител Карло. Четвъртата глава беше на туземния им главорез. Познаха го по бейзболната шапка на „Ню Йорк янкис“.

Минаха през портата, с нейните зловещи украшения. Зад оградата видяха няколко десетки дълги, тръстикови колиби, скупчени покрай реката. Не се виждаха никакви жени и деца. Охранителите им бяха свели копия и бяха махнали стрелите от лъковете. Използваха телата си за отпор срещу някоя глупава постъпка от страна на двамата пленници.

Пол се обади:

— Я виж, мелнично колело! Имаме такива в Ню Ингленд.

Дъсчена вада отвеждаше вода от реката, за да върти дървен долап. Нямаха възможност да го разгледат по-подробно. Поведоха ги към постройка в центъра на селището. Тя беше четири пъти по-голяма от останалите и вместо от тръстика, беше изградена от светла глина. Спряха пред вход, който наподобяваше огромна зейнала паст. Над входа бе окачена перка от самолетна турбина. Индианците се строиха зад тях, оставиха оръжията си и коленичиха с носове, опрели земята.

— Ами сега? — попита Гемей, удивена от внезапната проява на смирение от свирепите индианци.

— Не препоръчвам да се бяга. Няма да минем и десет метра и ще ни заковат. Според мен, от нас очакват да влезем. След вас, мадам!

— Ще влезем заедно.

Стъпиха ръка за ръка през входа в сумрака на вътрешността. Минаха през две по-малки в трето, обширно помещение. В противоположния му край, светлината от изрязаната в тавана дупка, позволяваше да се различи седнала фигура. Тя вдигна ръка и ги покани да приближат. Направиха го колебливо. Подът беше дървен, а не гола земя, както колибите, които бяха виждали досега.

Фигурата седеше на трон, направен от нещо като самолетно кресло. С изключение на два потъмнели от слънцето крака, останалата част от тялото беше скрита зад овална синьо-бяла маска, която като че ли бе извадена от кошмар. Беше изрисувана с огромни очи и широка уста с островърхи зъби на акула.

Двамата застанаха неспокойни пред странната фигура, без да знаят какво да правят. След това, иззад маската се показаха две ръце и я свалиха.

— Пфу-у, горещо е с това чудо! — произнесе на английски красивата жена с грозна маска. Тя я остави до себе си, след това погледна първо Пол и след него Гемей.

— Докторите Траут, предполагам?

Гемей първа се окопити достатъчно, за да попита:

— Откъде знаете имената ни?

— Ние, белите богини, виждаме и знаем всичко. — Тя се засмя, като видя объркването да се задълбочава. — Лоша домакия съм аз, щом си позволявам така да се отнасям с гостите си.

Тя плесна леко с ръце. Нова изненада очакваше семейство Траут. Мънистената завеса зад трона се раздели на две с трополене и в отвора се появи Теса, жената на Дитер.

---

[1] Литавра — ударен инструмент, представляващ метално кълбо с опъната кожа, по която се удря с дървени палки. ↑

[2] Шангри-ла — Всяка утопична представа за скрит, таен рай на земята. ↑

[3] Апийски път — Via Appia — Исторически път от Рим на юг, през Капуа до Бриндизи, чийто строеж започва в 312 пр.Хр. от цензора

Апий Клавдий. Дълъг е 600 километра и широк от четири до пет метра. ↑

Адвокатската кантора на Френсис Ксевиър Хенли гледаше към пристанището на Сан Диего, от дванадесетия етаж на синя стъклена кула. Остин и Завала излязоха от асансьора в приемната на кантората и казаха имената си на привлекателната секретарка. Тя натисна един бутон върху интеркома и след полугласен разговор ги покани с приветлива усмивка да влязат направо. Червендалест мъж, със започнало да се отпуска тяло на бияч от нощно заведение, ги посрещна на вратата. Той се представи като Хенли и ги покани да седнат в две кресла във викториански стил. Като настани туловището си зад огромно, махагоново бюро, той се облегна в плюшено, въртящо се кресло, сплете пръсти и започна да ги съзерцава като вълк, наточил зъби за чифт вързани кози.

След като се върнаха от Тихуана, Остин позвъни в кантората на Хенли и поиска среща. Заразтяга легендата си като локум. Той и партньорът му били направили някой и друг милион на борсата и сега търсели къде да ги вложат. Срещаш беше насрочена светкавично. Хищният блясък в бледозелените очи на адвоката показваше, че стръвта е захапани здраво. Той ги разгледа един по един.

— Привърженик съм на деловия подход — измърка Хенли. — По телефона казахте, че се интересувате от капиталовложение в чужбина.

Адвокатът носеше скъп костюм в сребристосиво и имаше по себе си достатъчно диаманти и злато, за да потопи „Титаник“, но дори всички модни шивачи на света да обедняха усилията си, не биха могли да прикрият хамалското тяло и никакво количество бижута не би могло да компенсират примитивната грубост на всяка негова дума и жест. Хората от НАМПД бяха по джинси, тениски с къс ръкав и леки якета. Тази небрежност беше обмислена. В Калифорния, като милионери се обличаха само тези, които не бяха.

Хенли забеляза латиноамериканската външност на Завала.

— Попаднали сте на подходящото място — заяви въодушевено той. Усмихна се, с намерение да излъчи известен чар, но свитите му устенца го караха да прилича на затлъстял лешояд. — Имате ли предвид нещо по-конкретно?

— Ние обичаме тортили — отвърна Остин с каменно лице. Върху цъфтящото лице на адвокатата се появи объркване.

— Моля? — попита той несигурно.

— Ами, нали ги знаете, тортилите — поясни Остин като описа кръг с показалеца си. — Казват, че бил бързо развиващ се бизнес.

Като се овладя бързо, Хенли каза:

— Така си е. Процъфтяващ сектор от хранително-вкусовата промишленост.

Остин имаше усещането, че отговорът би бил същият, дори ако излявяха желание да произвеждат глинени гевреци. Дватама със Завала бяха решили да използват прекия подход, който бе свършил добра работа при Педралес. Усмихнат, Завала каза:

— Чухме за тортилена фабрика в Баха, Калифорния, при Енсенада, която може би ще се продава много евтино.

Воднистите очи на Хенли се присвиха под нависналите вежди.

— Къде чухте това? — изръмжа той.

— Наоколо. — Устните на Завала се извиха в загадъчна усмивка.

— Съжалявам, господа! Не съм запознат с работите, на каквато и да е фабрика за тортили в Баха.

Завала се обърна към Остин:

— Казва, че не бил запознат с тази фабрика.

Остин сви рамене.

— Вашият отговор ни изненадва. Енрико Педралес твърди, че сте много добре запознат с този имот. Той ни даде името ви и ни уведоми, че вие сте уредил сделката.

При споменаване на името на мексиканския гангстерски бос, Хенли настръхна. Не можеше да реши, доколко беше длъжен да отговаря на тия двама непознати. Набързо прекара през съзнанието си застрашаващите го категории: полиция, данъчни, държавни чиновници. Тия не пасваха към никой калъп. Реши да действа настъпателно.

— Мога ли да видя някакви документи, господа?

— Няма да е нужно — отвърна Остин.

— В такъв случай, ако не напуснете кантората ми до две секунди, ще ви изхвърля лично.

Остин не направи дори опит да стане.

— Можете да опитате — каза той с ледени нотки в гласа, — но не ви препоръчвам! На ваше място, не бих викал и мексиканските ви приятелчета.

Като видя, че заплахата не подейства, адвокатът посети към телефона.

— Ще се обадя в полицията.

— Защо не звъннете в Камарата на юристите, щом така и така ще телефонирате? — препоръча Остин. — Сигурен съм, че там ще бъдат много щастливи да научат, че техен член е сключил сделка с прочут мексикански мафиот. Това разрешително за практикуване на професията, което е окачено в оная рамка на стената, няма да струва дори колкото хартията, на която е напечатано.

Ръката се дръпна и Хенли ги загледа над масата.

— Кой сте вие, господа? — Последната дума беше направо изплюта.

— Двама души, които искат да научат нещо повече за Баха — отговори Остин.

За Хенли не беше лесно да определи що за птици са тия двамата. С атлетичните си фигури и бронзов тен, приличаха на двойка безделници от плажа, но под хъшлашката им външност, той долавяше някаква особена твърдост.

— Дори да имахте право да задавате тия въпроси, не бих могъл да ви бъда полезен — каза адвокатът. — Всички сведения в това направление са под закрилата на адвокатската тайна.

— Това е вярно — съгласи се с готовност Остин. — Както е вярно, че може да отидете в затвора за незаконна сделка с известен престъпник.

Хенли разтегна уста в неискрена усмивка.

— Добре, печелите! — каза той. — Ще ви кажа каквото мога. Но нека направим компромис! Защо се интересувате от този завод? Би било почтено да ми кажете.

— Така е — потвърди Остин, — но живеем в непочтен свят. — Кораловите му очи пронизваха лицето на Хенли. — Ще ви успокоя.

Тъмните ви дела не ни интересуват. След като ни кажете, кой ви е наел за операцията в Баха, най-вероятно, никога повече няма да ни видите.

Хенли кимна и извади пура от специална кутия с овлажнител, без да предложи на гостите си. Запали я и пусна дим към тях.

— Преди около две години ми се обади един брокер от Сакраменто. Чул бил за моите, хм, връзки южно от границата и си помислил, че ставам за идеален посредник при една високопечеливша сделка, без рискове и с малко труд.

— Предложение, на което не можехте да откажете.

— Разбира се. Но проявих предпазливост. Всеки в Калифорния крои планове за забогатяване. Този човек знаеше за връзката ми с Енрико. Така че, трябваше да проверя, дали не ме търси в качеството си на официално лице. Проверих го чрез частни детективи. Оказа се чист.

Остин се усмихна на новата представа за чистота и попита:

— За какво ви нае?

— Представяваните от него хора искаха да се намери терен в Баха. Да бъде на уединено място край морето. Освен това, искаше от мен да подготвя документите и да свърша цялата канцеларска работа, свързана със започване на бизнес в Мексико.

— За тортиления завод в Баха.

— Да. Искаше официалният собственик да е мексиканец. Каза, че така било по-лесно. Щеше да бъде сделка „до ключ“. Той осигуряваше заводската документация, както и строителството. Неговите клиенти искаха достъп до завода, след завършването му, но нямаше да се месят в делата на самия завод. Каза, че Енрико ще задържа половината печалба и след пет години, предприятието става изцяло и безусловно негово.

— Никога ли не сте се питал, защо някой проявява такава щедрост с едно крупно капиталовложение?

— Плаща ми се твърде добре, именно защото не задавам такива въпроси.

— Май, вашите приятели са организирали прикритие за нещо друго — отбеляза Завала.

— Естествено, мина ми такава нещо през ума. Японците бяха подложени на най-различни нападки, когато направиха опит да построят завод за сол на крайбрежието. Група любители на китове

стигнаха чак до мексиканското правителство. Предполагам, че клиентите на този човек са видели, какво стана с японците и не са искали да си навличат същите главоболия.

— Кой беше тоя брокер?

— Казваше се Джоунс. О да, това е истинското му име — добави Хенли, забелязал скептичните изражения на посетителите си. — Посредник, специализирал в покупки и продажби на цели предприятия.

— Кого представляваше?

— Не ми каза.

Остин се надвеси над бюрото към Хенли.

— Не ни разигравайте, мистър Хенли! Вие сте предпазлив човек. Не може да не сте проверил по свои пътища.

— Защо да скромнича? — сви рамене адвокатът. — Клиентите се опитаха да се скрият зад верига фиктивни компании.

— Казахте „опитаха“. Кои са те?

— Успях да стигна само до организация, наречена „Мълхоланд груп“. Нейни акции не се предлагат на борсата и има връзки с компании, осъществяващи мащабна дейност в областта на водните ресурси.

— Друго?

— Това е всичко, което знам. — Хенли погледна ръчния си часовник „Картие“. — Ще трябва да ме извините! Имам среща с истински клиент.

— Искаме името и адреса на тоя посредник.

— Няма да ви свършат работа. Той почина преди няколко седмици. Колата му излетяла от някакъв планински път.

Остин гледаше, през високия прозорец зад гърба на Хенли, към някакъв хеликоптер, който кръстосваше напред-назад над пристанището. С всеки курс се приближаваше все повече. При споменаването на необичайната смърт, той отново насочи цялото си внимание към Хенли.

— И все пак, бихме желали да получим цялата информация за него. Както и вашата документация по случая.

Хенли се намръщи. Смяташе, че е приключил с тия досадници.

— Не мога да ви дам оригиналите. Ще трябва да се копират. Може да отнеме час-два.

— Добре. Ще дойдем пак след два часа!

Хенли се намръщи още повече. После отново се усмихна, изправи се и ги изпрати до вратата.

В асансьора Остин каза:

— Трябва да се обадим на Хирам Йегър. Хенли положително ще цензурира документацията, така че можем да проведем собствено разследване на тая „Мълхоланд груп“.

Хирам Йегър беше компютърният гений на НАМПД. Електронният комплекс на десетия етаж в централата, наричан от него Макс, разполагаше с огромна база данни за световния океан, от източници по цялата планета. Макс най-редовно влизаше и в чужди компютърни системи.

Излязоха от сградата под южнокалифорнийското слънце. Когато Завала приближи бордюра, за да спре такси, точно над главите им се разнесе силен, ритмичен шум. Един зелен хеликоптер висеше над улицата, на не повече от тридесет метра от стъклената фасада. Както и останалите пешеходци, двамата вдигнаха любопитни погледи. И тогава Остин се сети за нещо. Той сграби Завала за ръката:

— Трябва да се върнем!

Завала погледна пак хеликоптера и хукна след Кърт през въртящата се врата.

Втурнаха се в една асансьорна кабина и натиснаха бутона за адвокатския етаж. По средата на пътя чуха тътен и кабината се разлюля в шахтата. Остин спря асансьора на етажа под Хенли. Изтичаха край уплашените чиновници нагоре по стълбата.

Стълбището се пълнеше с черен, вонящ дим. Остин докосна вратата на кантората. Като не усети топлина, която би свидетелствала за експлозия от другата страна, той я откряна. Излезе още дим. Отвориха достатъчно широко, за да влязат, отпуснаха се на четири и припъзляха под задушавалите талози до бюрото на секретарката. Противопожарната система се бе задействала и отгоре им струеше хладен душ. Секретарката лежеше на килима до бюрото си.

— Ами Хенли? — извика Джо. Пушекът прииждаше изпод матовата врата.

— Не се притеснявай за него! Той е сдал багажа!

Извлякоха секретарката до стълбището и занесоха отпуснатото й тяло на долния етаж. След няколко минути изкуствено дишане уста в

уста, тя дойде на себе си. След малко се появиха пожарникари и я предадоха на техния спешен медицински екип. Слязоха пеша, за да не си останат в асансьори ако спре тока. Във фойето нахлуваха още пожарникари. Полицията беше вече тук и евакуираше сградата. Присъединиха се към тълпата отвън, но като видяха, че няма какво повече да направят, повървяха две пресечки и хванаха такси.

Шофьорът, сенегалец, според висящото на видно място позволително, погледна изцапаните им със сажди лица.

— Вие вътре? Човече, сега чул по радио. Някаква експлозия.

Завала погледна през задното стъкло към суматохата пред сградата, където полицията спираше движението и опъваше пожарен кордон.

Завала избърса саждите от бузата си.

— Откъде знаеше какво ще стане?

— Не знаех. Но забелязах хеликоптера да се движи напред-назад над пристанището, докато разговаряхме с Хенли.

— И аз го видях, но не му обърнах внимание. Помислих, че е на пътната полиция.

— Така сметнах и аз отначало. После го видяхме отблизо и нещо ми щракна. Същият хеликоптер или много подобен на него, се появи след експлозията в тортилената фабрика.

— Спомням си. Тъмнозелен. Прелетя над залива и си замина. — Завала обмисли казаното. — Който притежава този хеликоптер, много е искал Хенли да умре.

— Хенли си е общувал с доста грубовати типове.

— Мислиш, че е Енрико?

— Възможно е. Той знаеше, че ще се срещнем с Хенли. Изненадан съм, че не го е предупредил.

— Мисля си за мистър Джоунс, който е посредничел при сделката — обади се Завала. — Може би и неговата уста е затворена, по нареждане на същия бос.

— Тази версия е приемлива, ако не се появи по-добра.

По-добрата се появи при завръщането им в хотела. Докато Остин влезе да се къпе и преоблича, Завала пусна новините по телевизията. Камерата показва вълмата дим, струящи от кантората и пожарните коли отвън. Говорител на пожарната съобщи, че неколцина са получили първа помощ след обгазяване, но само един е загинал. Името му щяло

да бъде съобщено, след уведомяване на близките. Причината за експлозията засега оставала неясна. Репортажът свърши и Завала се готвеше да изключи телевизора, когато на екрана се появи познато лице.

— Кърт, ела да видиш! — викна Джо.

Остин дойде навреме, за да чуе думите на говорителя.

— Последно съобщение. Известният като наркотрафикант Енрико Педралес беше убит днес, при взрив на колата му в Тихуана. Двама мъже, вероятно бодигардове, също са загинали.

Говорителят продължи с поменик от престъпленията на мексиканеца.

— Изглежда нашите момчета със зеления хеликоптер не обичат да оставят следи — забеляза Остин.

Телефонът извънтя и Завала вдигна слушалката. Послуша малко, измърмори „моля“ и я остави на мястото ѝ.

— Беше ФБР — агент Мигел Гомес.

— Какво иска?

Устните на Завала се изкривиха в кисела усмивка.

— Просто благодари за известно облекчаване на работата си.

Бринхилд Сигурд управляваше огромната си империя от кула, издигната високо над обширната викингска сграда, наричана от нея Валхала. Лишеното от прозорци помещения беше абсолютно кръгло — геометричната форма, приемана за най-близка до съвършенството. Стените бяха снежнобели и лишени от картини или друга украса. Тя седеше пред плосък монитор и телефонно табло от бяла пластмаса. Това ѝ бе достатъчно за мигновена връзка с пръснатите по цял свят нейни компании. Зиме и лете, температурата в помещението се поддържаше на пет градуса. Малцината, допускани в това орлово гнездо, го сравняваха с промишлен хладилник, но тя се чувстваше много уютно в него.

Докато растеше в усамотена ферма в Минесота, тя бе обикнала студа и се наслаждаваше на чистотата, която крият минусовите температури. Обичаше да кара ски часове наред, сама под звездите, без да обръща внимание на ледените игли, които бодяха бузите ѝ. Когато ръстът и силите ѝ нараснаха, тя започна да страни още повече от останалите от малките хора, както сама ги наричаше, които я възприемаха като изрод. Докато учеше в Европа, природната и интелигентност ѝ позволи да изпъкне, въпреки че рядко посещаваше лекции. Случаите, в които беше невъзможно да се скрие и се налагаше да изстрада погледите на другите, даваха нова енергия на амбициите ѝ, на стаената омраза и посяваха семето на завладяващата я мегаломания.

Сега говореше по телефона.

— Благодаря за подкрепата на законопроекта за Колорадския воден басейн, сенатор Барнс. Вашият щат ще получи ред придобивки като последица от решаващия ви глас. Особено, когато фирмата на вашия брат започне да печели контракти за дейностите, които сме планирали. Предполагам, че сте се възползвал от препоръките, които ви изложих.

— Да, мадам. Благодаря ви! Ще трябва, разбира се, да се справя с изискванията на закона за свързаните лица, но с моя брат сме много

близки, ако разбирате какво имам предвид.

— Разбирам, сенаторе. Говорихте ли с президента?

— Току-що разговарях с началника на кабинета му. Белият дом ще наложи вето върху всеки опит да се отмени приватизационния закон, който прокарахме. Президентът е твърд поддръжник на идеята, че частният сектор във всички случаи се справя по-добре от държавния, било при управлението на затвор, в социалното осигуряване или в помпането на вода.

— На каква подкрепа може да разчита законопроекът на Кинкейд?

— Единични гласове. Нищо сериозно. Много жалко за случилото се с него. Винаги съм харесвал тоя човек. Но след нещастния случай, няма кой да стяга бойните редици и законопроекът му е обречен на провал.

— Отлично. Какви са изгледите за останалите приватизационни инициативи?

— Отлични. Скоро ще видите да се приватизират държавните водоснабдителни системи в цялата страна.

— Значи, няма проблеми?

— Може би, само един. Най-големи неприятности създава редакторът на всекидневника в столицата на моя щат. Вдига шум до бога и ме е страх да не оплеска работата.

Тя попита за името на редактора и го запамети. На бюрото си не държеше нито писалка, нито хартия. Всичко съхраняваше в главата си.

— Впрочем, сенатор Барнс, достатъчен ли беше приносът ми към вашата кампания за преизбиране?

— Да, мадам. Беше много щедър, особено като се знае, че няхах опонент в кампанията. Големият военен бюджет винаги разколебава противника.

На телефонното табло мигаше червена светлинка.

— Ще се чуем пак, сенаторе. Дотогава.

Тя натисна един бутон и в стената се отвори вход. Влязоха братята Краджич в обичайните си черни кожи.

— Е? — попита тя.

Тънките устни се разтвориха в идентични, металически усмивки.

— Уволнихме мексиканския фермер...

— ... и адвокатата, както разпоредихте.

— Без усложнения?

Те завъртяха глави.

— Властите няма да се занимават дълго с фермера — отбеляза тя. — Адвокатът имаше много врагове. Да минем нататък! Има някои нови моменти около експлозията в Мексико.

Тя докосна екрана и на него се появиха две снимки. На едната, направена с наблюдателна камера, се виждаха Остин и Завала в приемната на тортилената фабрика. Другата ги показваше на палубата на „Морска червеношийка“ край Енсенада. Погледът на Бринхилд се плъзна от широкоплещия мъж с бяло сребърна коса към красивия мургав тип до него.

— Знаете ли кои са тези мъже?

Братята свиха рамене.

— Това са Кърт Остин, командир на група за специални задачи при НАМПД и Хосе Завала — член на същата група.

— Кога можем...

— ... да ги елиминираме?

Температурата в студената стая сякаш падна с още двадесет градуса.

— Ако са виновни за взривяването на инсталацията ни в Баха, ще платят с живота си — отвърна Бринхилд. — Но не веднага. Сега има един дребен проблем за разрешаване. — Даде им името на редактора и каза: — Това е засега. Можете да вървите!

Братята се втурнаха навън като кучета, тръгнаха да приберат хвърлен кокал и Бринхилд отново остана сама. Потъна в размисъл за Баха. Толкова много труд за нищо. Даже още по-лошо — взривът унищожил целия запас от катализатора^[1]. Тя погледна лицата на двамата мъже на монитора с препълнени от омраза очи.

— Малки хора! — изсъска Бринхилд.

С едно махване на ръката ѝ, екранът опустя.

---

[1] Катализатор — Вещество, в чието присъствие дадена химическа реакция се ускорява или забавя. ↑

Пол Траут спря душа и отново го разгледа, с възхищението на учен. Водата идваше по дървена тръба и се разпръскваше от ситно надупчена изсушена кратуна. Притокът се контролираше с най-обикновена, дървена канела. Водата изчезваше през отточен отвор в дървения под. Напусна отделеното с дървена преграда помещение, изсуши се с памучна кърпа, уви друга около тялото си и мина в съседната стая, осветена с глинени лампи.

Гемей се бе изтегнала удобно върху натъпкан със слама матрак, проснат на широко легло. Тя бе завързала кърпата си около тялото си като тога, беше сплела тъмночервената си коса и опитваше от плодовете в голяма купа, подобна на древна римлянка. Погледна Пол, чиято кърпа изглеждаше неправдоподобно малка върху високата му фигура.

— Какво мислиш за всичко това, дете на природата?

— В така наречения цивилизован свят, съм виждал и по-лоши водопроводи.

— Беше ли ти известно, че степента на цивилизация може да се измерва с равнището на усъвършенстване на водопроводната мрежа?

— Не мога да дам висока оценка на нецивилизования навик да се набучват глави на колове, но цялото това село е някакво чудо. Погледни колко майсторски са изградени тия стени! — добави той, като прокара пръсти по мазилката. — Имам един милион въпроси. Някаква вест от нашата домакиня?

— Изпрати Теса да ни съобщи, че ще се видим, след като си починаем. Имала някаква изненада. Аз си мислех, че чуло са отвлекли жената на Дитер.

Богинята не им бе дала никакви обяснения. След като ги поздрави по име и им показа Теса, тя просто каза:

— Моля, имайте търпение! Всичко ще ви обясня, когато му дойде времето!

След леко плясване с длани, иззад завесата се появиха две млади индианки с наведени глави. Гологърдите придворни дами отведоха семейството в тази стая, показаха душа и ги оставиха с купата плодове.

— Нямам намерение да се противопоставям на бялата богиня — заяви Пол, като сядаше до жена си. — Какво мислиш за нея?

— Да обсъдим очевидното! — Гемей броеше изводите си на пръсти. — Тя не е израсла по тия места. Английски говори с лек акцент. Умна е. Благоразположена. И със сигурност разбира от плодове. Опитай един от тия, дребни и жълти! Прилича на портокал, в който е инжектирана канела.

Траут опита жълтото топче, приличащо по форма на синя слива и се съгласи с оценката. После се изпъна на леглото със стърчащи крака. Смятаха само малко да си отдъхнат, но изтощени от дългия преход под слънцето и отпуснати след душа, бързо заспаха.

Когато се събудиха, видяха една седнала по турски на пода придворна индианка да ги наблюдава. Като ги видя да се размърдват, тя мълком напусна помещението. Върху една масичка лежах изчезналите по време на къпането дрехи. Шортите и фланелките им бяха изпрани и внимателно сгънати. Траут погледна часовника си. Бяха спали три часа. Бързо се облякоха, подгонени от аромата на готвено.

Теса се появи и им направи знак да я последват. Преведе ги през дълъг коридор до голямо помещение. Маса от тъмно дърво и три покрити табуретки заемаха средната му част. Една индианка се въртеше край глинени съдове, къкрещи на глинена печка с кюнци, които извеждаха дима.

Бялата богиня пристигна миг по-късно. Босоногото ѝ присъствие бе оповестено от тихия звън на метални гривни по китките и глезените. На врата ѝ висеше медальон, подобен на намерения върху убития индианец. Беше облечена в костюм от две части, изработен от кожа на ягуар. Той подчертаваше формите на бронзовото ѝ тяло. Имаше ориенталски очи и високи скули. Косата ѝ, изсветлена от слънцето до медено руса, беше причесана назад и с бретон, като на туземците.

Като сядаше на масата, тя отбеляза:

— Имате поотпочинал вид.

— Душът свърши огромна работа — отвърна Гемей.

— Забележително устройство — добави Пол. — Като кореняк нюингландец, бях заинтригуван от вашата изобретателност.

— Това бе една от първите ми разработки. Благодаря ви. Водата се изпомпва от долап в резервоар, за да се осигури налягане. Оттам се спуска по вентилирана система от тръби през тия стени, така че вътре е прохладно и в най-горещи дни. Това е най-добрият климатик, който можех да създам с наличните материали. — Забелязала любопитството им, тя добави: — Първо ще се нахраним и след това ще поприказваме.

Готвачката донесе яхния от месо и зеленчуци, плюс зелена салата в синьо-бели паници. Въпросите бяха забравени Пол и Гемей се нахвърлиха върху храната, която прокарваха с освежителна, слабо алкохолна напитка. Бяха поднесени поръсени със захар сладки за десерт. Богинята ги наблюдаваше, развеселена от глада им.

Когато чиниите бяха ометени, тя заяви:

— А сега, трябва да платите за обяда си. — Тя се усмихна. — Ще трябва да ми разкажете какво е станало по света, през последните десет години.

— Евтино е за такава храна — каза Пол.

— Може би ще промените мнението си, докато свършим. Започнете с науката, ако обичате. Какви постижения, малки и големи, са регистрирани през последното десетилетие?

Те заговориха на смени, описвайки напредъка в компютърната област, разпространението на Интернет и безжичните комуникации, космическите совалки, телескопа „Хабъл“, космическите сонди, откритията на НАМПД в областта на океанографията и постиженията на медицината. Тя слушаше възхитена, отпуснала брадичка на ключените си длани. От време навреме задаваше въпрос, с който показваше собствената си научна подготовка, но общо взето, попиваше информацията мълчаливо, с отнесен израз на наркоман, засмукал опиумни пари.

— А сега ми разкажете за политическото положение! — помоли тя.

И те отново заизливаха запомненото: американската президентска политика, отношенията с Русия, войните в Залива, кризата на Балканите, суши, глад, тероризъм. Европейския съюз. Тя попита за Бразилия и изглежда остана доволна, когато ѝ казаха, че се е демократизирала. Говориха за филми и пиеси, музика и изкуство, за

смъртта на известни личности. Даже Пол и Гемей останаха изненадани от наситеността на последните десет години със събития.

— Ами рака? Намериха ли лекарство?

— За нещастие, не.

— А водата? Все още ли е проблем на много места?

— По-лошо от когато и да е. Технически напредък и замърсяване на околната среда.

Тя тъжно поклати глава.

— Толкова неща — промълви тихо. — Толкова неща съм пропуснала. Не знам дали родителите ми са още живи. — В очите ѝ се появиха сълзи и тя ги попи със салфетката си. — Трябва да се извиня за своята настоятелност, но вие нямате представа, колко ужасно е да седиш тук в гората, изолиран от всичко и без връзка с останалия свят. Бяхте много мили и търпеливи. Сега е време вие да изслушате моята история.

Тя поръча да поднесат чай и освободи индианките, за да останат сами.

— Казвам се Франсешка Кабрал — започна богинята. В продължение на един час, двамата слушаха в захлас нейната история, започнала със семейството ѝ, продължила през обучението в Бразилия и САЩ, за да стигне до катастрофата.

— Бях единствената оцеляла — каза тя. — Вторият пилот беше гадина, но знаеше как се лети. Самолетът се плъзна върху мочурлива почва покрай реката. Тинята смекчи удара и предотврати пожара. Когато дойдох на себе си, се намерих в някаква колиба, занесена от индианците. Изпитвах ужасни болки от раните и охлузванията, а десният ми крак беше счупен. Открито счупване. Много лошо. Както сте чули билките от тропическата гора могат да бъдат много ефикасни. Наместиха крака ми и ме лекуваха с билки, които облекчаваха болката и ускоряваха оздравяването. По-късно научих, че самолетът бе срутил къщата на вожда, а самия него убил. Не ми причиниха зло. Тъкмо напротив.

— Направиха ви тяхна богиня — обади се Гемей.

— Може да се обясни защо. Чуло са избягали от изстребителните набези на белия човек много отдавна. Напълно откъснати са от околния свят. И изведнъж, аз долитам като пламтяща комета от небето. Предполага се, че така постъпват боговете, за да държат хората в

страхопочитание. Сметнали, че вождът ги е разгневил и аз се превърнах в център на религията им.

— Култ към самолета? — попита Гемей.

— През Втората световна война — намеси се Пол, — туземци, за първи път видели самолети над главите си, започнали да правят техни подобия на земята и да им се кланят.

— Да — добави Гемей, — помните ли оня филм „Боговете сигурно са полудели“? Една бутилка от кола пада от самолет и се превръща в обект на култ и повод за поредица неприятности.

— Именно — съгласи се Франсешка. — Помислете си, какво биха направили тия туземци, ако разполагаха с истински самолет.

— Това обяснява светилището със самолета по средата.

Тя кимна.

— Домъкнаха остатъците от самолета и доста удачно ги подредиха. Нещо като „Божествена колесница“. От време навреме принасяме по някое животно в жертва, за да не изпратят боговете нови беди на племето.

— Самолетът е синьо-бял — каза Гемей. — Туземците се боядисват със същите цветове. Това не е съвпадение, нали?

— Вярват, че така се пазят от враговете си.

— А Теса как се появи тук горе?

— Теса е получуло. Майка ѝ била отвлечена по време на набег от съседно племе и продадена на европейец, който е неин баща. Той загинал при междуплеменен сблъсък и Теса станала собственост на Дитер. Той бил наясно с нещата около чуло и се оженил за нея, още докато била момиченце, с неоправданата надежда, че по този начин ще си отвори път към племето и неговите лечебни билки и знания, с които търгувал.

— А тя защо е останала при него?

— Смятала, че няма друг избор. Дитер все ѝ повтарял, че е мелез, второкачествена стока. Аутсайдер.

— А индианеца, чието тяло намерихме?

— Теса не е първородна. Имаше брат, който живееше тук. Той бе решен да открие семейството си и тръгна да ги търси отвъд водопадите. Научил, че майка му е умряла, но има сестра — Теса. Тръгна да я доведе. Чуло се отнасят крайно сериозно към семейната

чест. Билковите пирати, съдружници на Дитер, го заловили. Искали да им покаже къде расте кървавият лист.

— Арно спомена това растение.

— Това е чудотворното средство, с което ме излекуваха след катастрофата. Племето смята растението за свещено. Отказал да им разкрие тайната и те го подложили на мъчения. Застреляли го, когато се опитал да избяга и вие сте го намерили. Дитер откраднал билката. Аз изпратих отряд да намери брата на Теса. Тя била тръгнала насам, когато се натъкнала на моите хора и им разказала всичко. Изпратих я обратно при Дитер с нареждане да ни държи в течение на събитията. И тогава, неочаквано се появихте вие. Теса направила опит да ви предупреди. Като не успяла, помогнала ви да избягате. Или поне тя така си мисли. После вие отново се появихте пред прага ни.

— Поне сме цели. Нещо, което не мога да твърдя за Дитер и приятелите му.

— Мъжете от племето ми поднесоха главите като дар. — Тя огледа стените на помещението, украсени с колоритни предмети от туземния бит. — Изсушените глави биха нарушили донякъде хармонията на интериора ми и аз предложих да ги изложат извън селото.

— Вие ли ни организирахте посрещането?

— О, да. Трябва да признаете, че един голям оранжево-син балон не може да остане незабелязан. Хората ми съобщиха, че почти сте се блъснали във водопадите. Наредих да ви наблюдават, но да не ви причиняват зло. Следяха ви от самото начало. Изненадах се, когато поехте насам. Няма как да сте объркали посоките.

— Мислехме си, че можем да вземем някоя лодка назаем.

— Ах, колко нагло! Нямали сте никакъв шанс. Репутацията на тия хора е напълно заслужена. Те ви следяха в продължение на километри. Понякога си мисля, че наистина са духове. Могат да се просмукват през гората като мъглата, от която другите индианци мислят, че са направени.

Пол се бе замислил за съдбата на Франсешка.

— Защо му е било на някого да ви отвлича?

— Мисля, че знам защо. Елате, ще ви покажа!

Франсешка стана от масата и по осветени с факли коридори, ги заведе в голяма спалня. Извади очукано и смачкано, алуминиево

куфарче. Сложи го върху леглото и го отвори. Вътре беше пълно с разкъсани жици и счупени платки.

— Това е експериментален модел, който носех в Кайро. Няма да се впускам в технически подробности, но ако налеете солена вода в този край, от другия ще потече сладка.

— Дестилационен процес?

— Да. Но подходът е революционен и няма нищо общо с правеното дотогава. Проблемът при отстраняването на солта от водата е цената. А моята технология пречиства хиляди литри за стотинки. В същото време се отделя топлина, която може да се преобразува в друг вид енергия. — Поклати глава. — Пустините можеха да станат градини, а хората да се възползват от плодовете на получената енергия.

— И пак не разбирам — каза Пол. — Защо някой ще иска да попречи този дар да стигне до човечеството?

— И аз съм си задавала много пъти същия въпрос, през всичките тия години, но не намирам задоволителен отговор.

— Това единственият модел ли е?

— Да — тъжно отвърна тя. — Взех всичко с мен от Сао Пауло. Цялата ми документация изгоря при катастрофата. — Усмихната, тя добави: — Имах възможност да приложа хидротехническите си умения тук. Само да седиш и да те боготворят по цял ден, може да бъде досадно. Всъщност, аз съм затворничка. Те ме скриха от спасителната експедиция след катастрофата. Единственото място, в което съм наистина сама, е този палат. Само поканени могат да влизат вътре. Слугите си съм подбрала лично, въз основа на тяхната лоялност. Навън съм под наблюдението на Преторианската гвардия^[1].

— Да си бяла богиня, май не е това, което си мислят хората — каза Пол.

— Даже е по-лошо. Затова така се радвам, че паднахте от небето. Довечера ще си починете. Утре ще ви разведа из селото и ще започнем да работим върху нашия план.

— План за какво? — попита Гемей.

— Извинете! Мислех, че е очевидно. План за бягство.

---

[1] Преторианска гвардия — Лична охрана на римски пълководец, по-късно на императора, ползваща се с голям политически авторитет, поради ролята си в дворцовите преврати. ↑

В къщата си — преустроен склад за лодки, — разположена на брега на Потомак, под самите крайни огради на Феърфакс, Вирджиния, Остин си направи бърза закуска от шунка и бъркани яйца. Гледаше с копнеж бавните води на реката и си мислеше, че едно кратко гребане в неговия скул^[1] е за предпочитане пред сутрешното движение по околоръстното на Вашингтон. Но мисълта за събитията от последните дни не му даваше мира. Двете близки разминавания със смъртта внасяха и личен елемент.

Със служебния тюркоазен джип чероки на НАМПД, той се отправи на юг, а след това — на изток, по моста „Удроу Уилсън“^[2] към Мериленд, където излезе от околоръстното. В предградията на Суитленд зави от пътя, към комплекс метални сгради, така убийствено безлични, че можеха да бъдат построени само от федералното правителство.

Служител в приемната записа имената му и се обади по телефона. След минута пристигна стегнат мъж на средна възраст, с планшет в ръка. Беше облечен в джинси, с петна от боя, дочена риза и бейзболна шапка с инициалите на „Смитсънов национален въздухоплавателен и космически музей“. Ръкува се енергично с Остин и се представи:

— Аз съм Фред Милър. Говорихме по телефона.

— Благодаря, че се съгласихте да ме приемете в такъв кратък срок.

— Няма проблем. — Милър вдигна въпросително вежди. — Вие същият Кърт Остин ли сте, който откри гроба на Христофор Колумб в Гватемала?

— Да, аз съм.

— Това трябва да е било истинско приключение.

— Имаше и такива моменти.

— Мога да си представя. Трябва да помоля за извинение. Извън онова, което чета по вестниците за проучванията на НАМПД, не знам

много за вашата агенция.

— Вероятно всеки от нас може да научи нещо повече за работата на другия. И аз не знам кой знае какво за „Института за реставриране, опазване и съхранение на Пол Ил Гербър“. От страницата ви в Интернет научих, че се занимавате с реставриране на исторически или особено ценни самолети.

— Това е само върхът на айсберга — каза Милър, като сочеше вратата. — Елате, ще ви разведа!

Поведе Остин навън и продължи разказа си, докато вървяха покрай редица еднакви сгради, всички с ниски покриви и широки, плъзгащи се врати.

— Пол Гербър е бил луд по самолетите, което се оказва полезно за нас. Когато бил малък, видял Орвъл Райт^[3] да лети с първия военен самолет в света. По-късно работил за Смитсъновия музей и помогнал много при създаването на Националния въздухоплавателен музей. Военновъздушните сили, както и военноморските, били събрали единици от самолетите, спечелили Втората световна война, както и някои противникови образци. Искали да се отърват от тях. Гербър извършил въздушно разузнаване и открил двадесет и един акра държавна земя тук, в пущинака. В центъра има тридесет и две сгради. — Спряха пред една по-голяма постройка — Това е сграда десет, работилницата, в която извършваме реставрациите.

— Видях част от работата ви на живата страница.

— Значи, може и мен да сте забелязал. Оттам излизам. Дълги години работих като ръководител направление за Боинг в Сиатъл, но съм родом от Вирджиния и щом се появи възможност да дойда в центъра, не се колебах. Тук във всеки даден момент работим по няколко направления. Сега привършваме един „Хокър Хърикейн“. Малко го забавихме заради проблеми с частите. Възстановяваме и фюзелажа на „Енола гей“, бомбардировачът Б-29, който хвърли атомната бомба над Хирошима. Имаме един елегантен мъничък биплан^[4], известен като „Специалитетът на Пит — Дребния гадняр“, който боядисваме. И не са само самолетите. Имали сме руска ракета въздух — земя, авиодвигатели, даже и модела на космически кораб, който използваша в оня филм „Непосредствено обкръжение“. Може да хвърлим един поглед на връщане.

— С удоволствие. Доста разнообразна колекция си имате.

— О, да. Имаме самолети от цял свят, които готвим за експозиция. Три сгради са отделени само за тая цел. Това е висше общество. Машините трябва да имат някаква история зад гърба си, за да бъдат включени в експозицията. Нещо историческо или техническо, или да са последен останал екземпляр. Ето, тук е това, за което сте дошъл.

Влязоха в помещение, организирано като склад. От единия до другия му край се простираха високи, метални стелажи. Акуратно подредени по лавиците, лежаха стотици, залепени със скоч картонени кутии с най-различни размери.

— Съхранението е третата ни основна задача, след реставрирането и опазването — поясни Милър. — Имаме повече от сто и петдесет самолета и тонове други неща из целия комплекс. Тук има главно части.

Забил поглед в компютърна разпечатка, защипана за планшета, той тръгна между стелажите, с Остин след себе си.

— Как намирате каквото търсите? — попита удивен Остин.

Милър се усмихна.

— Не е толкова трудно, колкото ви се струва. Всяка важна част от всеки самолет по света има нещо щамповано отгоре си. Разполагаме с пълен списък на всички серийни и регистрационни номера, както и на буквените индекси. Ето, това ни трябва!

С помощта на джобно ножче, той отвари капака на един кашон. Извади от него метален цилиндър, малко по-дълъг от половин метър. Остин си помисли, че е изпратената от него част, но беше твърде лъскава и напълно лишена от драскотини и други наранявания.

— Идентично е с изпратеното от вас. — Извади от кашона и цилиндъра на Остин. — Сравнихме серийните номера. Първият цилиндър е от самолет, който е бил снет от въоръжение и разглобен, поради което е и в такова добро състояние.

Подаде частта на Остин, който я пое. Както и другия, този цилиндър беше направен от алуминий и тежеше едно-две кила.

— За какво са го използвали?

— Това е херметически контейнер. Този е здрав, защото самолетът никога не е носил активна служба. Изследвахме вътрешността на вашия, но морската вода е проникнала в него и е

унищожила останките от съдържанието му, ако е имало такова. Можем да ви кажем точно от кои самолети произлизат двата предмета.

— Всяка информация би била полезна.

Милър кимна.

— Чувал сте за летящите криле на Нортроп, нали?

— Разбира се. Виждал съм ги на снимка. Това са първите делтаобразни крила.

— Джек Нортроп изпреварил много времето си. Хвърлете един поглед на днешните изстребители и бомбардировачи „Стелт“ и ще ви стане ясно, че бил захванал сериозна работа.

— Какво общо има летящото крило с тези цилиндри?

— И двата идват оттам. Вие къде го намерихте, ако мога да попитам?

— Намерен е в морето край брега на Баха, Калифорния.

— Хм, това прави загадката с нашия самолет-фантом още по-неразрешима.

— Какъв фантом?

Милър положи цилиндрите един до друг на лавицата.

— Нашият цилиндър е от самолет, разфасован след края на войната. По номера можем да проследим съдбата му чак до конвейера във фабриката. — Почука другия с пръст и добави: — Номенклатурният номер на този не съвпада с идентификацията на който и да е самолет в нашите регистри. Той е взет от самолет, който не съществува.

— Как може да стане това? Грешка?

— Възможно, но малко вероятно. Ако си позволя един удар в тъмното, бих допуснал, че правителството може да е поръчало построяването на машина, за която не е искало някой да научи.

— Бихте ли ми казал нещо повече за типа самолет?

Милър внимателно върна двата цилиндъра в кашона и го залепи.

— Хайде да се поразходим! — каза той.

Сграда двадесет беше натъпкана със самолети, бомби и части за самолети. Спряха пред старомодна, едноместна машина с широки, изтеглени назад криле.

— Това е N1-M, първият модел на Нортроп. Искал е да докаже, че летящото крило може да лети и без разните увеличаващи съпротивлението плоскости, като кожуси на мотори и опашна част.

Остин заобиколи самолета.

— Прилича на огромен бумеранг.

— Нортроп го нарича „Джип“. Построява го през 1940 година като действащ модел. При изпитанията възникват няколко сериозни проблема, но Нортроп ги преодолява достатъчно успешно, за да убеди военните да започнат производството на бомбардировача В-35.

— Това е интересно, но каква е връзката с цилиндъра?

— Нортроп използва този модел, за да накара генерал Хеп Арнълд да съдейства за финансирането на по-голямо крило, нужно за бомбардировач. След войната преустройват няколко големи В-35, с конвенционална тяга в реактивни и ги наричат В-49. Машината счупва всички рекорди, които са по книгите. Имала е осем реактивни двигателя, които ѝ осигуряват скорост от седемстотин километра в час на височина дванадесет хиляди метра. Независимо, че по време на изпитанията един самолет се разбива, военните поръчват тридесет бройки с различно оборудване. Пилотите харесват машините. Твърдят, че се държат по-скоро като изстребители, отколкото като големи бомбардировачи. И тогава, в 1949 година, няколко месеца след като са направили голямата поръчка, военните анулират програмата летящи криле и я заменят с В-36, макар че той отстъпва значително по качества. Едно шестмоторно крило оцеляло и било разфасовано. Оттам е нашият цилиндър. Вашият е от друг бомбардировач.

— От самолета, който не съществува.

Милър кимна.

— След падането на Германия, се случват купища откачени неща. Студената война набира сили. Хората виждат комунисти и под леглата си. В ход са най-разнообразни тайни програми. Правителството освирепява още повече, след като руснаците произвеждат атомна бомба. Аз мисля, че вашият самолет е бил построен за специална, строго секретна задача.

— Каква например?

— Не знам, но бих рискувал с едно предположение.

— Рискувайте, колкото можете, приятелю!

Милър се засмя.

— Бомбардировачът на Нортроп е бил първият самолет „Стелт“. В ония времена, радарът е бил все още сравнително примитивен. За него не било лесно да засича тия тънки силуети. В 1948 година извели

един такъв в Тихия океан и го насочили, с над осемстотин километра в час, право към централния крайбрежен радар при Хаф муун бей, южно от Сан Франциско. Самолетът бил засечен, чак когато прелитал над главите им.

— Такова качество би било много полезно, ако искаш да нарушиш безнаказано вражеско въздушно пространство.

— Такова е и моето предположение, но нямам факти, с които да го подкрепя.

— Какво може да е станало със самолета?

— Дори и при тази си „невидимост“ за радара, той може да е бил свален. По-вероятно е обаче, да е бил нарязан като останалите или да се е разбил при изпитания или изпълнение на бойна задача. Те продължавали да изглаждат недостатъците в конструкцията.

— Нито една от тези версии не обяснява, как част от него е попаднала във водите на Мексико.

Милър сви рамене.

— Може би, ще успея да намеря нещо в архивите — каза Остин.

— Пожелавам ви късмет. Помните ли какво ви казах за откачените истории след края на войната? Когато военните отказали поръчката за летящите криле, те отишли в завода, нарязали всички, вече готови машини и ги изнесли като старо желязо. Отказали на музея да му дадат екземпляр за експозицията и наредили всички поточни линии и инструменти по проекта да се унищожат. Всички официални документи са „загубени“, предполага се — по пряка заповед на Труман.^[5]

— Така е било удобно. — Остин гледаше летящото крило, сякаш отговорът на загадката се криеше в аеродинамичното му тяло, но както самолета, мисълта му отказваше да полети. — Щеше ми се да можех да помогна повече! — каза Милър. — Имам едно предложение. Също удар в тъмното. Вдовицата на един от пилотите изпитатели живее недалеч оттук. Веднъж се появи да иска информация за съпруга си. Той загина, когато изпитваха едно от големите крила. Правела албум със снимки и изрезки, за да го остави на децата и внуците. Дадохме ѝ някои снимки и тя си замина доволна. Може мъжът ѝ да е споменавал нещо пред нея. Може и да не е бил в течение за липсващия самолет, но винаги се разправят разни слухове.

Остин погледна часовника си. Не смяташе да се връща в НАМПД преди да мине обяд.

— Благодаря за съвета! Ще видя дали няма да я открия.

Върнаха се в регистратурата и издириха името и адреса на жената. Бе направила внушително дарение на центъра, в памет на мъжа си. Остин благодари и пое на юг, след предградията на Вашингтон, докато околността доби по-селски вид. На адреса се оказа голяма, двуетажна и натруфена къща, във викториански стил. Отпред беше паркирана кола. Остин се изкачи по стълбите и позвъни. Атлетично сложен мъж на около петдесет години отвори вратата.

Кърт се представи и каза:

— Търся мисис Филис Мартин. Това ли е къщата?

— Да, това е домът на Мартин. Но ме е страх, че идвате малко късно. Майка ми се помина преди няколко седмици.

— Много съжалявам да го чуя! — каза Остин. — Надявам се, че не съм ви попречил.

— Ни най-малко. Аз съм неин син. Бъз Мартин. Имам да свърша тук някои неща около къщата. Може би, ще мога да ви помогна.

— Възможно е. Аз работя за НАМПД. Националната агенция за морско и подводно дело. Правя някои исторически проучвания върху летящото крило и се надявах да поговоря с майка ви за вашия баща.

— НАМПД не се ли занимава с морски науки?

— Така е, но може да се окаже, че темата има отношение към нашата работа.

Бъз Мартин изгледа продължително Остин.

— Наистина не ми пречите! Радвам се да поговоря с вас! Седнете на шезлонга на верандата. Аз работех в мазето и малко свеж въздух ще ми е от полза. Току-що направих кана айскафе.

Влезе вътре и след няколко минути се върна с две чаши, от които ясно се чуваше дрънчене на лед. Седнаха на два шезлонга. Мартин се загледа към високите дъбове, засенчили поляната.

— Тук съм израсъл. Не съм идвал често насам, поради семейни и професионални задължения. Имам самолетна чартърна служба край Балтимор. — Отпи от кафето. — Но стига за мен. Какво искате да ви кажа за моя баща?

— Всичко, което си спомните и което би могло да хвърли светлина върху загадките около летящото крило, което е пилотирал.

Лицето на Мартин светна като фар. Стисна двете си ръце.

— А-ха, знаех си, че един ден тайната ще излезе наяве.

— Тайната?

— Именно — отвърна Мартин с горчивина. — Цялата тая работа около договорката с баща ми и измислената злополука.

Остин усети, че ще научи повече, ако говори по-малко.

— Разкажете ми, каквото знаете!

Подканването беше излишно. Мартин дълги години бе чакал да го изслуша приятелско ухо.

— Извинете ме! — дълбоко въздъхна той. — Това се е трупало дълго време. — Той се изправи и отиде до края на верандата. Лицето му беше изкривено от мъка. Пое дълбоко въздух няколко пъти, за да овладее чувствата си. После приседна на парапета и започна своята история.

— Баща ми почина в 1949 година. Според майка ми, при изпитание на едно от новите летящи крила. Имало е дефекти в проекта и непрекъснато се туткали ту около един проблем, ту около друг. При един полет самолетът се преметнал и той не могъл да го овладее. Загинал при катастрофата. Аз бях седемгодишен.

— Сигурно е било ужасно за вас.

— Бях доста малък — отвърна той. — Всичко ми беше интересно. Всички тия лъскави униформи, послание от президента. Така или иначе, не виждах баща си често. През войната, повечето време го нямаше. — Спря за миг. — Всъщност, истинският удар дойде, когато разбрах, че не е мъртъв.

— Искате да кажете, че баща ви не е загинал в катастрофата?

— Изглеждаше в добро здраве, когато го видях на гробището „Арлингтън“.

— Имате предвид, когато го видяхте в ковчега?

— Не, той наблюдаваше погребението отстрани.

Остин се вторачи в лицето на Мартин, без да е сигурен, какво очаква да види там.

Като не забеляза признаци на безумие, той каза:

— Бих искал да ми разкажете за това!

Мартин се усмихна широко.

— Чакам повече от четиридесет години да чуя от някого тия думи. — Той се загледа в пространството, сякаш можеше да види

сцената на някакъв въображаем екран. — Още си спомням подробностите. Беше през пролетта и над нас се стрелкаха червеношийки. Спомням си как се отразяваше слънцето в копчетата на униформите, миризмата на прясно окосена трева и на пръст. Стоях край ковчега, до майка си, държах я за ръка и се пържех в костюма си, защото беше страшно горещо и яката ме стягаше. Свещеникът говореше и говореше с монотонен глас. Всички погледи бяха приковани в него. — Пое си дъх, заровен в спомените. — Забелязах някакво движение, може би птичка и погледнах встрани от тълпата. Един мъж се подаваше иззад някакво дърво. Беше облечен в черно. Бе твърде далеч, за да различа чертите му, но не можеше да го сбъркам. Имаше една много особена стойка. Изкривен върху единия си крак. Стара травма от футбола.

— Какво правеше?

— Нищо. Просто си стоеше. Знаех, че ме гледа. После леко вдигна дясната си ръка, сякаш щеше да помаха. Двама други изникнаха до него. Говореха. Сякаш се препираха за нещо. После всички си отидоха. Опитах се да привлека вниманието на мама, но тя ми изпътка.

— Не смятате ли, че е било материализирано желание на едно смазано от мъка дете?

— Не. Бях толкова сигурен, че след погребението разказах на мама какво съм видял. Това само я разплака. Никога няма да забравя тия сълзи. Никога повече не повдигнах въпроса. Тя беше още млада и се омъжи повторно. Пастрокрът ми се оказа свестен мъж. Преуспяваше в бизнеса и те си живееха добре. — Засмя си. — Но аз си бях татковото момче. Майка ми се опитваше да ме разубеди, но аз станах пилот. Това нещо винаги ме е глождело. Правих известни проучвания, които не ме доведоха до никъде. Убеден бях, че истината никога няма да излезе наяве. И ето, идвате вие и започвате да разпитвате.

— Какво знаете за работата на баща си?

— Той беше пилот ветеран. Нает бе от „Ейвиън корпорейшън“ — компанията, която основава Нортроп за производство на летящите крила, макар че още е бил във Военновъздушните сили. Татко е виждал няколко пъти смъртта. Летящото крило е великолепна концепция, но при тогавашното равнище на материали и ноу-хау,

летенето с прототипите е било рискована работа. Ето защо, никой не се изненада, когато машината му се разби.

— Бил сте много малък, но не си ли спомняте нещо, казано от него?

— Не много. Майка ми е споменавала, че той много обичал да лети с тия измишльотини и смятал, че те ще революционизират авиацията. Бил доста въодушевен от задачата си. В един период изчезнал за цели седмици. Всякакви контакти са били забранени, освен в случай на най-крайна необходимост. Майка разправяше, че когато се върнал, тя му споменала нещо за слънчевите му изгаряния. А той се засмял и казал, че по скоро са снежни, но не обяснил защо.

— Не са ли останали някакви книжа, дневник, журнал на полетите?

— Нищо, за което да знам. Спомням си, че след смъртта му у дома дойдоха хора от военновъздушните. Може да са прибрали, каквото е написал. От полза ли е това, което ви говоря?

Остин си спомни разговора с Фред Милър и забележката му относно ранната технология „Стелт“.

— Мисля, че баща ви е бил подготвян за тайна мисия на север.

— Беше преди петдесет години. Защо още го пазят в тайна?

— Тайните имат свойството да оправдават опазването си, доста над пределите на разумната необходимост.

Милър погледна към сенчестия двор.

— Най-тежка е мисълта, че баща ми може да е бил жив през всичките тия години. — Обърна се към Остин. — Може и още да е жив. Би карал осемдесетте.

— Възможно е. Това означава също, че е възможно там някъде да се спотайва някой, който знае цялата истина.

— Искам истината да излезе на бял свят, мистър Остин. Ще ми помогнете ли?

— Ще направя, каквото мога.

Поговориха още. Преди да се разделят, размениха телефоните си. Остин обеща да се обади, ако научи нещо. Тръгна за Вашингтон. Като всеки добър детектив, той бе чукал на една-две врати, поизтъркал бе малко подметките си, но загадката беше твърде отдавнашна и прекалено сложна за обикновените методи. Крайно време бе да се види с компютърния гений на НАМПД, Хирам Йегър.

---

[1] Скул — Лека, тясна лодка за един или повече гребци. ↑

[2] Удроу Уилсън — Двадесет и осми президент на САЩ (1913–1921), живял (1856–1924). ↑

[3] Орвъл Райт — Един от двамата братя Райт — изобретатели на самолета. ↑

[4] Биплан — Самолет с две, разположени една над друга носещи плоскости. ↑

[5] Труман — Хари, тридесет и трети президент на САЩ (1945–1953), живял (1884–1972). ↑

Индианското селище беше чудо на градостроителството. Докато се разхождаха из мрежата трамбовани пътеки, които свързваха отделните колиби, Гемей и Пол почти щяха да забравят, че компания им правят загадъчна и красива бяла богиня в бикини от ягуарова кожа и мълчалив ескорт от шестима чуло, боядисани в цветовете на частен самолет.

Франсешка оглавяваше процесията. Войните, по трима от всяка страна, поддържаха почтително разстояние с дължина едно копие. Франсешка спря при големия резервоар в центъра на селището. Индианки пълнеха съдове с вода, докато весели банди голи деца се плетяха между краката им. Франсешка цъфтеше в очевидна гордост.

— Всяко подобрение, което виждате тук, е част от цялостен замисъл — каза тя, като посочи наоколо с широк жест. — Изготвих плановете така, сякаш правех нова инфраструктура за Сао Пауло. Работих дълги месеци, преди да бъде обърната и една лопата пръст. Всичко предвидих, включително разпределението на средствата, снабдяването и трудовия ресурс. Основах подразделение, което да произвежда инструментите, необходими за изработването на дървени тръби, кранове и фитинги. Едновременно с това, не биваше да се нарушава нормалният ход на живота — лов и селско стопанство.

— Забележително! — каза Гемей, като разглеждаше грижливо подредените колиби. Нямахше как да не ги сравни с мизерията в империята на Дитер и дори с относително цивилизованото село на доктор Рамирес. — Изключително!

— Благодаря ви, но след като приключих с подготовката, нататък не беше толкова трудно, колкото изглежда. Основният фактор е водоснабдяването. То е точно толкова съществено за живота тук, колкото и за така наречения цивилизован свят. Организирах изкопчийски групи за почистване и разширяване на реката, както и за отклоняването ѝ насам. Натъквахме се на същите проблеми, както при всяко строителство. Производителите на лопати се оплакваха от

съкратените срокове, които се отразявали на качеството на продукцията им. — Тя се засмя. — Беше много забавно. След като осигурихме водоснабдяването, да отведем водата до обществените резервоари беше проста работа. Водното колело е технология, доказала се във времето.

— То е не по-лошо от което и да е в старите, промишлени градове на Ню Ингленд — каза Пол, като спря пред една колиба, с размери на единичен гараж. — Но аз съм наистина поразен от водопроводите в обществените клозети. Там, където съм роден, външните клозети без вода се използват дори в началото на двадесетия век.

— С обществените тоалетни се гордея особено — каза водачката им, докато продължаваха пътя си. — Когато най-накрая се примирих с мисълта, че дестилационната ми технология никога няма да види бял свят, насочих вниманието си към подобряване бита на тези окаяни диваци. Те живееха в каменния век. Нивото на хигиената им беше отчайващо. Родилки умираха най-редовно при раждане. Детската смъртност беше невероятно висока. Възрастните бяха любима плячка за всеки горски паразит. Традиционните им билкови средства просто не успяваха да се справят със задачата. Хранителната стойност на диетата им бе изключително ниска. Осигуряването на редовен приток чиста вода не само предпазваше хората от привичните им заболявания, но им даваше и възможност да отглеждат растения, които да укрепват силите им.

— Питаме се, дали дарбите ви се простират и в областта на хирургията — обади се Гемей. — Братът на Теса имаше един особен белег.

Тя плесна с ръце като зарадвано дете.

— О, апендектомията! Щеше да умре, ако не се бях намесила. Моята медицинска подготовка е ограничена до равнището на първа помощ. Трябва да благодаря на тяхната фармакология. Те топят стреличките за духателните тръби в сока на едно растение. С него парализират животното. Дори незначително количество може да извади човек от строя. Аз намазах със сока голямо листо и го наложих върху кожата. Подейства като местна упойка. Конците за затваряне на раната бяха направени от влакна на друго растение, което не

причинява инфектиране. Ножът имаше острие от обсидиан^[1]. Никакви високи технологии, за съжаление.

— Бих искал да кажа същото за оръжията на охраната ви — каза Пол, като наблюдаваше металните остриета на късите копия. Всеки воин носеше и лък и колчан с дълги стрели.

— Наконечниците за стрелите и копията са направени от алуминий от самолета. Скъсените копия са по-удобни за носене в гората, а удължените стрели стигат по-далеч.

— Ако Арно и хората му можеха, щяха да свидетелстват за тяхната ефективност.

— Наистина съжалявам за тези хора, но те сами са си виновни. Чуло са сравнително малко племе и винаги са предпочитали бягството пред конфликта. О, разбира се, ще изсушат по някоя глава или ще излапат някой враг, но те рядко напускат територията си, за да хванат такъв. Искат просто да ги оставят намира. Белият човек ги изтласква все по-навътре в гората. Мислели, че след като се изкачат зад Големите водопади, ще намерят спокойствие, но белите обирджии продължили да ги притесняват. Щяха да бъдат унищожени, ако не им бях помогнала да увеличат своята боеспособност.

— Гледам планировката на селото — каза Гемей. — Тя ми напомня древните укрепени селища, които съм виждала.

— Много правилно наблюдение. Всеки преминал отвъд оградата, ще се окаже в крайно неблагоприятно положение. Селото е пълно с *cul-de-sacs*^[2] и всякакви други, пригодени за засада места.

— Ами ако нападателите идват, за да ви спасят? — попита Пол. — Няма ли тези приготовления да ви изиграят лоша шега?

— Аз отдавна съм изоставила надеждата за спасение. Баща ми положително е накарал да преровят гората надлъж и шир. Сигурно е бил убеден, че съм загинала, което и трябваше да се случи. Трима загинаха в самолета, а племенният вожд загуби живота си заради мен. Не бих искала да нося отговорност за още човешка смърт.

— Не е ли ирония на съдбата? — намеси се Гемей. — Колкото повече се грижите за тези хора, толкова по-малка е вероятността да ви освободят.

— Така е, но те нямаше да ме пуснат, дори и ако само се правех на богиня и дебелеех в палата. След като, така или иначе, трябва да стоя тук, би било грех от моя страна да не използвам уменията си, за

да подобря живота им. Когато накрая белите дойдат и тук, надявам се чуло да използват знанията, а не оръжията си, за да се справят с предизвикателствата на цивилизацията. За нещастие, моят контрол над някои първобитни инстинкти е ограничен. След като проявиха враждебните си намерения, Арно и хората му бяха обречени. Нямаше как да ги спася. Във вашия случай беше по-лесно. Бяхте толкова безпомощни в гората, че те изобщо не ви възприемаха като заплаха, до този момент.

Гемей наостри уши.

— Заплаха?

— Не показвайте тревогата си! — каза Франсешка. На устните ѝ се появи усмивка, но погледът ѝ беше сериозен, както никога досега. — Те не разбират какво си говорим, но усещат нещата. — Спря, за да демонстрира действието на една дървена тръба, изпълняваща задачите на пожарен хидрант и продължи безгрижно нататък. — Те са притеснени. Смятат ви за паднали богове.

— Щом сме така незначителни, от какво се боят? — попита Гемей.

— Опасяват се, че сте тук, за да ме върнете в небесата, откъдето пристигнах.

— Те ли ви го казаха?

— Няма защо да ми го казват. Аз им знам и зъбите на тия хора. Освен това, Теса следи слуховете. Обсъждат възможността да ви изгорят. Пушекът от телата ще ви върне обратно горе на небето. И край на проблема!

Пол хвърли кос поглед към охраната, но не успя да забележи някаква промяна в каменния израз на лицата им.

— Не мога да оспорвам логиката им, но този подход би решил техните проблеми, не нашите — забеляза той.

— Съгласна съм. Това прави необходимостта да се измъкнем колкото може по-скоро, още по-наложителна. Елате! Ще можем да си поговорим, без пазачите да ни надничат непрекъснато през рамо.

Стигнали бяха до павираната бяла алея, която водеше през гората към светилището. Франсешка, следвана от гостите си, поведе групата към кръглата площадка със самолета по средата и седна на излъскана дървена пейка пред носа на лиърджета. Семейството седна на плочите.

— Тук идвам, за да остана сама. Само жреците имат право да посещават това място. Войните ще останат в гората и ще наблюдават всяко наше движение, но можем да обсъдим плана си.

Гемей погледна към джунглата, в която се бяха стопили туземците.

— Надявам се да имате някаква идея, понеже ние не разполагаме с такава — каза тя.

— Първоначалните ви намерения са били правилни. Единственият възможен път е по вода. По реката до езерото и оттам по голямата река надолу. През гората няма да успеем в никакъв случай. Ще ни заловят за нула време или ще се загубим.

— Видях как се справят вашите момчета с кануто — намеси се Пол. — Ще ни трябва чувствителна преднина.

— Ще разполагаме с няколко часа. Но те са опитни и силни гребци. Ще запазят силите си, а ние ще се изморим.

— Какво ще сторят, ако ни заловят? — попита Пол. — В теоретичен план.

— Няма такъв — отвърна Франсешка. — Ще ни убият.

— Дори вас, тяхната богиня?

Тя кимна.

— Изоставяйки ги, ще загубя статута си. Главата ми ще щръкне на оградата редом с вашите.

Пол опипа врата си, без да ще.

Изведнъж уединението им бе нарушено. На площадката се появи индианец, придружен от осем въоръжени войни. Беше по-висок от другите чуло с няколко сантиметра и за разлика от плосколиките си съплеменници, имаше почти римски профил. Мускулестото му тяло беше боядисано в червено, вместо в синьо-бяло. Той пристъпи към Франсешка и заговори, сочейки от време навреме двамата ѝ гости. Тя се изправи като нападаща кобра и го прекъсна с остър като бръснач глас. Той я погледна, после леко сведе глава. Компанията му последва неговия пример. Отстъпиха няколко крачки заднишком, обърнаха се и бързо напуснаха светилището. Франсешка наблюдаваше оттеглянето им с огнен поглед.

— Това не е добре! — каза тя.

— Кои бяха тия хора? — попита Гемей.

— Високият е синът на вожда, убит по време на катастрофата. Нарекох го Аларик^[3] на оня вестготски крал. Той е доста интелигентен и роден водач, но има склонност към насилие. Иска да ме детронира и е събрал група младотурци^[4] около себе си. Фактът, че се осмели да стъпи в светилището, говори за пораснало самочувствие. Явно се възползва от създадената обстановка с пристигането ви. Трябва да се връщаме в палата!

Щом напуснаха светилището, пазачите им се появиха от нищото и заеха местата си отстрани. Франсешка крачеше бързо и за броени минути се върнаха в селището. Нещо се бе променило зад дървеното укрепление. Групички мъже бяха пръснати наоколо. Те извърщаха очи, когато процесията минаваше край тях. Нямахте приятелски усмивки, както на отиване.

Двадесетина млади воители, начело с Аларик, се бяха събрали пред палата. Те дадоха намусени път, по знак на Франсешка, но Гемей видя, че се позабавиха. Теса ги посрещна на вратата. Очите ѝ бяха пълни със страх. Поговориха малко с Франсешка на местния език, после тя им преведе.

— Жреците са взели решение. Ще бъдете убити утре заран. Нощта ще прекарат в събиране на кураж и изграждане на кладите.

Гемей сви устни:

— Съжالياвам, но не можем да останем за барбекюто — каза тя. — Ако ни покажете най-близкото кану, ще се сбогуваме.

— Невъзможно е! Сега не можете да мръднете и стъпка.

— Какво ще правим тогава?

Франсешка стъпи на подиума и седна на трона, с вперен във вратата поглед.

— Ще чакаме! — отвърна тя.

---

[1] Обсидиан — Стъкловидна маса образувана при бързо изстиване на лава и използвана за изработка на украшения. ↑

[2] Cul-de-sac (фр.) — Положение без изход. Задънена улица. ↑

[3] Аларик — Крал на вестготите, покорител на Рим (370–410). ↑

[4] Младотурци — Военнополитическа организация в Турция, свалила монархията и поставила основите на съвременната турска държава. ↑

Древният кораб висеше в пространството, сякаш вързан за невидими въжета. Многопалубният му корпус трептеше със синевата на тънките като паяжина контури. Огромните правоъгълни платна бяха издути, призрочни вимпели се развяваха на флагщока^[1], сякаш под напора на освежаващ бриз.

Хирам Йегър се бе облегнал назад в креслото си и изучаваше спектралния образ, увиснал над платформа пред неговия подковообразен пулт.

— Прекрасно е, Макс — каза той, — но детайлите трябва да се довършат.

Тих и безплътен женски глас изпълни помещението през десетината тонколони в стените:

— Ти поиска само чертеж, Хирам. — В гласа се долавяше раздразнение.

— Точно така, Макс — отвърна Йегър, — а направеното доста надхвърля пределите на задачата. Но сега искам да разбера, доколко можем да приближим крайния резултат.

— Готово! — съгласи се гласът.

Корпусът на кораба започна да се материализира, като в анимационен филм. Заблестя златото, покрито сложните орнаменти, резбовани по бордовете, от носа до кърмата. Погледът на Йегър погали носа, увенчан с дървена скулптура на крал Едгар. Копитата на коня му тъпчеха седмината победени монарси, а отрязаните им бради красяха полата на мантията му. После разгледа паната, представящи славните подвизи на олимпийските богове, за да стигне кърмата, украсена с библейски фигури. Всеки детайл бе изведен до съвършенство.

— Браво! — възкликна Йегър. — Не си ми казал, че си програмираш всичко. Сега му липсват само един-два делфина.

В миг плиснаха вълните на море, а пред носа на кораба заиграха два делфина. Триизмерният образ започна бавно да се завърта, а писъците и цвъртенето на делфините изпълваше въздуха.

Йегър плесна с ръце и се разсмя като дете от удоволствие.

— Макс, ти си гениален!

— Такъв трябва да бъда — отвърна гласът. — Ти си ме създал.

Йегър не само бе построил огромния изкуствен интелект, но първоначално му бе програмирал и собствения си глас. Впоследствие му омръзна да говори със себе си и замени гласа с женски. Компютърната система, на свой ред, разви някои дамски черти.

— С ласкателство далеч се стига! — заяви Йегър.

— Благодаря ти! Ако си свършил, искам да дам малко отдох на платките си. Холограмите винаги ме изтощават.

Хирам познаваше слабостта на Макс към преувеличение. Знаеше също, че този кораб изразходва възможностите на съвсем незначителна част от въпросните платки. Но заедно с женския глас, той бе програмирал и някои човешки черти, включително вътрешната нужда от изяви на признателност. Махна с ръка. Корабът, развълнуваните водни талози и делфините изчезнаха за миг.

Йегър се обърна, смутен от аплодисментите и видя Остин да пляска с длани.

— Здравсти, Кърт — приветства го той с усмивка. — Седни!

— Бива си го шоуто! — забеляза Остин, като се отпусна в едно кресло до Хирам. — Включително и изчезването. Съмнявам се, че дори Дейвид Копърфийлд^[2] може да накара да изчезне цял британски военен кораб с изпънати платна.

Йегър наистина си беше магьосник, само че ловкостта на пръстите му се изразяваше в действия с компютъра, вместо в манипулации с цилиндър и плащ. И не се обличаше както подобава на маг. Пресметнатото му negliже включваше джинси „Ливайс“, бяла фланелка и дънково сако. Краката му красяха чифт износени каубойски ботуши. Всичко това не му пречеше да управлява, като върховен магьосник, огромна компютърна система, заела почти целия десети етаж в централата на НАМПД. Базата данни на Националната агенция по морско и подводно дело съхраняваше и обработваше най-голямото струпване на дигитална информация, свързана с океанографията и сродните й науки, събирана някога на едно място.

— Това не е нищо — каза Хирам с момчешко доволство. В сивите очи, скрити зад кацнали на тънък нос бабешки очила в телени

рамки, светеше въодушевление. — Почакай да видиш с какво ще те угостим двамата с Макс.

— Нямам търпение! Това не беше ли „Господарят на моретата“?

— Точно! Пуснат на вода в 1637 година, по нареждане на Чарлз Първи. Един от най-големите морски съдове, построени до това време.

— Както и един от най-неустойчивите. Поради високо разположения център на тежестта, се е наложило да му махнат най-горната палуба, което е знаменателно, предвид обстоятелството, че на Чарлз са му махнали главата.

— Модификациите ще направя по-късно. Новата програма ще бъде на разположение на морските археологически отдели на всеки университет, който прояви интерес. Макс съставя списък на стотици стари кораби. Вкарваме в системата чертежите им, оразмеренията, архитектурните детайли, историческите данни и всичко, което знаем за съда. Макс събира всичко това в холографско изображение. Дори е в състояние да допълва липсващи детайли, когато информацията е непълна. Макс, би ли показал какво откри във връзка с материала, изпратен от Кърт?

Красиво лице на млада жена се появи на огромния екран зад платформата. Устните ѝ се разделиха в лека усмивка.

— Винаги съм готова да прекъсна сутрешната си почивка за мистър Остин — каза закачливо гласът.

Пространството над платформата затрептя от сините светлинки на вградени в стената лазери. Греда по греда, детайл след детайл, но със светкавична бързина, над платформата се появи голям, открит кораб с правоъгълно платно.

— Ела! — Йегър стана и двамата стъпиха на платформата. Зрението на Остин се замъгли за миг. Когато го фокусира отново видя, че стоят на палубата на кораба, с лице към грациозно извития нос. Кръгли, дървени щитове украсяваха бордовете.

— Това е следващото издание на програмата. Не само ще бъде възможно да се видят корабите от нашия каталог, но човек ще може и да се качи на тях. Виртуалната перспектива се мени, успоредно с движението на посетителя. Простата конструкция на този кораб улесни доста задачата.

— Бих казал, че съм стъпил на палубата на Гогщадския кораб.

— Правилно. Построен в Норвегия между 700 и 1000 година. Истинският е бил с дължина двадесет и четири метра и е бил построен изцяло от дъб, материал, донякъде по-устойчив от светлинни лъчи. Този модел е в мащаб една втора.

— Отлично постижение — отбеляза Остин, — но каква е връзката с материала, който ти пратих?

— Ще ти покажа какво открих.

Минаха през блещукащите бордове към пулта.

— Да се намерят данни за „Мълхоланд груп“ не беше толкова трудно — започна Йегър. — Както ти е казал и твоят покоен приятел адвокат, компанията се занимава с водоснабдяване и хидроенергийни програми. Трябваше да поразровя тук-там, но открих, че е част от по-голяма корпорация, наречена „Гогщад“. Лого на компанията майка е корабът пред нас.

Холограмата изчезна, а на монитора се появи стилизирана версия на кораба.

— Нещо друго?

— Помолих Макс да се позанимае с „Гогщад“. Не се намери кой знае какво, но очевидно това е колосална международна корпорация, ангажирана в най-различни области: финанси, банково дело, инженеринг, строителство. — Подаде на Остин компютърен диск. — Тук е всичко, което открих. Нищо особено. Ще продължа да търся.

— Благодаря ти, Хирам! Ще го прегледам. Междувременно, искам да ви помоля с Макс за още една услуга. — Той разказа за посещението си в центъра „Гербер“ и за разговора си със сина на пилота. — Искам да разбера, дали някога този самолет е бил построен и какво е станало с пилота.

Макс пак бе слушал внимателно. На екрана се появи снимка на голям самолет с профил на крило.

— Това е снимка от архива на „Смитсъновия музей“. На нея се вижда УВ-49А, последният бомбардировач на Нортроп, от типа летящо крило, който се е вдигал във въздуха — тихо прочете гласът. — Мога да покажа триизмерно изображение, както при корабите.

— Засега това стига.

Върху цилиндъра бе щамповано УВ-49В.

На мястото на снимката се появи скица.

— Това е УВ-49В — каза Макс.

— Каква е разликата между тоя модел и оня, който ни показва току-що, Макс?

— Конструкторите са се справили с проблема, създаван на пилотите от вибрации. Този модел би летял по-бързо и би стигал по-далеч от другия. Но никога не е бил построен.

Остин предпочиташе да не спори с Макс. Вместо това се задълбочи в тактико-техническите данни въртящи се под скицата. Нещо в тях го смути.

— Чакай! — каза той. — Върни назад. Виж, там пише, че скоростта му е осемстотин и седемдесет километра в час. Как могат да определят скоростта, ако не са правили изпитания?

— Може би, е теоретично изчислена величина? — предположи Йегър.

— Може би. Но там не пише такова нещо.

— Прав си. В ония времена е било наложително да се проведат изпитания, защото не са разполагали със системи като Макс, които да симулират полета.

— Благодаря за комплимента, макар той да съобщава очевидни факти — каза Макс. — Кърт има право, Хирам. Докато разговаряхте, установих, че при всички случаи, когато самолет е проектиран, но не е построен, скоростта се отбелязва като „изчислена“. Освен тук.

Йегър предпочиташе да не спори с Макс.

— Изглежда, че тоя самолет все пак е съществувал. Но какво е станало с него?

— Май засега ще трябва да спрем тук! — каза Остин. — Архивите на Нортроп и Военновъздушните са загубени. Какво може да ни каже Макс за пилота, Франк Мартин?

— Съкратена проверка ли искаш или пълна? — попита Макс.

— Каква е разликата?

— При съкратената се прави бърз тур в архива на Пентагона, който съхранява имената на всички живи и мъртви, служили някога във въоръжените сили. При пълната проверка, се събира допълнителна информация от засекретените сектори на архива. Мога да включа и базата данни на ЦРУ, ФБР и Съвета за сигурност.

— Вярно, въпросът е чисто технически, но не е ли малко незаконно да се промъкваш в тези системи?

— „Промъкваш“ е много грозна дума. Да кажем, че просто правя посещение на добра воля на колега компютър и си разменяме клюки.

— Е, тогава, проявявай колкото си искаш добра воля!

— Интересно — обади се след малко Макс. — Опитах се да отворя няколко врати, но навсякъде Хари им е сложил катинари.

— Кой е Хари? Друг компютър? — попита Йегър.

— Не, глупако. Хари Труман.

Остин се почеса по главата.

— Искаш да кажеш, че по нареждане на президента, всичко, свързано с този пилот, е запечатано?

— Именно. Като изключим най-общите данни за мистър Мартин, всичко останало е засекретено. — Последва необичайна пауза. — Това е странно! — обади се Макс. — Попаднах на следа. Сякаш някой е отварял заключената врата. Ето го вашето момче! — Появи се снимка на млад мъж в униформа на военновъздушните сили. — Живее в горната част на щат Ню Йорк, близо до Купърстаун.

— Още е жив?

— По въпроса съществува известно разногласие. Според Пентагона, той е загинал в самолетна катастрофа през 1949 година. Според новата информация, нещата стоят малко по-различно.

— Грешка?

— Не бих се изненадала. Хората грешат! Аз не!

— Има ли телефон?

— Не. Но разполагам с адрес.

На пулта се появи разпечатка. Все още объркан, Остин бързо погледна името и адреса, сякаш щяха да изчезнат. Сгъна листчето и го прибра в джоба си.

— Благодаря ти, Хирам! Благодаря, Макс! Страшно много ми помогнахте!

Тръгна към вратата.

— Накъде се запъти? — попита го Хирам.

— Към Купърстаун. Може би това е единствената ми възможност да попадна в Бейзболния пантеон на славата.

---

[1] Флагщок (мор.) — Пилон за закрепване на знаме. ↑

[2] Дейвид Копърфийлд — Световноизвестен американски илюзионист. При един от сеансите си, кара зрителите да повярват, че

Статуята на свободата изчезва за няколко секунди от погледа им. [↑](#)

21

Отвъд река Потомак, в новата сграда на ЦРУ в Ленгли, Вирджиния, един анализатор от Директората за разузнаване се питаше, дали компютърът му не го е хванала хълцавица. Специалистът по източноевропейски въпроси, на име Дж. Барет Браунинг, стана и се надвеси над преградната стеничка към съседното бюро.

— Ей, Джек, имаш ли минутка, да видиш нещо наистина шантаво?

Мъж, с нездрав цвят на лицето, остави върху разхвърляното си бюро един руски вестник, по който правеше разни отметки и разтърка очи.

— Секс, престъпления и още секс. Не знам кое може да е по-шантаво от руски вестник — каза Джон Роуланд, уважаван преводач, постъпил в ЦРУ след края на мрачния никсънов период. — Прилича на рекламна диплянка за хормони от американски супермаркет. Вече ми домъчнява за едновременните статистики за производството на трактори. — Той се надигна от работното си място и отиде в кутийката на Браунинг. — Какъв е проблемът, младежо?

— Ей това шантаво съобщение на дисплея ми — отвърна Браунинг и поклати глава. — Преглеждах архивни материали по съветската тема и изведнъж на екрана се пръкна това.

Роуланд се наведе напред и прочете следните думи: „ПРОТОКОЛ, АКТИВИРАН ЗА САНКЦИЯ С ОКОНЧАТЕЛЕН РЕЗУЛТАТ.“

Роуланд подръпна прошарената си козя брадичка.

— Окончателен резултат? Никой не използва днес подобен език.

— Какво значи това?

— Това е евфемизъм. Използваше се много отдавна, по време на студената война и вьетнамските години. Това е учтив начин да се обозначи убийство.

— Моля?

— В Йейл^[1] на нищо ли не ви учат? — усмихна се Роуланд. — Да се санкционира някой, означава да се ликвидира. По джеймсбондовски.

— О, разбирам — каза Барет и заоглежда останалите кутийки. — Я да видим, кой от уважаваните колеги си прави тия дебелашки шеги!

Роуланд беше дълбоко замислен и не каза нищо. Той се отпусна в креслото на Браунинг и започна да проучва подчертания номер на документа в края на съобщението. Той го маркира и натисна бутона за въвеждане. Появи се поредица числа.

— Ако това е шега, доста добре е изпипана! — промълви той. — Тия шифри не са използвани, откакто Алън Дълес беше директор след края на Втората световна война.

Роуланд натисна бутона за разпечатване и отнесе копие на бюрото си, последван от объркания си колега. Обади се по телефона, после въведе кода в своя компютър.

— Изпращам го на едно приятелче в декодиращия отдел. Това е доста остаряла кодова система. С днешните програми, ще разшифрова съобщението за броени минути.

— Откъде смяташ, че е дошло? — попита Браунинг.

— Какво четеше, когато се появи съобщението?

— Архивни материали. Основно дипломатически доклади. Един от служителите в Сената го поиска за шефа си, който е в Комисията по въоръжените сили. Търси модели на съветско поведение, вероятно за да изкрънка по-голям бюджет за отбраната.

— Какво беше съдържанието на тия доклади?

— От оперативни агенти до директора. Свързани с ядрената програма на Съветския съюз. От стари архиви, разсекретени по заповед на Клинтън.

— Интересно. Това ще рече, че материалите са били някога предназначени само за прочит, и то на най-високо равнище.

— Звучи правдоподобно. Но каква е тая работа с протокола?

Роуланд въздъхна.

— Не знам какво ще прави агенцията, когато старите бойни коне като мен, ги пуснат да пасат. Нека ти разкажа, как действаше системата на протоколите, в старите времена на тайни операции. Най-напред се одобрява генерална линия на политическо равнище. Обикновено на най-високо. Директора, Националната агенция за сигурност,

Обединения щаб, всички подписват. Официално президентът не знае, за да може да се направи евентуално опровержение. Политическата линия ражда поредица от действия, в отговор на определена заплаха или заплахи. Това е протоколът. Действията се разпределят в редица. Редицата се разбива на множество акции.

— Разумно! Така изпълнителите на редицата ще са запознати само с малка част от нея. Запазва се тайната.

— Аха, значи все пак са ви учили нещо в ония аудитории. Па макар само на неверни неща. Ония идиотски разработки за убийството на Кастро и на Иран — контри бяха организирани по тоя начин и се провалиха с гръм и трясък.

— Тогава за какво е изобщо протоколът?

— Основното му предназначение е да се даде възможност на момченцата по върховете да се измъкнат от отговорност. Протоколната организация се използваше за операции с изключително сериозен характер. В дадения случай говорим за политическо убийство. Такова нещо не се приема с лека ръка. Предполага се, че държавните глави не би трябвало да замислят лишаването на колеги от глави или пък да ликвидират членове на собствените си правителства. Това създава опасен прецедент. Затова се въвежда многопластова система. Направена е така, че да не оставя следи. Няма заповед, която да може да се проследи до първоизточника. За да се извърши дадено действие, трябва да настъпят предварително определени предпоставки.

— Прилича ми на осигурителната система при атомните бомбардировачи. Има поредица от стъпки до пуска на бомбата и акцията може да бъде прекъсната във всеки етап.

— Нещо подобно. Нека ти го илюстрирам по друг начин. Засечена е заплаха. Един човек залага оръжието. Заплахата нараства. Втори човек го зарежда. Заплахата ескалира. Трети човек запъва ударника. При следващата стъпка, четвърти дърпа спусъка и заплахата е отстранена. За да гръмне оръжието, трябва да е налице цялата верига от действия и реакции.

Браунинг кимна.

— Разбирам какво ми казваш, но не ми е ясно, как тая свинщина се е навряла в компютъра ми.

— Може би не е толкова загадъчно, колкото изглежда. — По-голямата част от живота на Роуланд бе преминала в четене и анализ на

вестникарски статии и възможността да си поупражни мозъка, го амбицира. Той се облегна в креслото си и загледа тавана. — Протоколът първо трябва да се състави на хартия, вероятно разделена после на части. По него не се работи. Агенцията минава на компютри. Протоколът влиза в базата данни. Седи си там десетилетия наред, докато целият пусков механизъм бъде попълнен. Автоматично за случая трябва да се информира директорът, само че материалите са разсекретени и компютърът не знае, че сътрудник от ниско ниво ще прочете нещо, предназначено само за директора.

— Гениално — каза Браунинг. — Сега трябва да разберем, какво е било това нещо, което е успяло да активира петдесетгодишен протокол. Аз преглеждах същите материали и вчера. Това чудо го нямаше.

— Това означава, че протоколът е бил активиран, в рамките на последните двадесет и четири часа. Чакай... — Мигаше сигнал за електронна поща. Роуланд я изтегли.

— Скъпи Роуланд, ето ти съобщението. Ха-ха! Другия път изпрати по-костелив орех.

Изпратеният текст гласеше просто: „Санкцията е в ход.“

— Това е кодиран отговор от ексекютора — каза Роуланд.

Браунинг поклати глава и каза:

— Кой ли е бил нещастникът?

— Не мисля, че трябва да се вълнуваме за миналото. Тревожа се за бъдещето!

— Стига, Джек, тоя протокол е бил утвърден преди половин век. Всички замесени трябва да са отдавна мъртви. Ексекюторът и жертвата също.

— Може би — отвърна Роуланд. — А може би не. — Той чукна с пръст по екрана. — Отговорът е изпратен току-що. Тоест, убиецът е жив, жертвата — също. Поне засега.

— Какво искаш да кажеш?

Роуланд вдигна слушалката с мрачно изражение на иначе приветливата си физиономия.

— Директорът не е издал контра заповед. Отива се към следващата стъпка — убийството. — Роуланд вдигна ръка, за да спре въпроса на Браунинг. — Моля, свържете ме с директора! — излая той.

— Да, спешно е! — добави с повишен тон и необичаен изблик на емоции. — Дяволски е спешно!

---

[1] Йейл — Прочут американски университет. ↑

Когато Завала се върна при офиса на Хенли, пламъците бяха вече потушени и пожарникарите прибираха съоръженията си. Завала премина жълтата полицейска преграда, като махна важно със служебната си карта от НАМПД. Завря я почти в носа на пожарния инспектор и после бързо я прибра в портфейла си. Нямаше желание да търси обяснения за причините, накарала служител от федерална океанографска агенция да души около пожар в Сан Диего.

Инспекторът, на име Конърс, съобщи за хеликоптера и как свидетели забелязали странна светкавица преди експлозията, но не изключвал възможността от експлозия вътре в сградата. Завала не го винеше за това. В Сан Диего, нападенията на канцеларии с въоръжен хеликоптер не бяха всекидневие.

— Как е пострадалата? — попита той.

— Добре е, според последните данни — отвърна Конърс. — Двама мъже я измъкнали от помещението, преди да избухнат пламъците.

Завала благодари на Конърс и отиде до близкия ъгъл, за да спре такси. Докато вдигаше ръка, до бордюра спря черна кола. Зад волана беше агент Мигел Гомес. Човекът на ФБР се пресегна над седалката и отвори вратата. Завала влезе.

Гомес го погледна, с познатия израз на неизмерима досада.

— Нещата определено се пораздвижиха, откакто се появихте в града с партньора си — констатира агентът. — Само часове, след като дойдохте в канцеларията ми, Фермерът и помиарският му адвокат издимяха. Що не останете някой и друг ден? Цялата мексиканска мафия и приятелчетата им ще се самоунищожат и аз ще остана без работа, което ме устройва напълно.

Завала се засмя.

— Още един път благодаря за помощта в Тихуана!

— Като компенсация за риска да предизвикам международен скандал, вмъквайки отряд снайперисти на чужда територия, може би

ще ме осведомите, какво точно става тук?

— Ще ми се да разбере — отвърна Завала и сви рамене. — Какво е станало с Педралес?

— Движел се в бронирания си автомобил през Колонна Обрера — предградие на главорези, западно от Тихуана. Имал охрана в джипове отпред и отзад. Ударихи най-напред предния. След миг гръмнала и колата на Педралес. Трябва да е ударена наистина сериозно, защото била направена на танк. Шофьорът на задната кола бързо обърнал и издухал.

— Това ще е била противотанкова ракета.

Гомес вperi в Завала черните си, изпитателни очи.

— Мексиканската полиция намерила на мястото стартова установка за рамо от шведска противотанкова ракета „Густав“.

— Шведите нападат мексикански наркобарон?

— Много бих искал. Но оръжието се продава по световните пазари. Сигурно го има и по сергиите. Изстрелва се от рамо. Казаха ми, че двама души могат да пуснат за една минута шест ракети. Какво знаете за тая история с Хенли?

— Тъкмо напуснахме сградата с Кърт, когато забелязахме зелен хеликоптер да виси пред прозореца на офиса му. Върнахме се и чухме експлозията, докато бяхме в асансьора. Някой забелязал светкавица. Би могло да е от ракета.

— Колко ракети са необходими за ликвидирането на един търчилижи? Адвокатска шега.

— Нещо не виждам Хенли да се смее!

— Той никога не е имал чувство за хумор. Би казал, че стореното е прекалено. Някой наистина здравата се е амбицирал да го махне, щом се е навил на чак такива усилия. — Гомес замълча за миг. — Защо се върнахте в сградата?

— Кърт смяташе, че хеликоптерът прилича на оня, който видяхме в Баха, след експлозията.

— Значи, вече бяхте говорили с Хенли?

Гомес може и да изглеждаше заспал, но не пропускаше и дума, помисли си Завала.

— Разпитвахме го за тортилената фабрика. Каза, че някакъв посредник от Сакраменто го свързал с клиент, който искал фирма за прикритие в Мексико. Хенли свързал клиента с Педралес.

— Как се казва посредникът?

— Джоунс, но не си хабете времето! Той е мъртъв.

Гомес се усмихна.

— Не ме изненадвайте. Колата му гръмна.

— Изхвърчал от пътя. Предполага се, че е нещастен случай.

Приблужи се мъж в тъмносин костюм и почука на прозореца. Агентът му кимна и се обърна към Завала:

— Викат ме. Да поддържаме връзка! — После премина на испански: — Ние, мексикано-американските люти чушки, трябва да се държим един за друг.

— Определено! — отвърна Завала, докато отваряше вратата. — Тръгвам за Вашингтон. Обадете ми се в централата на НАМПД, ако мога да бъда от полза!

Завала беше напълно откровен с агента, до известна степен. Нарочно не му каза за наученото от Хенли, във връзка с „Мълхоланд груп“. Не че допускаше ФБР да се втурне със заповед за обиск през главния им вход, но не му се щеше да усложнява собственото си разследване. Като се върнал в хотела, той поиска от телефонната централа номера на „Мълхоланд“ и им се обади. Любезна секретарка с приятен глас му даде напътствия, как да стигне до тях. Помоли администратора да му наеме кола и след малко пое на север към Лос Анжелис.

Излезе от холивудската магистрала и попадна в типично калифорнийски лабиринт от наблъскани един до друг жилищни блокове, с пръснати тук-там търговски площи. Завала не знаеше какво точно да очаква, но след експлозията в Баха и малко екстравагантната смърт на Хенли и Педралес, остана изненадан от голямата табела, върху административна сграда, притисната между пица „Хът“ и офиси под наем.

Фоайето беше просторно и приветливо. Поздравилата го с добре дошъл секретарка беше същата, която му даде инструкции по телефона. Не се наложи да прибъгва до латиноамериканския си чар. Тя с готовност отговаряше на въпроси за компанията, засипа го с брошури и го насърчи да се обажда всеки път, когато се нуждае от услуги в хидро-инженерната област. Завала се върна в наетата кола, седна зад волана и с поглед към непретенциозната фасада, се запита какво да

прави нататък. Звънна клетъчният му телефон. Остин се обаждаше от главната квартира на НАМПД.

— Нещо ново в твоя ресор? — попита той.

— В момента седя пред „Мълхоланд груп“ — отвърна Завала. Разказа му какво е направил. На свой ред Остин го информира за посещенията си в центъра „Гебер“, за разговора с Бъз Мартин и за откритото от Макс.

— Свършил си дяволски повече от мен — отбеляза Завала.

— Засега все до задънена улица. Тръгвам за Купърстаун следобед, да видя дали ще мога да изясня загадката около този пилот на летящо крило. Докато си в Л. А., би могъл да поразровиш около тия от „Гогщад“.

Разбраха се да съпоставят резултатите на другия ден във Вашингтон. Завала затвори и отново се обади, за да поиска номера на „Лос Анжелис таймс“. Свърза се с новинарите и поиска Ренди Коен от икономическата секция.

След малко чу момчешки глас:

— Джо Завала, каква приятна изненада! Как си?

— Добре, благодаря. А как се чувства най-добрият репортер западно от Мисисипи?

— Правя каквото мога, с помощта на малкото мозъчни клетки, които са ми останали след нашите удавени в текила ноци. Още ли държиш НАМПД на повърхността?

— Всъщност, тук съм по служебна задача и се питах, дали не би помогнал.

— Винаги съм готова да направя каквото мога за старо колежанско приятелче.

— Благодаря ти, Ренди. Трябва ми информация за една калифорнийска компания. Чувал ли си за корпорация „Гогщад“?

Другият край на линията онемя. После Коен попита:

— „Гогщад“ ли каза?

— Именно. — Джо произнесе името по букви, за да няма недоразумения. — Говори ли ти нещо?

— Обади ми се пак на тоя номер! — каза Коен и затвори.

Завала направи, каквото му казаха. Отново чу гласа на Коен:

— Извинявай, че така те отрязах! Сега съм на мобилния си телефон. Къде се намираш?

Завала описа местонахождението си. Коен познаваше района и му каза да отиде в близко кафе. Завала допиваше второ еспreso, когато в кафето влезе репортерът. Забеляза седналия на бара Завала и му се усмихна. Отиде при него и здраво разтърси ръката му.

— Господи, изглеждаш прекрасно, Джо! Не си мръднал въобще.

— И ти не си — отвърна Завала и беше прав. Журналистът изглеждаше почти както по времето на общата им работа в университетския вестник. Бе добавил някое кило върху тънката си фигура и черната му брада имаше няколко сиви косъма, но все още се движеше като кулокран, а сините му очи, блещукащи зад очила в рогови рамки бяха живи, както винаги.

Коен си поръча двойно кафе с мляко и поведе Джо към една усамотена маса. Отпи от кафето си и след като го оцени на шестица, се приведе над масата и тихо попита:

— И така, стари приятелю, защо НАМПД се интересува от „Гогщад“?

— Сигурно си чул за загиналото стадо китове край Сан Диего?

Коен кимна.

— Открихме евентуалната причина за смъртта, им в дейността на един завод на полуостров Баха. Свързан с „Мълхоланд груп“. „Гогщад“ им е шапка.

Коен присви очи.

— Какъв завод?

— Само не се смей! За тортили.

— Не ми е смешно нищо, което е свързано с тая структура.

— Значи ги знаеш.

— И зъбките им знам. Затова се шашнах, когато попита. Аз съм в екип, който рови около „Гогщад“ почти от година. Ще пуснем поредица материали, под заглавие „Водни пирати“.

— Мислех си, че пиратството си е отишло с Капитан Кид.

— Това надхвърля и най-смелите мечти на капитан Кид.

— Какво те насочи към тях?

— Слепият късмет. Издирвахме корпоративни обединения. От потайните, които не влизат в челните страници, но имат не по-малко влияние върху живота на обикновените хора. Започнахме да проследяваме една и съща, едва забележима нишка. Също като ловец, който попада все на една, полузасипана от снега следа.

— Следата на „Гогщад“.

Коен кимна.

— Отне ни месеци да ги идентифицираме и все още разполагаме само с част от картината. „Гогщад“ е чудовищно голяма. С холдинги, които управляват стотици милиарди, може би е най-големият конгломерат в световната история.

— Признавам, че не съм редовен читател на „Уолстрийт джърнъл“, но съм изненадан, че не съм чувал за тая корпорация, ако тя е така гигантска, както разправяш.

— Не се притеснявай! Те харчат милиони за прикриване на следите. Използват плащания под масата, подставени фирми и всякакви други известни и неизвестни номера. Да благодарим на бога за компютрите! Вкарахме данните си в Географската информационна система. ГИС обвързва базата данни с географската карта. Системата се използва от полицията за проследяване дейността на международните престъпни картели. Разполагаме с няколко забележителни графики, които демонстрират мощта на „Гогщад“ в световен мащаб.

— Кой стои зад тази суперструктура?

— Убедени сме, че юздите държи една личност. Казва се Бринхилд Сигурд.

Женкарската репутация на Завала не беше мит. Като чу женско име, веднага наостри уши.

— Разкажи ми за мис Сигурд!

— Нямам кой знае колко за разказване. Никога не е влизала в класацията на най-могъщи жени в списание „Форчън“, макар че напълно заслужава да я оглави. Знаем, че е родена в САЩ от скандинавски родители, учила е в Европа и по-късно основава инженерингова компания, наречена „Мълхоланд грууп“.

— Току-що бях там. Трябваше да се видя с дамата.

— Нямаше да можеш. Тя все още се води президент, но никой не я вижда.

— Не разбирам защо са толкова скромни. Улицата им не се казва „Мълхоланд“.

Коен се усмихна снизходително.

— Чувал ли си някога за скандала в Оуънс вели?

— Мисля, че имаше връзка с водоснабдяването на Лос Анжелис.

— Така е. Днес е трудно да се повярва, но в двадесетте години на двадесетия век Л. А. е само едно малко градче в пустинята. За да се развива, му трябва вода. Най-близкият голям водоизточник се намира край задрямалото градче Оуънс вели, на повече от триста километра на север. Л. А. тихомълком праща хора там и те изкупуват правата върху реката. Докато местните се усетят за какво става дума, вече е късно да се направи каквото и да е. Водата им тръгва към Лос Анжелис.

— А какво става с Оуънс вели?

— Пресъхва. — Коен се усмихна зло. — Обаче по-голямата част от водата, за която платили данъкоплатците, заминала за долината Сан Фернандо, а не към града. Неколцина местни бизнесмени преди това изкупили на безценица сухата долина. Когато водата дошла, цените ударили небето, а спекулантите гушнаи милиони. Организатор на цялата операция бил човек на име Уилям Мълхоланд.

— Интересно. Къде е мястото на „Мълхоланд“ в системата на „Гогцад“?

— „Мълхоланд“ е семето, от което пониква „Гогцад“. Сега е клон, който осигурява инженерингови услуги за майката.

— С какво точно се занимава „Гогцад“?

— Първоначално с производство на тръби, енергия и строителство. Впоследствие се разпростират във финансови институции, застрахователно дело, медии. През последните години съсредоточават усилията си в едно направление — синьото злато.

— Аз знам само четиринадесеткаратовото.

Коен вдигна чашата пред себе си.

— Водата ли е синьо злато?

— Да. — Коен нагласи чашата срещу светлината, сякаш беше пълна със скъпо вино и отпи голяма глътка. — Водата вече не е естествено право, а стока, която може да стигне по-висока цена от нефтопродуктите. „Гогцад“ е водещ играч в този бизнес. Разполага с контролния пакет акции на водоснабдяващите компании в сто и петдесет страни на шест континента и държи кранчето на повече от двеста милиона души. Най-крупната им операция беше прокарването на законопроект за приватизиране на Колорадо.

— Четох нещо по въпроса. Разкажи ми!

— Река Колорадо е основен водоизточник за западните и югозападни щати. Хидросистемата винаги се е управлявала от

федералните власти, които в сътрудничество с местните щатски и градски управи, са изградили всичките огромни язовири и резервоари. Законът отнема контрола над системата от правителството и го предава в ръцете на частни компании.

— Приватизацията е често срещано явление в наши дни. Има даже частни затвори. Защо да няма частни водоснабдителни системи?

— Точно с този аргумент са предложили законопроекта. Отделните щати се борят за водата от дълги години. Тонове пари са отишли по съдилищата. Поддръжниците на идеята заявяват, че така ще се сложи край на тая история. Водата ще се изразходва по-ефективно. Инвеститорите щели да направят големи капиталовложения за подобряване дейността на системата. Но да спечелят им помогна сушата. Градовете изпитват недостиг от вода и хората са уплашени.

— Каква е ролята на „Гогщад“ в цялата история?

— Както изглежда отвън, Колорадската хидросистема ще се управлява от група независими компании, които ще обединят усилията си.

— Ще разпределят всичко?

— Такава е идеята. Единственият проблем е в това, че всяка една от тия компании е тайно притежание на „Гогщад“.

— Тоест, контролът над Колорадо е в техни ръце?

Коен кимна.

— Те правят същото, но в по-малък мащаб, в цялата страна. Сключили са договори да добиват вода от ледниците в Аляска. Интересите им обхващат Канада, която разполага с най-големия воден ресурс в Северна Америка. Вече са прибрали по-голямата част от водата в Бритиш Кълъмбия. Скоро и Великите езера ще се превърнат в резервоари на „Гогщад“.

Завала подсвирна тихичко.

— Това е плашещо, но се вписва в идеята за глобализация, за концентрирането на стопанска мощ в по-малък брой ръце.

— Така е. Придобиването на право на собственост върху най-ценния ресурс на страната е напълно законно, независимо дали ни харесва или не. Но „Гогщад“ не играе по правилата и това плаши повече.

— Какво имаш предвид?

— Ще ти дам един пример. Конгресменът Джереми Кинкейд се бореше срещу законопроекта Колорадо със зъби и нокти. След приемането му заплашваше, че ще предизвика законодателна процедура за отмяна. Загина при нещастен случай.

— Много хора загиват така.

Репортерът извади от джоба си карта на света и я разгъна върху масата. Започна почти да шепне:

— Виждаш ли тия червени квадратчета? Не си прави труд да ги броиш! Десетки са.

— Придобивки на „Гогщад“?

— Може и така да се каже. В хода на експанзията си, те се натъкват на съществуващи вече играчи — компании и общини, които контролират водоснабдяването в други страни. В редица случаи те оказват съпротива. — Почука с пръст по картата. — Съпоставихме времето на съответните придобивки с данни за персонала на засегнатите страни. Навсякъде, където има червено квадратче, трансакцията е съвпадала с „нещастен случай“, засягащ заинтересовано лице. Понякога топмениджъри просто изчезват безследно.

— Значи, или „Гогщад“ използват гангстерски методи, или страхотно им върви.

— Сам прецени! За последните десет години са придобили наднационални вододобивни и водоснабдителни компании във Франция, Италия, Великобритания и Южна Америка. Приличат на Борг, оная извънземна цивилизация от „Стар трек“, която увеличава мощта си, като включва в себе си чужди видове. Придобитите в Азия и Южна Африка водни концесии... — Коен прекъсна задъханото си изложение. Погледът му се стрелна към вратата. Отпусна се, когато видя да влизат майка с дете.

Завала вдигна вежди, но не каза нищо.

— Извинявай! — промълви Коен. — От цялата тая работа ме тресе параноя.

— Малко параноя може да се окаже здравословна, приятелю.

Коен зашепна отново:

— Може би си имаме „къртица“ в новините. Затова те накарах да позвъниш на клетъчния ми телефон. — Започна нервно да почуква с лъжичката. — Много странни неща стават в редакцията.

— Какви, например?

— Не мога да кажа точно. Файлове излизат не във вида, в който съм ги въвел. Непознати се размотават в сградата. Особени погледи.

— Сигурен ли си, че не си въобразяваш?

— И други от екипа са го забелязали. По дяволите! Толкова ли ми личи?

— Даже и мен изнервяш.

— Добре. Държа да те изнервям. Не допускам, че „Гогщад“ ще се поколебае да види сметката на всеки, който застане на пътя му.

— Който води към?

— За мен е ясно, че се стремят да овладеят водоснабдяването в световен мащаб.

Завала се замисли над това обобщение.

— Това е голям залък. Извършеното в Европа и Северна Америка е доста впечатляващо, но по силите ли е само на една компания да заграби всичката вода по света?

— Не е толкова трудно, колкото си мислиш. Сладководният запас на земята е по-малко от половин процент от общия. Останалото е морска вода или сладка, но скована във вечен лед или скрита дълбоко под земята. Голяма част от наличната е твърде замърсена и не може да се използва, а светът се нуждае от все повече и повече.

— Но по-голямата част от тази вода не е ли все още под контрола на различни лица и правителства?

— Вече не. „Гогщад“ издирва евентуалните водоизточници и веднага иска концесия срещу най-разнообразни примамки. Щом стъпят там, започват подкупи, изнудвания и още нещо, докато придобият право на собственост. През последните пет години са засилили невероятно много темповете на приватизация. Процесът се улеснява и от обстоятелството, че съгласно новите международни конвенции, една страна не е вече собственик на водата си. За бога, Джо, това е отново Оуънс вели, само че в световен мащаб!

— Твоята мегакомпания прилича на гигантски октопод.

— Сполучлива аналогия, макар и малко изтъркана. — Извади червен молив от джоба си и начерта няколко линии по картата. — Ето ти ги пипалата. Водата тръгва от Канада и Аляска към Китай. От Шотландия и Австрия — към Африка и Близкия Изток. Австралия има

договори за износ към Азия. Гледано отгоре, намесени са разностранни интереси. Но всъщност, конците дърпа „Гогщад“.

— Как ще транспортират всичката тая вода?

— Компания на „Гогщад“ вече е разработила технология за прекарване на огромни балони с вода през океана. Освен това, корабостроителници на корпорацията изграждат петдесетхилядитонни танкери, които могат да превозват както нефт, така и вода.

— Това ще е доста скъпа история.

— Смята се, че водата ще изпревари по стойност парите. Клиентът ще плати, каквото му поискат. По-голямата част няма да отива за утоляване жаждата на някой беден копелдак, мъчещ се да оцелее в пустинята. Ще бъде предназначена за високите технологии — едни от най-големите замърсители.

— Всичко това е невероятно.

— Дръж се за стола, Джо, понеже това далеч не е всичко. — Коен посочи Северна Америка. — Тук е големият пазар. САЩ. Помниш ли, какво ти казах за канадския воден ресурс? Съществува проект за отклоняване на огромни количества вода от Хъдзън през Великите езера към Слънчевия пояс на Съединените щати. — Пръстът посочи Аляска. — Калифорния и останалите пустинни щати практически са изсмукали Колорадо до дъно, така че според друг проект, ледникова вода от Юкон ще се насочи към американския Запад през широка система от язовири, диги и гигантски резервоари. Една десета част от територията на Бритиш Кълъмбия ще бъде наводнена и ще настъпят колосални демографски и природни изменения. Новите неща ще започнат да бълват невероятно количества енергия. Познай кой заема стратегическите места по печелившата линия на строителство и енергодобив?

— Мисля, че знам отговора.

— Ъ-хъ. Ще накубят милиарди! Плановете за тази гигантска операция съществуват от години. Не са осъществени, защото са така невероятно скъпи и разрушителни, но вече имат мощна подкрепа, както и шанс да успеят.

— Отново „Гогщад“?

— Вече разбираш — отвърна Коен. Говореше все по-възбудено. — Този път няма да има опозиция. Корпорацията е купила вестници и ТВ станции. Може да поведе кампания, на която трудно ще се устои.

Политическите оръжия, които могат да мобилизират са феноменални. В бордовете си са приютили бивши президенти и държавни секретари, министри. Няма как да се пребориш с това. Постави целия тоя политически и финансов арсенал в ръцете на някой, който е склонен да прибегва до гангстерски методи и ще разбереш, защо съм толкова изнервен.

Спря да си поеме дъх. Лицето му се бе зачервило от вълнение. По челото блестяха капчици пот. Вторачил се бе в Завала, сякаш го приканваше да му възрази.

После цялото му тяло като че ли се отпусна.

— Извинявай! — каза той. — Толкова дълго се ровя в тая кал, че май съм на ръба на нервна криза. Сега за пръв път имам възможност да се изприказвам пред някого извън групата.

Завала кимна.

— Колкото по-скоро излязат материалите, толкова по-добре! Кога ще ги пускате?

— Скоро. Събираме последните късчета информация. Искаме да разберем, защо са построили толкова много супер танкери.

— Това съвпада с плановете им да транспортират огромни количества вода.

— Да, знаем, че имат намерение да транспортират ледникова вода от Аляска, но ние съпоставихме цифрите. Има прекалено много танкери за нуждите на днешния пазар, дори ако се прибави и Китай.

— Трябва време да се построи кораб. Може би искат да са готови. Ще ги консервират, докато им дойде времето.

— Точно тук е загадката. Тези кораби не са консервирани. Всеки танкер си е с екипаж и капитан. Просто чакат във водите на Аляска.

— Какво чакат?

— Това бихме желали да научим.

— Нещо става — промълви Завала.

— И моят репортерски нос казва същото.

Завала усети някаква студенина, сякаш едно от ония гъвкави пипала го докосва по рамото. Спомни си разговора, който бе водил с Остин за невидимите опасности под водата. Както обикновено, интуицията на Кърт не го бе подвела. Собственият инстинкт на Завала му казваше, че нещо голямо и гладно се крие в сините сенки, дебне и изчаква. И името му беше „Гогщад“.

Директорът на ЦРУ, Ъруин Лъогран, щеше да се пръсне от гордост, докато четиринадесетгодишната му дъщеря Кейтрийн яздеше кестеновия си кон. Тя се плъзна от седлото и подаде на баща си купата за първо място по английска обездка.

— Това е за кабинета ти, татко! — каза тя с въодушевление в метличините си очи. — За това, че си най-добрият баща на света. Ти ми купи Вал и плати тия скъпи уроци по езда.

Лъогран взе приза и обгърна раменете на дъщеря си с мисълта, колко много прилича на майка си.

— Благодаря ти, Кейти, но не аз положих толкова труд, за да разбере Валиан кой е шефът. — Той се усмихна. — Ще го взема само при условие, че е назаем. След като се изфукам пред всички в агенцията, ще го върна при останалите във витрината ти.

Гордостта на Лъогран беше примесена с чувство за вина. Вярно, бе осигурил финансово увлечението на дъщеря си по ездата, но това беше първото ѝ състезание, на което присъстваше от години. Клубният фотограф се приближи и Лъогран позира с дъщеря си и нейния кон с мисълта, колко хубаво би било жена му да бе жива, за да допълни снимката.

Кейти върна Вал в конюшната, а Лъогран тръгна бавно по поляната, заприказван с помощничката си — грозновата, но изключително интелигентна жена, на име Хестър Лионърд. Понякога медиите наричаха Лъогран безбрадия Линкълн, сравнение, основано на безупречната му репутация на честен човек и на външна прилика с шестнадесетия президент.

Беше висок и некрасив, но едрите черти ясно изразяваха силата на неговия характер. Бе си спечелил славата на човек, който ръководи с достойнство най-голямата разузнавателна организация в света и в някое друго, лишено от телевизия време, сериозно биха обмислили кандидатурата му за президент.

Мобифонът на Лионърд иззвъня и тя го вдигна към ухото си.

— Сър — каза колебливо тя, — търсят ви от Ленгли.

Льогран се намръщи и не пое апарата. Измърмори нещо за това, че лошите хора не заслужават покой.

— Не помолих ли да не ме безпокоят през двата часа, докато съм в Маклейн, освен ако не е нещо изключително спешно?

— Джон Роуланд е, сър и казва, че е от най-висока степен на важност.

— Роуланд? Е, тогава... — Взе слушалката и я залепи до ухото си. — Здравсти, Джон — каза той и усмивка изглади намръщените му черти. — Няма защо да се извиняваш. Обаждаш се тъкмо навреме да ти се похваля: Кейти спечели първо място в английска обездка в клуба... Благодаря! И кое е толкова важно, че да помрачи може би най-важния момент в живота на Кейти?

Льогран се намръщи отново.

— Не, никога не съм чувал за това... да, разбира се... изчакай ме в кабинета! — Подаде телефона на сътрудничката си, погледна приза и поклати глава. — Кажете колата да ме чака при конюшната! Трябва веднага да се връщаме в Ленгли. После се обадете в службата и предайте да осигурят на Джон Роуланд всичко, което пожелае. Трябва да се сбогувам и да се извиня. Дявол да го вземе, това сигурно ще ми струва още един кон. — Тръгна да се извинява на дъщеря си, увесил нос.

След двадесет минути черната лимузина спря пред главния вход на централата на ЦРУ. Льогран излезе и закрачи с дългите си крака през фойето. Там го посрещна сътрудник с папка в ръка. Той я пое и разучи съдържанието ѝ в асансьора. След миг влезе в кабинета си. Джон Роуланд го очакваше, заедно с някакъв изнервен младеж, когото му представиха като колега анализатор, на име Браунинг.

Роуланд и директорът си стиснаха ръце като стари приятели, каквито всъщност бяха. Преди много години двамата бяха на едно служебно равнище. Но Льогран имаше политически амбиции и вътрешна необходимост да изкачи стълбата до върха. Роуланд беше доволен от поста си и беше считан в отдела за ментор на всички новопостъпващи анализатори. Льогран имаше безусловно доверие в Роуланд, който неведнъж му бе помагал да избегне погрешен ход.

— Току-що прочетох материала, който си извадил от базата данни. Какво мислиш за него?

Роуланд описа набързо ситуацията.

— Може ли да се спре това нещо? — попита шефът.

— Протоколът е активиран. Санкцията ще се изведе докрай.

— По дяволите! Глави ще се търкалят, когато приключи всичко това. Кой е обектът?

Роуланд му подаде листче. Льогран прочете написаното там име и лицето му побеля.

— Извикайте тайната служба! Кажете им, че сме научили за заговор срещу живота на Председателя на Долната камара. Незабавни мерки! Господи! Може ли някой да ми обясни, как е възможно да се случи подобно нещо?

— Ще трябва да се поразровим, за да съберем подробностите — отвърна Роуланд. — Засега знаем само, че протоколът е бил активиран от компютърно запитване, дошло от страна на Националната агенция по морско и подводно дело.

— НАМПД? — Въздухът над главата на Льогран се сгъсти от впечатляващата демонстрация на признатата му дарба в областта на творческата ругатня. Той стовари огромната си ръка върху бюрото, така че стойката с моливи се катурна и викна към най-близкостоящия си сътрудник:

— Дайте ми Джеймс Сендекър на телефона!

— На около двадесет минути от Олбъни сме — обади се Бъз Мартин.

Остин погледна през прозореца на двумоторния „Пайпър Сенека“. Видимостта беше неограничена, както и когато излетяха същия следобед от Балтимор. Остин почти можеше да прочете имената на лодките по горното течение на Хъдзън.

— Още един път ви благодаря за транспортирането. Обикновено на такива излети ме вози партньорът ми, Джо Завала, но сега е в Калифорния.

Мартин вдигна палец към Остин.

— Аз съм, който трябва да благодаря. Сигурен съм, че можехте да си дойдете и сам.

— Вероятно, но мотивите ми не са безкористни. Искам да идентифицирате баща си.

Мартин погледна към планината Кетскил на запад.

— Чудя се, дали ще мога да го позная след всичките тия години. Много време е. Сигурно се е променил неузнаваемо. — Сянка мина през слънчевото му изражение. — Откакто ми позвънихте и ме помолихте да дойдем тук, все се питам какво да му кажа. Да го прегърна ли или да му забия един на дъртия копелдак.

— За начало може да му стиснете ръката. Един в муцуната на отдавна изчезнал баща не е подходящ начин за ознаменуване на първата среща.

Мартин се усмихна.

— Да, прав сте. Но не мога да спра да му се сърдя. Искам да ми каже, защо заряза мама и мен и защо се кри през всичките тия години, оставяйки ни да го мислим за умрял. Добре, че мама почина. Тя беше старомодно момиче и мисълта, че е била женена повторно при жив съпруг, щеше да я убие. Мама му стара, дано не се развикам!

Взе микрофона и повика кулата за контрол на полетите в Олбъни, за да поиска инструкции за приземяване. След няколко

минути бяха на пистата.

Пред гишетата за коли под наем нямаше опашка, и не след дълго излизаха от града в един „Петфиндър“, с двойно предаване. Остин се насочи на югозапад по шосе 88 към Бингхемтън, между заоблени хълмове и малки ферми. След около час път, излезе от шосето и зави на север към Купърстаун, идилично селце, чиято спретната главна улица беше като извадена от филм на Франк Кепра. От Купърстаун поеха на запад, по криволичещ селски път с две платна. Това бе страната на Кожените чорапи^[1] от Дж. Фенимор Купър и с малко въображение, Остин можеше да си представи Хоки да дебне из гористите долини, заедно с приятелите си — индианци. Градове и къщи се разрешиха още повече. В тази част на света, кравите бяха повече от хората.

Дори и с помощта на картата, не беше лесно да открият търсеното място. Остин спря пред един супер при бензиностанция и Бъз влезе да разпита. Когато се върна, беше видимо развълнуван.

— Един кореняк вътре разправя, че познавал Бъки Мартин от години. Добър човек бил. Малко затворен. Карайте по тоя път и след километър завиваме наляво. Фермата била на около километър от това място.

Пътят се стесни и се появиха дупки. Асфалтът беше по-скоро въображаем, фермите се редуваха с гъсти горички и за малко щяха да изпуснат отбивката. Единственият знак за нея беше алуминиева пощенска кутия без надпис или номер. Покрай нея в гората навлизаше черен път. Те завиха по него и пресякоха ивица дървета, които скриваха къщата откъм пътя. Накрая, дърветата отстъпиха място на пасища, с малки стада крави из тях. И ето, след най-малко километър от пътя, те съзряха къщата.

Голямата двуетажна постройка е била вдигната в епоха, когато по три поколения са живеели заедно, за да работят във фермата. Украсените прозорци и стъклописите говореха, че собственикът е бил достатъчно богат, за да си позволи някои излишъци. По протежение на фасадата се виждаше веранда. Зад къщата имаше червен обор и силос. До обора се виждаше заграждение с два коня вътре. Сравнително нов пикап бе паркиран в двора.

Остин спря пред къщата. Никой не излезе да ги посрещне. Никакви любопитни лица по прозорците.

— Може би е по-добре, аз да отида пръв — предложи Остин. — Малко да го подготвя, преди да се срещнете лице в лице.

— Добре — съгласи се Бъз. — Бързо загубих кураж.

Остин стисна ръката на Мартин.

— Всичко ще е наред! — Нямаше представа, какво би направил на мястото на този човек. Не беше сигурен, че ще запази спокойствие. — Ще го потърся и ще му съобщя внимателно.

— Ще ви бъда признателен! — промълви Мартин.

Остин излезе от колата и се изкачи до входната врата. Почука няколко пъти. Никакъв отговор. Нямаше реакция и когато завъртя дръжката на старовремския звънец. Извърна се и разпери ръце, за да го види Мартин. Слезе от верандата и заобиколи къщата към обора. Единствените звуци идваха откъм няколко пилета и едно грухтящо прасе.

Вратата беше отворена. Влезе вътре, като си мислеше, че всички обори по света миришат еднакво — с нищо несравнима смесица от мирис на тор, сено и големи животни. Един кон изпръхтя докато минаваше покрай бокса му. Може би разчиташе на захарче. От Мартин ни следа. Извика и като не получи отговор, излезе в задния двор. Кокошки и прасета се скупчиха край оградите си, убедени, че им носи храна. В небето се рееше самотен ястреб. Остин се извърна и отново влезе в обора.

— Мога ли да ви помогна?

Видя мъжка фигура.

— Мистър Мартин? — попита Остин.

— Аз съм. Вие кой сте? — попита мъжът. — Говори по-високо, синко! Слухът ми вече не е онова, което беше.

Мъжът пристъпи по-близо. За разлика от по-ниския си, набит син, Мартин беше едър човек с могъщо тяло. Спокойно можеха да го снимат в реклами за трактори. Беше облечен в бежови риза и панталони. Носеше работни обувки с дебели подметки и мръсна бейзболна шапка, която покриваше снежнобелите му коси. Остин сметна, че е отлично запазен за осемдесетте си години. Дъвчеше угарка от пура.

— Казвам се Кърт Остин. Работя в Националната агенция по морско и подводно дело.

— Какво мога да направя за вас, мистър Остин?

— Търся Бъки Мартин, който е бил пилот изпитател в края на петдесетте години. Да не сте вие?

Сините очи сякаш се засмяха на някаква тяхна си шега.

— Да, аз съм.

Остин си помисли, дали да не хване бика за рогата и да каже на стареца, че синът му е дошъл да го види. Възрастният човек проговори пръв.

— Сам ли сте?

Въпросът прозвуча странно и в съзнанието на Остин дрънна предупредително звънче. Нещо у тоя човек не беше като хората. Старецът не дочака отговор. Излезе отвън и видя колата. Очевидно доволен от видяното, той хвърли угарката на земята и внимателно я угаси с тока на обувката си. После се върна в обора. Остин се запита, къде ли се бе дянал Бъз.

— Човек трябва да си отваря очите с пушенето, при цялото това сено наоколо — каза той ухилен. — Как ме открихте?

— Преглеждахме стари правителствени документи и изведнъж изскочи вашият адрес. От кога имате тая ферма?

Мартин въздъхна.

— Струва ми се, че вечно съм я имал, синко, и сигурно ще да е така. Само обработването на земята и грижата за добитъка може да те накара да разбереш, защо в старо време хората са бягали от фермите като от чума. Дяволски тежък труд. Е, присъдата ми май изтича, макар да не смятах, че ще се появиш толкова бързо.

Остин беше объркан.

— Вие ме очаквахте?

Мартин направи крачка встрани и посегна зад вратата на един бокс. Измъкна оттам двуцевка и я насочи към корема на Остин.

— Обадиха ми се по телефона, точно както е казано в протокола. На твоє място, не бих мърдал много-много. Зрението ми не е онова, което беше навремето, но отгук те виждам прекрасно.

Остин гледаше зейналата черна паст на двуцевката.

— Може би е по-добре да оставите това нещо на земята, преди да гръмне случайно.

— Съжалявам, синко! Не мога да го направя! — отвърна Мартин.

— И не посягай към вилата в оная бала. Ще те направя на две, преди

да си я пипнал дори! Както казах, проклетият протокол изисква да те очисти, не аз.

— Все още не разбирам за какво говорите.

— Естествено, че не разбираш! Протоколът го има сигурно отпреди да се родиш. Не мисля, че нещо пречи да ти разправа за какво става дума, преди да те убия.

Сърцето на Остин учести ритъма си. Беше безпомощен. Единственото, което можеше да стори, беше да печели време.

— Мисля, че правите грешка.

— Няма грешка. Затова те и попитах, какво търсиш тука. Не исках да гръмна някой турист, минал да си купи яйца. Това, че попита за Мартин показва, че си дошъл да ми попречиш.

— Да попреча за какво?

— Да си изпълня договореното задължение.

— Не знам нищо за никакво задължение, но да не искате да ми кажете, че не сте Мартин?

— Да пукна, ако съм! Него го убих преди сума време!

— Защо? Той беше само един пилот изпитател.

— Нищо лично нямаше. Също, както и при теб. Работех за тайната служба на Дивия Бил Донован. Бях онова, което в тия времена наричаха чистач. Изпълних няколко поръчки след края на войната и им казах, че искам да се оттегля. Шефът вика, нямамо как да ме пуснат — много съм знаел. Затова сключихме сделка. Ще ме държат за още една поръчка. Проблемът беше, че не знаеха, кога ще ѝ дойде времето. Можеше да е пет месеца. Или пет години. — Той се усмихна. — Никой не предполагаше, че ще мине толкова време. Особено пък аз.

Остин забеляза, че Мартин се бе освободил от селския си изговор.

— Кого трябваше да убиете?

— Правителството си имаше оная важна тайна, за която не искаха никой да разбере. Разработиха система, при която ако някой започне да души наоколо, протоколът да се задейства. Наистина умно измислено. Щяха да направят така, че потенциалната пречка да ми дойде на крака. Забиха ме тук, в тая дивотия. Когато си започнал да ровиш, ти си стартирал поредица от нареждания. Едно от тях те е информирало, къде се намирам. Последното ми заповядва, да

ликвидирам шефа на Камарата. Изглежда е надушил тайната и се е готвел да раздуха нещата.

— Тоя протокол, за който говорите, трябва да е петдесетгодишен. Конгресменът, когото е трябвало да убиете, е мъртъв от години.

— Няма значение! — поклати глава старецът. — Аз изпълнявам заповед! Жалко, тая тайна е толкова стара, че сигурно няма никакво значение. — Върна се отново към селския си говор, а погледът на сините очи стана студен и твърд — Много се радвам, че дойде, синко! След това, се пенсионирам официално.

Пушката се надигна. Остин се приготви за оглушителния изстрел. Напрегна мускули, сякаш с помощта на волята си можеше да отклони сачмите от гърдите си. Ако имаше време, щеше да се посмее над иронията. Да оцелее в толкова много сложни задачи, за да загине от ръката на полуглух и сляп, осемдесетгодишен професионален убиец.

Изведнъж зад Мартин се появи някаква фигура. Беше Бъз. Зрението на стареца беше все още достатъчно остро, за да забележи неволната промяна в изражението на Остин. Той рязко се извърна и Бъз извика:

— Ти не си баща ми!

Тялото на стареца бе крило пушката, но сега погледът на Бъз се спусна от лицето на Мартин към дулото на оръжието. Фермерът го вдигна към рамото, но реакциите му бяха отслабнали с годините. Остин трябваше да решава на мига. Можеше да се засили и да забие глава в гърба му, като разярен бик. Но нямаше време, реши той.

— Мартин! — извика Остин и в същото време грабна вилата.

Фермерът се обърна към него и вилата полетя като копие. Остин се целеше в страната откъм пушката, но старецът направи стъпка и тя прониза сърцето и белите му дробове. Извика от болка, а пушката гръмна към тавана. Конят пощуря и се опита да разбие бокса. Пушката се изплъзна от ръцете на Мартин. Очите му се обърнаха в орбитите и той рухна на дървения под.

Остин ритна оръжието настрана, повече по навик, отколкото от необходимост. Бъз бе замръзнал от изненада, но сега се окопоти и коленичи до трупа. Остин го обърна, за да разгледа лицето му.

Бъз го изучи внимателно и за радост на Остин каза:

— Не, този определено не ми е баща. Преди всичко, много е висок. Баща ми беше набит, като мен. И лицето е друго. Кой, за бога е тоя човек?

— Наричаше себе си Мартин, но това не е неговото име. Нямам представа кой е.

— Защо искаше да ви убие... да ни убие?

— И той не знаеше точно. Приличаше на ония гадни бомби, хвърлени навремето от германците. Когато сапъорите посегнат да ги обезвредят, те гръмват. Впрочем, мислех, че ще си останете в колата.

— Опитах, но трябваше да се разтъпча малко. Минах зад къщата, не видях никого и дойдох в обора да ви търся.

— Радвам се, че го направихте. — Остин наостри уши. — Мисля, че дочувам нещо. — Хвърли последен поглед към тялото. — Щастливо пенсиониране, Бъки! — каза той и се отправи към вратата.

Бъз го последва на двора, докато черно-бяла кола със синя лампа на покрива изскочи от гората и спря пред къщата в облак прах. С черни букви отстрани, беше написано ШЕРИФ. Двама в сини униформи излязоха от колата. Единият беше едър и млад, а другият — слаб и посивял. По-младият приближи с ръка на кобура. От значката му личеше, че е помощник-шериф.

— Кой от двама ви е Остин? — попита той.

— Аз — отговори Кърт.

Помощникът изглежда бе очаквал бягство, защото сега не знаеше какво да прави.

По-възрастният го блъсна внимателно настрана.

— Аз съм шериф Хейстингс. Някой от вас да е виждал Бъки Мартин?

— В обора е — отвърна Остин.

Помощник-шерифът се хвърли натам и когато излезе, лицето му беше бяло.

— Исусе! — извика той и посегна към пистолета си. — Старият Бъки е мъртъв! Набучен е с вила. Кой от вас направи това?

Хейстингс даде знак на помощника си да се успокои и да извика групата по убийства.

— Можете ли да ми кажете, какво става, мистър Остин?

— Мартин се опита да ни убие с оная пушка, която лежи до него. Наложих аз да го убия. Исках само да го неутрализирам, но не се

получи.

— Благодаря за информацията, но аз искам да знам, какво става наистина? Защо ме търсят от Вашингтон?

— От Вашингтон?

— А, не. Първо от кабинета на губернатора звънят и викат, дръж така, после ме свързват с оня луд адмирал Сендекър. Той вика, че неговият човек Остин бил в опасност и по-добре да съм тръгнал веднага към Мартин или щяло да стане убийство. Като го питам, защо мисли, че ще има убийство, той ми обещава да ми пробие още един пъп, ако не спра да задавам глупави въпроси и не замина. — Шерифът се усмихна. — Май имаше право. — Обърна се към Бъз: — Как се казвате?

— Бъз Мартин.

Шерифът примигна изненадано.

— Някаква връзка с покойния?

Остин и Мартин се спогледаха, без да знаят как да се отговори на този въпрос.

Най-накрая Остин поклати глава и каза:

— Надявам се да разполагате с време, шерифе, защото историята ще бъде много дълга.

---

[1] Кожените чорапи — Герой на Джеймс Фенимор Купър от няколко негови романа. ↑

Барабаните биеха безспир вече час. Отначало звукът беше приглушен и идваше от един барабан, с ритъма на човешко сърце. После се присъединиха още. Кухият тътен ускори темпото, на фона на монотонно пеене, Франсешка вървеше напред-назад в тронната зала, като лъвица в клетка. Беше скръстила ръце отзад и бе свела ниско глава в размисъл. Гемей и Пол седяха недалеч от трона и търпеливо чакаха Франсешка да заговори. Теса бе изчезнала отново.

Откъм входа се дочу някаква суматоха. След миг, вътре се втурнаха двете ѝ прислужници, паднаха на колене и забърбориха нещо възбудено. Като ги успокои с нежния си глас, Франсешка внимателно ги изправи на крака и освободи лицата им от разрошените коси. Изслуша ги една по една, после взе две гривни, направени от самолетни части и ги нахлузи на ръцете им. Целуна прислужниците си по главите и ги отпрати.

Като се обърна към двамата, тя каза:

— Събитията се развиват по-бързо, отколкото очаквах. Жените казват, че Аларик е уговорил племето да ни нападнат.

Гемей се намръщи.

— Мислех, че няма да влязат в палата ви.

— Винаги съм казвала, че Аларик е умен. Изпратил слугите да ми предадат плановете му, явно с цел психически натиск. Барабаните са негова идея. — Посочи към тавана. — Стените са от глина, но покривът е сламен. Ще го подпалят. Той казал, че истинските богове ще излязат от пепелта. Ако излезем навън, за да избегнем пламъците, това ще означава, че сме мошениците, за които ни е обявил и ще ни накълцат на парчета.

— Наистина ли биха посегнали на кралицата си? — попита Гемей.

— Няма да е първият път, когато кралският институт изпада във фатална немилост. Спомнете си Мери Шотландска^[1] и Ан Болейн^[2].

— Разбирам — отвърна Гемей. — И какво ще правим сега?

— Ще бягаме. Готови ли сте?

— След като всичкото ни имущество е върху нас, готови сме всеки миг — отвърна Пол. — Но как ще минем през разбунтуваната тълпа отвън?

— Все още крия няколко трика, типични за бяла богиня. А, добре, Теса се върна! — Индианката се бе появила тихо, като сянка. Каза няколко думи на родния си език, а Франсешка кимна. Теса взе един от факлите край трона.

— Доктор Пол — обърна се към него богинята — ще бъдете ли така любезен да помогнете на Теса? — Траут приближи и я вдигна. Беше лека като перце. Теса пхна факела под ъгъл в мястото, където стената срещаше сламения покрив. Той трябваше да изгори само няколко сантиметра, преди да захапне покрива. Повториха процедурата с друг факел на отсрещната стена.

— Не включвах палежа сред добродетелите си, но това ще ни спечели време, от което силно се нуждаем — отбеляза Франсешка. Тя се огледа и без да се обръща към някого, каза с тъга: — Сбогом! В някои отношения царуването ще ми липсва!

После се обърна към Теса и двете започнаха оживена дискусия. Индианката изглеждаше доволна, когато свършиха. Франсешка въздъхна тежко:

— Виждате ли какво става? Поданиците ми вече се бунтуват. Заповядах ѝ да остане, но тя иска да дойде с нас. Няма ме време за повече спорове. Следвайте ме!

Поведе ги през сумрачните коридори към спалнята си. Двете плетени торби на леглото обясняваха временното отсъствие на Теса. Беше приготвяла необходимото за бягството им. Франсешка измъкна очуканото алуминиево куфарче от дървения сандък. То бе снабдено с ремък и тя го прехвърли през рамо. Като подаде едната торба на Пол, а другата на Гемей, тя им каза, че в тях има храна и някои необходими неща.

Гемей огледа помещението, което беше без прозорци.

— Откъде ще излезем?

Звукът от барабаните бе приглушен, но по-могъщ.

— Ще вземем душ, естествено! — отвърна Франсешка.

Запали малка глинена лампа от един факел и вдигна част от полирания дървен под, за да покаже правоъгълна дупка.

— Има стълба, но е много стръмна. Внимавайте!

Спусна се първа, за да могат останалите да използват светлината на лампата. Натъпкани бяха в тясно пространство, стъпили върху чакъла, предназначен да поема водата от душа. В тъмното водеше тунел.

— Приемете моите извинения, доктор Пол! Не съм очаквала толкова висок човек да попадне тук. Години наред сме копали тоя тунел, като изнасяхме пръстта малко по малко и тайно я изхвърляхме. Този тунел извежда в покрит изкоп, който е правен преди много години, с оглед на бъдещи хидроустройствени работи.

Заедно със сгънатия на две Пол, те полутръгнаха, полузапълзяха в тунела. Подът и стените бяха изгладени и укрепени с греди, през равни разстояния, Франсешка загаси светлината, заради оскъдното пространство и те продължиха на тъмно. След около петнадесет метра, тунелът се вля в друг, малко по-широк.

— Това е изкопът — прошепна Франсешка. — Трябва да мълчим. Само на метър сме под повърхността, а слухът на чуло е остър.

С примитивна запалка, като намерената у брата на Теса, Франсешка отново запали лампата и те продължиха нататък. Напредваха бавно, но след четвърт час стигнаха края. Франсешка даде знак на Пол, да застане зад нея. Извади малка лопатка от чантата си и зачопли с нея пръстта от стената, докато се чу тъп звук.

— Отново ще ми трябва силата ви, доктор Пол. Изблъскайте този капак! Не мисля, че може да има някой на реката, но все пак, внимавайте!

Отстъпи, за да отвори повече място за Пол. Той подпря дървото с рамо, напрегна се и натисна, като постепенно увеличаваше силата, докато усети, че капакът поддава. Натисна още. Кръглият капак се откряна на няколко сантиметра. Пол надникна с едно око и видя вода. С последно усилие отхвърли капака навън.

Отворът се оказа в затревения бряг. Той изпълзя през дупката и помогна на останалите да се измъкнат. Излизането от тъмната прохлада на тунела в жаркото слънце ги накара да примижат срещу дневната светлина като къртици. Пол сложи капака на мястото му. Докато останалите прикриваха дупката, той изпълзя по корем до ръба на брега и надникна над него.

Наблизо се виждаше оградата от колове и нейната мрачна украса. Бяха минали под нея. Отвъд се издигаше висок и плътен стълб пушек. Чуваше се шум като от птиче ято. Като се вслуша по-внимателно, различи човешки гласове. Плъзна се назад.

— Май си правят царско печено! — съобщи Пол с усмивка. Като се обърна към Франсешка, добави: — И не ми казвайте, че сте нямала афинитет към палежите.

Франсешка отговори със знак, да я последват към реката. Вървяха приведени, скривани от високия бряг и за броени минути стигнаха до десетина дълбани лодки. Издърпаха две от тях настрана. Траут искаше да пробие останалите, но корпусите им бяха дебели и не можеха лесно да се повредят.

— Някой да има моторен трион? — попита той. — Или поне секира?

Франсешка бръкна в сака си и измъкна някакъв покрит съд. С помощта на плосък камък, размаза на части черно-жълтото му съдържание по дъната на останалите лодки. Запали ги. Петната лумнаха в пращящи пламъци.

— Гръцки огън — поясни тя. — Комбинация от смоли на местни дървета. Развива температура, по-висока от напалма. Ако се опитате да го угасите с вода, само ще се разпространи по-бързо.

Пол и Гемей гледаха как пламъците захапват дъната на лодките. Те знаеха, че саботажната акция ще им помогне, но след като разберат, че са останали без лодки, туземците щяха да използват добре поддържаната пътека край брега.

Комбинираща по-яките гребци с по-слаби. Гемей и Франсешка се качиха в едната лодка, а Пол и Теса — в другата. Оттласнаха се в реката и загребаха като луди. След около час, излязоха на брега за глътка вода и петминутна почивка. Продължиха отново. Веслата им направиха пришки, докато караха лодките срещу течението. Франсешка раздаде някакво мазило от магическата си торба и то облекчи болката в дланите им. Продължаваха в старанието си да оставят колкото е възможно повече километри между себе си и селото, преди да се е стъмнило.

Тъмнината настъпи твърде бързо. Пътуването се затрудни, а после стана невъзможно. Лодките или се заплитаха в гъсти водорасли, или засядаха върху пясъчни коси. Изтощаваха се бързо, без да

напредват. Отказаха се и слязоха на брега, където вечеряха сушено месо и плодове. Направиха безуспешен опит да поспят, но пирогите нямаха нищо общо с легла и те с облекчение срещнаха сивата зора на утрото.

С възпалени очи и схванати стави, поеа наново. Звуците от барабан ги гонеха неудържимо и ги караха да забравят болките си. Злокобният барабанен бой сякаш идваше от всички посоки и се носеше над гората.

Лодките напредваха през одеялото мъгла, завило реката. То ги скриваше от погледа на чуло, но и ги принуждаваше да напредват бавно, за да предотвратят сблъскване. С издигането си, слънцето изсуши мъглата до полупрозрачна мараня. Видели отново реката пред себе си, те загребаха бясно, докато барабаните престанаха да се чуват. Продължиха още час, без да се осмелят да спрат. Не след дълго се чу друг звук.

Гемей наостри уши.

— Чуйте! — каза тя.

От далечината се носеше глух тътен, сякаш през гората с пълна скорост летеше влак.

Франсешка, чиято сериозна физиономия не се бе променила, откакто напуснаха селото, си позволи слаба усмивка.

— Ръката на Бога ни вика!

С повдигнат дух, те забравиха умора и глад, както и изтръпналите си задници и отново забиха гребла. Ревът се усили, но не можа да погълне един друг звук, отначало като бръмчене на бързокрила птица, а след това като тъп удар.

Пол погледна и не повярва на очите си. В борда на лодката стърчеше еднометрова стрела. Няколко сантиметра по-високо и щеше да се забие в гръдния му кош. Обърна поглед към брега. Между дърветата се стрелкаха синьо-бели фигури. Бойният им вик огласи въздуха.

— Нападат ни! — извика Пол без нужда.

Франсешка и Гемей гребяха, приведени под пляскащите около тях стрели. Лодките се понесоха напред, за да избягат извън обсега на стрелите.

Преследвачите ги бяха настигнали по крайречната пътека. На едно място тя се отдалечаваше от реката. Туземците трябваше да си

проправят път през гъста растителност, за да могат да стрелят по лодките. Направиха няколко опита. Всеки път пирогите се измъкваха извън обсега на лъковете. Дори изработените, с помощта на Франсешка, високотехнологични оръжия си имаха своите предели.

Ставаше очевидно, че играта на котка и мишка скоро щеше да бъде спечелена от котката. Гребците бяха уморени до смърт. Движенията им станаха неточни, ритъмът и синхронът се загубиха. И когато вече изглеждаше, че не могат да мръднат и метър напред, реката свърши и те се намериха в езерото. Спряха за миг, за да се огледат и да уточнят плана си. Щяха да прекосят откритото пространство колкото могат по-бързо, за да стигнат излива на голямата река. Обраслите, непроходими брегове щяха да ги пазят от стрелите на чуло.

Окрилени от ясната програма, те загребаха с нова енергия, държейки се по средата — между водопадите и брега. Гръмовният тътен от стотиците тонове вода, стоварващи се отгоре, беше невъобразим. Лодкарите едва се виждаха един друг в ситния воден прах, който се издигаше от основата на водопадите. Пол се зарече да каже на Гемей, че се отказва от идеята си да строи тук хотел. Излязоха от мъглата в откритата част на езерото. Четири чифта очи се впериха в гористия бряг, за да открият излива.

Гемей, в първата лодка, посочи с греблото към брега.

— Виждам го, ей там, където прекъсва гористата линия... о, по дяволите!

И другите забелязаха причината за нейната тревога. Белосини петна пълнеха трите пироги, подали се през излива на голямата река.

— Това е ловна група — каза Франсешка, присвила очи срещу отблясъците на слънцето. — Те не знаят, че бягаме. За тях съм все още кралица. Ще се опитам да ги заблудя. Карайте право срещу тях.

Гемей и Пол оставиха настрана съмненията си и насочиха лодките срещу идващите. Мъжете в тях не проявяваха признаци на враждебност и двама дори им махнаха с ръце. Откъм брега се разнесоха викове. Аларик и хората му бяха изскочили от гората. Те викаха и ръкомахаха към трите лодки. Лодкарите се поколебаха, но когато виковете се засилиха, обърнаха носове към брега. Лодките едва го докоснаха, когато ловците бяха изхвърлени и местата им заеха преследвачи.

Плячката им се бе възползвала от малкото спечелено време и гребеше лудо към реката, но преследвачите бързо скъсяваха дистанцията.

— Няма да успеем да стигнем реката! — извика Гемей. — Ще ни отрежат пътя.

— Може би, ще се отървем от тях в мъглата — отвърна Пол.

Гемей обърна и насочи носа към водопадите. Пол и Теса ги следваха отблизо. В близост до водопадите водата стана неспокойна. Индианците упорито гребяха отзад. С помощта на силата и умението си, те бързо намаляваха разстоянието. Водопадът вече беше близо и мъглата ги скри, но явно не можеха да приближат повече, защото водната грамада щеше да ги направи на трески.

Пол извика в грохота на водата:

— Франсешка, имаме нужда от магическата ти торба.

Тя поклати глава.

Теса откликна.

— Имам нещо — каза тя. Протегна торбата, която бе държала между коленете си. Пол я пое и бръкна вътре. Пръстите му се сключиха около твърд предмет. Измъкна деветмилиметров пистолет.

— Откъде го взе? — попита той смаян.

— Беше на Дитер.

Пол погледна назад към настъпващите преследвачи, после към водопада. Нямахше голям избор. Независимо от желанието на Франсешка, да не се наранят доскорошните ѝ поданици, те се намираха между сатаната и водния ад. В тяхна посока вече летяха стрели.

Пол отново бръкна в торбата да търси резервен пълнител. Този път измъкна сателитен телефон „Глоубал стар“. Вероятно Дитер го е използвал за връзка с клиентите си. Втренчи се в него за миг, преди да проумее важността на откритието. Изкрещя от радост.

Гемей бе приближила лодката си и видя телефона.

— Дали работи?

Той включи апарата и зелената лампичка светна.

— Проклет да съм! — Подаде телефона на Гемей с думите: — Опитай! Аз ще видя, дали няма да мога да уплаша тия приятели.

Гемей набра номер. След няколко секунди се обади познатият, дълбок глас.

— Кърт! — викна тя в слушалката. — Аз съм.

— Гемей? Тревожихме се за вас. Добре ли сте с Пол?

Тя погледна приближаващите лодки и преглътна с мъка.

— В дяволска каша сме се забъркали и това е меко казано. — Трябваше да крещи, заради водопадите. — Не мога да приказвам дълго. Обаждан се от „Глоубал стар“. Можете ли да ни засечете?

Бу-ум!

Пол бе стрелял край носа на лодката на Аларик, но това не го спря.

— Това изстрел ли беше?

— Пол стреля.

— Трудно се чуваш при тоя шум. Дръж така!

Секундите се точеха като години. Гемей не си правеше илюзии по повод на обаждането. Дори да ги засечаха, можеха да минат дни, преди да дойде някой на помощ. Но поне Остин щеше да знае, какво е станало с тях. Гласът му се чу отново, спокоен и окуражаващ.

— Засякохме ви!

— Добре! Трябва да вървя! — отвърна Гемей и се наведе, а една стрела избръмча над нея, като разярена пчела.

Докато Гемей и Пол бяха заети, лодките им застанаха успоредно на вълните. Хванаха греблата и ги завъртяха. И двете се клатеха застрашително, но те ги насочиха по-близо до водопада, където мъглата щеше да ги скрие.

Индианците се колебаеха, но усетили близкия край, отново нададоха странния си боен вик. Стрелците бяха коленичили в носовата част. Биха могли да се изправят и да изпратят стрелите си по своите безпомощни жертви.

Пол бе загубил всякакво търпение. Вдигна пистолета и го насочи към Аларик. Ако ликвидираше водача, останалите можеше да се оттеглят. Франсешка извика. Той помисли, че иска да му попречи да улучи, но кралицата сочеше нагоре.

Нещо като огромно насекомо се спусна бързо над горната част на водопада и през слънчеви дъги и воден прах, стигна на тридесетина метра над езерото. Хеликоптерът увисна за миг, после наведе нос и мина ниско над туземците. Стрелците захвърлиха лъкове, грабнаха веслата и се понесоха като луди към брега.

Пол отпусна пистолета и се усмихна на Гемей. Загребаха назад, към по-спокойните води на езерото. Хеликоптерът описа кръг над водното огледало, после се върна и увисна над тях. Усмихнатата фигура с рунтави сребристи мустаци и дълбоко поставени очи се надвеси през страничната врата и им махна. Беше доктор Рамирес.

Телефонът иззвъня. Обади се Остин:

— Гемей, как сте?

— Много добре! — отвърна тя, със смях на облекчение. — Благодаря за таксито! Но ще трябва да обясниш, как го направи тоя фокус. Това е постижение даже и за великия Кърт Остин.

— Ще ти разкажа по-късно. Утре ще се видим! Трябвате ми тук! Гответе се за работа!

От хеликоптера бе спусната стълба.

Рамирес махна на Франсешка, да се качи първа. Тя се поколеба, после хвана долното стъпало и както подобава на бяла богиня, започна изкачване към небето, откъдето се бе спуснала преди десет години.

---

[1] Мери Шотландска — Мери Стюарт, кралица на Шотландия. Родена 1542, обезглавена — 1567. ↑

[2] Ан Болейн (1507–1536). Една от съпругите на Хенри Осми — крал на Англия. Умъртвена по негово нареждане. ↑

Сенди Уилър тъкмо влизаше в своята хонда, когато странният мъж я приближи и на развален английски попита, как да стигне до рекламния отдел на „Лос Анжелис таймс“. По инстинкт, тя притисна към себе си чантичката и се огледа. С облекчение видя и други хора в подземния гараж на редакцията. Беше израсла в Л. А. и бе свикнала с всякакви типове. Но напоследък нервите ѝ се бяха изопнали покрай тая шантава история с водата, така че даже и мисълта за красивия пистолет, калибър .22, със седефена дръжка, който лежеше в чантичката ѝ не я успокои напълно. Непознатият създаваше впечатление, че може да отхапе цевта му с металните си зъби.

Уилър притежаваше репортерското качество, да преценява хората от пръв поглед и този определено можеше да играе лошия в телевизионен сериал. Беше с нейния ръст, но би могъл да е по-висок, ако имаше врат. Тъмнозеленият му костюм беше с един-два номера по-малък от необходимия за квадратното му, мощно туловище, което изглеждаше като събрано от части за хладилник. Облото, ухилено лице, украсено с ниско подстригана, мръсноруса коса ѝ напомни за едно от чудовищата във филма на Морис Сендак „Там, където властва дивото“. Само че, бе по-грозен. Но онова, което я стресна, бяха очите му. Ирисите бяха толкова тъмни, че зениците не се забелязваха.

След като му обясни набързо, Сенди се пъкна в колата и веднага я заключи, без да се интересува, че жестът е нелюбезен. Докато изтегляше колата на заден, той не даде вид, че бърза да си подаде обявата. Стоеше на мястото си и я наблюдаваше със студен поглед. Тя караше тридесетте, имаше дълга кестенова коса и атлетично тяло — резултат от тичане и упражнения. Ореховото ѝ лице беше ъгловато, но не непривлекателно. Огромни, небесносини очи заемаха централно място в него. Беше достатъчно красива, за да привлича от време навреме вниманието на различни откачалници, които сякаш падаха от палмите из целия град. Имаше изработен усет към опасностите на улицата, а опитът ѝ като криминален репортер, какъвто беше, преди да

я включат в специалния екип, я бе направил доста хладнокръвна. Този гад обаче я накара да потрепери. И не толкова с външния си вид. Присъствието му излъчваше гробовен хлад.

Погледна в огледалцето и с изненада установи, че мъжът е изчезнал. Откъдето дошло, там и отишло, помисли си тя. Отправи си забележка, че бе допуснала така да я изненада. Животът в Л. А. я бе научил всеки момент да наблюдава промените в обстановката. Проклетата водна история я бе завладяла и притъпила инстинктите ѝ. Коен обещавахе да пуснат поредицата след броени дни. Не беше достатъчно скоро. Писнало ѝ бе, да мъкне компютърни дискове у дома. Коен го бе пипнала параноята и не позволяваше да ги оставят в редакцията. Всяка вечер той изтриваше файловете от компютъра и ги прехвърляше върху дискове. На другия ден ги зареждаше отново.

Не че Сенди го укоряваше заради параноята. Поредицата щеше да е много специална. Като нищо можеха да пипнат наградата „Пулицър“ с нея. Коен координираше работата на трима репортери. Тя се занимаваше с „Мълхоланд груп“ и загадъчната му шефка Бринхилд Сигурд. Другите двама бяха насочили усилията си, съответно към вътрешните и международните интереси на корпорацията. Имаха на свое разположение счетоводител и юрист. Степента на секретност в работата им беше по-висока, отколкото при проекта „Манхатън“^[1]. Главният редактор знаеше какво работят, но нямаше представа за обхвата. Тя въздъхна. След няколко дни всичко щеше да свърши и тя ще замине за дълга почивка на Мауи^[2].

Излезе от гаража и се отправи към апартамента си в Кълвър сити. Спря пред един супер и купи бутилка вино. Коен щеше да намине по-късно, за да обсъдят някои детайли в материалите и тя бе обещала, да приготви нещо за ядене. Докато плащаше на касата, забеляза някой да наднича през витрината в магазина. Беше същият металозъб гад. Стоеше зад витрината и се хилеше. Не беше съвпадение. Изродът я бе проследил. Погледна го, когато излезе от магазина и тръгна с решителни стъпки към колата си. Най-напред извади пистолета от чантичката и го затъкна зад колана си. После звънна на Коен по клетъчния си телефон. Той искаше да му съобщава за всяко нещо, което ѝ се стори особено. Не отговори и тя остави съобщение, че е на път за вкъщи и че изглежда някой я следи.

Запали колата, бавно излезе от паркинга, после настъпи газта и профуча през кръстовището в мига, когато светлината ставаше червена. Всички зад нея спряха. Познаваше района добре, мина през паркингите на два мотела и по странични улици, се насочи към жилището си. Сърцето ѝ биеше бързо, докато караше, но пулсът започна да се нормализира, когато паркира пред убежището на своята кооперация. Отключи вратата на пететажното здание и се качи с асансьора на четвъртия. Излезе от кабината и почти изпусна покупките си на пода. Гадината стоеше в другия край на коридора, хилеше се като малоумен и я гледаше. Това вече беше прекалено. Тя остави чантата долу, измъкна пистолета и го насочи към него.

— Приближиш ли, ще ти гръмна карантиите! — предупреди го тя.

Той не помръдна. Само се захили още по-широко.

Как бе стигнал тук преди нея? Ами разбира се! Знаел е адреса. Докато тя обикаляше из улиците, за да му избяга, просто е дошъл направо тук. Но това не обясняваше, как е проникнал вътре. Управата щеше да си изпати. Можеше и във вестника да напише.

С пистолета към него, тя изрови ключовете, отвори вратата и бързо я хлопна зад себе си. Най-последно на сигурно място. Остави пистолета на една масичка, сложи веригата, бутна резето и надникна през шпионката. Мръсникът стоеше точно отпред, с лице, станало още по-гадно, поради изкривяването от лещата. Държеше чантата ѝ с покупки, сякаш беше куриер от служба за доставки по домовете. Нагло копеле! Тя изпсува от сърце. Няма повече да се лигави с Коен. Ще се обади право в полицията и ще се оплаче от преследване.

Изведнъж изпита странното усещане, че не е сама.

Обърна се и вперила невярващ поглед, замръзна от страх.

Пред нея беше мъжът с металните зъби. Но това е невъзможно! Той е пред вратата. Тогава отговорът блесна като светкавица в съзнанието ѝ.

Близнаци!

Просветлението дойде много късно. Докато тя отстъпваше към вратата, той тръгна към нея, с блещукащи като черни перли очи.

Коен звучеше като обезумял по телефона.

— Джо, за бога! Цял час се мъча да те открия!

— Съжалявам, бях навън — отвърна Завала. — Какво има?

— Сенди изчезна! Копелетата са я пипнали!

— Успокой се малко — каза с равен глас Завала. — Коя е Сенди и за какви копелета говориш? Започни отначало!

— Добре, добре — отвърна Коен. Последва пауза, докато се съвземе и когато проговори отново, гласът му звучеше почти нормално, макар да се долавяше паника, готова да избухне. — Бях се върнал в редакцията. Имах някакво особено предчувствие. Всичките ни материали липсват! Държахме ги в шифрован файл. Празен е!

— Кой има достъп?

— Само хората от екипа. Но те са проверени. Единственият начин да ги накараш да отворят файла, е с пистолет до главата. О, господи! — добави Коен, като проумя казаното.

Завала усещаше, че приятелят му е на път да загуби контрол.

— Кажи ми, какво стана после — продължи той със спокоен глас.

Коен си пое дълбоко дъх и започна:

— Добре. Извинявай! После проверих компютърните дискове. Нямах нищо. В тях се влиза с парола, но въпреки това, всеки ден ги изчистваме, а информацията прехвърляме на други, които носим по ред у дома. Днес ги взе Сенди Уилър — една от групата. Оставила ми е съобщение на телефонния секретар. Някой я следял. Беше се обадила от паркинга на един супер, недалеч от дома си. Трябваше да вечеряме заедно и да обсъдим някои неща по материалите. Звъннах ѝ. Не се обади никой. Отидох у тях. Сенди ми е дала ключ. На масата имаше чанта с покупки. Виното беше в нея. Тя винаги го слага в хладилника. В това отношение, не допуска компромис.

— И няма следа от нея?

— Нищо. Измъкнах се оттам като светкавица.

На Завала му хрумна нещо:

— Ами останалите от екипа?

— Търсих ги. Не отговарят! Какво да правя?

Коен вероятно бе спасил собствения си живот, като е отишъл у Сенди и е избягал бързо. Тия, които очистваха екипа му са били вече у тях, но биха могли и да се върнат.

— Откъде се обаждаш? Чувам някаква музика.

— От един гей бар до жилището на Сенди. — Коен нервно се засмя, за да прикрие страха си. — Мушнах се вътре, като си мислех, че може да ме следят. Искях да съм сред хора.

— Някой влезе ли след теб?

— Не мисля. Тук е доста шумничко. Биха останали отвън.

— Можеш ли да ми се обадиш след пет минути? — попита Джо.

— Да, но побързай! Някакъв висок травестит ми е хвърлил око.

Завала намери номера на Гомес. Той отговори на третия сигнал. Завала заряза обичайните приветствия.

— Аз съм в Л. А. — съобщи той. — Имам едно лице, което трябва да бъде скрито. Ще помогнете ли? Сега не мога да отговарям на въпроси, но обещавам да ви информирам при първа възможност.

— Има ли нещо общо с оная работа, заради която идвахте преди?

— Има и още как. Съжалявам за тая тайнственост. Можете ли да помогнете?

Пауза. После гласът на Гомес прозвуча отново. Чисто делово:

— Държим секретна квартира в Ингълуд. Там има пазач. Ще се обадя да предупредя за очакваната пратка. — И даде адреса на Завала.

— Благодаря. Ще ви се обадя по-късно — каза Джо.

— Надявам се — отвърна Гомес.

Телефонът иззвъня веднага. Издиктува набързо получения от Гомес адрес и нареди на Коен да вземе такси.

— Колата я остави! Може да са й сложили трансмитер.

— Естествено! Не ми бе минало през ума. Господи! Знаех си, че тая работа е дебела. Горката Сенди и другите. Чувствам се отговорен за тях.

— Нищо друго не можеш да направиш, Ренди. Не си знаел, че играеш във висшата лига.

— Какво става, по дяволите?

— Ти го каза при срещата ни — отвърна Завала. — Синьото злато.

---

[1] Проект „Манхатън“ — Успешно завършил проект за създаване на атомната бомба. ↑

[2] Мауи — Един от хавайските острови. ↑

Черната каучукова топка беше като метеор, но Сендекър бе предугадил посоката и леката му, дървена ракета се стрелна да я посрещне, с бързината на змийски език. Светкавичният бекхенд^[1] я прати с тъп удар в дясната стена. Льогран се хвърли, но не прецени верно ъгъла и ракетата му загреба непохватно въздуха.

— Това е гейм, струва ми се — обяви Сендекър, като ловко дриблираше с топката. Той бе маниак на тема фитнес и начин на хранене, а строгият режим на упражнения с тежести и бягане му даваше определено предимство пред значително по-младия и едър съперник. Застана леко разкрячен, отпуснал ракетата в сгънатата си ръка. По челото му нямаше и капка пот. Нито един косъм не стърчеше от червената му прическа или от внимателно оформената Вандайкова брадичка.

За разлика от него, Льогран беше вир-вода. Докато свалеше предпазните очила и бършеше потта от лицето си, той си спомни защо бе спрял да играе със Сендекър. Директорът на ЦРУ го превъзхождаше по ръст и мускулна маса — Сендекър беше едва метър и шестдесет — но при всяко стъпване на корта за скуош, той отново се убеждаваше, че играта изисква стратегия, а не сила. При други обстоятелства, Льогран би отклонил поканата, отправена му в деня, след инцидента в щата Ню Йорк.

— Запазил съм корт в клуба — приветливо съобщи Сендекър. — Какво ще кажеш, да помлатим малко черната топчица?

Въпреки ласкавия тон, нямаше и съмнение, че отказ не се предвижда. Льогран отмени сутрешните си срещи и се отби в центъра „Уотъргейт“, да си вземе екип. Сендекър го чакаше в клуба за скуош. Облечен бе в шит по поръчка костюм в морско синьо със златни апликации. Но дори и в този му вид, не се искаше голямо въображение, за да си го представи човек, крачещ по палубата на старинен боен кораб, лаещ команди да се опънат платната или да се даде залп по пиратска шхуна. Така управляваше и НАМПД — едното

око към метеорологичните промени, а другото — към съперниците. Като всеки добър командир, той проявяваше жив интерес към личната съдба на подчинените си.

Когато научи, че Остин е налетял на беда, поради недодялана операция на разузнаването, той избухна по начин, който би засрамил Везувий. Присъствието на ЦРУ в случая го подразни особено много. Лъогран му харесваше, но според твърдото убеждение на адмирала, Компанията^[2] беше прекалено глезена, а бюджетът ѝ — извънмерно щедър.

Докато се наслаждаваше на възможността да постави натясно директора на ЦРУ, той я разглеждаше като нещо повече от средство за разпускане. Сендекър не желаше да стои над политическите интриги. Те дори доста му допадаха. Едно от най-ценните му качества бе, да изпреварва гнева си и да го използва за постигане на определени цели. Обектите на неговия гняв нямаха и представа, че зад бушуващия огън, той остава спокоен и дори понякога се забавлява. Това качество му служеше отлично. Председателите и на двете партии^[3] се съобразяваха с него. Сенатори и конгресмени правеха всичко възможно да поддържат добри отношения. Министри инструктираха помощниците си, да го свързват веднага с тях по телефона.

Лъогран прие с готовност поканата на адмирала, защото беше пропит от чувство за вина, по повод на инцидента в Ню Йорк и възможността да се извини беше добре дошла, макар и да му струваше едно унижение на корта. За негова изненада, Сендекър го приветства с усмивка и въобще не спомена случая по време на играта. Дори предложи да плати първите сокове на бара.

— Благодаря, че се отзова на поканата с такава готовност! — каза той с познатата си усмивка на алигатор.

Лъогран отпи от папаята си и поклати глава:

— Някой ден, може би ще те победи.

— Първо ще трябва да поработиш върху бекхенда си — препоръча Сендекър. — Впрочем, докато имам възможност да го направя лично, искам да ти благодаря за предотвратяването на тази трагедия, която би засегнала моя човек Остин.

Можеше да бъде и по-зле, помисли си Лъогран.

Сендекър не сваляше приветливата си усмивка.

— Жалко, че не можа да реагираш по-бързо! — каза той. — Може би щеше да спасиш своя кадър!

Льогран простена вътрешно. Явно бе, че Сендекър ще гризе тая тема, като куче кокал.

Пренебрегнал сарказма, той отвърна:

— Съжалявам за тоя печален случай! Този... хм... проблем от начало не изпъкна в целия си мащаб! Положението беше много сложно.

— Така чух и аз — отвърна адмиралът. — Виж какво смятам да направя, Ъруин. Засега ще забравя, че една идиотска операция, започната от тайните служби след войната и продължена от ЦРУ е излязла от контрол, като за малко не ме лиши от шефа на групата ми за специални задачи, за малко не очисти един случаен човек и постави под заплаха живота на Спикъра.

— Много си великодушен, Джеймс! — отвърна Льогран.

Сендекър кимна утвърдително.

— Нито дума за тази детинска игра на шпиони няма да напусне стените на НАМПД!

— Агенцията оценява високо твоята дискретност!

Сендекър вдигна червена вежда.

— Не си се отървал съвсем! — каза той закачливо. — В замяна, искам пълна информация за тая мръсна афера!

Льогран си знаеше, че ще има танто за танто. Винаги имаше, щом Сендекър е отсреща. Предварително бе взел решение да сложи картите на масата.

— Може би, имаш право на това — съгласи се той.

— Така ми се струва — хрисимо отвърна Сендекър.

— Не беше лесно да се възстанови цялостната картина, особено в такъв кратък срок, но ще се опитам да ти обясня какво е станало.

— Или, за щастие в тоя случай, какво не е станало.

Льогран се усмихна неубедително.

— Историята започва в края на Втората световна война. Германия е повалена и съюзническата коалиция се разпада. Чърчил произнася речта си за Желязната завеса и декорите за Студената война са подредени. САЩ все още нямат грижа, защото единствени притежават атомната бомба. Това самодоволство е попарено, когато Съветите взривяват собствено ядрено устройство и надпреварата във

въоръжаването започва. Ние вземаме преднина с водородната бомба. Но руснаците ни дишат във врата и е ясно, че в близко време ще установят паритет. Както ти е известно, водородната бомба действа на принцип, различен от този на атомната.

— Термоядрената бомба използва принципа на съединяване, а не на разцепване — каза Сендекър, добре запознат с проблематиката от службата си на ядрени подводници. — Атомите се съединяват, вместо да се разбиват.

Льогран кимна.

— Атом водород се съединява с атом хелий. Слънцето и останалите звезди генерират енергията си на същия принцип. След като стана известно, че главната съветска лаборатория за ядрен синтез се намира в Сибир, в правителствените среди се заговори за саботаж. Високомерието ни все още беше голямо след победата над Оста^[4] и някои хора си спомняха с носталгия за нападението срещу завода за тежка вода в Норвегия. Естествено, запознат си с тази акция.

— Имаш предвид завода, който произвеждаше изотопа, необходим за германска атомна бомба — отвърна Сендекър.

— Именно! Тази акция забави работата на немците.

— Подобна операция в Сибир би била доста амбициозно начинание, най-меко казано.

— Всъщност, тя би била невъзможна — отвърна Льогран. — Нападението в Норвегия беше свързано с невероятни трудности, въпреки малките разстояния и силна партизанска подкрепа. Съществува още едно съображение.

Сендекър, който имаше слабост да разглежда нещата в световен мащаб, каза:

— По време на норвежката операция, Германия е във война със съюзниците. А СССР и САЩ официално са в миролюбиви отношения. И двете страни внимават да не предизвикат открит въоръжен сблъсък. Едно нападение над съветска лаборатория би се приело като открит враждебен акт, който не може да се отмени току-така.

— Именно. Все едно руснаците да унищожат наша лаборатория в Ню Мексико. Би могло да се стигне до война.

Сендекър не беше точно вода ненапита, в областта на хлъзгавите политически ситуации.

— Едно нападение би могло да донесе полза, но само в условията на желязна тайна и стопроцентово замитане на следите.

Льогран кимна.

— Точно така се изразил и президентът, когато му представили положението.

— Голяма хапка, наистина! — отбеляза Сендекър.

— Вярно, но те не са били обикновени хора. Те създават най-могъщия военнопromишлен комплекс в световната история буквално от нула и безмилостно го използват за смазване на двама опасни врагове в няколко континента и морета. Но дори тяхната решимост и средства, с които са разполагали, не са достатъчни в този случай. За щастие, две независими едно от друго обстоятелства се засичат и им показват пътя. Първото е създаването на самолета, известен като летящо крило. Той си имал своите недостатъци, но едно неочаквано качество го прави страшно привлекателен. Технологията „Стелт“. Тънкият му силует и гладка повърхност означават, че при подходящи условия, няма да бъде засечен от радар.

— Предполагам, че имаш предвид руски радар — прекъсна го Сендекър.

Льогран се усмихна загадъчно.

— Да допуснем, че всички летящи крила, включително и тези в производство, бъдат унищожени. А президентът нарежда тайно да се построи един самолет, подобрен модел. Той имал дори още по-добри показатели от останалите, по отношение на скорост и далечина. С две думи, налице е средство за достигане до обекта, както и за незабелязано връщане от Сибир.

— Моят опит показва — намеси Сендекър, — че руснаците не са глупаци. Ако лабораторията им гръмне, те няма дълго да се чудят кой стои зад това.

— Несъмнено! Ето защо, втората част от уравнението е от толкова значима. Това е откриването на анасазиума. Това е страничен продукт от експериментите в Лос Аламос. Ученият, открилия тази субстанция е антрополог любител. Бил очарован от древната култура на Пуебло, населявали някога Югозапада. Веществото има ред интересни свойства. Най-важното от тях е способността му да променя водородния атом. Ако би могло да се вкара тайно анасазиум в съветската лаборатория, той би объркал всичките им резултати.

Смятало се е, че такава диверсия би забавила с няколко години работата на съветските учени. САЩ биха спечелили време да построят цяла армада интерконтинентални самолети и ракети, толкова съвършени, че Съветите никога да не могат да ни настигнат. Идеята била да се спуснат с парашут взривни устройства. Те избухват и освобождават веществото в течна форма. Вентилационната система на лабораторията го засмуква. Само по себе си, то не е по-опасно за човека от питейна вода. Хората биха възприели атаката като много странна и невероятно кратка гръмотевична буря.

— Не звучи съвсем като доцелна бомбардировка!

— Нито е била такава. Както се казва, особените обстоятелства налагат особени мерки.

— А какво става, ако самолетът се разбие, поради някаква техническа причина?

— Взема се под внимание и такава възможност. Няма отровни таблетки, като оная, дето не я глътна Френсис Гари Пауърс, след като неговия U-2^[5] се разби. Не са имали нужда от приказливи оцелели. Екипажът тръгнал без парашути. Всъщност, е било невъзможно да скочат. Катапултиращите кресла още не са изобретени и люкът не можел да се отвори при авария. Ако се намерят останки, винаги може да се мине с номера, че става дума за учебен полет и неволно отклоняване от курса.

— Екипажът знаел ли е?

— Били са много навити доброволци, незнаещи думите „не може“.

— Жалко, че планът е бил изоставен — въздъхна Сендекър.

— Не е бил — отвърна Льогран. — Мисията завършва със сензационен успех.

— Как така? Съветите построиха термоядрена бомба веднага след нас, ако си спомням правилно.

— Така е. Първото си термоядрено устройство взривяват в 1953, две години след нас. Помниш ли какво ти казах за самонадеяността? Нашите хора не могат да си представят, че един неграмотен селяндур като Сталин ще ги надхитри. Той бил изключително подозрителен към всички. Наредил на Игор Курчатов — техния еквивалент на американския Опенхаймер — да създаде дублираща термоядрена лаборатория в Урал. Тя завършва работата си успешно. Сталин решава,

че сибирската инсталация не си е свършила работата, поради вътрешен саботаж и разпорежда персоналът ѝ да бъде ликвидиран.

— Изненадва ме, че не се извършва набег и над уралската инсталация.

— Обмисляно е било, но програмата е спряна. Може би са я преценили като твърде опасна, а може и самолетът да е показал някакви непреодолими недостатъци.

— Какво става с него?

— Запечатват го в хангара заедно със запасите анасазиум. Базата му в Аляска се ликвидира. Персоналът ѝ е пръснат по цял свят. Нито един от тях не е имал представа за операцията като цяло. Това е почти краят на историята.

— Почти. Имаш предвид протокола и убийството на пилота?

Льогран се размърда неспокойно.

— И това, и друго. Всъщност, целият екипаж на самолета е ликвидиран — тихо каза той. — Те са били единствените неполитически фигури, запознати с цялата история. Четирима мъже загиват. На семействата се казва, че това е станало при авария. Погребват ги с всички военни почести в Арлингтън.

— Много мил жест!

Льогран се прокашля гузно.

— Известно е, че правя всичко възможно да изчистя агенцията. Понякога изстъргвам един пласт мръсотия, за да видя отдолу друг, още по-мръсен. За нещастие, голяма част от извършеното не може да стане обществено достояние по очевидни причини. Но разузнавателната общност е извършила някои неща, с които не заслужава да се гордее. Този тъжен епизод е едно от тях.

— Остин ме информира за разкритията си. Пилотът е присъствал на погребението си в Арлингтън и синът му го е забелязал.

— Настоял е да види жена си и детето си още един път — каза директорът. — Казали му, че ще бъде скрит за неопределено време. Уловка, разбира си. Малко след като го поставили под охрана, охранителят го убил.

— Човекът от щата Ню Йорк?

— Именно.

Сините очи на Сендекър добиха стоманен блясък.

— Съжалявам, но никак не ми е мъчно за него. Той си е останал хладнокръвен убиец на възраст, при която се очаква човек да е помъдрял. И щеше да убие Остин. Каква е била причината за тоя протокол? Избиването на екипажа не е ли било достатъчно?

— Генералите, измислили всичко това, не са искали да оставят и най-слаба възможност, нещо от тази тайна да проникне навън. Опасявали са се, че това би предизвикало нова война. По онова време, двустранните отношения са били доста лоши. Протоколът е изработен, за да реагира сляпо на всяка възможност да се разбули тайната. Смятали са, че евентуалните шпионски попълзновения ще дойдат отвън. Никому и през ум не е минавало, че заплахата може да дойде от американския Конгрес. Всичко било напълно излишно. Спикърът не бил преизбран и експозето му по въпроса никога не видяло бял свят. Вероятно са сметнали, че малката пехотинска мина, заложена за евентуалния ловец на тайни, ще се самоунищожи. Не са могли и да помислят, че тя ще представлява опасност и след петдесет години.

Сендекър се облегна на стола си и събра пръсти.

— Значи тая древна разработка, измислена от банда каубои, за малко не стана причина да ми ликвидират човека. Разбрах, че убиецът си приготвил снайпера и експлозивите. Явно е искал да си организира щур купон, по повод на пенсионирането си. Жалко, че не можем да разкрием пред данъкоплатците за какви идиотщини им отиват доларчетата, в името на демокрацията.

Льогран отвърна:

— Би било грешка. И сега въпросът е много деликатен. За намаляването на руския ядрен арсенал се води дълга борба. Ако историята се раздуха, ще налее вода в мелницата на националистите, които твърдят, че на САЩ не може да се има доверие.

— Те и без това си го мислят — сухо отбеляза Сендекър. — В практиката си съм забелязал, че политиците се страхуват най-много от едно нещо: да не се изложат пред обществеността. — Той се усмихна. — Надявам се, че няма други протоколи, дебнещи нищо неподозиращи хора?

Това беше прикрито предупреждение.

— Разпоредих вече основна проверка на компютърните файлове, за да се избегне точно такава вероятност — отвърна Льогран. — Никакви изненади повече!

— Да се надяваме! — обобща Сендекър.

---

[1] Бекхенд — Удар с ракета (тенис, скуош или тенис на маса), при който движението започва с ръка пред тялото и китка, обърната с горната част навън. ↑

[2] Компанията — Популярно название на ЦРУ. ↑

[3] Двете партии — Политическо значение в САЩ имат само две партии — Републиканската и Демократическата. ↑

[4] Оста — Тройния съюз от времето на Втората световна война: Германия — Италия — Япония. ↑

[5] U-2 — За да проверят възможностите на съветската противовъздушна отбрана, САЩ изпращат самолет U-2 със задача да прекоси въздушното пространство на страната. Неочаквано за американските военни, летящият на недостъпна, както се е смятало, за съветските отбранителни средства височина, самолет е свален, а пилотът, непожелал да глътне пригответената отрова — пленен жив. ↑

Остин си наля чаша горещо ямайско кафе „Блу маунтин“ без мляко и отпи от висооктановата течност. Взе алуминиевия цилиндър от бюрото си. Загледа се в очуканата му крива повърхност, сякаш гледаше в магическо кристално кълбо. Цилиндърът не му разкри никакви тайни. Само собственият му изкривен, бронзов образ с бели коси.

Като остави цилиндъра, той погледна към разгънатата върху бюрото карта на Аляска. Ходил бе там няколко пъти и необятните простори на петдесетия щат не преставаха да възбуждат въображението му. Да търсиш някогашната военновъздушна база в един от най-пресечените участъци от земната повърхност, беше като да търсиш точно определена песъчинка на плажа. За да стане задачата още по-трудна, военните положително я бяха скрили на място, недостъпно за любопитни очи. Той прокара с пръст права, от Бероу, дълбоко навътре в арктическия кръг, до полуостров Кенаи на юг. Телефонът извъня, точно когато в съзнанието му започна да покълва зрънцето на прозрението.

Без да откъсва очи от картата, той грабна слушалката, долепи я до ухото си и измърмори механичен поздрав. От слушалката се разнесе отривистият глас на Сендекър:

— Кърт, ще се качиш ли при мен?

— Може ли малко по-късно, адмирале? — попита Остин, мъчейки се да задържи мисълта си.

— Разбира се, Кърт — великодушно се съгласи Сендекър. — Пет минути стигат ли?

Прозрението повехна и изсъхна, като цвете под слънцето.

Оная непреодолима първична сила, за която говорят, трябва да е бил Сендекър. Мисълта на адмирала работеше с такава скорост, че като последица, представите му за време също бяха пресовани.

— Ще бъда горе след две!

— Чудесно! Мисля, че няма да съжаляваш.

Когато влезе в кабинета му на десетия етаж, Кърт очакваше да свари адмирала на неговото огромно бюро, направено от трюмен капак, взет от потънал кораб на Конфедерацията^[1]. Вместо това, го видя седнал на една страна в удобно, тапицирано с черна кожа кресло за посетители. Приказваше с някаква жена, седнала с гръб към Остин. Сендекър, облечен в морскосин блейзър със златни котви на гърдите, стана да го посрещне.

— Здравей, Кърт. Искам да те запозная с един човек!

Жената се изправи и мислите на Кърт за Аляска се изпариха за миг. Беше висока и слаба, с евразийски високи скули и бадемови очи. Екзотичното лице контрастираше с консервативно дългата, тъмночервена пола и жакет в същия цвят. Тъмнорусата коса бе сплетена в стегната, дълга до плещите плитка. Нещо у нея прехвърляше пределите на природната красота. Имаше изправената осанка на роден владетел, а когато дойде да се запознае с Кърт, движенията ѝ бяха гъвкави, като на пантера. Дълбоките, кафяви очи със златисти точки сякаш излъчваха тропическа жегга. Мускусният ѝ аромат накара Остин да чуе тътена от далечни барабани. Той внезапно се сети коя е.

— Вие сте доктор Кабрал?

Остин не би се изненадал да чуе меко мъркане в отговор.

С нисък, сочен глас тя каза:

— Благодаря, че дойдохте да се запознаем, мистър Остин. Надявам се, че не съм прекъснала някоя важна работа. Помолих адмирал Сендекър да ми даде възможност да изкажа лично благодарността си за вашата помощ.

— Моля, моля, но Гемей и Пол свършиха цялата тежка работа, а аз само отговорих на телефона и натиснах едно-две копчета.

— Прекалено скромни сте, мистър Остин! — каза тя с усмивка, в която можеше се стопи ледено кубче. — Ако не беше бързата ви намеса, главата ми, както и тия на вашите колеги, сега щяха да красят стените на едно село, на хиляди километри от тукашната уютна обстановка.

Сендекър застана помежду им и отведе Франсешка обратно на мястото ѝ.

— След този щастлив завършек, доктор Кабрал, ще имате ли нещо против, ако настоятелно ви помолим да ни разкажете историята

си отначало докрай?

— Не, разбира се — отвърна тя. — Разказването на преживелиците ми има терапевтичен ефект и освен това, всеки път си припомням нови, забравени подробности.

Сендекър направи знак на Остин да седне и сам се разположи зад бюрото си, като запали една от десетте, доставяни по специална поръчка пури, които изпушваше всеки ден. Двамата с Остин слушаха в захлас завладяващото повествование на Франсешка от отвлечането на самолета и крушението, през срещата ѝ със смъртта и въздигането ѝ в сан на бяла богиня. С големи подробности описа комуналната си и градоустройствена дейност в селото на чуло, с която видимо се гордееше. Приключи с разказ за пристигането на семейство Траут, невероятното им бягство и хеликоптерното спасение.

— Завладяващо! — каза Сендекър. — Абсолютно фантастично! А какво стана с приятелката ви, Теса?

— Тя остана при доктор Рамирес. Знанията ѝ в областта на лековитите билки ще му бъдат от изключителна полза. Говорих по телефона с родителите си, за да се уверя, че са добре. Те искаха да се прибера у дома, но аз реших да поостана в САЩ. Имам нужда от малко време, да се окопая, преди да се впусна в социалния вихър на Сао Пауло. Освен това, имам намерение да продължа работата си, прекъсната преди десет години.

Сендекър огледа преценяващо решително стиснатите устни на Франсешка.

— Винаги съм твърдял, че миналото е не само настояще, но и бъдеще. По-лесно ще разберем какво предстои, ако ни разкажете нещо за събитията, които предшестваха оня полет.

Франсешка се загледа в пространството, сякаш искаше да проникне с поглед през времето.

— Това започна още в детството ми. Много рано проумях, че произхождам от привилегирована среда. Още като малко момиченце си давах сметка, че живея в град с ужасяваща беднота. Когато пораснах и започнах да пътувам, разбрах, че моят град е умален модел на света. Навсякъде имащи и нямащи. Освен това разбрах, че разликата между бедните и богатите държави се определя от най-изобилния земен ресурс — водата. Прясната вода благоприятства процеса на развитие. Без вода, няма какво да се яде. Без храна, няма желание за живот и за

повишаване на жизнения стандарт. Дори страните производителки на петрол използват огромна част от печалбите си за купуване и производство на вода. Ние приемаме като даденост факта, че когато завъртим кранчето, трябва да потече вода, но това няма да е все така. Конкуренцията в тая област е по-голяма от всякога.

— Проблемът не е нов за САЩ — каза Сендекър. — В миналото са се водили безкрайни битки за правото върху водата.

— Това няма да е нищо в сравнение с предстоящото! — каза мрачно Франсешка. — През този век войните ще се водят не за петрол, както в миналото, а за вода. Положението става отчайващо. Световният воден запас се изчерпва, поради увеличаването на населението. Днес водата не е повече, отколкото преди две хиляди години, когато населението на земното кълбо е било три процента от днешното. Дори без засушавания като сегашното, положението ще се влоши, в резултат от нарастването на потреблението и от общото замърсяване на околната среда. В някои държави водата просто ще свърши, което ще предизвика световна миграционна криза. Десетки милиони хора ще нахлуят в други страни. Това означава срив в рибнодобивната и преработвателна промишленост, природни катастрофи, конфликти, понижаване на жизнения стандарт. — Тя млъкна за миг. — Като хора, занимаващи се с океаните, вие виждате парадокса. Изправени сме пред водна криза на една планета, две трети от чиято повърхност е покрита с вода.

— Вода, вода и сал вода, а нийде капчица да пийна! — каза Остин, цитирайки Самюъл Тейлър Колридж.

— Именно. Но да си представим, че неговия Маринър имаше магически плащ, с който да покрие кофа морска вода и я да превърне в сладка.

— Корабът му щеше да оцелее.

— Сега да разширим аналогията и да си представим милиони кофи.

— Световната водна криза би била ликвидирана — каза Остин. — Близо седемдесет на сто от земното население живее до осемдесет километра от брега.

— Точно така — каза Франсешка, с видимо подобро настроение.

— Искате да кажете, че разполагате с този вълшебен плащ?

— Нещо почти толкова добро. Открила съм революционен начин да се отстрани солта от водата.

— Сигурно знаете, че концепцията не е нова — обади се Сендекър.

Франсешка кимна:

— Отстраняването на солта от морската вода е познато още на древните гърци. Солници съществуват по цял свят, включително и в Близкия Изток. Има няколко познати метода, но всички са скъпи. В доктората си аз предлагам принципно нов подход. Оставям настрана всички досегашни. Целта ми беше да намеря ефикасен и евтин метод, достъпен за всеки селянин, решил да изкара хляба си от засушена почва. Помислете за резултатите. Водата ще е почти безплатна. Пустините ще се превърнат в центрове на цивилизацията.

— Уверен съм, че сте помислила и за нежеланите последици от нововъведението — обади се Сендекър. — Достъпната вода ще стимулира развитието, демографския бум и замърсяването на околната среда, неизбежен спътник на явлението.

— Дълго и сериозно обмислях този въпрос, адмирал Сендекър, но алтернативата е дори още по-отблъскваща. Бих поискала като условие за страната, решила да се възползва от моя метод, изискването за планирано развитие.

— Остава да приемем, че работата ви е била увенчана с успех.

— До голяма степен. Носех за конференцията действащ модел. В единия край се пуска морска вода, а от другия излиза прясна. Процесът отделя енергия и почти никакви отпадъчни продукти.

— Такъв един процес би струвал милиони долари.

— Без съмнение. Имах предложения, които можеха да ме направят колосално богата, но аз възнамерявах да подаря откритието си на човечеството.

— Много щедро от ваша страна. Казвате, че сте имала предложения. Тоест, някой е знаел за вашата разработка и планове?

— След като се свързах с ООН за участие в конференцията, те станаха обществена тайна. — Тя замълча за малко. — Една мисъл не ми дава мира. Мнозина знаеха за моя процес. Хората, които ме отвлякоха, щяха веднага да се самоиздадат, ако се опитаха да го използват за своя изгода.

— Има и друга възможност — каза Остин. — Може би са искали да скрият работата ви от света.

— Но кой би искал да предотврати един дар към човечеството?

— Вероятно сте твърде млада, за да помните — каза Сендекър, който бе слушал внимателно. — Преди много години, се разправяха истории за някой, който изобретил начин да кара кола в разстояние на сто километра, с литър гориво или с вода. Подробностите нямат значение. Патентът бил откупен от петролните компании, за да продължат да прибират своите печалби. Това са апокрифни истории, но нали разбирате какво имам предвид?

— Кой би искал да попречи на бедните страни, да се сдобият с евтина вода?

— Нашите проучвания ни дават известно предимство пред вас, доктор Кабрал. Нека ви задам един теоретичен въпрос. Да предположим, че разполагате с контрол върху целия воден ресурс в света. Как бихте се отнесла към един процес, който изведнъж прави водата общодостъпна?

— Моят процес ще сложи край на този теоретически монопол. Но това е умозрителна перспектива. Просто не е възможно контролът върху световния воден запас да попадне в едни ръце.

Сендекър и Остин се спогледаха.

Кърт продължи:

— Много неща се случиха през последните десет години, доктор Кабрал. По-късно можем да ви информираме подробно, но установихме, че огромна интернационална корпорация наречена „Гогцад“ е на една крачка от придобиването на контрола върху световния сладководен ресурс.

— Не е възможно!

— И аз бих желал да не е!

От погледа на Франсешка повя хлад.

— Значи „Гогцад“ вероятно стои зад моето отвлечане, струвало десет години от живота ми.

— Не разполагаме с необорими доказателства — отвърна Остин, — но огромно количество косвени улики сочат натам. Кажете моля, чувала ли сте за вещество, наречено анасазиум?

Франсешка зяпна от изненада. Като се съвзе бързо, тя каза:

— Има ли нещо, което да не е известно в НАМПД?

— Доста неща, за съжаление! Знаем много малко за него, освен, че влияе по странен начин на водородния атом.

— Това е най-важното му свойство. Взаимоотношенията са много сложни. Това вещество е в основата на моя метод. Малцина знаят за съществуването му. Изключително рядко е.

— Вие как попаднахте на него?

— По волята на случая. Прочетох статия от някогашен физик от Лос Аламос. Вместо да се мъча да усъвършенствам съществуващите методи на дестилация, аз исках да реша въпроса на молекулярно и дори на атомно равнище. Решението все ми убягваше, докато се натъкнах на това вещество. Свързах се с автора на статията. Той разполагаше с малко количество и се съгласи да ми го даде, когато разбра за какво ми трябва.

— Защо е толкова рядко?

— Няколко са причините. При липса на приложение, няма никакво търсене на продукта. Освен това, процесът на добиването му е доста сложен. Главният източник на суровина се намира в неспокойна част на Африка, където се бият непрестанно. Имах стотина грама, достатъчни за действащия модел. Щях да предложа на ООН да се наберат средства за производство на анасазиум, достатъчен за стартирането на пилотните проекти. Със съвместни усилия, бихме добили значителни количества в кратък срок.

— „Гогцад“ имаше някаква инсталация край брега на Мексико. Беше унищожена в страхотна експлозия.

— Кажете ми нещо повече по този въпрос!

Остин изложи бързо резюме, като започна от мъртвите китове. Описа цилиндъра, намерен след експлозията и как бе проследил произхода му до летящото крило. Сендекър й разказа за сибирската операция по време на студената война.

— Фантастична история — каза тя. — Жалко за китовете! Моят процес отделя топлина, която може да се превърне и в друг вид енергия. Веществото е нестабилно и при определени условия, е възможно да избухне. Вероятно тези хора са се опитвали да повторят моите опити, без да са наясно с това качество на веществото. Откъде са могли да се снабдят с анасазиум?

— Нямаме представа — отвърна Остин. — Знаем за съществуването на голямо количество, но не знаем точното му

местонахождение.

— Трябва да го открием, за да мога да продължа работата си — настоя Франсешка.

— Има и по-важна причина за това — намеси се Сендекър.

— Не знам по-важна причина от тая, да имам възможност да продължа работата си.

— Всяко нещо с времето си, доктор Кабрал! Вашата работа няма да има кой знае какво значение, ако „Гогцад“ осъществи плановете си. Който държи контрола над водата в света, държи и властта в него.

— Звучи така, сякаш говорите за световно господство, адмирал Сендекър.

— И защо не? Наполеон и Хитлер се провалиха, но те опитаха с въоръжена сила. И в двата случая се натъкнаха на някого с по-яка тояга. — Той пуфна от пурата и загледа облачето дим. — Противниците на глобализацията, всички тия истории около Световната търговска организация и Международния валутен фонд имат нещо предвид. Опасността не е в самите структури, а в това, че днес е много лесно за някого да овладее цял стопански сектор.

— Ал Капоне в световен мащаб? — каза Остин.

— Има прилики. Капоне е бил безкомпромисен при ликвидиране на конкуренцията и е притежавал тънък усет за организация. Икономическата мощ му дава политическо влияние. Но контрабандната пиячка е много далеч от водата. Без вода, светът не може да съществува. Който владее водата, ще притежава върховната политическа власт. Кой би се опълчил срещу сила, която може да остави него или страната му да загине от жажда? Ето защо казвам, при всичкото си уважение към вас, доктор Кабрал, че в момента има по-важни проблеми за решаване.

— Прав сте, адмирал Сендекър! — съгласи се Франсешка. — Ако тия от „Гогцад“ открият запаса от анасазиум, те ще сложат ръка и върху моя метод.

— Интелигентност и красота са много приятна комбинация — каза Сендекър с неприкрито възхищение. — Младата дама много точно формулира моите опасения. Наложително е да открием отдавна загубеното, преди корпорацията.

— Когато ме извикахте, тъкмо се мъчех да определя местонахождението. Ще ми трябва известна помощ.

— Това не е проблем. Използвай всички възможности на НАМПД, а ако нещо липсва, ще го вземем от другаде.

— Мисля, че двамата с Джо трябва да тръгнем час по-скоро за Аляска.

— Преди да отпрашите към Юкон, трябва да обсъдим нещо друго. Това струпване на танкери, за което съобщава приятелят на Джо, журналистът, ме тревожи. Какво мислиш по въпроса?

— Най-малкото „Гогщад“ има намерение да изнесе огромни количества вода от Аляска за нуждаещи се страни. Приказва се и за Китай.

— Възможно е — каза неуверено Сендекър — Ще говоря с Руди Гън. Може би те с Йегър ще внесат известна светлина в тази загадка. Докато вие с Джо търсите летящото крило, те ще се поразровят около танкерите.

Остин се изправи и каза:

— Ще задействам нещата. — Стисна ръка на Франсешка и каза: — Ще ви изпратя, доктор Кабрал.

— Благодаря и моля, наричайте ме Франсешка! — отвърна тя, докато отиваха към асансьора.

— Ще го направя, ако ме наричате Кърт. Кажете, корейска, тайландска, италианска или добрата стара американска кухня предпочитате?

— Моля?

— Не ви ли казаха? — попита той, с престорено недоумение. — Вечерята е част от спасителната програма на Остин. Надявам се, че няма да откажете. Кой знае колко време ще карам на китова мас и моржови котлети.

— В такъв случай, с радост приемам поканата ви! Седем става ли?

— Седем е добре. Ще имам достатъчно време да се подготвя за път.

— Ще се видим в седем. Както ви е известно, настанена съм у Траут. Корейска би било добре!

Остин се сбогува с Франсешка при големия глобус, щръкнал от зеления под, по средата на огромното фойе, обкръжено от водни стени и аквариуми, пълни с живописен и екзотичен морски живот.

Върна се на четвъртия етаж, обади се на Завала, за да му разкаже за срещата при Сендекър и да уговорят начина на придвижването си.

Когато пристигна пред къщата на Траут в Джорджтаун, за да я вземе, Франсешка беше готова. Побъбри малко с Гемей и Пол за приличие и подкара към любимия си корейски ресторант, приятен в непретенциозна сграда в Александрия.

Остин препоръча „белог“, тънки лентички мариновано телешко, приготвени върху нагорещена плоча на собствената им маса. Беше сред любимите му блюда, но тоя път хапна едва-едва — твърде зает бе да наблюдава Франсешка. Тя носеше обикновена дънкова рокля, чийто светлосин цвят подчертаваше смуглия ѝ тен и разкошната дълга коса, сякаш погълнала светлина от слънцето. Не бе лесно за Кърт да си представи тази красива и образована жена, видимо доволна от възможността да се наслади на обикновените житейски радости, в ролята на бяла богиня, властваща над дивашко племе. Изглеждаше изцяло отдадена на разтухата, но дори и когато се шегуваха по повод неумението ѝ да си служи с пръчиците за храна, Остин не можеше да се освободи от обзелото го при първата им среща чувство. Независимо от цивилизованото си излъчване, джунглата бе влязла в кръвта ѝ. Виждаше го в котешката грация на движенията, както и във внимателния поглед на тъмните очи. Беше нещо, което впечатляваше и привличаше Остин и той си даде дума да я опознае по-добре, когато се върне.

Тази мисъл го натъжи, когато се наложи да ѝ каже рано лека нощ. Имаше много работа, преди да поеме към Аляска, обясни ѝ той. Пред къщата на Траут я попита, дали би искала да излязат пак.

— Благодаря, много бих желала! — отвърна тя. — Имам намерение да остана малко във Вашингтон и се надявам да се опознаем по-добре.

— До тогава! — каза Остин. — Времето и мястото ще бъдат уточнени допълнително.

Тя се засмя и го целуна лекичко по устните.

— Ще бъде среща!

[1] Конфедерация — Съюз на южните (робовладелски) щати по време на Гражданската война в САЩ. ↑

С адмирала зад гърба си, за Остин не беше трудно да отмъкне един от реактивните самолети на НАМПД. Понесъл се над страната с осемстотин километра в час, той се приземи за зареждане в Солт лейк сити, преди да продължи към Анкоридж. След като пътуваха цяла нощ, видяха розовите багри на зората върху планините, край най-големия град в Аляска, наричан от някои жители Лос Анкоридж. След броени минути отново излетяха, в посока Номе.

Малко след излитането, Завала се появи от кухненския бокс с две димящи чаши кафе. Остин изучаваше стара карта, разгъната върху масата между двете кресла. Съсредоточил бе вниманието си върху подобен на юмрук участък, натикал кокалчетата си в лицето на някогашния СССР, на хвърлей място през Беринговия пролив.

Като се настани срещу Остин, Завала отпи от кафето си и погледна през илюминатора към огромната шир отдолу. Черни планини, очертани от реки и покрити с гъсти гори, се виждаха през облаците.

— Голяма страна — обади се лениво Завала. — Имаш ли представа, след Номе кой е следващият пункт в програмата ни за посещение на добра воля?

Остин се облегна, склочи пръсти зад тила си и се вторачи в пространството. Широка му уста се изкриви в усмивка.

— Горедолу — отвърна той.

Завала знаеше, че партньорът му не се прави на интересен. Остин просто не обичаше изненадите. Когато времето позволяваше, той внимателно събираше и преценяваше информацията, преди да предприеме действие. Завала посочи надолу.

— Допускам, че няма да те изненадам особено, ако отбележа, че ще бъде по-скоро долу, отколкото горе.

— Да, долу има доста. Над милион и половина квадратни километра, според последните ми сведения. Въобще не си правя илюзии за мащаба на задачата ни. Може да си търсим, докато съберем

стаж за пенсия от НАМПД и пак нищо да не намерим. — Остин смръщи вежди замислен. — Затова реших да тръгна от това, което ни е известно, а не от неизвестното.

Завала бързо подхвана нишката:

— Знаем, че целта е била в Съветския съюз. — Той посочи северозападния бряг на Аляска, където тремавите пръсти на бреговата линия — единствен спомен от някогашната сухоземна връзка — сочеха към Азия. — Какъв беше стратегическият обхват на летящото крило?

— Близо пет хиляди километра при скорост малко над осемстотин километра в час. Предполагам, че са увеличили още запаса гориво, за да нарасне максимално обсега на машината.

— Винаги може да се зареди във въздуха — посочи Завала.

— Мислех за това. Предполагам, че са се стремели да направят операцията възможно най-проста и кратка, за да не бъде разкрита.

Като взе един подострен молив, Остин очерта дъга от Бароу до делтата на Юкон.

Завала подсвирна тихичко.

— Това е почти на две хиляди километра от целта. Доста разстояние трябва да се прелети.

— По-голямо от дължината на много държави — призна Остин. — Затова се поставих на тяхно място. Момчетата на плаща и кинжала са искали да потулят колкото може по-дълбоко малоумната си операция. Изграждането на нова авиобаза би било скъпо и времеедно. А най-важното — би могло да привлече нежелано любопитство.

Завала щракна с пръсти:

— Използвали са стара база.

Остин кимна.

— По време на Втората световна война, Аляска гъмжи от оръдейни площадки и летища, поради опасенията от японско нашествие. Всяка червена точица на картата обозначава някогашно летище.

Завала помисли малко.

— Ами ако е било секретно?

— Положително е било. Поне досега. — Остин почука с молива картата в района на Номе и очерта голям кръг. — Тук ще намерим каквото търсим, макар всичко да си остава все пак игра на зарове.

Завала разгледа картата и устните му се извиха в усмивка, която беше негова запазена марка.

— Откъде си сигурен, че това именно е районът? Самолетът би могъл да излети от десетки други места.

— Помогна ми един дух. — Остин бръкна във вътрешния си джоб и извади малка тетрадка, свързана с телена спирала. Кафявата корица беше изтъркана, но все още можеше да се прочете надпис „Военновъздушни сили на САЩ“ и името, изписано с мастило точно под него. Кърт подаде тетрадката на Завала.

— Това е дневникът на бащата на Бъз Мартин, пилотът управлявал крилото в последната му мисия.

Завала се засмя радостно.

— Би трябвало да станеш фокусник. Това е повече, отколкото да извадиш някакъв си заек от шапката.

— Тоя заек сам ми скочи в ръцете. След като Сендекър се среща с Лъогран, в ЦРУ се разровили и открили личните вещи на Мартин. Явно са бързали да се отърват от тях, защото ги дали на Бъз, без много-много формалности. Той открил тетрадката в бащината си униформа. Като сметнал, че може да има нещо важно в дневника, той ми го даде, преди да излетим от Вашингтон.

Завала запрелиства пожълтелите страници.

— Не виждам никъде карта.

— Не си очаквал да е толкова лесно, нали? — Остин взе дневника и го отвори на място, което бе отбелязал с листче. — Мартин е бил добър войник. Знаел е да си държи устата. По-голямата част от дневника е посветена на копнежа по жена му и сина. Но все пак, някои неща са се промъкнали. Нека ти прочета този абзац:

„На скъпата ми жена Филис и моя син Бъз. Може би някои ден ще можете да прочетете това. Имах много свободно вре ме и започнах този дневник в No Name^[1]. Ако генералите разберат, ще си изпатя. Тази тайна е по-голяма дори от проекта «Манхатън». Както шпионите ми напомнят всеки ден, аз съм само един ням небесен жокей, който изпълнява заповеди, без да задава въпроси. Понякога се чувствам като затворник. С останалите от екипажа сме поставени под строг контрол. Така че, този дневник е нещо като протест — «Аз съм човек!». Хранят ни добре, Филис. Знаем, че се тревожиш за това. Изобилие от месо и

риба. Куонсетовата ни барака^[2] не е пригодена точно за полярния студ. Снегът се свлича от покрива, но металът е скапан изолатор. Печката бумти ден и нощ. В някое иглу щяхме да сме по-добре. Самолетът обаче, е настанен в първокласен хангар. Съжалявам, че се оплаквам. Късметлия съм да карам това съкровище! Не мога да повярвам, че толкова голям самолет, може да маневрира като изстребител. Това е машината на бъдещето.“

Остин спря да чете.

— По-нататък пише, колко му е мъчно за дома и колко ще се радва, когато се прибере.

— Жалко, че Мартин не е могъл да се наслади на това завръщане. И представа е нямал, че е не само затворник, но и обречен.

— Мартин не е нито първият, нито последен патриот, жертван за онова, което големците наричат всеобщо благо. За нещастие, той няма да узнае, че малкият му дневник ни е посочил пътя към No Name.

— Това е по-мъгляво и от военните репортажи от онова време: „Някъде в Тихия океан“.

— И аз така си помислих, но си спомних една стара история. През 1850 година, британски морски офицер плава край бреговете на Аляска. Вижда неозначена на картата земя, скицира я и отбелязва „? Name“. Картографът в Адмиралтейството изчертава картата и приема, че бележката е наименование, а въпросителния знак е С. Като сметва „а“-то за „о“, обозначава новата земя на картата „Cape Nome“^[3], покъсно останало само Номе. Ето още от дневника: „Безпроблемен полет от Сиатъл. Самолетът се държи фантастично. Кацнахме тридесет минути след No Name“.

— Каква бе скоростта на крилото? — попита Завала.

— Седем до осемстотин километра в час.

— Значи, стигнали са триста до четиристотин километра след Номе.

— И аз така пресметнах. И тук започва да става интересно: „Погледнах от въздуха местоназначението ни. Казах на момчетата, че ми прилича на носа на стария Дъг.“

— Нос на дог?

— Не, името Дъг.

— Така се казват няколко милиона души — констатира Завала.

— Да, знам. И аз това си помислих, но прочетох по-нататък: „Трябва му една луличка и ще заприлича на старата Орлова човка“.

— Дъглас Макартър. Кой би забравил тоя профил!

— Особено пък ветеран от Голямата война. Освен всичко друго, Номе се намира на двеста и осемдесет километра от Русия. Реших, че си струва да поръчам няколко сателитни снимки и докато ти проспиваше полета над САЩ, аз ги проучих с лупа.

Остин подаде снимките на Завала, който ги разгледа и поклати глава:

— Не виждам нищо, което да наподобява орлова човка.

— И аз не видях. Нали ти казах, че няма да е лесно.

Все още изучаваха картата и снимките, когато пилотът съобщи, че започват спускане към летище Номе. Събраха си нещата в няколко сака и бяха напълно готови, когато самолетът спря пред сградата на малко, но модерно летище. Едно такси ги откара до града, по едно от трите местни шосета. Яркото слънце не можеше да стори кой знае какво за разнообразяване на монотонния лик на плоската, безлеса тундра, макар че в далечината личаха планинските очертания на Киглуайк. Таксито мина по „Фронт стрийт“, легнала край синьосивите води на Берингово море, пред сградата на кметството, строена в края на деветнадесети век, после покрай финиша на състезателната писта за кучешки впрягове „Идитарод“ и ги остави на рибарското пристанище, където ги очакваше зареденият догоре, нает за тях хидроплан.

Завала беше повече от доволен от самолета, едномоторен „Мол М-7“, с къс разбег за излитане. Докато Джо се занимаваше с него, Остин взе няколко сандвича и кафе от „Дебелия Фреди“. Не носеха много багаж. Главно дрехи, макар Остин да бе сложил в сака верния си револвер „Боуън“. Завала пък взе автомат „Инграм“, изстрелващ стотици куршума в минута. Когато Остин го попита, за какво му е подобно оръжие в полярната пустиня, той смотолеви нещо за мечките гризли.

Завала поведе машината на североизток, покрай бреговата ивица. Държеше го ниско, при скорост от двеста и осемдесет километра в час. Денят беше облачен, но без дъжда, с който бе прочут Номе. Бързо установиха метод на работа: Остин посочваше перспективен терен, а Завала правеше няколко кръга отгоре. Кърт зацриховаше върху картата

проверените участъци. Ловджийската им възбуда бързо се изпаряваше, докато машината навърташе километър след километър над зъбатия бряг. Яловата суша беше накъсана от гънки речици и плитки езера, с вода от стопен сняг.

Остин поддържаеше настроението със стихове от Робърт Сървис, които Завала превеждаше на испански, но дори това не можа да ги развесели. Обикновено свежото чувство за хумор на Завала, започна да увяхва.

— Видяхме папагалски човки, гълъбови и дори човки от костенурка, но не и орлова — възмути се той.

Остин разглеждаше защрихованите участъци от картата. Оставаше още много.

— Имаме още много да прелетим. Искам да продължим. Ти как се чувстваш?

— Аз съм добре, но самолетът ще има скоро нужда от гориво.

— Преди малко минахме над нещо като рибарско село. Какво ще кажеш, да спрем за обяд и да заредим?

В отговор Завала наклони машината и обърна назад. След малко стигнаха реката, над която бяха прелетели и я следваха десетина минути, преди да съзрат купчината дървени къщички. Два хидроплана бяха закотвени в реката. Завала си избра прав участък и приводни самолета, почти като в учебник. Приблужи до охлузен от времето кей, където ги очакваше плещест млад мъж, с кръгло като луна лице. Той им хвърли въже и каза:

— Добре дошли в село Тинук, с население сто шестдесет и седем души, повечето роднини! — Той се усмихна ослепително, като слънце върху първи сняг и продължи: — Казвам се Майк Тинук.

Нямаше вид на изненадан от внезапното спускане на двама странници от небето в отдалеченото му селце. При техните разстояния, жителите на Аляска прелитат стотици километри за едно кафе. Може би е свързано с ограничените човешки контакти извън Анкоридж, но местните хора изпяват всичко за себе си, още в първите пет минути на запознанството. Майк им разказа, как израсъл в селото, как работил като авиомеханик в Анкоридж и как се завърнал завинаги.

Остин обясни, че работят в Националната агенция по морско и подводно дело.

— И аз ви помислих за някакви държавни чиновници — кимна с разбиране Тинук. — Много сте чисти, за да сте по петрола или ловджии и прекалено самоуверени за туристи. Преди няколко години имахме тука една група от НАМПД. Проучваха Чукотско море. Какво ви води в страната на среднощното слънце?

— Правим геоложки проучвания, но трябва да призная, без особен успех — отвърна Остин. — Търсим участък, който се вдава във водата като клон на орел.

Тинук поклати глава.

— Ей това там е моят самолет. Аз летя много, когато не ходя за риба или да помагам за елените, но вашето описание нищо не ми говори. Елате горе, в магазина, да погледнем картата.

Те се изкачиха по съмнителна стълбичка към сграда от дървени плоскости. Типичен за Аляска, смесен магазин. Комбинация от бакалница, аптека, сувенирен щанд и още много неща. Клиентите му се снабдяваха тук с препарати против насекоми, но и с видеоманетофони, части за моторни шейни или консервирана храна.

Тинук разгледа малка карта на околността.

— Не, нищо не наподобява орлова човка. — Той се почеса по главата. — Може би, трябва да поговорите с Кларънс.

— Кларънс?

— Да, дядо ми. Той е обикалял доста наоколо и обича гости.

Погледът на Остин остана безизразен. Нямахше търпение да се вдигне отново във въздуха. Търсеше дипломатичен начин да отклони поканата, без да го обиди, когато видя окачена зад тезгяха пушка. Приблужи, за да я види по-добре. Беше карабина М-1, използвана от американските пехотинци през Втората световна война. И по-рано бе виждал М-1, но тази беше изключително добре запазена.

— Ваша ли е? — попита той Тинук.

— Дядо ми я даде, но за лов използвам собствената си. Това оръжие има интересна история. Сигурни ли сте, че не желаете да говорите с Кларънс? Може да си струва!

Завала забеляза новосъбудения интерес на Остин.

— Нямам нищо против да се поразтъпча още малко. Поне няма да се тревожим, дали ще успеем да се приберем по светло.

Забележката на Джо беше съвсем уместна. Тук денят продължаваше повече от двадесет и два часа и даже след залез, нощта

представляваше кратък здрач.

Майк ги поведе по кална улица край други бараки, банди кръглолики деца, заспали хъски^[4] и навеси, под които се сушаха яркочервени филета от съомга. Приблужи до една по-малка барака и почука на вратата. Някой се обади отвътре и те влязоха в единствената стая. Ухаеше на дървен пушек и някакво месо, което къкреше на газов котлон. Стаята беше оскъдно мебелирана с една кушетка в ъгъла и маса в средата, покрита с мушама на бели и червени квадрати. Край нея седеше дървен като ледник старец и внимателно оцветяваше изрязана от дърво полярна мечка, дълга около петнадесет сантиметра. Няколко други фигури на вълци и орли, вече боядисани, стояха мирно в редица.

— Дядо, тия хора искат да им разкажеш за карабината.

Тъмни ориенталски очи светеха умно и закачливо на нарязано от хиляди бръчици лице. Кларънс носеше очила в тъмни рамки, а бялата му гъста коса беше грижливо причесана на една страна. Устата му се отвори в широка усмивка. Макар да бе прехвърлил осемдесетте, ръкостискането му можеше да счупи ръката на госта, а видът му беше на човек, който се бори с мечки. Но гласът, който би трябвало да кънти от това мощно тяло, беше мек като падащ сняг.

Внукът му каза:

— Трябва да се връщам в магазина. Докато дойдете, ще съм заредил самолета ви.

— Тези неща ги правя за един сувенирен магазин в Анкоридж — каза старецът, като бутна мечката и боите настрани. — Радвам се, че минахте насам. Идвате тъкмо за обяд. — Показа им два паянтови стола и без да обръща внимание на протестите, сипа на гостите си в нащърбени купички, имитация на китайски порцелан. Лапна една голяма лъжица, сякаш за да покаже, че не е отровно.

— Как е?

Остин и Завала внимателно опитаха яденето и го окачествиха като доста добро.

Старецът се стопи от удоволствие.

— Карибу^[5]? — попита Завала.

Старецът бръкна в кофата за боклук и им показа консервна кутия от телешка яхния.

— Майк е добро момче — обяви Кларънс. — Той и жена му ми носят разни неща, та да не се налага да готвя. Тревожат се, че съм самотен след смъртта на жена си. Обичам гости, но не искам да ви досаждам.

Остин огледа стаята. Стените бяха украсени с първобитни харпуни и предмети на ескимоското изкуство. Репродукция на „Момче при зъболекаря“ от Нормън Рокуъл контрастираше със страховитата моржова маска. Имаше семейни снимки, особено много на една набита, хубава жена, която навярно е била съпругата. Най не на място беше един компютър, сврян в ъгъла. Дядо Тинук забеляза развеселения поглед на Остин и обясни:

— Имаме вече сателит, за да могат децата да поддържат връзка с останалия свят. С тая машина си говоря с когото поискам, така че не съм самотен.

Кларънс не беше пустословен дърдорко, долови Остин. Беше доволен, че не се подаде на първоначалния си порив, да си тръгнат.

— Много бихме желали да чуем историята ви, ако нямате нищо против — каза той.

Дядо Тинук изсърба шумно остатъка от яхнията, остави купата в мивката и седна отново. Присви очи, сякаш не можеше да си спомни, но когато започна, стана ясно, че е разказвал всичко това и друг път.

— Един ден, преди много години, бях тръгнал на лов. Чакаха ме пъстърви и съомги, лисици и карибу. Имах си малка алуминиева лодка и чудесен мотор. Добра работа ми вършеха. Беше далеч, за да се прибирам всеки ден, затова спях на старото летище.

Остин погледна Завала. Аляска е цяла нацвъкана с летища, които надали си заслужават името.

— Къде беше това летище? — попита той.

— Доста на север. Останало е от Голямата война. Прекарвах самолети за Русия и го използваха като междинна спирка. Дирижабли следяха за подводници. Не бе останало кой знае какво, но имаше барачка, в която можех да си запаля огън, да се стопля и изсуша. Можех да складирам там дивеча и да опушвам месото, докато дойде време да се прибирам.

— Кога беше това?

— Преди петдесетина години. Паметта ми не е като едно време. Но помня, когато ми казаха да не ходя повече там.

— Кой каза?

Старецът поклати глава.

— Месеци наред не видях жива душа. И един ден пристигат двама със самолет, тъкмо когато си приготвих пъстърва. Корави момчета. Показват ми значки, разправят, че били хора на правителството и ме питат, какво правя там. Давам им аз да хапнат риба и те поомекнаха. Казват, че щяло да има голяма тайна на базата и повече не можело да ходя там. Но щели да купуват всяка риба и дивеч, които им занеса. Единият ми даде пушката, която сте видели, та да ловувам с нея. Занесох им много риба и много дивеч, но никога в базата. Чакаха ме извън нея.

— Видяхте ли самолети?

— Разбира се. Много. Един път ловувах и видях един, дето бучеше като сто буйни потока. Голям колкото това село и с много особена форма.

— Каква?

Старецът отиде до стената и свали един харпун. Като полипа с пръст острия метален връх, каза:

— Нещо такова.

Погледът на Остин се втренчи в дядото.

— Колко време ловувахте за тия хора?

— Около шест месеца, мисля. Един ден идват и казват, че повече не им трябва месо. Да съм стоял настрана от летището, имало мини. Можел съм да задържа пушката. Много бързаха да си тръгнат.

Завала се намеси.

— Ние търсим старо летище, което трябва да е на място, излизащо в морето под формата на орлов клюн, но не можахме да го намерим.

— О, да, това място изглеждаше така. Само че ветровете и ледът го промениха. А сега, през лятото, крайната част е залята с вода. Не изглежда като тогава. Имате ли карта?

Кърт извади картата и я разгъна.

Дядо Тинук бучна дебел пръст в една точка, защрихована с молив.

— Тук.

— Прелетели сме точно отгоре — каза Завала.

— Я ми кажете — попита Остин, — тия хора представиха ли се?

— Разбира се. Хюи и Дюи, така се казвали.

— Люи трябва да е бил нещо зает — усмихна се Завала.

Дядото сви рамене.

— Когато плавах по корабите от Анкоридж, ми е падало случай да чета за Доналд Дък. Те си мислеха, че цял живот съм ял китова мас. Не ги разубеждавах.

— Може би това е най-доброто, което сте могъл да направите.

— Както казах, бяха корави момчета, но ние се сприятелихме. Когато се магнаха, аз пак отидох в базата. Мисля, че това за мините го казаха, само за да ме уплашат. Имах чувството, че нещо е отровено и оставено да изгние. — Кларънс се замисли за миг. — Може би вие ще ми обясните. Винаги съм се питал, каква е голямата тайна? Не се биехме с японците. Войната бе свършила.

— Някои хора не могат да живеят без война — отвърна Остин.
— Ако няма война, те си я създават.

— Звучи ми тъпо, но колко зная аз? Все пак, беше преди толкова години. Вие защо търсите това място?

За пръв път Остин не знаеше какво да отговори. Би могъл да обясни, колко е важно да се открие едно странно вещество, наречено анасазиум, преди да го докопа „Гогщад“ и да направи зло на цялото човечество. Но подозираше, че истинските причини са от по-личен характер. Историята на бащата на Мартин го бе завладяла и предизвикваше чувството му за справедливост.

Остин каза най-доброто, което може да измисли:

— Едно време имало едно момче, което отишло на погребението на баща си, само че бащата не бил умрял.

Старецът кимна тържествено, сякаш казаното беше класически пример за яснота.

Мисълта на Кърт вече бягаше към предстоящото.

— Много ви благодарим за разказаното — каза той, като се изправяше. — И за обяда също!

— Чакайте! — каза Кларънс. Посегна към дървените фигурки, избра две и подаде на всеки от хората на НАМПД по една.

— Вземете ги! Мечката за сила, а вълка — за кураж!

Остин и Завала благодариха на възрастния човек за щедростта.

— Искан да ви подаря нещо, след като ви казах, как да стигнете до мястото. Ако отидете в старата база, мисля, че ще имате нужда от

тях.

---

[1] No name (англ.) — Без име. Безимен. ↑

[2] Куонсето̀ва бара̀ка — По името на американския град Куонсет, където е произведена първата. Жилищно или складово помещение върху бетонова или друга основа. Направено е от гофрирана ламарина и има форма на поставена върху срязаната си част половинка от цилиндър. Използвана за пръв път от САЩ през Втората световна война. Неправилно наричана у нас „сферичен склад“. ↑

[3] Cape Nome — Нос Номе. ↑

[4] Хъски — Северна порода светлооко куче, използвано за впрягове. ↑

[5] Карибу — Северен елен. ↑

Заслепяващото слънчево отражение от водното огледало им бе попречило да забележат орловата човка при първото прелитане. Виждаше се само тънък, назъбен полумесец от тундрата — част от равната ѝ повърхност, извита в морето, за да оформи крушовиден залив. Завала наклони самолета под такъв ъгъл, че тъмните контури на генерал Макартъровия нос ясно се очертаха под водната повърхност. Остин вдигна палец към Завала: Това е! После насочи палеца надолу: Кацай!

Завала плавно спусна машината и я плъзна над полуострова на височина около шестдесет метра. Кривият земен път бе дълъг близо два километра и около половин широк. Прибрежна растителност се бе вкопчила в краищата му, за да прибави своите усилия към опустошителните набези на ветрове и лед, променили някогашните очертания.

— Кацни колкото можеш по-близо до ония морени! — каза Остин, като сочеше заоблените от глетчер камъни в началото на полуострова.

Завала докосна козирката на шапката си с надпис НАМПД.

— Не се притеснявай! Тази птичка може да кацне и върху главичка от карфица. Останете с нас, за да видите образцово приводняване!

Остин имаше пълно доверие в пилотските качества на своя партньор. Завала бе навъртял хиляди летателни часове на всичко, което може да се отдели от земята. Сега си помисли, че с такива хвалби се вика злото. Прогони мисълта от главата си, когато Завала направи кръг, спусна се ниско и намали скоростта, докато понтоните докоснаха плитката вода.

Хидропланът се готвеше плавно да спре, когато чуха силен удар под себе си, последван от мъчителното скърцане на раздран метал. Самолетът се метна встрани, сякаш беше атракцион в лунапарк. Дватамата се блъснаха в предпазните колани, като парцалени кукли.

Завъртяният самолет най-после спря, силно наклонен на една страна. На Завала му бе излязъл въздухът, но все пак успя да загаси двигателя.

Докато пропелерът спираше, Остин попипа главата си, за да се убеди, че е още на раменете му.

— Ако това беше образцово кацане, то аз нямам никакво желание да участвам в нормално. Къде ти отиде главичката от карфица?

Завала оправи бейзболната си шапка и нагласи огледалните очила на носа си.

— Съжалявам — отвърна той с типично смирение в гласа. — Сигурно са започнали да ги правят по-малки напоследък.

Остин поклати глава и предложи да огледат щетите. Излязоха на понтоните, за да бъдат посрещнати от местните първенци. Облак северни комари с размер на кондори, зажаднели за човешка кръв ги подгони назад към кабината. След като се напръскаха с индустриално количество препарат против гостолобивите домакини, те направиха втори опит.

Слязоха от понтоните в половинметровата вода, за да разгледат изпомачкания метал отдясно.

— Ще трябва малко да се поизпотим с обяснения, когато връщаме машината, но иначе ще можем да излетим. — Зацапа назад по линията на кацане. След малко се наведе и извика: — Ела, ела да видиш, какво има тука!

Остин се приближи и забеляза метална тръба на десетина сантиметра под водната повърхност. Металът лъщеше ярко в горната си част, където е бил ударен и от него стърчаха медни жици.

— Поздравявам те! — каза Остин. — Мисля, че си се натъкнал на ориентировъчна светлина за кацане.

— Безпогрешният усет на Завала за ориентиране — каза Джо, сякаш нарочно се бе нанизал на тръбата. Той продължи издирванията си и след малко намери още една конзола. Този път стъкленият протектор и фасонката си бяха на мястото.

Остин се огледа. Понятно бе, защо е било избрано именно това място. Теренът беше гладък като палуба на самолетоносач и не е било нужно кой знае какво грейдиране. Погледът му обходи веригата хълмове, върху чиито склонове, на слънцето блестеше плетеница от поточета, вливащи водите си в езеро зад пистата.

Разтовариха самолета, взеха саковете на гръб и заджапаха към хълмчетата на по-малко от половин километър разстояние. Макар краката им да бяха защитени с високи ботуши, водните пръски стигаха непромокаемите им панталони и те благодариха богу за температурата, която беше около десет градуса. Водата стана още по-плитка и премина в мочур, после задраскаха по вечно замръзнала пръст, за да стигнат цветните петна от лютиче, кърпикожух и мак. Забелязаха още светлини за кацане, като всички бяха подредени в редица, опираща в хълма. На едно място спряха и погледнаха към огромно ято черни северни патици, проснато върху мочура като разстлан облак пушек. В свръхестествената тишина на пейзажа, те бяха като от друга планета.

Продължиха пътя си и стигнаха до възвишение, което рязко се открояваше на фона на окръжаващата го плоскост. Имаше формата на голям самун хляб. Тук-там из гъстата растителност, обхванала по-голямата му част, личаха парчета черна скала, лишей и мъх. Остин си помисли, че този хълм е някак си неестествено отдалечен от своите събратя, на няколкостотин метра от тук. Сподели наблюденията си със Завала.

— Забелязваш ли колко е плоско всичко наоколо, ако не смятаме тоя хълм?

— Ако бях геолог, щях да стигна до някакво заключение, въз основа на това наблюдение. Всъщност, повече ме смущават светлините за кацане. Водят право в лицето на хълма.

Той се загледа в един оголен участък, после доближи лице на сантиметри от него и прокара пръсти по повърхността. Като използва голямото острие на швейцарски армейски нож, той зачегърта скалата и изкърти тънка люспа с размера на длан. Разгледа я, и усмихнат я подаде на Завала.

— Боя — учудено каза той. Погали лъскавата повърхност, разкрита от ножа — Метални листове и болтове. Някой доста се е постарал да скрие това чудо.

Остин отстъпи няколко крачки и вдигна глава към билото.

— Спомням си, че Кларънс Тинук каза нещо за дирижабли. Може би това е хангар за тях.

— Логично е и се връзва с нашата теория, че са използвали вече съществуваща база. Следващият въпрос е, как да проникнем вътре.

— Опитай със „Сезам отвори се“ и се моли да стане!

Завала отстъпи крачка и произнесе известното заклинание от „Али баба и четиридесетте разбойника“. Като не видя резултат, опита на испански. Резултатът беше същият.

— Знаеш ли още заклинания? — попита той Остин.

— Току-що изчерпа целия ми репертоар — отвърна Кърт.

Минаха откъм задната страна на хангара. От вечно замръзналата почва стърчаха бетонни основи на по-малки постройки, които може да са били куонсетови бараки. Някогашното бунище беше пълно със счупени стъкла и ръждиви консервни кутии, но никъде не видяха вход за хангара.

Завала попадна на него в буквалния смисъл.

Остин вървеше няколко стъпки преди партньора си, когато чу вик. Обърна се бързо, но Джо сякаш бе потънал в земята. В подкрепа на тази хипотеза, отдолу се донесе задгробният му глас, псуващ изискано на езика на предците си. Остин внимателно се върна и го видя в една изцяло обрасла бетонна дупка. Бе минал покрай нея, без да я забележи.

— Как си? — викна Остин.

— Храсталаците омекотиха падането. Ела долу! Има някакви стълби.

Остин се присъедини към Завала на дъното на дълбоката над два метра дупка. Джо стоеше пред откρηнатата, много масивна стоманена врата.

— Знам, знам — изпревари го Остин. — Безпогрешният усет на Завала към ориентиране.

— Сега? — попита Джо.

Остин извади от сака малък, но много мощен халоген. Вратата се отвори със скърцане и малко натискане с рамо. Влезе вътре, със Завала по петите. Студен и зловонен дъх ги блъсна в лицето, сякаш бяха застанали пред отдушник на мавзолей. Халогенният лъч освети стени и таван от бетон, който се оказа слаб изолатор срещу вечния мраз и като че даже го засилваше. Като притваряха яки с ръце, те поеха по коридора.

Няколко врати бяха разположени по протежение на бетонния бункер. Остин осветяваше помещенията с фенерчето. Ръждиви рамки от легла и гнили дюшеци разкриха предназначението на едно от тях.

По-нататък имаше кухня и килер. Последната стая е била за радиовръзка.

— Напуснали са на бегом — каза Завала. Счупените радиолампи и кутии от апаратура изглеждаха натрошени с чук.

Продължиха по коридора, като заобиколиха голяма, правоъгълна дупка на пода. Металната решетка, която някога я покривала, беше почти изядена от ръжда. Остин насочи лъчи към дъното на дълбока шахта.

— Някаква вентилация или може би отопление.

— Спомням си какво каза Кларънс Тинук за мините.

— Да се надяваме, че е измислица за ловци и рибари — каза Остин. — А може пък, старецът да е казал „миди“.

— Е, от това наистина ме хваща страх.

Коридорът свършваше при къса стълба, водеща към друга стоманена врата. Сметнаха, че се намират под хангара. Без да е напълно убеден в собствената си теория за гърмящите капани, Остин си пое дъх, отвори вратата и влезе. Веднага усети промяна в атмосферата. Въздухът не беше така студен и вонящ, както в бетонния коридор. Миризмата на застояло се смесваше с тази на масла и горещ метал.

Вдясно от вратата се виждаше прекъсвач с надпис „генератор“. Остин кимна към Завала и той го натисна. Отначало не стана нищо. После някъде се чу прищракване и няколко кашлици, докато двигателят неохотно се завърташе. Високо горе, отначало замъждукаха, а после ярко блеснаха светлини. Показа се огромна сводеста пещера. Завала си бе глътнал езика от благоговение. По средата ѝ се намираше нещо, което приличаше на чернокрил отмъстител от норвежка легенда.

Приблужи отзад подобния на ятаган самолет, протегна ръка и внимателно докосна една от вертикалните плоскости в долната част на фюзелажа.

— Красиво! — прошепна той, сякаш говореше за жена. — Чел съм за него, виждал съм снимки, но никога не съм си представял, че е такова великолепие!

Остин приблужи и огледа алуминиевата скулптура.

— Или сме попаднали в Пещерата на вълшебния прилеп, или сме открили отдавна изчезналия фантом — летящото крило — каза

той.

Завала мина под фюзелажа.

— Чел съм едно-друго за този самолет. Тия плоскости са сложени по-късно, за стабилност, когато са преминали от витлови към реактивни двигатели. Дължината на крилата е петдесет и един метра.

— Това е половин футболно игрище — забеляза Остин.

Завала кимна.

— Бил е сред най-големите самолети на времето си, макар че е дълъг само петнадесет метра. Виж тия реактивни двигатели. При прототипа, всичките осем са монтирани по фюзелажа. А тук, два са поставени под крилата, за да се освободи място за гориво. Както ти каза, увеличили са обсега.

Отидоха към носа на машината. Гледани оттук, аеродинамичните ѝ форми бяха още по-внушителни. Макар да тежеше над сто тона, самолетът изглежда се чувстваше удобно върху трите опорни точки на колесарите си.

— Джек Нортроп наистина е имал нещо наум, когато е построил това чудо — каза Остин.

— Разбира се. Виж силуета. Почти няма от какво да се отрази радарен лъч. Дори са го боядисали черен като днешните стелтове. Да се качим вътре! — предложи нетърпеливо Завала.

Изкачиха се по стълбичка в търбуха на самолета и минаха по къс коридор. Както и останалата част от машината, пилотската кабина беше необикновена. Завала седна във въртящото се кресло на командира и с помощта на ръчно задействана хидравлика го издигна на около метър и нещо в плексигласовия мехур. Хвърли поглед към кожуха на двигател, разположен вляво от осовата линия на машината. Обичайните контролни уреди и инструменти бяха разположени между пилота и втория пилот, който седеше малко по-ниско. Лостовете за газта се спускаха от тавана, както при военноморските хидроплани от типа „Каталина“.

— Фантастична видимост! — каза Завала. — Чувствам се като в изстребител.

Остин се бе разположил в креслото на копилота отдясно. Докато Завала галеше с любов уредите, той отиде да разгледа вътрешността на машината. Мястото на бордовия инженер беше на около три метра зад пилотите, с гръб към тях и с лице към невероятно количество

измервателни прибори. Той не можеше да гледа навън. Остин си помисли, че това е необикновена планировка, но остана силно впечатлен от малката кабина с койки, простора над главата, тоалетната и кухненския бокс, които показваха, че машината е предназначена за продължителни полети. Седна на мястото на бомбардера и погледна през илюминатора, като се мъчеше да си представи безрадостната шир на Сибир. После пропълзя в бомбоохранилището. Завала беше още на мястото си, когато Остин се върна в кокпита.

— Намери ли нещо там? — попита Джо.

— По-интересно е какво не намерих — отвърна Остин. — Бомбоохранилището е празно.

— Няма контейнерни бомби?

— Няма и помен от тях — усмихна се Кърт. — Влюби се безответно в старото момиче ли?

Завала се ухили похотливо.

— Любов от пръв поглед! По-възрастните жени винаги са ме привличали. Ще ти покажа нещо. Още има живот в това съкровище. — Пръстите му зашариха по таблото. Множество червени светлинки озариха кокпита.

— Зареден до горе! — не повярва Остин.

— Трябва да е свързан с генератора. Няма причина да не действа. Тук е студено и сухо и са го поддържали страхотно до мига, в който са напуснали това помещение.

— Като говорим за помещението, дай да го поразгледаме!

Завала напусна с нежелание мястото си. Излязоха от самолета и обходиха хангара. Явно е бил пригоден да обслужва на високо равнище машината. Под ръка бяха хидравлични крикове и кранове, гориво и помпи, изпитателни уреди. Джо се изправи пред стенд за инструменти. Блестяха, сякаш бяха хирургически. Остин надникна в един склад. Огледа се и повика Завала.

Подредени от пода до тавана, там лежаха десетки лъскави цилиндри, като оня, който бяха намерили във водите край Баха. Остин вдигна внимателно един от тях и го претегли с ръка.

— Доста по-тежък е от оня в кабинета ми.

— Анасазиум?

— Непогрешимият усет на Остин за ориентиране — отвърна Кърт с усмивка. — Ще трябва да признаеш, че това е главното, за което

бихме толкова път.

— Така е. Но сега разбирам, защо Мартин се е влюбил в тоя самолет.

— Да се надяваме, че сега не сме изправени пред подобен случай на фатално привличане. Да видим, какво ще правим от тук нататък!

Завала огледа съдържанието на склада.

— Ще ни трябва нещо по-голямо от хидроплана, за да приберем всичко това.

— Денят беше дълъг — отвърна Остин. — Да се върнем в Номе. Можем да извикаме помощ. Не съм възхитен от пътя, по който влязохме. Да потърсим друга врата!

Те се върнаха при носа на самолета. Той бе насочен към широката стена на хангара, зад която беше пистата. Опитаха една врата, но тя бе здраво обрасла отвън и не подаде. Една голяма част от стената явно се вдигаше като гаражна врата. Остин забеляза бутон с надпис „врата“. След като им бе провървяло с генератора, той опита и тук. Шум от двигател изпълни въздуха, после пращане и тропот, скърцане на метал в метал. Двигателите се напъваха да освободят вратата от растителността, но най-накрая я разкъсаха и вратата се вдигна до най-горното си положение.

Беше почти полунощ и слънцето висеше ниско над хоризонта, хвърляйки върху тундрата оловна светлина. Двамата мъже излязоха навън и се обърнаха. Докато съзерцаваха странния самолет, чува натрапчив шум зад гърба си. Обърнаха се, за да видят огромен хеликоптер да се спуска като граблива птица от небето.

Машината мина над хидроплана, после увисна недалеч от него. Завъртя се на място на триста и шестдесет градуса. Последва блясък в предната част и хидропланът изчезна в ослепителна експлозия от жълти и червени пламъци. Черен облак дим се издигна над жертвената влада на онова, което само преди миг беше самолет и освети тундрата на стотици метри.

— Мисля, че току-що загубихме депозита за нашия нает самолет — констатира Завала.

Като приключи с първата си задача, хеликоптерът обърна нос към хангара. Остин и Завала бяха останали неподвижни, откакто се появи машината. Сега Кърт проумя, колко са уязвими. Когато хеликоптерът потегли, те се хвърлиха към отворената врата. Бели

езичета пламък разцъфтяха край двата борда на нападателя, а куршумите вдигаха гейзерчета вода и кал, по пътя си към двете бягащи фигури.

Шмугнаха се вътре и Остин натисна копчето. Отново се разнесе шум от мотори и машинария, и вратата започна бавно да се спуска. Хеликоптерът кацна на двеста-триста метра. Въоръжени мъже в тъмозелени униформи се изсипаха от него и затичаха към хангара.

За нещастие, Завала бе оставил автомата си в самолета. Остин извади своя боуън и даде няколко изстрела към униформените, за да имат тема за размисъл. После вратата се спусна напълно и звукът от стрелбата почти не се чуваше.

— Дай да залостим задната врата! — каза Остин и затича към задната част на хангара, откъдето бяха дошли.

Стигнаха тичешком до външната врата. Резето беше така ръждясало, че не можеше да се помръдне. Като се надяваха, че глупостта на нападателите им ще се окаже равна на тяхната смелост, те примъкнаха един дюшек върху отвора в пода. После бързо се върнаха и залостиха вратата на самия хангар. Цареше тишина, но те не си правеха илюзии за сигурността си. Беше очевидно, че онези отвън не искаха да повредят самолета, но една-две добре насочени ракети или подходящо поставен експлозив, можеха да разпорят хангара като консерва.

— Кой са сега пък тия? — поинтересува се Завала, като си поемаше дъх.

Разнесе се силно чукане по хангара, сякаш някой изпробваше здравината му. Кораловозелените очи на Остин огледаха вътрешността.

— Ако не греша, скоро ще научим.

31

Началото на обсадата бе оповестено от оглушителна експлозия, която се отрази от всеки квадратен сантиметър метал, сякаш хангарът беше голяма камбана. Парченца нажежен метал и горяща растителност се посипаха през голяма дупка, в горната част на предната стена. Показа се къс дневна светлина, но дебелият слой почва и растителност, натрупани с годините, ограничиха ефекта от взрива.

Остин погледна отвора и каза:

— Целят се високо, за да не повредят самолета. Вероятно искат да ни уплашат.

— Добре се справят, много съм уплашен — отбеляза Завала.

Всъщност, той имаше вид на всичко друго, освен на уплашен. Ако се поддаваше лесно на паника, Завала трябваше отдавна да се е оттеглил от групата за специални задачи. Погледът му спокойно обхождаше вътрешността на хангара с надежда да открие някакъв изход от положението.

Вибрациите от взрива едва бяха секнали, когато откъм стоманената врата отзад се разнесоха силни удари.

— Нищо не е свършил нашият капан — констатира Остин.

Те се втурнаха зад самолета и помъкнаха сандъци, пейки и шкафове, всичко, което можеше да се движи, към вратата. Тази барикада щеше да забави нападателите само минути. Повече ги занимаваше предната част на хангара, където бе съсредоточена основната огнева мощ на противника.

Докато тичаха под фюзелажа на самолета, Завала погледна двигателите. Зейналите им сопла в задната част на самолета наподобяваха наредени по крепостен вал мортири. Той хвана Остин за ръката.

— Виж, Кърт, тия двигатели са насочени право към задната стена. Ако успеем да ги запалим, ще осигурим на приятелите отзад горещ прием.

Остин спокойно мина под корпуса на самолета, без да дава вид, че чува ударите по вратата отзад. Той застана пред машината, постави ръце на хълбоците си и се загледа в кабината.

— Дори и да се измъкнем по някакъв начин от хангара, няма къде да отидем. Може би имам по-добра идея — каза той замислен.

Работата с Остин бе дала представа на Завала за необичайния начин, по който работеше мозъкът на партньора му. Той схвана идеята му начаса.

— Майтапиш се!

Погледът на Остин беше напълно сериозен.

— Каза, че системите работят. Ако успеем да запалим, защо да хабим горивото за опичане на няколко лоши момчета, когато можем просто да ги оставим да ни гълтат праха? Признай си — добави той, забелязал пламъчетата в очите на Завала, — ръцете те сърбят да подкараш това нещо.

— Има много въпросителни. Двигателите могат да не запалят, или пък горивото може да е станало негодно — посочи Завала. Той изброи още няколко нежелани възможности, но от вдигнатите нагоре ъгълчета на устата му ставаше ясно, че не им отдава особено значение. Остин бе улучил слабото място на Джо — жаждата му да опита всяко нещо, измислено, за да лети.

— Знам, че няма да е лесно. Тия влекачи там, вероятно са били използвани, за да изкарат самолета до пистата. Ние няма да разполагаме с такъв лукс. Ще трябва да стартираме от тук.

— Бих се радвал, ако успеем изобщо да стартираме! Тези двигатели не са завъртани петдесет години — каза Завала.

— Спомни си оная сцена от филма на Уди Алън, в която един фолксваген стартира от раз, след като прекарва векове и една пещера. Ще бъде страхотно!

— Това не е съвсем като фолксваген — възрази Завала с усмивка, макар от възбудата му да ставаше ясно, че въпросът за него вече не е просто живот или смърт, а и предизвикателство. — Първо, трябва да видя дали ще запали старият бръмбар. А с тия спаднали гуми няма да стигнем доникъде. Трябва да им вкараме малко въздух.

— Има компресор, но нямаме много време.

— Ще започнем с по една гума от всяка двойка. Втората ако остане време.

Те бързо развиха маркуча на компресора и започнаха де помпат гумите. Шумът от машината беше малко по-слаб от този на сърцата им. Остин престана да помпа и се ослуша. Ударите по вратата бяха спрели, макар тя да си оставаше на мястото. Това не му хареса. Паузата можеше да означава, че нападателите се готвят да взривят преградата. Не му остана много време за тревоги. Нов страхотен тътен разтресе предната стена. Втора ракета беше изпратена, за да разшири дупката в долната ѝ страна. Взривната вълна ги прати и двамата с лице върху омасления бетон. Дим от горящите храсти започна да се стеле под тавана.

— Нямаме време! — извика Остин. — Ще трябва да спрем за гумите на някоя бензиностанция. Остави люка отворен. Щом чуя двигателите, натискам копчето. Докато вратата се вдига, аз ще дотичам до самолета.

— Не забравяй да откачиш захранващия кабел — каза Завала и се пъкна под самолета.

Остин зае поста си до стената с пръст върху бутона. Даваше си сметка, че шансовете им не са големи, но се надяваше военната американска техника да покаже на какво е способна.

Завала се нагласи на високото пилотско кресло и огледа контролното табло. Уредите се мержелееха пред погледа му. Трябваше да учи бързо. Той се отпусна и се помъчи да си спомни, как се справяше в „Каталина“, като се стремеше да не гледа всички уреди, а само тези, които съобщаваха за някаква неизправност. Всички системи бяха в изправност. Между двете кресла се намираше табло с радиостанцията и датчиците за въздух и гориво. Пръстите му минаха по прекъсвачите и таблото светна като флипер.

Затаил дъх, започна да пали двигателите един по един. Турбините се задействаха с дълбок тътен, преминал после в силен вой. Доволен, Завала махна към Остин. Кърт махна в отговор.

Докато Завала се премести в креслото на помощника и регулира притока на гориво, Остин натисна копчето. Тънка ивица дневна светлина започна да се разширява под вратата. Кърт се втурна под самолета и откачи кабела. После, с помощта на оставения за целта голям чук, изби дървените кучки под колелата. Изкачи се през давещите газове в самолета и затвори люка.

Горещите газове обгърнаха задната стена на хангара. Всички подвижни предмети бяха блъснати в нея от огромната тяга или стопени от високата температура. Шумът беше толкова силен, че почти спираше мисълта, а просторното помещение се изпълни с пламъци и задушаваш дим.

Остин се тръшна задъхан в креслото на втория пилот.

— Изцяло на твое разположение е, приятелю!

Завала вдигна палец.

— Малко се е разсъхнал, но ще се оправи!

Завала не отделяше очи от вдигащата се врата. Той не освобождаваше спирачките и в същото време увеличаваше притока на гориво до пълна мощност. Ако разполагаха с екипаж, Завала щеше да научи от бордовия инженер, дали двигателите се държат както трябва, но сега трябваше да разчита само на опитното си ухо. Не бе възможно да различи отделните турбини, но равномерният им рев го успокояваше.

Вратата като че се запъна за момент, после се освободи. Отпусна спирачките и машината тръгна. Завала натисна газта и нададе победен вик, когато излязоха на открито. Радостта беше кратка.

Големият, зелен хеликоптер беше точно пред тях. След като изстреля втората ракета, той се бе приземил и сега се намираше на пистата, на около километър от тях. Мъже в зелени униформи се готвеха за атака, когато от хангара, като чудовищно пиле от яйце, се измъкна черното летящо крило. Изненадата бързо се превърна в ужас и те се разбягаха, като отнесени от вятъра листа.

Пилотът на хеликоптера се бе облегал на него с цигара в уста, когато забеляза чудовищния летателен апарат срещу себе си. Скочи в машината, където трябваше да вземе светкавично решение. Можеше да остане на място и да бъде ударен. Можеше да използва ракета или оръдие с надежда да уцели тънкия профил на самолета, а можеше и да излети.

Вниманието на Остин беше привлечено от ударите на гигантски кълвач по фюзелажа. Завала помисли, че някой от двигателите е аварирал и само отчасти бе успокоен от думите на Остин:

— Стрелят по нас. Имаш ли намерение да го вдигнеш това нещо или ще караш така до Номе?

Поради необичайното разположение в кабината, Завала не можеше да вижда всички контролни прибори. Като използваше хеликоптера за ориентир, Завала извика на Остин да му съобщава скоростта.

— Шестдесет! — оповести той.

Завала беше изненадан от постигнато ускорение, независимо от огромната маса и полуспадналите гуми. Трябваше здраво да държи лостовете, за да не позволи на носа да се надигне.

— Деветдесет!

Колесарите разплискаха плиткото езерце, но скоростта продължаваше да нараства.

— Сто и двадесет!

Завала усети как щурвалът олеква, което означаваше, че машината е близо до скоростта за излитане.

— Сто и шестдесет!

Завала преброи до десет и дръпна щурвала към себе си. И двамата забиха подметки в металния под, натиснали въображаемите педали на газта.

Огромният самолет сякаш скочи във въздуха. Завала смяташе, че ще минат без проблем над хеликоптера, но след като самолета застана под ъгъл във въздуха, той виждаше единствено синьото небе.

Пилотът отдолу най-после бе взел решение. Само че неправилно. Той погрешно бе преценил, че огромното, подобно на прилеп чудовище, затичало се към него по вечно замръзналата земя, ще го удари, ако остане на земята. Вдигна се почти в един и същи миг със Завала.

От своето място Остин ясно виждаше хеликоптера, препречващ курса на самолета. Без да очаква предстоящия сблъсък, Завала се бе съсредоточил върху излитането. От прочетеното за самолета, той знаеше, че поради голямото ускорение, въздушната струя ще отпори капациите на сектора, в който се прибират колесарите. Те бяха пригодени за по-бавните витлови двигатели и се прибираха в гнездата си мудро. Пилотите компенсираха този недостатък, като започваха прибирането веднага след отделяне от земята и се насочваха под остър ъгъл нагоре.

Ако не бе изпълнил тази маневра, двете машини щяха да се блъснат. Те се разминаха на косъм, но пространството се изпълни със

страхотен метален трясък, когато колесарът се удари в ротора на хеликоптера. И двете устройства станаха на парчета. Хеликоптерът сякаш се поколеба за миг, преди да тупне на земята, където избухна в облак пламъци. Самолетът подскочи от удара, но Завала го овладя. Продължи да се издига, докато стигна хиляда и петстотин метра.

Чак сега той си даде сметка, че бе забравил да диша. Изду бузи и задиша толкова бързо, че му се зави свят. Остин му каза да установи повредите. От високото си кресло, той огледа корпуса. Беше целият в дупки. Парченца алуминий продължаваха да се откъртват, а вторият двигател запуши.

— Прилича на швейцарско сирене, но е яка машина.

Насочиха се към Номе. Нямаше нужда да летят на голяма височина и той поддържаше около хиляда метра. След известно време започна да се смее.

— Какво ти е толкова смешно *compadre*^[1]? — попита Остин от креслото си, докато бърникаше в радиостанцията.

— Питам се какво ли ще си помислят, като ни видят да пристигаме с петдесетгодишен бомбардировач, целият надупчен.

— Много просто. Ще кажем, че сме изпълнявали бойна задача и ни е отвлякъл НЛО.

— Това е точно толкова невероятно, колкото и истинското положение — констатира Завала.

Пристигането на изрешетеното летящо крило стана най-голямото събитие в Номе, след първото състезание с кучешки впрягове. Слухът за черния самолет с необикновена форма, кацнал без колесар върху пелена от пяна, се разпространи като горски пожар и не след дълго машината беше заобиколена от любопитни. Остин се обади на Сендекър, за да поиска малко груба сила. Адмиралът се свърза с Пентагона и научи, че отряд със специално предназначение провежда учения във военновъздушната база „Елендорф“, край Анкоридж. Издадена бе заповед за прехвърляне в Номе.

След като Остин информира командирите на спецовете, решиха да изпратят напред хеликоптер с разузнавателна цел, а основните сили да дойдат след него.

И така, Остин и Завала се върнаха в старата база за дирижабли на борда на хеликоптер „Пейв хок“. Близко двадесетметровата машина беше от типа, който патрулира „Район 51“, свръх секретната база, за която поклонниците на НЛО-историите твърдят, че съхранява трупове на загинали иноземни, както и останки от техен космически кораб, катастрофирал край Росуел, в Ню Мексико. Хеликоптерът полетя ниско над тундрата, за да не бъде забелязан, със скорост двеста и петдесет километра в час. Като стигна местоназначението си, той прелетя над покритата с тънък пласт вода писта за излитане и проучи терена, с помощта на уредите си. Като не откри признаци на живот, той започна да описва широки кръгове. На борда му имаше тричленен екипаж, осем тежковъоръжени войника от специалните части и двама пътника — Остин и Завала. Всички гледаха навън. Не се наложи да чакат дълго.

Откъм морето се появи самолет, с разположени над корпуса криле. Четиримоторният турбовитлов „Комбат Тейлър“ бе създаден, с цел да доставя специалните части навсякъде и при всякакви условия. Тъмни предмети се заизсипваха от Фюзелажа и скоро в пространството разцъфнаха двадесет и шест парашута. Те се приземиха на хълма зад хангара на летящото крило.

Хеликоптерът продължи кръженето си. Десантът беше първи етап от двустепенна операция. Ако парашутистите се натъкнеха на противник, хеликоптерът щеше да го обстреля с двете си 7.62 мм картечници и да спусне подкреплението на мястото, където е най-необходимо.

Изминаха няколко напрегнати минути. После по радиото се чу гласа на земния командир:

— Всичко е чисто. Кацайте!

Хеликоптерът се стрелна над останките от хидроплана и разбитата от летящото крило машина. Приземи се точно пред хангара, чиято огромна врата бе зейнала като пациент на зъболекар. Няколко командоси, облечени в маскировъчни дрехи, въоръжени с М-16 — автоматична карабина с гранатомет — всеки от тях смъртоносна машина с огромен потенциал, охраняваха входа, докато други проверяваха огромното пространство на хангара. Войниците от хеликоптера скочиха от двете му страни, щом колелата докоснаха повърхността и се присъединиха към другарите си.

Двамата от НАМПД също слязоха и влязоха в помещението. То изглеждаше още по-голямо, в отсъствието на самолета. Цялото беше пълно с обгорели и опушени парчетии — последица от излитането им. Задната стена, изпитала в пълна мяра силата и температурата на реактивната тяга, беше нагърчена, а боята изгоряла. Проправиха си път през цялата бъркотия и се насочиха право към склада. Вратата му бе отворена. Цилиндриите ги нямаше.

— Празно като бутилка текила в неделя сутрин — поетично се изрази Завала.

— Точно от това се страхувах. Трябва да са извикали друг хеликоптер.

Излязоха въвн от задушливата смрад на хангара. Хеликоптерът си бе намерил равно и сухо място, на около половин километър от тях и в момента се приземяваше. Тръгнаха към останките на другия с надежда да научат нещо за нападателите. Вътре и около останките се виждаха обгорели тела. Дойде командирът на първата група и се здрависа с тях.

— Не разбирам защо настояхте да дойдем — каза той, като посочи с пръст развалината. — Вие си се справяте добре и сами.

— Не искахме да изкушаваме съдбата — отвърна Остин.

Офицерът се усмихна.

— Мястото е чисто като аптека. Проверихме и бункера, както предложихте вие. Намерихме два трупа на дъното на шахтата, за която ни предупредихте да внимаваме. Знаете ли нещо за тях?

Остин и Завала се спогледаха изненадано.

— Двамата с Джо бяхме подготвили малък капан за нашите гости. Не очаквахме, че ще се хване нещо.

— О, хванало се е. Никога не бих влязъл у вас през задната врата, без да почукам.

— Съжалявам, че трябваше да се разкарвате дотук, без нужда — каза Остин.

— Човек не може да предвиди всичко. Нали знаете какво стана на Атка и Киска?

Остин кимна. Известна му бе битката за двата алеутски острова, окупирани от японците. След като американската страна дала много жертви при атаките, провеждат мащабна десантна операция, за да установят, че японците тихомълком са се изнизали.

— Същото е и тук. Пиленцата са избягали от пилчарника.

Офицерът разгледа отново останките и подсвирна.

— Направо сте им откъснали перките.

— За съжаление, в хангара имаше нещо, което са отмъкна ли със себе си — поклати глава Остин. — Все пак, благодаря ви за помощта, майор.

— Няма за какво. Ученията са хубаво нещо, но няма с какво да се замени акция, при която наистина можеш да очакваш, някой да стреля по теб.

— Ще гледам да ви осигуря такава следващия път.

Офицерът се усмихна сурово.

— От вида на оня стар бомбардировач в Номе, стигам до извода, че сте човек, който държи на думата си.

Остин и Завала приеха поканата да ги откарат до „Елен дорф“, откъдето можеха да вземат самолет за Вашингтон. Когато кацнаха в Номе за зареждане, Завала предложи да се възползва от неоспоримия си чар и банковата сметка на НАМПД, за да утеши собственика на погубения хидроплан. Като се споразумя с компанията да им купи нова машина, той излезе навън, за да види сериозната физиономия на приближаващия Остин.

Той му подаде лист хартия.

— Това пристигна току-що.

Завала прочете съобщение от НАМПД:

„Гемей и Франсешка отвлечени Траут ранен.
Прибирайте се веднага! С.“

Без да продумат, и двамата се втурнаха по пистата към чакащия ги самолет.

---

[1] Compadre (исп.) — Приятелю. ↑

Пол Траут лежеше в болничното легло с бинтовани гърди и нос, и неудържимо се проклинаше, че не бе проявил по-голяма бдителност. Докато се измъкваша с Гемей от стрелите на ловците на глави, инстинктите им бяха изострени докрай. Но завръщането в така наречената цивилизация ги бе притъпило. Те нямаха и най-малка представа, че очите, които ги дебнеха от микробуса, паркиран пред къщата им в Джорджтаун са много по-диви от тия в джунглата.

Надписът, който идентифицираше автомобила като собственост на градската комунална служба още лепнеше. Беше оборудван с най-модерна електронна апаратура за свързка и наблюдение. Надвесени над мониторите, близнаците Краджич прослушваха тухлените стени на отсрещната къща. Наблюдението и изчакването не бяха по техен вкус. В Босна действаша с брутална простота. Избират си жертва. Пристигат посред нощ с един-два камиона паравоенни главорези, разбиват вратата и измъкват ужасените обитатели от леглата. Мъжете отвеждат навън и разстрелват, жените изнасилват и убиват. Къщата се обира до шушка.

Проникването в дома на Траут се оказа проблем. Макар и на странична улица, пред него непрекъснато минаваха коли и пешеходци. Сега бе още по-оживено. Откриването на бяла богиня и спасяването ѝ от хора на НАМПД, както и драматичното им бягство, бяха сценарий за приключенски филм. След като CNN разпространи историята, един куп журналисти обсадиха къщата. Репортери и фотографи от „Уошингтън поуст“ и „Ню Йорк таймс“, националните телевизионни канали, както и няколко таблоиди на долнопробни вериги супермаркети се струпаха пред вратата.

Гемей и Пол се редуваха да им обясняват, че се опитват да си откъснат и че ще отговорят на въпросите им на другия ден в НАМПД, на пресконференция, фотографите снимаха къщата, а телевизионните журналисти я използваша за фон при репортажите си. Постепенно медийната река изтъня.

Пол седеше в кабинета си на втория етаж, където обобщаваше преживяното в доклад за НАМПД. В кабинета на партера, Франсешка и Гемей обсъждаха как да се възобнови в най-кратки срокове работата по процеса за обезсоляване на водата. След като Франсешка бе заявила, че отлага връщането си в Сао Поуло, семейството ѝ бе предложило убежище от журналистическото внимание. Когато на вратата се позвъни, Гемей въздъхна тежко. Неин ред беше да откликне на зова на четвъртата власт. Най-напористи бяха телевизионните екипи и както очакваше, отвън стояха репортер с бележник в ръка и оператор с голяма камера на рамо. Трети човек носеше алуминиево куфарче и прожектор.

Гемей устоя на първоначалния порив да им каже да се разкарат. Вместо това, тя се усмихна принудено и заяви:

— Вие очевидно не сте чули за пресконференцията утре преди обяд.

— Извинете моля! — отвърна репортерът. — Никой не ни каза за конференция.

Странно, помисли си Гемей. Отдела за връзки с обществеността в НАМПД поддържаше отлични контакти с медиите. Те се ползваха с уважение сред репортерите, поради удивителните събития, които редовно им съобщаваха. Тоя тук, с костюма си не по мярка, нямаше нищо общо с хубавите, добре сресани момчета, които показваха по телевизията. Беше нисък и набит, косата му ниско остригана. Макар че се усмихваше, лицето му беше брутално и плашещо. И после, откога са започнали да назначават репортери с тежък източноевропейски акцент? Тя погледна над рамото му в очакване да съзре познатия ТВ автобус с антени по покрива, но видя само един микробус на общината.

— Съжалявам — каза тя и понечи да затвори вратата.

Усмивката изчезна и мъжът пхна крак между вратата и касата. Смаяна отначало, Гемей бързо се окопоти и натисна вратата с цялото си тяло, докато мъжът изквича от болка. Тя сви ръка в лакътя с намерение да блъсне нападателя с отворена длан в лицето, но другите двама се хвърлиха напред и натиснаха вратата с рамо. Отхвърлиха я назад и тя падна на коляно. Бързо се изправи, но вече беше късно да се бие или бяга. Така нареченият репортер бе насочил пистолет в лицето ѝ. Операторът бе оставил настрана такъмите си. Пристъпи към нея и я

стисна за шията така, че едва можеше да диша. После я блъсна в стената с такава сила, че едно огледало от деветнадесети век в позлатена рамка се посипа по пода.

В гърдите ѝ се надигна гняв. Огледалото им струваше продължителни издирвания, плюс няколко хиляди долара. Тя забрави страха си и заби коляно в чатала на мъжа. Хватката му отслабна за миг, но той отново се нахвърли върху ѝ, с убийствен блясък в погледа. Тя напрегна мускули, но репортерът извика нещо и нападателят се оттегли. Прекара пръст по адамовата си ябълка. Жестът не можеше да се сбърка. Гемей се бе вторачила в него — нищо повече не можеше да стори — но значението на това движение не можеше да се сбърка. Мигновено разбра, че ще я заколи като пиле.

Инстинктът я бе насочил правилно. Макар че близнаците предпочитаха самостоятелната работа, понякога им се налагаше да прибегват до помощта на свои сънародници. Когато Бринхилд организира бягството на двамата от Босна, те настояха да вземат със себе си десетима от най-безскрупулните и верни свои последователи. Нареккоха се Мръсната дузина, по заглавието на американски филм. Но действията им правеха негодниците от филма да приличат на палави дечица. На съвестта им тежаха смъртта, осакатяването и мъченията на стотици невинни жертви. Те бяха пръснати по цялото земно кълбо, но за убийство или за друга операция, можеха да се съберат за броени часове. Откакто бяха започнали работа за „Гогцад“, те се отдаваха на влеченията си с необуздан ентузиазъм.

Франсешка бе чула звука от счупването на огледалото и дойде в малкото преддверие. Мъжът с тесния костюм даде някаква команда и преди да направи каквото и да е, тя бе притисната до стената, редом с Гемей. Мъжът с алуминиевото куфарче го отвори и измъкна два автомата „Скорпион“, чешко производство. Мнимият репортер отвори вратата и след миг, вътре влезе още един. Първата мисъл на Гемей беше, че прилича на пораснал трол^[1]. Макар денят да бе топъл, той бе облечен в дълго палто от черна кожа, върху черни панталони и пуловер с обърната яка. На главата си имаше черна шапка, подобна на фуражка.

Той огледа обстановката и каза нещо на останалите, което изглежда им хареса, защото се ухилиха мазно. Гемей бе пътувала много по света по с работа и разпозна сърбохърватския език. Той излая една команда и един от мъжете тръгна по коридора, стиснал под

мишница сгъваемия приклад на автомата. Той предпазливо надничаше в стайте, една по една. Друг бандит заизкачва стълбите към горния етаж.

Мъжът в коженото палто разгледа счупеното огледало и се обърна към Гемей:

— Седем години нещастна любов — каза той с усмивка, която изглеждаше като отлята в калъп.

— Кой сте вие? — попита тя.

Той не обърна внимание на въпроса.

— Къде е съпруг?

Гемей убедително отговори, че не знае. Той кимна с вида на човек, който знае нещо неизвестно за нея и я извърна с лице към стената. Тя очакваше удар по главата или куршум в гърба. Вместо това, нещо я жилна по дясната ръка. Игла. Копелета! Биеха ѝ упойващо вещество. Погледна през рамо и видя спринцовката до ръката на Франсешка. Опита се да ѝ помогне, но ръката ѝ стана безчувствена. За секунди престана да усеща цялото си тяло. Стаята се завъртя и тя пропадна в някаква бездна.

Пол чу счупването на огледалото и от горната площадка на стълбите видя мъжа да стиска Гемей за шията. Тъкмо се готвеше да скочи долу, когато в преддверието влезе гадината в черна кожа. Пол се върна в кабинета и се опита да повика помощ, но слушалката беше мъртва. Бяха отрязали телефонния кабел. Тихо се прокрадна по тясна задна стълба в кухнята. В долния кабинет държеше револвер, но единственият начин да стигне до него бе да мине по коридора с нападателите. Видя двамата мъже да тръгват — единият нагоре, а вторият към него и бързо се върна в кухнята.

Огледа се за оръжие. Пред погледа му попаднаха ножовете, но те бяха омазнени и нямаха никакъв шанс срещу автоматите. Дори да надделееше, останалите щяха да дотърчат при най-малкия шум, за да го довършат. Трябваше му място, където да се справи с бандита без шум. Когато последния път преустройваха с Гемей къщата, те заровиха едногодишна заплата в кухнята. Монтирани бяха чисто нови дъбови шкафове, както и ресторантска печка. Най-голямото нововъведение

беше хладилна камера, достатъчно висока, за да не си блъска Пол главата в тавана ѝ.

Като не виждаше друг изход, той влезе в камерата и остави вратата откритата. Отвъртя крушката, остави я на пода до вратата и се прилепи към стената. Точно навреме! През замръзналото стъкло видя мъжът да влиза в кухнята с насочено оръжие. Спря и се огледа. Откритата врата привлече вниманието му. Той приближи предпазливо, отвори я с лакът и влезе. С върха на обувката ритна крушката и тя шумно се затъркала по дървения под. Дулото на автомата рязко се завъртя, а пръстът му се сви на спусъка. И тогава таванът се срути отгоре му. Коленете му омекнаха и той се свлече на пода.

Траут остави замръзалия, пушен вирджински бут, който бе използвал за боздуган. Грабна автомата и излезе в кухнята, като много добре си даваше сметка, че и той, и жените са в голяма опасност. Първо провери стълбата от кухнята към горния етаж. Чу вторият бандит да трополи горе. Щеше да се заеме с него, след като се убеди, че Гемей и Франсешка са в безопасност. Бавно се вмъкна в коридора. Автоматът само отчасти изравняваше силите — не искаше някоя от жените да попадне в разсеяния му огън.

Когато стъпи в коридора, видя надвесения над проснатите фигури на Гемей и Франсешка нападател. Забравил предпазливостта, той се хвърли напред, така вбесен от сцената, че изобщо не усети мъжа зад себе си.

Почувства студената стомана на ножа между ребрата си и се извърна към нападателя, който зверски го ритна в глезените. Падна по очи на килима и си счупи носа.

Мело пазеше задната врата, когато забеляза Пол да излиза от хладилника. Сега прекрачи падналата в локва кръв фигура и отиде да потупа брат си по гърба.

— Решението ти за задната врата беше правилно, братко.

— Така изглежда — отвърна близъкът, с поглед към проснатото тяло. — Тоя какво ще го правим?

— Остави го да му изтече кръвта.

— Готово! Жените можем да изнесем през задната врата, без да ни види някой.

Извика мъжа от горния етаж. После занесоха изпадналите в несвяст жени до един мерцедес с двойно предаване, натикаха ги на задната седалка и заминаха, последвани след няколко минути от микробуса.

Първоначалният шок от раняването премина в болка и Пол дойде в съзнание след няколко минути. Като мобилизира всичките си сили, той се довлече до кабинета на партера и по клетъчния телефон извика 911. Дойде на себе си в болничното легло.

Ругатните го изтощиха и заспа отново. Когато се събуди, усети нечие присъствие. В замъгления му поглед се очертаха две фигури, застанали край леглото. Той се усмихна вяло.

— Защо се забавихте толкова?

— Качихме се на два изтребителя от „Елендорф“ и дойдохме на изток, колкото можахме по-бързо — отговори Остин. — Как се чувстваш?

— Отдясно съм си добре, но отляво, сякаш са ме стиснали с нажежени клещи. И носа ми не е в най-доброто си състояние.

— Ножът не е достигнал белия дроб ей с толкова — показва с пръсти Остин. — Ще мине малко време, докато зарасне мускула. Добре че не си левак.

— Мислех си, че е нещо такова. Някаква вест от Гемей или Франсешка? — попита тревожно той.

— Смятаме, че са още живи, но ги отвлякоха главорезите, които наредиха и теб.

— Полицията проверява летища и гари, обичайните работи — добави Завала. — Ще започнем собствено издирване.

Болката в очите на Пол отстъпи място на твърда решимост. Той свали дългите си крака от леглото и каза:

— Идвам с вас! — Болезненото усилие му замая главата и той застина за няколко секунди, докато стомахът му се бунтуваше. — Май ще трябва да ми помогнете, момчета! Но не се опитвайте да ме разубеждавате! — допълни той, като долови тревожния израз на Остин. — Най-доброто нещо, което можете да сторите, е да ме измъкнете отук. Надявам се да имаш някакъв авторитет пред старшата сестра.

Остин познаваше Пол достатъчно добре, за да му е ясно, че ще се помъкне и по корем, ако се наложи.

Погледна към Завала, чиято усмивка му каза да не търси помощ от него.

— Ще видя, какво може да се направи. Междувременно, Джо, може би ще намериш за нашия приятел нещо по-непретенциозно от тая болнична нощница. — После се обърна и тръгна да търси сестрата.

---

[1] Трол — Враждебно настроено към хората, дребно на ръст, свръхестествено същество от скандинавската митология. ↑

Настроението в заседателната зала, на десетия етаж в централата на НАМПД беше траурно. Предвид тревожните сведения от болницата, адмирал Сендекър не бе очаквал присъствието на Пол на това спешно събиране. Длъгнестият океански геолог му приличаше на притоплено шишче, но Сендекър запази това наблюдение за себе си. Каквото и да кажеше, Пол нямаше да се откаже от участие в издирването на жена си и Франсешка.

Сендекър му отправи окуражителна усмивка и огледа присъстващите. За да не го оставят да падне от стола, от двете страни на Траут седнаха колегите му Остин и Завала. Четвъртият присъстващ, с тесни рамене и крехка фигура, носеше очила в рогови рамки, които му придаваха професорски вид. Той беше техническият директор на НАМПД, Руди Гън — втори в йерархията след адмирала.

Сендекър погледна часовника си.

— Къде е Йегър? — попита той, с известно нетърпение в гласа.

Особените дарования на Йегър в компютърната област му бяха извоювали независимост от неписания кодекс за облеклото в НАМПД, но дори президентът на САЩ не би се осмелил да закъснее за среща при Сендекър. Особено за толкова важна.

— Ще пристигне след няколко минути — обясни Остин. — Помолих го да провери някои неща, които могат да имат отношение към срещата.

Една мисъл пърхаше като пеперуда в съзнанието на Остин. След завръщането от Аляска, си бе позволил няколко часа сън, които изглежда бяха освежили мозъка му. Докато пътуваше от Вирджиния насам, той улови изплъзващата се идея във въображаема мрежа. След миг, вече разговаряше с Хирам по клетъчния телефон. Компютърният гений пристигаше от скъпия район на Мериленд, където живееше с жена си — художничка и двете им дъщери, тийнейджърки. Остин набързо му обрисова идеята си, помоли го да я провери и обеща да извини закъснението му за събранието.

Сендекър пристъпи направо към въпроса:

— Изправени сме пред една загадка, господа. Двама души са отвлечени и един е ранен от неизвестни нападатели. Кърт, би ли ни вкарал в час?

Остин кимна.

— Полицията проверява всяка възможна версия. Микробусът е намерен до паметника на Вашингтон. Бил е откраднат няколко часа по-рано. Не са открити следи или пръстови отпечатащи. Всички летища и гари са под наблюдение. С помощта на Пол, ФБР направи словесен портрет на водача на бандата и той е пуснат по мрежата на Интерпол.

— Подозирам, че няма да стигнат доникъде — прекъсна го Сендекър. — Хората, с които си имаме работа, са професионалисти. Задачата да открием доктор Гемей и доктор Кабрал лежи върху нашите плещи. Както ви е известно, Руди беше извън страната по задачи. Аз го осведомявах, доколкото мога, но няма да е зле да направиш един кратък хронологически обзор на събитията.

Остин беше подготвен.

— Цялата история започва преди десет години, с неуспешния опит за отвлечане на Франсешка Кабрал. Самолетът ѝ катастрофира в тропическите гори на Венецуела и се приема, че тя е загинала. Цели десет години. Дватамата с Джо налетяхме, в буквалния смисъл на думата, върху стадо мъртви сиви китове край Сан Диего. Животните са загинали, след като са били подложени на силно прегряване — резултат от дейността на подводно съоръжение край бреговете на Баха, Калифорния, в Мексико. То се взриви, докато го проучвахме. Разговарях с мексикански гангстер, фасада за истинския собственик на инсталацията — калифорнийска консултантска организация, наречена „Мълхоланд грууп“. Адвокатът на гангстера потвърди, че тази организация, на свой ред, е част от международен конгломерат, наречен корпорация „Гогщад“. Гангстерът и адвокатът му бяха ликвидирани, малко след разговорите ми с тях.

— По доста живописен начин, доколкото си спомням — допълни Сендекър.

— Правилно. Не става дума за обикновени убийства. Бяха добре планирани и извършени с помощта на скъпи и модерни оръжия.

— Това предполага добра организация и много пари — посочи Гън, който бе работил като шеф на логистиката^[1] в НАМПД и добре

познаваше трудностите при организирането на каквато и да е операция.

— И ние стигнахме до този извод — съгласи се Остин. — Бяха операции, които са по силите само на голяма и много мотивирана организация.

— „Гогщад“?

Остин кимна.

— Не съм убеден, че ми е ясно значението на това наименование.

— Единствената връзка, която успях да установя, е с логото на компанията. То представлява изображение на викингския кораб, открит при Гогщад в 1800 година. Помолих Хирам да види, какво може да изрови за тази компания. Не беше много. Дори Макс се затрудни при издирването на информация, но в общи линии, това е огромен конгломерат с холдинги по цял свят. Управлява го жена, на име Бринхилд Сигурд.

— Жена? — учуди се Гън. — Интересно име. Бринхилд е Валкирия, една от героините на скандинавските легенди, която пренася падналите герои от бойното поле до Валхала. Сигурд е неин любовник. Не очаквате да е истинското ѝ име, нали?

— Не знаем много за нея.

— Известно ми е, че мегакорпорациите могат да бъдат безмилостни в бизнеса — каза Гън с поклащане на глава, — но тук става дума за чисто гангстерски похвати.

— Така изглежда — отвърна Остин. — Джо, би ли разказал на Руди за твоите разкрития?

— Кърт ми се обади в Калифорния във връзка с „Гогщад“. Разговарях с един репортер от „Лос Анжелис таймс“. Той познаваше „Гогщад“ доста добре. Всъщност, оглавяваше специален журналистически екип, разследващ корпорацията. Подготвяха материал, както той се изрази, за водните пирати. В него щеше да се разказва, как „Гогщад“ се домогва до контрол върху световния воден ресурс.

— Не мога да повярвам, че е възможно това да се удаде на една-единствена компания — усъмни се Гън.

— И аз бях доста скептично настроен — отговори Завала, — но от онова, което ми разказа репортерът, стигнах до заключението, че те са много близо до целта си. „Гогщад“ е поела контрола над

Колорадския басейн по легален път. По всички континенти водата преминава от държавни в частни ръце. „Гогщад“ печели наддаванията със сила. Според журналиста, през последните седем години, има много изчезнали и убити в тази връзка. Пострадалите са все хора, конкуриращи се с корпорацията или противници на действията ѝ.

Гън подсвирна тихичко.

— Тези материали ще предизвикат голям шум, когато се появят на първа страница.

— Това няма да стане скоро. Редакционното ръководство сваля репортажа по неизвестни причини. Моят приятел се укрива, а другите трима от екипа изчезнаха.

— Сигурен ли си, че няма грешка? — попита Гън с тревога.

Завала бавно поклати глава. Последва тишина, после се обади Гън:

— Очевидно, става дума за организирани действия. Нека да помисля! — каза той. Безличната външност на Гън беше измамна. Първото място в курса на Военноморската академия не беше случайност. Беше истински гений с несравними аналитични способности. Хванал брадичка с палец и показалец, той потъна в дълбок размисъл.

— Нещо се е променило! — отсече Гън.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Сендекър.

— Методиката им е променена. Нека приемем, че основната ни предпоставка е вярна и „Гогщад“ наистина стои зад всички тези убийства и осакатявания. Според Джо, те са действали тайно. Хората или изчезват, или загиват в така наречени нещастни случаи. Това се променя при убийствата на мексиканеца и адвоката мошеник. Мисля, че адмиралът ги окачествява с думата „живописни“.

Остин се усмихна:

— Бяха направо детска игра, в сравнение със събитията в Аляска. Двамата с Джо трябваше да се справим с цяла военна офанзива.

— Нападението у нас също не беше много завоалирано — намеси се Траут.

— Разбирам накъде биеш, Руди — каза Сендекър. — Пол, кога се разпространи новината за откриването на доктор Кабрал?

— Почти веднага — отвърна Траут. — Доктор Рамирес се обади в Каракас от хеликоптера, с който ни спаси. Венецуелското правителство разпространи новината веднага. Предполагам, че CNN е съобщило за това по целия свят, докато още сме били над тропическия лес.

— Веднага след това, събитията започват да се развиват бързо — каза Сендекър. — Положението ми е ясно. Катализатор на процеса е съобщението за спасяването на доктор Кабрал. Възкръсването ѝ от гроба означава, че нейното откритие за обезсоляване на водата става отново актуално. След като познанията ѝ пак излизат на сцената, въпросът опира до рядката субстанция, без която реакцията е невъзможна. Доктор Кабрал отново планира да подари откритието си на света. Противниците на тази идея просто продължават работата си от точката, в която са я прекъснали преди десет години.

— Само че, този път успешно! — отбеляза Остин.

— Добре, това обяснява отвличането на Франсешка — каза Траут. — Но защо взеха и Гемей?

— Тази организация не прави нищо ей така — отвърна Остин. — Може би Гемей е извадила късмет. Щяха да я убият, ако не са имали някаква нужда от нея. Сещаш ли се нещо друго около отвличането, Пол?

— Не видях много. Водачът, човекът в черно, говореше с акцент, който не мога да определя. Английският на приятелчетата му беше още по-лош.

Сендекър се бе облегнал назад, сключил пръсти върху бюрото си и слушаше с половин ухо. Изведнъж се изправи.

— Тия бандитчета са дребни риби. Трябва да се насочим право към върха. Трябва да открием тази жена с вагнерово име, дето управлява „Гогцад“.

— Тя е дух! — отвърна Остин. — Никой не знае дори къде живее.

— Тя и корпорацията ѝ държат ключа към всичко! — твърдо каза адмиралът. — Знаем ли къде им е централата?

— Имат офиси в Ню Йорк и Вашингтон, както и по западното крайбрежие. Имат и други десетина из цяла Азия и Европа.

— Голяма хидра! — констатира Сендекър.

— Дори да знаехме къде им е централата, това не би помогнало много. Отвън корпорацията си е напълно законна. Ще отхвърлят всяко обвинение.

Хирам Йегър се вмъкна тихичко в помещението и седна.

— Съжалявам! — каза той. — Трябваше да прегледам някои неща, свързани с тази среща. — Погледна очаквателно към Остин, който се обади:

— Сетих се за нещо, което ми бе показвал Хирам. Холограма на викингски кораб. Същият кораб заема централно място в логото на „Гогщад“. Реших, че той трябва да има някакво значение, за да му се отдели такова важно място. Помолих Хирам да се разрови около „Гогщад“, да отиде отвъд пределите на оскъдните бизнес данни, събрани от Макс.

— По идея на Кърт — започна Йегър, — помолих Макс да анализира историческите и морски аспекти, на които преди това не бях обърнал внимание. Материалите са тонове, както можете да си представите. Кърт бе казал, да се търсят връзки в Калифорния, може би към „Мълхоланд“. Макс се добра до интересно съобщение. Норвежки реконструктор на древни кораби идвал в Калифорния, за да построи копие на кораба от Гогщад, по поръчка на богат клиент.

— Кой е бил клиентът? — попита Остин.

— Вестникът не съобщава. Но не беше трудно да се открие норвежеца. Позвъних му преди няколко минути и попитах за случая. Обещал да запази това в тайна, но понеже било толкова отдавна, нямаше нищо против да ми съобщи, че е построил кораба, по поръчка на някаква голяма жена в голяма къща.

— Голяма жена?

— Имаше предвид висока. Гигант.

— Звучи като скандинавски епос. А къщата?

— Била нещо като огромно и модернизирано викингско селище, на брега на голямо езеро в Калифорния, обкръжено от планини.

— Тахо?

— И аз така реших.

— Голямо викингско селище на брега на Тахо. Не би следвало да е трудно открие.

— Вече го сторих. Макс се свърза с частен спътник. — Йегър раздаде копия от сателитни снимки. — Има няколко големи имота

около езерото — хотели, курорти. Но такова нещо не се вижда.

На първата снимка личаха сините ледени води на Тахо, гледан от такава височина, че приличаше на локва. На друга снимка се виждаше увеличена картина на странна голяма постройка, с площадка за хеликоптер отстрани.

— Тоя хамбар има ли си собственик? — попита Остин.

— Успях да проникна в компютъра на данъчната им служба — ухили се Хирам. Ако имаше опашка, щеше доволно да я завърти. — Притежава го един тръст.

— Това не ни казва кой знае какво.

— А това? — попита Хирам: — Тръстът е част от „Гогщад“.

Сендекър вдигна поглед от снимките. Беше сдържал прочутия си гняв по време на заседанието, но му идеше да избухне, заради отвличането на една от най-добрите му подчинени и раняването на друг. Яд го бе и за отвличането на хубавата доктор Кабрал, след всичко преживяно от нея. Още веднъж откритие с общочовешко значение, бе отнето от човечеството.

— Благодаря ти, Хирам! — Той обходи присъстващите със студен, властен поглед в сините си очи. — Е, господа — каза адмиралът с железни нотки в гласа, — знаем, какво трябва да направим!

---

[1] Логистика — Клон от военната наука, който се занимава с материалното осигуряване и разквартируване на войските. ↑

Мъжете, които наблюдаваха Франсешка бяха или близнаци, или резултат от някакъв безумен опит за клониране с непредвиден резултат. Отвратителният им вид не беше най-ужасяващото. Плашеше пълното им мълчание. Седяха на няколко метра от нея, всеки възседнал стол. Бяха еднакви във всяко отношение — от тролоподобната отвратителна външност до слабостта към черна кожа.

Направи опит да не гледа черните ириси на зачервените им, под увиснали вежди очи, металните им коронки и безкръвната белота на психопатските мутри. Гледаха я гладно, но в тоя глад нямаше чувственост. Това не беше невежата диващина на чуло, с която бе свикнала. Беше чисто животинска похот, жажда за кръв и плът. Огледа странното обширно помещение, с кръгла форма и бели пуси стени. Температурата беше неуютно ниска. В средата бе разположен голям компютърен пулт. Забеляза колко абсурдно големи са мебелите и си помисли, дали тези преоразмерени столове и ниската температура не са психологически похват за въздействие върху докарваните тук хора. Да се чувстват малки и незначителни. Това място би могло да е навсякъде по света.

Франсешка нямаше представа как е попаднала в тая стерилна камера. Имаше смътни спомени за преместване от едно място на друго. Сякаш бе чула шум от реактивен двигател, но отново я инжектираха и тя потъна в тъма. Не бе виждала Гемей и това също я притесняваше. Усетила бе убождане, след което дойде на себе си веднага. Изглежда й бяха сложили някакъв стимулант. Когато отвори очи, видя близнаците. Никой не бе проговорил от няколко минути. Испита чувство на облекчение, когато вратата се отвори с пневматично съскане и жената влезе. Тя махна с ръка на гротескните близнаци да се махат.

Франсешка се попита, дали не е попаднала в цирк с чудовища или в декор от филм на Фелини. Сега стана ясна причината за огромните мебели. Жената в тъмнозелена униформа беше гигант. Като

се разположи на огромен диван, тя се усмихна любезно, но без топлота.

— Как се чувствате, доктор Кабрал?

— Какво сте направила с Гемей?

— Приятелката ви от НАМПД? Настанена е удобно в стаята си.

— Искам да я видя.

Жената лениво се пресегна и докосна екрана на компютъра си. Появи се Гемей, легнала на една страна, Франсешка затаи дъх. Тогава Гемей се размърда, опита се да седне, но не можа.

— Не са й дали стимулатор, както на вас. Тя ще си отспи и ще бъде наред след няколко часа.

— Искам лично да я видя и да се уверя, че е добре.

— Може би по-късно. — Отговорът беше безпрекословен.

Жената докосна екрана и образът изчезна.

Франсешка се огледа.

— Къде точно се намира това място?

— Това не е съществено.

— Защо ни докарахте тук?

Жената остави въпроса без отговор.

— Уплашиха ли ви Мело и Радко?

— Имате предвид ония човешки гъби, които излязоха преди малко?

Тя се усмихна на сравнението.

— Остроумна метафора, но би трябвало да добавите „отровни“. Въпреки куража ви, виждам, че са ви уплашили. Така трябва да бъде. По време на кампанията за етническо прочистване в Босна братята Краджич са избили лично стотици хора и са организирали избиването на хиляди. Те са унищожили цели села и са провели безброй кланета. Ако не бях аз, сега щяха да са на подсъдимата скамейка в Хага, обвинени в престъпления срещу човечеството. Няма военно престъпление, което да не са извършили. Съвършено лишени са от съвест, морал или чувство на вина. Осакатяването и убийството са им втора природа. — Тя замълча, за да бъдат асимилирани думите й. — Разбирате ли какво имам предвид?

— Да. Че вие самата нямате скрупули, когато наемате убийци.

— Точно така. Склонността им към убийство е именно она тяхна черта, заради която съм ги наела. Не е по-различно от

постъпката на дърводелеца, който си купува чук, за да набива гвоздеи с него. Близнаците Краджич са моят чук.

— Хората не са пирони!

— Някои не са, но други са, доктор Кабрал.

Франсешка искаше да смени темата.

— Откъде знаете името ми?

— Познавам и се възхищавам от работата ви от много години, доктор Кабрал. Според мен, славата ви на една от водещите хидроинженери в света може лесно да затъмни днешната ви популярност на бяла богиня.

— Вие знаете коя съм аз, но вие коя сте?

— Казвам се Бринхилд Сигурд. Макар че името ви е по-широко известно от моето и двете имаме постижения в едно и също поле на дейност — най-ценното вещество на земята, нейната вода.

— Вие сте хидроинженер?

— Учила съм в най-добрите технологични институти в Европа. След като завърших, се върнах в Калифорния и основах консултантска фирма, днес сред най-големите в света.

Франсешка поклати глава. Тя смяташе, че познава всички известни фигури в професионалното братство.

— Никога не съм чувала за вас.

— Така е по-добре за мен. Винаги съм действала задкулисно. Аз съм висока почти два и десет. Фигурата ми ме превръща в изрод, обект за посмешнице от страна на хора, които превъзхождам многократно.

Въпреки участта си, Франсешка изпита лека болка на съчувствие.

— И аз съм изпитала унижения от страна на идиоти, на които не се харесва жена да се изявява в тяхната област, но никога не съм допускала това да ме тревожи особено.

— А може би е трябвало. С течение на времето, необходимостта да се крия от хората се превърна в голям плюс. Пренасочих своя гняв, превърнах го в амбиция, за която няма пречки. Придобих още компании, всички с оглед на бъдещето. Но в така вкусно приготвената ми супа, пърхаше една муха. — Отново студената усмивка. — Вие, доктор Кабрал!

— Никога не съм гледала на себе си, като на насекомо, мис Сигурд.

— Извинете за думата, но аналогията е съвършено точна. Преди години ми стана ясно, че с течение на времето, търсенето на вода ще надхвърли предлагането и пожелах, когато това време настъпи, ръката на кранчето да бъде моята. Тогава научих за вашия революционен процес за обезсоляване. Ако успеете, щяхте да провалите толкова грижливо изпълнявания ми план. Не можех да допусна такова нещо. Обмислих възможността да ви направя интересно предложение, но бях проучила личността ви и знаех, че няма да преодолея вашия непрактичен алтруизъм. И реших да ви попреча да подарите откритието си на света.

Франсешка усети как бузите ѝ се зачервяват. Гласът ѝ изсъска:

— Значи вие стоите зад опита за отвличането ми?

— Надявах се да ви убедя, да работите за мен. Щях да ви дам лаборатория, за да усъвършенствате процеса си. За нещастие, плановете ми се провалиха и вие изчезнахте в джунглата. Всички ви мислеха за мъртва. После с възхищение прочетох за приключенията ви при диваците и как сте станала тяхна кралица. Ние с вас сме оцелелите в един враждебен свят.

Франсешка бе овладяла първоначалния си гняв и отговори с обмислени думи:

— Какво щяхте да направите с процеса, ако ви го бях дала?

— Щях да го запазя в тайна, докато контролът ми върху водата в света стане непоклатим.

— Но аз щях да подаря откритието си на света — каза възмутено Франсешка. — Целта ми беше да облекча страданието, не да печеля от него.

— Похвално, но против собствените ви интереси. След като бяхте явно загинала, аз изградих една лаборатория в Мексико, за да възстановя вашата работа. Но тя бе разрушена от експлозия.

Франсешка почти се изсмя. Тя знаеше причината за експлозията и се изкушаваше да я изкрещи в лицето на тази жена. Вместо това каза:

— Не съм изненадана. Работата с високи температури и налягане крие рискове.

— Няма значение. Главната лаборатория тук работи по друг аспект на откритието ви. После пристигна радостното съобщение за вашето избавление. И отново изчезнахте. Само че, аз знаех за връзките

ви с НАМПД. Установихме наблюдение върху семейство Траут от минутата, в която се завърнаха.

— Жалко за отново загубеното ви време.

— Не мисля така. Не е късно да вложите таланта си в работа за мен.

— Странен е начинът ви за набиране на сътрудници. Първият ви неуспешен опит да ме отвлечете стана причина да прекарам десет години в дивотията. Сега отново ме упоявате и отвлечате. Защо изобщо ще искам да направя каквото и да било за вас?

— Мога да ви предложа с нищо несравними условия за вашите изследвания.

— Десетина фондации биха се радвали да подкрепят работата ми. Дори и да исках да работя за вас, което не искам, пак съществува огромна пречка. Процесът на обезсоляване включва сложно молекулярно преобразуване, което протича единствено в присъствието на една рядка субстанция.

— Знам за анасазиума. Моят запас беше унищожен в експлозията при Мексико.

— Много лошо — каза Франсешка. — Защото процесът не протича в негово отсъствие. Така че, ако бъдете така любезна да ме оставите да си вървя...

— Сигурно ще ви е приятно да научите, че разполагам с необходимото количество да продължите вашата работа. Когато научих за завръщането ви, аз се снабдих с голямо количество от веществото. Точно навреме, би следвало да добавя. НАМПД бе изпратила част от групата си за специални задачи със същата цел. Сега вече мога да изведа докрай плана си за контрол върху световния воден запас. Само вие можете да оцените неговата проста гениалност, доктор Кабрал.

Франсешка симулира неохотно съгласие, сякаш наистина бе поласкана от комплимента.

— Е, естествено, в качеството си на специалист в тая област, аз съм любопитна да науча подробности за такъв амбициозен план.

— Светът навлиза в период на засушаване, най-сериозният през цялата му история. Той може да продължи цяло столетие, ако съдим по статистиката от миналото. Първи бяха засегнати Африка, Китай и Близкия Изток. Европа започва да изпитва жажда, която не може да

бъде утолена. Просто смятам да ускоря процеса на пресушаване на земята.

— Извинете моя скептицизъм, но това е абсурдно.

— Нима? — отвърна Бринхилд с усмивка. — И Съединените щати не са в безопасност. Най-големите градове на пустинята в Югоизтока — Лос Анжелис, Финикс и Лас Вегас — черпят вода от Колорадо, която е вече под мой контрол. Те разчитат на рехавя мрежа от язовири, резервоари и междуречни канали. Водоснабдяването им виси на косъм. И най-малкото смущение в него ще бъде катастрофално.

— Нямате намерение да взривите някой язовир, нали? — попита тревожно Франсешка.

— Е, не така грубо. Когато редовното им водоснабдяване бъде поставено под въпрос, градовете ще стават все по-зависими от частни източници. Подставени фирми на „Гогщад“ изкупуват такива източници навсякъде. В състояние сме да предизвикаме недостиг на вода, където и когато пожелаем, с едно врътване на кранчето. И тогава ще продаваме само на ония, които могат да си го позволят. Големите градове и високите технологии.

— А които не могат?

— Има една стара поговорка на запад: „За пари и реката тече нагоре.“ Богатите винаги са получавали колкото искат вода, за сметка на други. Според моя план, водата вече няма да бъде евтина. Ще изпълним този план по цял свят. В Европа и Азия, в Южна Америка и Африка. Ще бъде капитализъм в най-чист вид. Пазарът ще определя цената.

— Но водата не е стока, тя не е свинско месо.

— Твърде много време сте прекарала в джунглата. Глобализацията не е нищо друго, освен проникване на монополите в областта на комуникациите, селското стопанство, хранителната промишленост, енергията. Защо не и водата? Според новите международни договори, никоя страна вече не притежава водните си ресурси. Те попадат в ръцете на този, който предложи най-добра цена и това ще бъде „Гогщад“.

— Ще откажете вода на хилядите, които ще изпаднат от пазара! Ще настъпи глад и хаос в страните, които не могат да платят!

— Хаосът ще бъде наш приятел. Ще подготвя условия „Гогщад“ да поеме властта от ръцете на слаби правителства. Приемете го като воден Дарвинизъм. Оцелява по-силният!

Ледените сини очи сякаш пробиваха дупки в черепа на Франсешка.

— Не си мислете, че това е някакво отмъщение за всички унижения, които съм изтърпяла заради ръста си! Аз съм бизнес дама, която си дава сметка, че за нормален ход на икономиката са необходими съответни политически условия. Вложила съм немалко средства. Похарчих милиони за изграждането на флотилия танкери, които ще пренасят вода от местата, където я има, като влачат след себе си огромни, мореходни балони с вода. Дълги години съм очаквала тоя миг. Не смеех да действам, защото се боях от вашето откритие. То би могло да разбие монопола ми за броени седмици. Сега, след като разполагам с вас и с анасазиума, мога да нанеса моя удар. За няколко дни, цялата западна част от страната ще остане без вода.

— Това е невъзможно!

— Мислите ли? Ще видим! Щом Колорадо излезе от списъка на източниците, всичко бързо ще застане на мястото си. Компанията ми контролира повечето водоизточници в останалата част от света. Просто ще завъртим крана. Ако има недоволство, ще кажем, че произвеждаме толкова, колкото можем.

— Знаете последиците — каза Франсешка с безизразен глас. — Говорите за превръщането на голяма част от света в пустиня. Резултатите ще бъдат страховити!

— Страховити за някои, но не и за ония, които контролират водата в света. Ще можем да получим такава цена, каквато поискаме.

— От едни отчаяни хора! Те бързо ще разберат що за чудовище сте.

— Тъкмо напротив. „Гогщад“ ще съобщи, че е готова да транспортира вода от Аляска, Бритиш Колумбия и Великите езера до всяка точка на света, където има нужда от нея, с помощта на изгражданата от мен флота. Когато танкерчетата се появят край брега, ще ни посрещат като спасители.

— Вие вече сте по-богата, отколкото повечето хора могат и да помислят. За какво ви е още?

— В дългосрочен план, светът може да спечели от това. Ще предотвратят войни, които биха се водили заради водата.

— Мир по гогщадски, наложен със сила.

— Няма да има нужда от сила. Аз ще възнаграждавам подчинилите се и ще наказвам непокорните.

— Като ги оставят да умрат от жажда.

— Ако е необходимо, да. Сигурно се питате, къде е мястото на вашето откритие в цялата схема.

— Предполагам, че никога няма да му позволите да попречи на безумния ви план.

— Точно обратното — то е основен елемент от него. Нямам намерение да разкарвам вечно танкерите по моретата. Те са само временно решение, докато човечеството изгради фантастичната инфраструктура, която ще докара вода от полярните шапки. Огромни изсушени селскостопански райони ще бъдат върнати към живот чрез масово напояване.

— Някоя страна не може да си го позволи. Цели държави ще банкрутират.

— Още по-добре — ще бъдат купени на безценица. В крайна сметка ще изградя инсталации по метода Кабрал, но само аз ще ги контролирам.

— И пак срещу най-добрата цена.

— Разбира се. Нека ви направя новата си оферта. Ще ви снабдя с лаборатория и всичко необходимо.

— Ако кажа не?

— Тогава ще предам приятелката ви от НАМПД на близнаците Краджич. Смъртта ѝ няма да е нито бърза, нито приятна.

— Тя е невинна. Нищо общо няма с това.

— И все пак, тя е пирон, който трябва да се забие, ако стане нужда.

Франсешка замълча. После попита:

— Мога ли да ви имам доверие?

— Не можете да ми имате доверие, доктор Кабрал. Трябва да ви е ясно, че никога и никому не можете да имате доверие. Но вие сте достатъчно интелигентна, за да разберете, че сте много по-ценна за мен от вашата приятелка и че аз съм готова да сключа сделка. Докато

се съобразявате с евентуалния ни договор, тя ще живее. Съгласна ли сте?

Тази жена и замислите, които се мътеха в най-тъмните кътчета на блестящия ѝ мозък, отвращаваше Франсешка. Бринхилд беше очевидна мегаломанка и, както много от безмилостните си предци, безчувствена към страданията на невинните. Франсешка не би оцеляла десет години сред диви ловци на глави, кръвожадни прилепи и отровни насекоми и бодили, ако не разполагаше с вътрешна сила. Можеше да бъде толкова двулична, колкото бе необходимо. Животът в джунглата я бе научил да затаява гнева си, като дебнещ ягуар. Откакто се измъкна, жаждата за мъст я изгаряше. Даваше си сметка, че това е неправилно и неуместно, но желанието си оставаше и по свой начин ѝ помагаше да запази разсъдък си. Постара се да го забрави за момент. Тази жена трябваше да бъде спряна.

Като задави смеха си, тя сведе смирено глава и каза с изкуствено потрепнал глас:

— Печелите! Ще помогна в разработката на процеса.

— Добре. Ще ви покажа лабораторията, в която ще работите. Ще останете много доволна.

— Искам да говоря с Гемей! Да видя, че е добре.

Бринхилд натисна копче на интеркома. Появиха се двама мъже в тъмнозелени униформи, Франсешка видя с облекчение, че не са близнаците.

— Заведете доктор Кабрал при другата ни гостенка! — нареди Бринхилд. — После я върнете при мен! — Обърна се към Франсешка: — Разполагате с десет минути! Искам да започнете работа веднага!

С охраната от двете страни, тя мина през лабиринт от коридори и слезе седем етажа с асансьор. Спряха пред врата без никакви знаци, която се отваряше с комбинация от цифри. Пазачите останаха отвън, а Франсешка влезе в малка стая без прозорци. Гемей седеше на ръба на леглото си. Изглеждаше гроги, като боксьор, понесъл прекалено много удари в главата. Когато видя Франсешка, тя се усмихна. Опита се да стане, но краката не я държаха и трябваше да седне отново.

Франсешка приседна до нея и я прегърна през раменете.

— Как си?

Гемей отстрани разчорлената си коса.

— Краката ми са като гумени, но иначе съм добре. А ти?

— Дадох ми стимулант. Събудих се преди известно време. Действието на лекарството ти скоро ще премине.

— Каза ли някой какво е станало с Пол? Той беше горе, когато нахлуха бандитите.

Франсешка поклати глава. Като забрави засега най-голямата си грижа, Гемей попита:

— Имаш ли представа къде сме?

— Не, домакинята не ми каза.

— Значи, си говорила с някого, комуто да благодаря за прекрасната стая?

— Казва се Бринхилд Сигурд. Нейни хора ни отвлякоха.

Гемей понечи да отговори, но Франсешка присви устни и завъртя очи. Гемей схвана посланието. Подслушваха ги, а може би и ги наблюдаваха.

— Имам само няколко минути. Искан да ти кажа, че се съгласих да работя с мис Сигурд върху моя процес. Ще трябва да останем тук, докато работата бъде завършена. Не зная колко време ще отнеме това.

— Ще работиш с тая, която ни отвлече?

— Да — отговори Франсешка, с упорито стиснати челюсти. — Загубих десет години от живота си в джунглата. Могат да се направят големи пари, но преди всичко смятам, че „Гогщад“ има най-голяма възможност да предаде плодовете на моя труд на света, при контрол и спазване на порядък.

— Сигурна ли си, че точно това искаш?

— Абсолютно! — отвърна тя.

Вратата се отвори и един от пазачите даде знак на Франсешка да излезе. Тя кимна, после се наведе и прегърна Гемей. Изправи се рязко и тръгна с охраната.

Останала отново сама, Гемей се замисли върху случилото се току-що. Когато погледите им се срещнаха за миг, Франсешка ѝ бе на мигнала. Не можеше да има съмнение. Гемей се зарадва при мисълта, че нещо се крие зад внезапното решение на приятелката ѝ да работи за врага, но в момента имаше по-непосредствени проблеми. Отпусна се по гръб и затвори очи. Първата ѝ грижа бе да даде на тялото и ума си малко почивка. След това щеше да мисли как да избяга.

Човекът се рееше високо над кобалтовосините води на езерото Тахо, увиснал под червенобелия балдахин, подобен на едновременен парашут. Беше седнал в полегатото кресло „Скайрайдър“, теглено с въже от мощната лодка, на шестдесет метра под него.

Човекът натисна бутона на ръчната радиостанция и каза:

— Дай още един път, Джо!

Завала, който седеше зад волана на лодката, показа с ръка, че е разбрал инструкцията на Остин. Направи широк, бавен завой, който ги върна отново край калифорнийския бряг.

Маневрата даде възможност на Кърт да огледа езерото. То се намира на границата между Калифорния и Невада, в планините Сиера Невада, на около четиридесет километра от Рино. Оградено от назъбени планински вериги, чиито върхове се заснежават зиме, Тахо е най-голямото алпийско езеро в Съединените щати. Разположено е на почти две хиляди метра височина и е дълбоко петстотин. Близко четиридесет километра дълго и двадесет широко, то лежи в пластов разлом — дело на древни сили, дълбоко скрити в земните недра. Две трети от шестотинте му квадратни километра принадлежат на Калифорния. От северния край се излива река Тръки. В южния край, река от пари се влива в касите на високите казина в Стейтлайн. Първият белокож, стигнал до него е Джон. К. Фриймънт, който водел изследователска експедиция. За ухото на английски говорещите, индианското название „Даооу“, което означава „много вода“, звучало като Тахо. Така и го нарекли.

Докато парашутът следваше дъговидната си траектория, Остин съсредоточи вниманието си върху част от бреговата ивица и гористия хълм зад нея, като се стараеше да запечата всичко в съзнанието си. Би предпочел да използва камера, вместо несъвършената си зрителна памет, но всяко движение, толкова близо до леговището на „Гогцад“, положително се вземаше под внимание. Всеки нездрав интерес от негова страна, като например насочването на обектив в тази посока, би

вдигнал тревога. Мина край дълъг кей, издаден от скалистия бряг. Зад хангар за лодки или може би склад, започваше стръмен скалист склон, преминаващ в естествено, гористо плато. На няколкостотин метра от брега, гъстата гора отново рязко тръгваше към небето. Кулите, покривите и крепостните стени напомняха на Остин за приказките на Братя Грим.

Погледът му бе привлечен от внезапно раздвижване. Неколцина мъже в тъмни униформи тичаха към края на пристана. Далече беше, за да различи подробностите, но не би се изненадал, ако семейният албум на „Гогцад“ включеше и негова снимка с парашут.

Кеят се загуби в килватера на лодката, докато тя прелетя още два километра на юг. Когато излязоха от полезрението на мъжете, Остин даде знак на Завала да го спусне. Винчът^[1] на лодката започна да го придърпва, както дете прибира хвърчилото си. Полегатото кресло плъосна във водата и остана над нея. Остин благодари мислено за това нововъведение. Ако бе използвал някогашната ремъчна люлка, щеше да потъне във водата. Дори и лете, температурата ѝ не надвишаваше петнадесет градуса.

— Забеляза ли нещо интересно? — попита Завала, докато му помагаше да се качи в лодката.

— Нямаше червена пътека за почетни гости, ако това имаш предвид.

— Стори ми се, че забелязах почетен караул на кея.

— Излетяха като попарени при второто ни минаване. Прави бяхме да очакваме силна охрана.

Предположили бяха, че районът ще се охранява добре и че е безсмислено да правят опити да се промъкнат в него. Като приеха, че много често най-безобидно изглежда онова, което най-много се набива в очи, те показаха на собственика на лодката и парашута служебните си карти от НАМПД, плюс пачка долари, с молба да им ги отстъпи за няколко часа. Уведомиха го, че извършват разследване по делата на мафията, което звучеше правдоподобно, предвид близостта на казината. Като отчете, че му предлагат повече от седмична печалба, собственикът се остави да бъде убеден.

Остин помогна на Завала да приберат парашута и креслото, после от една непромокаема чанта, извади скицник и химикалка. Като се извини за художническите си способности, които си бяха съвсем

прилични, той направи няколко скици на видяното от въздуха. Носеше и доставените от Йегър сателитни снимки и ги сравни с нарисуваното. Кеят беше свързан с алея през платото, посредством стълба. Тя на свой ред се разширяваше и водеше към главната сграда. Едно отклонение свързваше пътя с хеликоптерната площадка.

— Атака откъм водата по всички правила се изключва като възможност — отбеляза Остин.

— Не твърдя, че това ме разочарова. Не съм забравил стрелбата в Аляска — отвърна Завала.

— Надявах се да видя дали няма нещо под водата. Едно време тя беше прозрачна като кристал, но отпадъчните и битови води предизвикаха бум във водната флора, която я прави непроницаема.

Завала разглеждаше друга снимка. След срещата в главната квартира на НАМПД, Остин бе поискал сателитна снимка на езерото. Тя отразяваше и водната температура в цветова гама. Почти навсякъде езерото беше синьо, освен в една точка край западния бряг, в която червен оттенък говореше за повишена температура. Горещата вода буквално миеше основите на пристана на „Гогщад“. Приличаше на картината при Баха.

— Снимките не лъжат — констатира Завала. — Може пък да е горещ извор.

Остин се намръщи.

— Добре де, да приемем, че е подводна лаборатория, както в Мексико. Едно нещо не ми е ясно. Става дума за инсталация за обезсоляване на водата. А това езеро все пак е сладководно.

— Съгласен съм, не звучи особено смислено. Но има само един начин да разберем. Дай да се връщаме! Може багажът да е пристигнал.

Остин стартира двигателя и насочи носа към южния край на Тахо. Плъзнаха се по тъмносините води и не след дълго стигнаха марината. В края на дълъг кей, стоеше висок човек, който им махаше. Пол бе останал на брега. Раната беше твърде прясна, за да може да се друсва в лодка. Когато приближиха, той хвана въжето със здравата си ръка и го завърза за кея.

— Багажът ви е тук — обяви той. — На паркинга е.

— Бързо дойде — каза Остин. — Да му хвърлим един поглед.

Двамата със Завала тръгнаха към паркинга.

— Чакайте! — извика Пол.

Остин нямаше търпение да разгледа пратката.

— Ще ти разкажем по-късно — викна той през рамо.

Пол поклати глава и измърмори:

— Да не кажете после, че не съм ви предупредил.

Камионетката беше паркирана край бордюра. Върху ремаркетото се виждаше нещо с форма и размери на две, поставени една зад друга коли. Опаковано беше с тънко кече и черен полиетилен отгоре. Остин пристъпи по-близо и тогава дясната врата на камионетката се отвори и от нея се показа позната фигура. Джим Контос, капитанът на „Морска червеношийка“, тръгна усмихнат към тях.

— О-хо! — каза Завала.

— Джим — обади се и Остин, — каква приятна изненада!

— Какво, по дяволите, става тук, Кърт? — Усмивката изчезна.

— Беше спешно, Джим.

— Е, сигурно е било, щом Руди Гън ми се обади посред изпитания в открито море и ми каза да транспортирам „Моробуса“ до Тахо, колкото е възможно по-бързо. Аз се включих в групата, да видя кой е получателят.

Остин забеляза маса за пикник и предложи да седнат. Там обясни ситуацията, като използваше снимките и своите скици за онагледяване. През цялото време Контос остана безмълвен, а мургавите му черти се свъсваха все повече, при всяка нова подробност.

— Та, това е положението — каза Остин. — Като разбрахме, че има само един път към имението, потърсихме най-близката подводница. За нещастие, тя се случи тази, която ти изпробваш.

— Защо са тия игри на „Номера на Слепеца“? — попита Контос, имайки предвид рискованите подводни операции от периода на студената война. — Защо просто не влезем?

— Преди всичко, охраната е по-сериозна, отколкото във Форт Нокс^[2]. Проверихме подстъпите по суша. Комплексът е ограден и оградата е снабдена със сензори, които реагират и на намигване. Патрулира се навсякъде. Има само един път за влизане и излизане. Минава през гъста гора и се охранява здраво. Ако изпратим група командоси, много е вероятно някой да пострада. А освен това, какво би станало, ако излезе, че грешим и жените не са там и че цялата работа си е напълно законна?

— Но ти не вярваш в това, нали?

— Не.

Контос погледна към мирно плаващите яхти, после се обърна към Пол, който бе дошъл при тях.

— Мислиш ли, че жена ти е там?

— Да, и съм решен да я измъкна.

Контос погледна превръзката на ръката му.

— Мисля, че още един човек няма да ви е излишен. А и ще ви трябва помощ за лодката.

— Аз съм я конструирал — обади се Завала.

— Това ми е добре известно, но не ти си я изпитвал, така че не й знаеш номерата. Например, батериите би трябвало да издържат шест часа, а те едва докарват до четири. От казаното разбирам, че мястото е доста далеч от тук. Мислили ли сте, как ще я закарате до старта?

Остин и Завала се спогледаха весело.

— Даже вече сме разработили технологията на доставяне — каза Остин. — Искаш ли да видиш?

Контос кимна. Всички станаха от масата и се отправиха към пристана. Колкото повече приближаваха водата, толкова по-объркано ставаше изражението на капитана. Привикнал към оборудване последна дума на техниката, което използваше НАМПД, той очакваше да види някаква модерна баржа, отрупана с кранове и други съоръжения. Нямахше нищо такова.

— Къде ви е технологията? — попита той.

— Мисля, че тъкмо приближава — отвърна Остин.

Контос погледна към езерото и очите му се разшириха. Към тях се насочваше старовремски увеселителен кораб с колела. Боядисан бе в синьо, бяло и червено и цял бе окичен с развети знамена.

— Майтапите се! Искате да използвате това нещо? Че то прилича на сватбена торта!

— Доста е шарено. Но този старец прекосява езерото от единия до другия му край всеки божи ден. Никой не му обръща внимание. Идеално прикритие, не мислиш ли, Джо?

— Чух, че сервирали прилична закуска на борда — отвърна Завала с невъзмутимо лице.

Контос гледаше кисело приближаващото возило. После изведнъж се обърна и тръгна назад.

— Ей, капитане, къде тръгна? — викна Остин подире му.

— Да си взема банджото.^[3]

---

[1] Винч (мор.) — Макара с намотано на нея въже и приспособление за увеличаване силата при въртене. Използва се за придвижване на тежести. ↑

[2] Форт Нокс — Мястото, където се съхранява златният резерв на САЩ. ↑

[3] Банджо — Струнен инструмент, приличащ на издълбана круша, с опъната върху тялото кожена мембрана и издължен гриф. ↑

Франсешка стоеше на палубата на викингския кораб и се наслаждаваше на неговите издължени, извити линии, на грациозно извисените нос и кърма, на изрисуваното правоъгълно платно. Въпреки дебелията, дървена обшивка и масивен кил, той изглеждаше почти крехък. Огледа огромната зала с арковидни тавани, пламтящите факли, високите каменни стени, украсени с древни оръжия и си помисли, как е възможно нещо толкова красиво, да бъде част от толкова смахнат и грозен замисъл.

Изправена до руля, Бринхилд Сигурд погрешно прие мълчанието ѝ за благоговейно преклонение.

— Шедьовър, нали? Когато построили първия такъв кораб преди две хиляди години, норвежците го нарекли „скута“. Не е най-големият сред техните кораби, но е най-бързият. Дубликатът е стопроцентов — от дъбовата обшивка, до кравешките косми, използвани при калафатенето.^[1] Дълъг е над двадесет метра и е широк пет. Оригиналът се намира в Осло, Норвегия. Една по-ранна реконструкция преплава Атлантическия океан. Сигурно се питате, защо е трябвало да си правя целия този труд и да го поставя именно тук.

— Някои хора събират стари пощенски марки, други — коли. Няма обяснение за вкуса.

— Това тук отива по-далеч от колекционерска страст. — Бринхилд пусна руля и отиде до Франсешка, която потръпна от усещането за физическата ѝ близост. Високата фигура на Бринхилд беше стегната и мускулеста, но не само това бе причина за заплахата, която струеше от нея. Човек имаше усещането, че е в състояние да протегне ръка и да попие енергията от светкавиците. — Избрах този кораб за символ на многобройните ми холдинги, защото той олицетворява викингския дух. С него са плавали хора, които са завоювали онова, което са пожелавали. Често слизам тук, за да се вдъхновя. Така ще бъде и с вас, доктор Кабрал! Елате, ще ви покажа, къде ще работите.

След кратката среща с Гемей, Франсешка бе ескортирана обратно до кабинета на Бринхилд в кулата. Тя я поведе по невероятна плетеница от коридори, която създаде у нея усещането, че се намира на презокеански кораб. През всичкото време бяха сами, но на Франсешка и през ум не ѝ минаваше да бяга. Дори да успееше да се справи с огромната жена — твърде малко вероятна перспектива — щеше да се изгуби за броени минути. А и охраната сигурно не бе далеч.

Сега влязоха в асансьор, който почти падна, вместо да се спусне в шахтата си. Вратата се отвори към помещение, където ги очакваше вагонетка на една релса. Бринхилд даде знак на Франсешка да седне отпред, а тя се настани отзад, в специално проектирано за нейните размери място. Двигателят се включи от тежестта на телата им и трамвайчето потегли през осветен тунел. Когато изглеждаше, че ще излети от високата скорост, контролиращите го компютри забавиха хода му и го спряха плавно в помещение, досущ като първото.

И в него имаше асансьор, но за разлика от конвенционалните правоъгълни сандъци с въже, този имаше яйцевидна форма и беше направен от прозрачна пластмаса. Вътре имаше седалки за четирима с нормални габарити. Вратата се затвори с хидравлично съскане и кабината потъна в мрак, а после — в тъмна синева. Като видя играта на светлини и сянка през прозрачните стени, Франсешка разбра, че се спускат под вода. Синевата стана още по-тъмна, докато изведнъж сякаш попаднаха в лъч на прожектор.

Вратата се отвори и те излязоха навън. Франсешка не можеше да повярва на очите си. Намираха се в ярко осветена, кръгла зала с диаметър над сто метра. Над главите им се извиваше сферичен покрив. Трудно бе да се прецени точният размер на залата, защото беше натъпкана с дебели тръби, серпантини и контейнери от всякакъв вид и размер. Десетина техници се движеха безшумно между тръбопроводи и контейнери или се взираха в компютърни екрани.

— Е, какво ще кажете? — попита Бринхилд с очевидна гордост.

— Невероятно е! — Възхищението в гласа ѝ беше истинско — Къде се намираме, на морското дъно ли?

Гигантката се усмихна.

— Тук ще работите. Елате, ще ви покажа.

Аналитичната мисъл на Франсешка бързо се ориентира в привидния хаос. Макар тръбите да се простираха във всички посоки, в

цялата бъркотия цареше организация. Накъдето и да се насочваха тръбопроводите, в крайна сметка, се събираха в центъра.

— От тук се контролират различните фактори в основния процес — каза Бринхилд, като посочи блещукащите светлинки на контролно табло. — Тази подводна лаборатория е поставена върху четири опорни конзоли. Две от тях изпълняват и функцията на захранващ тръбопровод, а през другите две се изхвърля водата. Понеже се намираме в сладководен басейн, най-напред насищаме поеманата вода със сол и минерали от ония контейнери. Не може да се различи от морската.

Отидоха към средата на помещението. Там бе разположен голям цилиндричен контейнер с диаметър около шест метра и височина — три метра.

— Тук трябва да бъде анасазиума — обади се Франсешка.

— Точно така. Водата циркулира през цялата система и после се изхвърля навън през двете опори.

Върнаха се при главния контролен пулт.

— Е, доколко сме приближили процеса на Кабрал?

Франсешка огледа приборите.

— Охлаждане, електрическа верига, термоконтрол, добре. Близо сте, много близо!

— Подложихме анасазиума на висока и ниска температури, атакувахме го с електричество, но успехът ни беше ограничен.

— Това не ме изненадва. Липсва ви сонарният ефект.

— Да, наистина. Звукови вибрации.

— Подходът ви е правилен по принцип, но няма да постигнете успех, ако не прибавите към другите условия и звукови трептения с определена честота. Все едно струнен квартет без чело.

— Гениално! Как стигнахте до тази идея?

— Просто като разсъждавах по неконвенционален начин. Както ви е известно, съществуват три основни метода за отстраняване на солта от водата. При електродиализата и реверсивната осмоза, наелектризираната вода минава през специални мембрани, които задържат солта. Третият метод е дестилация, при който водата се изпарява, точно както прави слънцето. И трите метода изискват огромна енергия, чиято цена ги прави неприложими в големи мащаби. При моя метод се променя молекулярният и атомен строеж. Отделя се

енергия, така че процесът става затворен. Но съотношението на условията трябва да е свършено точно. И при най-малкото отклонение, не дава резултат.

— След като видяхте инсталацията, колко време ще ви е нужно, за да постигнете резултат?

— Седмица.

— Три дни — отсече Бринхилд.

— Защо е тази припряност?

— Ще имаме среща с борда на директорите. Събирам хората от всички краища на света. Искам да им демонстрирам процеса. След като го видят, ще се върнат по местата си и ще можем да започнем изпълнението на моя план.

Франсешка помисли малко и каза:

— Мога да го направя за двадесет и четири часа.

— Това е доста по-различно от седмица.

— Човек работи по-бързо, ако е мотивиран. Имам цена!

— Не сте в положение да се пазарите.

— Разбирам го. Но искам да пуснете затворничката си. Тя беше упоена. Няма и най-малка представа къде се намира или как е дошла до тук. Не може де ви причини никаква вреда. Задръжете я, за да сте сигурна, че ще свърша работата. След като процесът започне, няма да имате нужда от нея.

— Съгласна — отвърна Бринхилд. — Ще я пусна веднага, щом ми покажете първия кубически сантиметър прясна вода.

— Какви гаранции можете да ми дадете, че ще устоите на думата си?

— Никакви! Но нямате избор!

Франсешка кимна.

— Ще ми трябват някои допълнителни апаратури и хора, които да изпълняват нарежданията ми безпрекословно.

— Всичко, което пожелаете — съгласи се Бринхилд. Тя повика неколцина от техниците и изляз: — Да се дава на доктор Кабрал всичко, което поиска! Ясно ли е? — Един мъж донесе очукано алуминиево куфарче. Бринхилд го пое и го подаде на Франсешка.

— Мисля, че е ваше. Открихме го в къщата на приятелите ви. Сега трябва да ви оставя. Обадете се, когато сте готова за опита.

Докато Франсешка прокарваше с любов длан по куфарчето, което съхраняваше първоначалния ѝ работен модел на инсталацията, Бринхилд се отправи към асансьора. След няколко минути беше в кулата си. Извиканите по клетъчния телефон близнаци вече я чакаха в стаята.

— След толкова години надежди и разочарования, процесът на Кабрал най-после ще бъде в наши ръце — обяви триумфално тя.

— Кога? — попита единият.

— Трябва да заработи до двадесет и четири часа.

— Не — обади се другият с лъснали метални зъби, — кога ще можем да си поиграем с жените?

Трябваше да се сети. Като някакви злонрави компютри, братята бяха програмирани да мъчат и убиват. Бринхилд нямаше намерение да остави Франсешка жива, след като свърши работата си. Отчасти предателството ѝ се мотивираше от завист — бразилката беше красива и бе постигнала научен успех. От друга страна си беше чиста отмъстителност — тази жена ѝ бе струвала много време и пари.

Срещу Гемей нямаше нищо специално. Просто не обичаше да оставя следи.

Усмивката ѝ свали и без това ниската температура с още десет градуса.

— Скоро! — каза тя.

---

[1] Калафатене — Запълване на фугите в дървеното тяло на плавателен съд. ↑

Нощният пазач пушеше цигара на кея на Валхала, когато пристигна сменникът му и попита има ли нещо особено. Набитият бивш морски пехотинец присви очи към отразените от езерото слънчеви лъчи и хвърли фаса във водата.

— По-голяма навалица, отколкото в метрото сутрин — отвърна той с провлачен алабамски изговор. — Цяла нощ пристигат хеликоптери.

Сменникът, някогашна зелена барета, вдигна глава към поредната пристигаща машина.

— Май идват нови гости.

— Какво става? — попита алабамецът. — С моето спане през деня, нищо не мога да науча.

— Разни важни клечки пристигат за среща. Всичко живо е на нокти, охранителният обръч е стегнат като кучи гъз. — Погледна към езерото. — Ето я й „Кралицата на Тахо“, като по часовник.

Взе бинокъл и го фокусира върху движения от водни колела кораб, който пълзеше по курса си на север. „Кралицата на Тахо“ беше като извадена от списание. Белият ѝ лак приличаше на глазура от торта. Светлосиня ивица разделяше двете затворени палуби. Два високи черни комина бяха разположени в предната част. Двигателните колела, които пенеха застиналите води на езерото зад кърмата, бяха боядисани в сигнално червено. Релингът на горната палуба беше цял окичен с бели, сини и червени флагчета. Куп знамена се вееха по вятъра.

— Хм — каза пазачът, — няма много пътници днес.

Щеше да направи и други забележки, ако знаеше, че кораловозелените очи, които го бяха видели вчера, отново са вперени в него. Остин стоеше в рулевата рубка, разположена като кутия цигари на горната предна палуба. Разглеждаше пазачите и преценяваше степента им на боеготовност. Видя, че са въоръжени, но нехайните им пози показваха, че са отегчени до смърт.

На руля стоеше капитанът, обрулен от годините езерен ветеран от Емералд бей.

— Искате ли да намаля хода на „Кралицата“ с един-два възела?

Параходът беше очарователен анахронизъм, построен повече за удобство, отколкото за скорост. Ако намали още малко, ще спре, мислеше си Остин.

— На ваше място, бих поддържал тази скорост, капитане. Спускането няма да е проблем. — Погледна отново към кея и видя, че единият пазач си отива, а другият се скрива под сенник. Кърт му пожела да спи спокойно.

Протегна ръка към капитана:

— Благодаря за помощта! Надявам се, да не сме ядосали много обичайните ви пасажери, наемайки кораба в последната минута.

— Аз така или иначе разкарвам напред-назад старото корито, без значение кой е на борда. Освен това, този курс е много по-интересен отколкото с туристическите групи.

Това становище на капитана си имаше определена цена. Управата на линията не искаше да се лиши от своята дневна печалба, така че трябваша дълбоки джобове и обаждания от високо равнище във Вашингтон, за да се чартира парахода.

— Радвам се, че помогнах да разнообразите деня си, капитане — каза Остин. — Трябва да вървя. Пускате ни и просто си продължавате по курса.

— Как ще се върнете?

— Мислим по въпроса — отвърна Остин с усмивка.

Той излезе от рулевата и се спусна в просторния салон на долната палуба. В обикновен ден, тук щеше да е пълно с хранещи се и пиещи туристи, зяпнали околната красота. Сега в салона имаше само двама души — Джо и Пол. Завала вече беше навлякъл черния си военен неопрен с качулка, а Траут отмяташе в един списък. Остин се облече бързо. После двамата със Завала минаха през отвор в борда, през който се качваха и слизаха пътниците.

Щяха да стъпят право във водата, ако успоредно на кораба немаше дървена платформа. Салът се държеше от понтони за океански спасителни операции — дълги и дебели найлонови тръби, всяка от които можеше да държи на повърхността няколко тона. Изграждането

на това съоръжение приключи рано призори. Контос присъстваше, да не би да допуснат някоя съществена грешка в бързината.

— Как ти се вижда? — попита го Остин.

— Не е така добър, както на Хъкълбери Фин^[1] от плаването му по Мисисипи — отвърна Контос и поклати глава. — Но мисля, че ще издържи десетина метра.

— Благодаря за непоклатимата вяра в строителните ни способности — каза Завала.

Като слезе от сала, Контос свъси вежди.

— Внимавайте, момчета, опитайте се да не погубвате моребуса. Дяволски трудно е да изпълниш програма за изпитания, като няма какво да изпитваш.

Без опаковката си, моребусът приличаше на дебела наденица. Беше умалена версия на туристическа атракционна подводница, край бреговете на Флорида. Предназначена беше да откарва и докарва подводни екипи, работещи на умерена дълбочина. В кабината си от прозрачен полиакрил можеше да качи до шест пътника с екипировката им. Корпусът лежеше върху дебели, кръгли контейнери, в които се слагаше баласт, инструменти и друг багаж. Там бяха монтирани и двигателите. Над тях, по външната страна на корпуса, с обръчи към стената бяха стегнати допълнителни контейнери за баласт и сгъстен въздух. Двуместният кокпит беше в предната част. В задната се намираще електрическото, хидравлично и механическо сърце на подводницата, както и мокра камера за излизане и влизане под водата.

Траут подаде глава от кораба.

— Наближаваме целта — каза той, като гледаше часовника си. — Три минути до старта!

— По-готови сме от когато и да е — отвърна Остин. — А ти как си, Пол?

— Екстра съм, капитане! — каза той с крива усмивка.

Пол беше много далеч от екстра. Независимо от безстрастната си физиономия на янки^[2], той много се тревожеше за Гемей и ужасно му се щеше да тръгне с тях. Знаеше, че с неизползваемата си ръка, само щеше да им се пречка. Остин го убеди, че имат нужда от някого над повърхността, който да извика помощ, ако нещата се закучат.

Докараха кран за прехвърляне на подводницата от колесара върху сала. Корабът напусна пристанището рано сутринта, когато там

още нямаше хора. После вися край брега, докато дойде време за обичайния му курс. Въпреки тежкия си товар, салът надигаше предната си част и я сучеше наляво и дясно, докато корабът го теглеше с борда си.

Остин и Завала трябваше здраво да се хванат, когато застанаха отзад, всеки над един от понтоните. По даден сигнал, те ги прободоха едновременно с водолазните си ножове. Въздухът започна да излита със свистене, което бързо премина в бълбукане. Притиснати между водата и сала, понтоните се свиваха. Когато дъното на сала докосна водата, те отвързаха коланите, които крепяха подводницата към него, мушнаха се бързо вътре и затвориха херметическия люк.

Предната част на сала се надигна. След това, когато понтоните се свиха напълно, отново застана в хоризонтално положение и започна да потъва. Прimitивен начин за спускане във вода на такъв свършен морски съд, но свърши работа. Моребусът запази хоризонтално положение, докато салът потъваше и после бе измъкнат напред от кораба. Подводницата се разклати от водната следа на големия кораб и потъна в пяната, разбивана от кърмовите колела. Докато отиваха към дълбокото, цветът на водата премина от синьо-зелен в тъмносин.

Остин регулира баласта и подводницата увисна на петнадесет метра под повърхността. Завала натисна контролния лост и се чу жуженето на електродвигателите, които подкараха машината към брега. Имаха късмет да не се натъкнат на насрещно течение, което би създавало проблем за облия, почти тъп нос на подводницата. Поддържаха постоянна скорост от десет възела. След половин час, петте мили до брега бяха преодолены.

Докато Завала управляваше, Остин проучваше екрана на сонара. Скалистият бряг се спускаше вертикално на повече от сто метра под водата, където рязко преминаваше в широка хоризонтална площадка. Сонарът откри някакъв огромен предмет, разположен точно под плаващия кей. След миг погледнаха нагоре и видяха сянката на кея и понтоните му, открити на фона на дневната светлина. Остин се надяваше, първоначалната му оценка да излезе вярна и пазачът да е прекалено отегчен, за да забележи каквото и да било. Завала спускаше подводницата по спирала, а Остин разпределяше вниманието си между личните наблюдения и тези на сонара.

— Задръж на тая дълбочина. Бързо! — каза Остин.

Завала откликна на секундата и подводницата се завъртя на място, като гладна акула.

— Много се приближихме до дъното ли?

— Не точно. Дръпни я навътре и спусни още петнадесет метра.

Моробусът се отдалечи от брега и зави, така че застанаха с лице към площадката.

— *Madré de Dios!*^[3] — извика Завала. — Когато бях в Тексас последния път, стадионът си беше още там.

— Съмнявам се, че ще намериш палави каубойки вътре — отвърна Остин.

— Прилича на онова, което се пръсна от жегата при Баха. Неприятно ми е да го призная, но ти пак имаше право.

— Просто късмет.

— Не знам с колко късмет разполагаш, но трябва да влезем вътре в това нещо.

— Няма по-подходящ момент от настоящия. Предлагам, да погледнем отдолу.

Завала кимна и натисна лоста. Моробусът се плъзна надолу и застана точно под масивната конструкция. Беше построена от полупрозрачен зелен материал, който излъчваше мътно сияние. Макар да не отговаряше точно на сравнението на Завала, съоръжението би представлявало впечатляващо инженерно постижение, дори на сушата. Както при Баха, постройката се крепеше върху четири опори.

— Върху външните два крака има отвори — каза Остин. — Сигурно, както и в Мексико, оттам черпят вода или изхвърлят използваната.

Завала докара подводницата до пета подпора, в самата среда на съоръжението. Включи двата прожектора и каза:

— Здравсти. Какво си имаме тук? — Той приближи моробуса до една вдлъбнатина, върху иначе гладката повърхност на колоната. — Прилича на врата. И пак няма червена пътека!

— Може да са забравили — забеляза Остин. — Какво ще кажеш да паркираме буса и да направим едно посещение на добра воля?

Завала леко спусна подводницата редом с основата на подпората. Надянаха кислородните бутилки, поставиха подводните маски и уредите за подводна аудио връзка. Остин пъхна големия си боуън и

муниции в една непромокаема чанта. Там имаше и деветмилиметров глок^[4], в замяна на загубения в Аляска автомат на Завала.

Остин пръв влезе в тясната мокра камера, напълни я и отвори външния люк. След малко Завала се присъедини към него. Доплуваха до подпората, вдигнаха се покрай нея и се хванаха за скобите от двете страни на вратата. От дясната и страна имаше два огромни бутона — зелен и червен. Зеленият светеше.

Те се поколебаха.

— Може да са свързани с аларма — каза Завала, изказвайки опасенията на Остин.

— И аз си мислех същото. Но защо са им такива главоболия? Не може да се каже, че околността гъмжи от взломаджии.

— Нямаме кой знае какъв избор — каза Завала. — Давай!

Остин натисна светеция бутон. И да е прозвучала сирена, те не я чува. Част от обшивката на колоната се плъзна встрани и разкри отвор, като прозявка. Завала вдигна палец към Остин и се мушна вътре. Кърт го следваше по плавниците. Намираха се в камера, приличаща на вътрешност от кутия за шапки. Вътре се виждаха същите два бутона. Остин натисна светеция и без да иска, изпусна чантата с оръжието през отвора навън.

— Остави ги! — каза той в отговор на мълчаливия въпрос на Завала. — Няма време!

Външната врата се затвори и в камерата грейна пръстен светлина. Тя бързо се изпразни и над главите им се отвори кръгъл люк. Все още нямаше никакъв знак, че присъствието им е усетено. Беше тихо, ако не се смята далечния, глух шум от машини.

Остин се изкачи по стълбата и надникна през отвора. Даде знак на Завала да го последва и изскочи горе. Бяха в друга, по-голяма и отново кръгла стая. Няколко тъмнозелени, леководолазни костюма висяха на стените ѝ. Кислородни бутилки бяха подредени на рафтове. В голям шкаф имаше различни инструменти, с неясно предназначение.

Остин свали снаряжението си и взе една метла с дълга дръжка и работна част от твърда, стоманена тел.

— Сигурно с това почистват входящите сифони отвън. Иначе ще се задръстят с водорасли.

Завала приближи врата в заоблената стена и посочи нова двойка бутони.

— Започвам да се чувствам като маймуна на тест за интелигентност. Натиска шимпанзето бутон — дават му да яде.

— Аз не се чувствам така — отговори Остин. — Шимпанзето е достатъчно интелигентно, за да не се навира по такива места.

По сигнал на Кърт, Завала натисна зеления бутон. Вратата ги пропусна в стая с четири стени. В нея имаше душ-кабини и рафтове. Остин взе един пакет и разкъса найлоновата му обвивка. Вътре имаше бяло работно облекло от две части, изработено от лека синтетична тъкан. Без повече приказки, те се измъкнаха от неопрените и бързо навлякоха новите дрехи върху термобельото си. Сребърнобялата коса на Остин сякаш крещеше от главата му, така че бялата, пластмасова шапка, опакована във всеки пакет го зарадва особено много.

— Как изглеждам? — попита той, като си даваше сметка, че костюмът не беше пригоден за широките му рамене.

— Имаш вид на огромна и противна печурка.

— Точно към това се стремях. Да вървим!

Попаднаха в огромно помещение с висок, сводест таван. Изпълваха го тръби и кабели, с най-различна дебелина. Шумът, който бяха доловили преди, бе толкова силен, че можеше да им пръсне ушите. Сякаш напираше от всички страни.

— Бинго! — тихо измърмори Остин.

Завала добави:

— Напомня ми за сцена от филма „Извънземно“.

— Бих предпочел тия всичките да са в чужд свят! — коментира Остин.

Облечена в бяло фигура се показва неочаквано иззад дебела тръба. Те се напрегнаха и посегнаха към липсващото оръжие, но човекът, понесъл някакъв малък уред, почти не ги погледна, преди да изчезне в лабиринта. Огромната зала беше разделена на две нива от стоманена мрежа и пасарелки. Решиха да се качат горе, за да имат поширок поглед върху цялото помещение и да ограничат възможността отново да налетят на някого. Качиха се по най-близката стълба и тръгнаха към центъра на помещението. Хората отдолу бяха заети с работата си и никой не вдигаше поглед. От тази позиция, инсталацията изглеждаше още по-внушителна. Приличаше на футуристичен кошер.

— Тук можем да си прекараме цял ден в лутане — каза Остин. — Дали да не си намерим екскурзовод?

Спуснаха се отново долу и се скриха зад една огромна тръба. Над голям контролен пункт се бяха надвесили трима. Бяха с гръб и очевидно потънали в работата си.

Двама се оттеглиха, като оставиха третия сам. Хвърлил бърз поглед настрани, за да се убеди, че не го виждат, Остин бързо доближи човека и стисна шията му в свивката на дебелия си лакът.

— Да не си гъкнал, че ще ти счупя врата! — обеща той и замъкна улова си зад тръбата. — Запознай се с новия ни екскурзовод — каза той на Завала.

Завала го погледна и каза:

— Вече се познаваме.

Остин обърна човека към себе си. Франсешка! Страхът, изписан на лицето ѝ, бе заменен с усмивка на облекчение.

— Какво правите тук?

Радостта да види Франсешка надмогна изненадата на Остин.

— Нали имахме среща, не помниш ли? — отвърна той с усмивка. — Времето и мястото трябваше да се уточнят допълнително.

Франсешка се засмя нервно. Като се успокои, тя каза:

— Не можем да стоим тук! Елате с мен.

Те тръгнаха из лабиринта към една стаичка, обзаведена с обикновени пластмасови стол и маса.

— Поисках това място, за да мога да работя на спокойствие. Тук сме в безопасност за няколко минути. Ако влезе някой, престорете се, че имате представа какво правите. — Поклати глава в недоумение. — Как, за бога, успяхте да проникнете тук?

— Взехме автобуса — отвърна Остин. — Къде е Гемей?

— Това тук е обезсоляваща инсталация. Тя е в главния корпус. Държат я в строго охранявана килия на първия етаж.

— Как да стигнем до там?

— Ще ви обясня. От лабораторията вземате асансьор. Той стига до едно трамвайче. По тунел, то ви откарва до главния корпус. Друг асансьор ще ви изведе до нейния етаж. Ще можете ли да я измъкнете?

— Няма как да разберем, преди да сме опитали — отвърни Завала с лека усмивка.

— Много е опасно. Но може и да успеете. Охраната е много заета. Имат някакво събиране. Трябва да действате бързо, преди да са започнали да идват хора насам.

— Какво събиране?

— Не знам друго, освен че е от изключителна важност. Докато го свършат, аз трябва да съм пуснала в ход процеса си. Иначе ще убият Гемей.

Остин си помисли, че тя изглежда изтощена. Под зачервените ѝ очи имаше тъмни сенки. Тя им пожела успех и изчезна в лабиринта от тръби.

Без да губят време, те се качиха в странна яйцевидна асансьорна кабина. Тя ги вдигна през водата до трамвайчето, за което им бе казала Франсешка. Качиха се в него и се понесоха към другата му спирка. Оттам тръгнаха по някакъв коридор. Асансьорът беше там. Светлинното табло показваше, че кабината се спуска.

— С добро или с лошо? — попита Завала.

— Да пробваме с добро.

Вратата се отвори и през нея излезе охранител. На рамото му висеше автомат. Погледна подозрително най-напред Завала, а после и Остин.

— Извинете — започна възпитано Завала, — бихте ли ни казали, къде да намерим една жена от НАМПД? Не може да се сбърка с друга. Висока, с червена коса.

Мъжът започна да вдига цевта на автомата. Това движение накара десния юмрук на Остин, с размер на пушен бут, да се забие в стомаха му. Чу се звук, като от изпуснат балон и човекът се свлече на пода.

— Мислех, че ще опитваме с добро — каза Завала.

— Това беше добро — отвърна Остин. Сграбчи мъжа под мишниците, Завала пое краката и го вкараха в кабината. Спряха я между етажите, Остин коленичи и потупа човека по бузата. Той полуотвори очи, но като позна Остин, направо ги опули.

— Днес сме великодушни — осведоми го Кърт. — Имаш още една възможност. Къде е жената?

Гардът поклати глава. Остин не беше в настроение да го разиграват. Допря дулото на автомата в основата на носа на пазача, така че очите му се събраха.

— Няма да губя никакво време — спокойно каза Кърт. — Знаем, че е на първия етаж. Ако не ни кажеш къде точно, ще намерим друг, който ще го стори. Ясно ли се изразявам?

Мъжът кимна.

— Добре — похвали го Остин. Изправи го за яката и Завала натисна бутона на първия етаж. Никой не чакаше асансьора. Блъснаха пазача в пустия коридор.

— Каква охрана има напред?

— Повечето са горе и се грижат за големците, дошли за събранието.

Остин би искал да разбере кои са тия VIP^[5] лица и за какво са се събрали, но повече се интересуваше от съдбата на Гемей. Ръгна с дулото мъжа в ребрата и заповяда:

— Търси!

Гардът тръгна неохотно по коридора и спря пред врата с цифров номератор. Изкуши се да каже, че не знае комбинацията, но един поглед към мълниците в очите на Остин го разубеди начаса. Набра кода и вратата се отвори. Стаята беше пуста.

— Това е килията — заяви пазачът с разтревожен вид.

Блъснаха го настрана и огледаха помещението. Стаичката очевидно се използваше като килия, защото не се отваряше отвътре. Завала отиде до леглото, взе нещо от възглавницата и се усмихна.

— Била е тук. — Тъмночервеният косъм между пръстите му не можеше да се сбърка.

Остин се обърна към пазача.

— Къде са я отвели?

— Не знам — намусено отговори мъжът.

— Имай предвид, че думите, които сега ще произнесеш, може да са ти последни. Така че, обмисли ги!

Гардът разбра, че ще го застрелят, без миг колебание.

— Аз да не би да ги крия тия изроди? — каза той.

— За какво говориш?

— Братята Краджич. Завели са я в голямата зала.

— Кой са тия?

— Двойка убийци, които вършат мръсната работа за шефката — отговори пазачът с очевидно отвращение.

— Кажи ни как се стига до там!

Мъжът им обясни. Остин му каза да очаква втора визита, ако ги е пратил за зелен хайвер. Оставиха го в стаята, затвориха вратата и хукнаха по коридора към асансьора. Не знаеха, кои са братята Краджич

и не им пукаше. В едно бяха сигурни. Каквото и да са замислили по отношение на Гемей, то не беше за добро.

---

[1] Хъкълбери Фин — Герой на Марк Твен от няколко негови творби. Бездомен палавник и участник в разнообразни приключения, често заедно с приятеля си — Том Сойер. ↑

[2] Янки — Понятие за обозначаване на гражданин на САЩ в най-широк смисъл. В най-тесен — жител на Ню Ингленд. ↑

[3] *Madré de Dios* (исп.) — Майко Божия. ↑

[4] Глок — марка австрийски пистолет. ↑

[5] VIP (англ.) — Аббревиатура за „Много важна личност“. За такива, на много места (по летища, гари, хотели и др.) съществуват звена за специално обслужване. ↑

Петдесетината мъже, събрани на палубата на викингския кораб, бяха облечени в официални тъмни костюми, вместо в бойни доспехи и наметала, но сцената спокойно би могла да се вземе от някой варварски празник с хилядолетна давност. Светлините на факлите се отразяваха от лъскавите остриета на окачените по стените средновековни оръжия и играеха по лицата на мъжете. Театралният ефект не беше произволен. Бринхилд бе замислила цялото помещение като сложна сценична постановка, с нея самата в ролята на режисьор.

В състава на борда на директорите на „Гогщад“ влизаха някои от най-прочутите имена на съвремието. Те се бяха събрали от всички континенти и много страни. Висши ръководители на мултинационални корпорации, търговски представители, чиито тайни операции им даваха власт по-голяма от тази на много правителства, политици, настоящи и от миналото, дължащи кариерите си на плутокрациите^[1] — истински управници на страните, от които произхождаха. Сред тези хора имаше представители на всяка раса, но независимо от лицата и цвета на кожата им, те всички споделяха една обща черта: неутолима алчност. Всяка тяхна дума или надменен жест, даваха израз на една и съща култивирана арогантност.

Бринхилд се бе изправила на палубата, начело на масата.

— Добре дошли, господа — приветства ги тя. — Благодаря ви, че се отзовахте веднага на поканата ми. Известно ми е, че мнозина от вас пристигат от много далеч, но ви уверявам, че пътуването си е струвало труда. — Тя огледа лицата на присъстващите, видимо доволна от алчността, с мъка прикривана зад изкуствени усмивки и остри като кинжали погледи. — Тук събраните представляваме сърцето и духа на „Гогщад“, едно невидимо правителство, по-могъщо от което и да е познато на света. Вие сте нещо повече от корпоративен елит. Вие сте жреци в тайно братство на посветени, като рицарите тамплиери^[2].

— Простете, че си позволявам да прекъсна вълнуващото ви изложение в самото му начало — обади се един английски оръжеен

търговец, с очи на риба и име Гримли, — но вие не ни казвате нищо ново. Надявам се, че не съм пътувал цели десет хиляди километра, само за да чуя каква изключителна компания сме ние.

Бринхилд се усмихна. Директорите бяха единствените хора на тая земя, които можеха да ѝ говорят като равни.

— Не, лорд Гримли, събрах ви тук, за да ви съобщя, че реализацията на нашите планове рязко ускори ход.

Англичанинът не беше впечатлен. Дългият му нос душеше във въздуха, сякаш долавяше някаква неприятна миризма.

— Първоначално казахте, че ще ни трябва години, за да сложим ръка върху водоснабдяването в световен мащаб. Сега срокът се променя в месеци. Това ли трябва да разбирам?

— Не лорд Гримли, имам предвид дни.

Около масата се разнесе приглушен ропот.

Лицето на Гримли се украси от мазна усмивка.

— Моля, не обръщайте внимание на забележката ми и продължете нататък! — каза той.

— С огромно удоволствие. Както ви е известно от моите месечни отчети, плановете ни се изпълняваха безпроблемно, но бавно. Всеки ден придобивахме нов водоизточник, но танкеровата флотилия се изграждаше бавно. Проблем създаваше производството на гигантските балони, с които да се транспортира вода през океаните. Едва сега разполагаме с технология, която ни позволява да произведем такива съоръжения. А съвсем неотдавна, дейността ни привлече вниманието на Националната агенция по морско и подводно дело.

Един американски магнат от сферата на недвижимите имоти, на име Хауъз, пръв схвана значението на казаното.

— НАМПД? Как са научили за нас?

— Историята е много дълга. Всеки един от вас ще получи информация с подробности. Засега е достатъчно да споменем, че хората от тая организация проявяват изключителен напоризъм и много им върви.

— Това е сериозно! — отбеляза американецът. — Преди беше вестникарското любопитство, а сега пък НАМПД.

— Вестникът няма да каже и гък, нито пък някой друг. Всичките им материали по случая са унищожени. Що се отнася до НАМПД, тяхната дейност също е неутрализирана.

— И все пак е дяволски тревожно! — заяви Хауъз. — Похарчихме милиони, за да запазим работата си в тайна. А сега, точно когато не трябва, тя може да излезе наяве.

— Съгласна съм с вас от цялото си сърце — отвърна Бринхилд. — Направихме всичко възможно, да останем в сянка, но операция от такъв мащаб не може вечно да остане скрита. Изградената от нас фасада, за прикриване на дейността ни от погледа на обществото, започва да се пропуква. Винаги е било въпрос на време, така че аз не съм изненадана, но необходимостта да се бърза става очевидна.

— Искате да кажете, че ускоряваме нещата, заради интереса от страна на НАМПД?

— Не. Искам само да кажа, че събитията започнаха да се развиват изключително в наш интерес.

Пръв се сети германският банкер Хаймлер.

— Има само една възможност за такъв рязък скок — започна той с изражението на боа при вида на жив заек. — Овладели сте обезсоляващия метод на доктор Кабрал.

Бринхилд изчака да заглъхне възбуденото оживление около масата.

— Нещо повече — отвърна тя. — В настоящия момент доктор Кабрал сама доизпипва своя процес в нашата лаборатория.

— Кабрал? — учуди се германецът. — Четох във вестниците, че е жива, но...

— Жива е и напълно здрава. Съгласи се да работи за „Гогщад“, тъй като само ние притежаваме анасазиум. В момента подготвя демонстрация. След малко ще ви покажа това необикновено постижение. Разговарях с доктор Кабрал преди срещата ни. Каза, че ще бъде готова до час. Междувременно, чувствайте се поканени да се подкрепите в трапезарията. Аз ще проверя как вървят нещата и скоро ще бъда отново с вас.

Докато директорите напускаха залата, Бринхилд излезе пред главния вход на комплекса. Няколко тъмнозелени джипа бяха наредени на паркинга. До всеки от тях стояха прави шофьор и охранител.

— Всичко ли е готово? — попита тя гарда при първата кола.

— Да, мадам, готови сме да закараме гостите всеки момент.

Подземното трамвайче осигуряваше най-бързо достъп до лабораторията, но то бе предназначено да превозва малки групи от

работещите в нея. Голяма група като тази на директорите, трябваше да се транспортира с коли. Бринхилд не оставяше нищо непроверено. Тя седна до шофьора в първата кола и му нареди да я откара до езерото. След малко джипът спря на ръба на полегатия хълм, нависнал над водната повърхност. Спусна се по късата стълба до кея и влезе в постройката. Тя всъщност скриваше асансьорите, обслужващи лабораторията. Бринхилд отмина яйцевидната клетка и се отправи към големия товарен асансьор. Не след дълго вече крачеше към централната част на лабораторията. Под сводестия ѝ покрив ясно се усещаше възбуда.

Франсешка работеше пред централния пулт. Когато забеляза Бринхилд, тя каза:

— Тъкмо щях да ви повикам. Мога да проведа демонстрацията преди срока.

— Напълно ли сте сигурна, че ще бъде успешна?

— Ако искате, ще ви покажа още сега.

Бринхилд обмисли предложението и каза:

— Не, нямам търпение да им видя физиономиите, когато се уверят в успешния резултат от работата ни.

Франсешка не обърна внимание на множественото число на притежателното местоимение и потвърди:

— Сигурна съм, че ще останат изненадани.

Бринхилд поръча по телефона си да започнат транспортирането на директорите.

След по-малко от час, те се бяха събрали около централния контейнер в пълен състав. Бринхилд представи Франсешка. Когато красивата бразилка пристъпи напред, около нея се разнесоха одобрителни възклицания. Докато се усмихваше на мъжете с решителни черти около себе си, тя помисли, колко много приличат на лешояди, събрани около мърша. Нямаше нужда да си припомня, че техният стремеж към повече власт и пари бе станал причина да остане десет години в тропическите гори. Докато тя споделяше всекидневие то на чуло, в очакване на спасение, може би милиони хора, които можеха да се възползват от плодовете на труда ѝ, бяха загинали от жажда.

Франсешка никога не бе виждала толкова много зло, събрано в едно помещение, но умело прикриваше презрението си.

— Не зная, колко от вас имат научна подготовка, но за да се разберат принципите на процеса, чийто резултат ще видите, не са необходими технически познания. Процесът ми е труден за провеждане, но прост като концепция. Още от времето на древните гърци, опитите за отстраняване на солта от морската вода не спират. Винаги обаче, се прибягва до физическо въздействие: изпаряване на водата, атакуването ѝ с електрически ток, прекарването ѝ през различни видове мембрани, които да задържат солта, както децата правят на плажа с пясък и мидени черупки. Аз допуснах, че може би ще се окаже възможно да се промени молекулярният строеж на химикалите във водата, на атомно равнище.

Гладколикият германец отбеляза:

— Това звучи като алхимия, доктор Кабрал.

— Много сполучлива аналогия. Макар алхимията да не постигна целите си, тя постави основите за развитие на химическата наука. Както алхимиците, аз се опитах да превърна едно вещество в злато. Само че в дадения случай, то е синьо. Вода. По-ценна от всеки друг материал на земята. Имах нужда от вълшебен камък, който да направи това превръщане възможно. — Тя се обърна към контейнера. — Тук се намира катализаторът, който прави процеса възможен. Само при контакт с него, обезсоляването може да се проведе.

— Кога ще ни покажете това чудо? — поинтересува се лорд Гримли.

— Моля, елате насам! — каза тя, като тръгна към пулта. Пръстите ѝ пробягаха по клавишите. Дочу се приглушен шум от помпи и течаща вода. — Това е солената вода, която нахлува в инсталацията през клапа над главите ни. Нужни са две-три минути.

Франсешка поведе групата към другата страна на контейнера. Замълча за малко, докато напрежението нарастваше. После провери показанията на един прибор и показа друга клапа:

— Това е изходната тръба, по която идва обезсолената вода. Сами усещате топлината, която се отделя при процеса.

Обади се американецът:

— Доколкото разбрах, тази топлина може да се трансформира в друг вид енергия?

— Така е. В момента обезсолената вода се изпомпва обратно в езерото и топлината се освобождава в неговите води, но след известни

модификации, тя може да се върне обратно в инсталацията под формата на друг вид енергия и да я задвижва. Даже ще остава излишък от енергия, който да се използва за друго.

Разнесе се одобрителен шум. Франсешка буквално усещаше вълната от алчност, която изпълни помещението, докато петдесетина глави пресмятаха печалбите от продаваната енергия.

Тя се приближи до система от вертикални спираловидни тръбички, които се спускаха от изходящата клапа. В долния край имаше кранче и картонени чаши.

— Това е охладител, който отнема топлината от течността — обясни тя. Попита един от техниците: — Как беше на вкус водата до вчера?

— Възсолена, в най-добрия случай — отвърна той.

Франсешка отвори кранчето и напълни една чаша. Вдигна я във въздуха като дегустатор на вино и отпи.

— Малко е топличка, но не отстъпва по нищо, на която и да е изворна вода.

Бринхилд пристъпи и също си наля.

— Божествен нектар! — обяви триумфално тя.

Директорите се заблъскаха към кранчето, като ожаднели говеда. След всяка глътка се чуваха възгласи на удивление. Всички приказваха в един глас. Докато директорите се боричкаха около крана, сякаш беше извор на младост, Бринхилд отведе Франсешка настрана.

— Поздравявам ви, доктор Кабрал. Изглежда, че процесът е сполучлив.

— Това ми беше известно още преди десет години.

Мислите на Бринхилд бяха насочени към бъдещето.

— Покажете ли на моите хора как да се оправят с него?

— Да. Трябваше да се внесат някои малки промени в начина им на работа. Била сте доста близо до положителния краен резултат.

— Значи, с течение на времето, щяхме да го постигнем?

Франсешка помисли по това.

— По-скоро не. Вашият процес и моят са като две успоредни прави. Колкото и да ги доближавате, те не се пресичат. Сега, след като направих онова, което обещах, ваш ред е да изпълните договореното.

— Ах, да, договореното! — Бринхилд вдигна слушалката, усмихна се и впила студен поглед в лицето на Франсешка, каза: —

Предайте на братята Краджич, че жената от НАМПД е изцяло на тяхно разположение.

— Чакайте! — Франсешка сграбчи мускулестата ръка на другата жена. — Вие ми обещахте!

Бринхилд се освободи с лекота.

— Но в същото време ви напомних, че не можете да ми имате доверие. След като ми предадохте знанията си, вашата приятелка е без значение за мене. — Тя отново поднесе слушалката към ухото си. Усмивката ѝ изчезна изведнъж и тя се намръщи. — Какво искаш да кажеш? — викна тя. Тъмна сянка покри лицето ѝ. — Кога?

Закачи слушалката на колана си.

— С вас ще се оправя после! — обеща на Франсешка тя и се отправи с маршова стъпка към асансьора.

Франсешка се вцепени. После, проумяла предателството на Бринхилд, тя отново бе завладяна от дивата ярост, потискана цяло десетилетие. Ако Гемей е мъртва, още по-лесно ще осъществи решението си. Стиснала решително зъби, тя тръгна в лабиринта от тръби.

---

[1] Плутокрация — Влиятелна, господстваща група богаташи в една страна. ↑

[2] Тамплиери — Членове на военно-монашески орден „Рицари на Соломоновия храм в Йерусалим“, основан в 1118 или следващата година от кръстоносци за защита на поклонниците в Светите места. Орденът е затворено общество, в което новопостъпващите се посвещават в особен ритуал. Вътрешният живот на ордена също остава забулен в тайна. ↑

Гемей изпита почти облекчение, когато двамата яки пазачи дойдоха да я отведат. Беше отчаяна, че няма никакъв начин да се измъкне от тази стая, освен ако не взриви вратата. Реши, че ще трябва да поговори с шефовете от НАМПД за снабдяването им с някои от хитроумните малки приспособления на Джеймс Бонд. Но този въпрос засега оставаше на втори план. Би имала възможност да опита да избяга, единствено ако се окаже по някакъв начин вън от това помещение.

Когато охранителите я поведоха през лабиринт от коридори, сърцето ѝ се сви — щеше да се загуби за броени секунди. Спряха пред две бронзови врати, високи поне два метра и половина. Върху повърхността им изпъкваха барелефи с митологическа тематика. Преобладаваха черепите, но за разнообразие, тук-там се виждаше по някой великан или джудже, странни чудовища, разярени коне, повалени дървета, рунически надписи^[1] и мълнии, окръжаващи централния мотив — елегантен кораб с платно.

Единият мъж натисна бутон в стената и дверите се отвориха безшумно навътре. Вторият гард я побутна с оръжието си към вратата.

— Не е наша идея! — каза той, с нещо като съжаление в гласа. Дверите хлопнаха зад гърба ѝ. Тя се огледа.

— Очарователно — измърмори Гемей.

Намираше се в огромно като стадион помещение. Можеше да го обхване с поглед, благодарение на факлите, наредени по стените околоръст. В средата на помещението, осветен от четири високи мангала, се виждаше кораб с опънато платно. Изглеждаше като близък на оня от вратите.

Преди да стане океански биолог, Гемей беше морски археолог и сега начаса разпозна викингски кораб или отлично изработено негово копие. Запита се дали не е в музей. Не, беше по-скоро някаква изискана гробница. Може би корабът изпълняваше ролята на саркофаг, както е било обичайно за древните норвежци. Отчасти водена от

любопитство, но най-вече поради липса на алтернатива, тя се насочи към кораба.

Докато напредваше в самотата на помещението, от дебрите на неговите сенки неотстъпно я наблюдаваха два чифта зачервени очи. Същите я бяха гледали жадно на телевизионния екран, докато тя се измъчваше в килията си. Близнаците Краджич бяха прекарвали часове наред пред този екран. Бяха попивали с поглед всяка нейна черта, от яркочервената ѝ коса до дългите, стройни крака. Но в това воайорство липсваше сексуален елемент — би било прекалено човешко. Те се интересуваха преди всичко от причиняването на болка. Приличаха на куче, обучено да лежи часове с парче месо под носа, докато стопанинът му нареди да го изяде. При непосредствената близост на Гемей, садистичните им наклонности изплуваха. Двете жени им бяха обещани. След като Бринхилд беше в лабораторията, те решиха да си вземат играчката без позволение.

Наредиха да им я доведат в голямата зала. Охраната се подчини с известна неохота. Малката армия, охраняваща „Гогщад“, която понякога протягаше пипала и навън, както стана в Аляска, се състоеше изцяло от бивши военни, изтеглени от елитни части по цялата земя. Тук имаше френски легионери, американци от специалните части, тюлени, червеноармейци, британски парашутисти и различни други наемници. В спалните си помещения те се шегуваха, че дисциплинарното уволнение от армията е минимум изискване за постъпване на работа при тях, а излежаването на присъда си е чиста препоръка. Те убиваха по заповед, но се смятаха за професионалисти, които просто си вършат работата, за която им плащат. Краджич бяха нещо по-различно. Всеки знаеше историите за кланетата и убийствата в Босна, а за специалните им задачи при „Гогщад“ се шушукаше много. Известни бяха тесните им връзки с Бринхилд.

Гемей беше по средата на разстоянието до кораба, когато долови звука на стартиран мотор. Бензиновото стакато беше още по-впечатляващо, поради ехото на каменните стени. Два фара светнаха насреща от двете ѝ страни и започнаха бавно да я доближават.

Мотоциклети!

Можа да различи силуетите на двамата мотористи. Почувства се като елен на пресечка. После моторите нададоха вой и се устремиха към нея като ракети.

Погледът ѝ се прикова върху островърхите копия, стърчащи пред ръкохватките на мотоциклетите.

Ездачите им я приближаваха, подобни на гротескни карикатури на рицари в турнир. В мига, в който почти усети, как копията пронизват стомаха ѝ, мотоциклетите рязко завиха встрани. Бързо обърнаха и отново се насочиха към нея. Профучаха от двете ѝ страни, кръстосаха пътища в прецизна маневра, отново обърнаха и спряха. Двигателите работеха на празен ход и двата фара отново я гледаха като очи на огромна, мъркаща котка.

Братята Краджич яздеха Ямаха 250. Кросови машини, използвани от охраната за обхождане на огромния пресечен терен на имението. Копията бяха заети от стенната колекция в залата. Близнаците нямаха въображение и действията им следваха стереотипна формула, независимо дали ставаше дума за малолетно момиче или старец: заплашваш — довеждаш до ужас — измъчваш — убиваш.

От тъмнината вляво се разнесе глас:

— Ако бягаш бързо...

Отдясно допълни:

— ... може би няма да те стигнем.

Каква прекрасна възможност, помисли се Гемей. По гласовете разбра, че отново си има работа с двамата металозъби кретена, които бяха нахлули в дома ѝ. Очевидно им трябваше известно предизвикателство в играта.

— Искам да ви видя! — извика тя.

Единствен отговор беше равномерният шум от двигателите. Братята бяха свикнали, жертвите им да се побъркват от страх и да молят за милост. Не знаеха как да постъпят с искания от тяхна страна, особено от страна на беззащитна жена. И ето че приближиха моторите си и застанаха на няколко метра от нея.

— Кой сте вие? — попита Гемей.

— Ние сме смърт — отвърнаха те в един глас.

Краткият отдых бе свършил. Двигателите ревнаха, мотоциклетите се изправиха на задните си гуми. После отново стъпиха и на двете, разнесе се миризма на изгоряла гума, отново кръстосаха пътищата си и започнаха да описват кръгове. Целта бе Гемей да се върти около себе си, докато загуби свят и да се строполи на пода в

безформена, цивреца купчина. Тя отказа да им играе по свирката, остана неподвижно загледана напред с отпуснати ръце. Минавайки покрай нея, те хвърляха задушливи газове в лицето ѝ. Трябваше да мобилизира всичките си сили, за да не побегне. Биха я настигнали на секундата, за да я ударят с копията си в краката.

Когато разбраха, че няма да побегне, те започнаха да посягат с копията. Единият мина толкова близо, че разпра предницата на ризата ѝ. Тя бързо прибра стомах. Така нямаше да стане. Тръгна напред. Нарочно вървеше с равномерна стъпка, за да не наруши техния ритъм. Доволни от новата игра, те кръстосваха пътища под носа ѝ, отдръпваха оръжията си в последния миг. Тя продължаваше пътя си с глава, готова да се пръсне от шума на моторите. Не спираше. Знаеше, че могат да я убият всяка секунда.

Чу приближаващия отзад и отдясно мотор. Рискува и рязко спря. Той не прецени правилно и описа широк завой. Синхронът на братята беше нарушен и те започнаха да се движат безредно насам-натам. Гемей се шмугна бързо под извития нос на кораба, с намерение да се прехвърли на борда му, но отгоре видя редица щитове, окачени над отворите за гребците. Сега разбра защо ѝ бяха позволили да приближи толкова кораба. Знаели са, че не може да се качи лесно на него.

Единственият начин да го направи беше, като използва рампата при кърмата. Може би са се надявали да се затича натам. Понечи да го стори и те се втурнаха да пресекат пътя ѝ. Гемей сграбчи един от щитовете, вдигна го пред себе си и застана с гръб към кораба. Близнаците се насочиха към нея с вдигнати копия. Тежкия щит, направен от дебело дърво и укрепен с желязо, беше предназначен за як норвежец, а не за крехка жена. За щастие, Гемей беше висока и тренирана. Тя успя да прокара лявата си ръка през кожените гривни и да постави щита пред себе си.

Точно навреме!

Двете копия се забиха в щита едновременно. Мощта на удара я блъсна в кораба и изкара въздуха от дробовете ѝ.

Моторите завиха надясно и ляво, обърнаха и отново се насочиха към нея. Гемей остави щита на земята, застъпи го и изтегли двете копия. За разлика от щита, копията бяха изненадващо леки, с тънки дървени стволоче и остри накрайници от бронз. Вероятно са били направени за хвърляне, а не за удар отблизо.

Тя държеше копията и щита в готовност. Гемей очакваше, че останали без оръжията си, нападателите ѝ ще се поколебаят за миг, но долови рязко движение и островърха топка от боздуган на верига се стовари върху щита ѝ. Ударът я отхвърли назад и тя падна на дясно коляно. Гемей успя да задържи щита над себе си, което ѝ спаси живота, а вторият свиреп удар направи на трески външния слой дърво.

Братята бяха заменили копията си с боздугани — оръжие, създадено да пробива брони. Моторите се нахвърлиха отгоре ѝ, преди да успее да се изправи. Още веднъж снабдените с шипове топузи се стовариха върху щита ѝ. Той я предпази за последен път и при втория удар се разлетя на парчета. Привързана от кожените гривни към ръката ѝ, остана само безполезната рамка.

Гемей сграбчи едното копие и го насочи под ъгъл. Мотоциклетистите преустановиха за момент атаките и се стрелнаха насам-натам. Единият се насочи към нея. Копието го проследи като стрелка на компас. Гемей затаи дъх. В последния миг нападателят отклони машината си. Появи се вторият. Тя се обърна към него и отново профуча първият. Класическа атака по фланговете. Още бавеха решителното нападение. Може би продължаваха да изучават реакциите ѝ.

Единият мотор мина пред нея, като ездачът му вероятно си въобразяваше, че е достатъчно далеч от обсега на копието. Вместо да го мушне, Гемей вдигна оръжието над рамо и го запрати по него. Той се движеше бързо, а прицелът се оказа нисък. Копието удари спиците на предното колело. То направи на трески копието, но преди това тънката гума с дълбок грайфер застана под ъгъл към хоризонталната ос. Мотоциклетът се препъна, а ездачът му излетя над кормилото. Машината се плъзна, оставяйки следа от червени и бели искри. Гемей видя мъжа да се удря в пода, където остана неподвижен.

Вторият мотор спря и насочи светлината от фара към проснатата фигура. Близнакът слезе от машината, но още преди да коленичи до сгърченото тяло, той знаеше, че е мъртъв. Усетил го бе със собствената си настръхнала кожа. Последва стенание, преминало във вой. Докато останалият жив Краджич виеше като вълк, по гърба на Гемей премина тръпка. Запромъква се към кърмата на кораба с надеждата, че щом се озове на борда, ще открие някакво друго оръжие. Нападателят забеляза движението ѝ и моментално се метна на седалката. Гемей държеше

копието насочено пред себе си. Когато той премина отпред, усети рязък удар. Беше отсякъл върха с къса бойна секира. Спря и я вдигна над глава с две ръце. После отново се втурна в атака.

Тя се затича към задната част на кораба. Той я настигна и я събори на пода. Остра болка прониза коленете и лактите ѝ, когато се стовари върху коравия под, но имаше и по-голяма грижа. Над нея се изправи една фигура.

— Мой брат... е мъртъв...

Говореше с прекъсвания, сякаш очакваше допълнение от другия.

— Ти уби... сега аз убия теб. Започвам... с крака. Един по един. После ръце.

В черните си, кожени панталони, той приличаше на палач. Металните зъби лъщяха в очакване. Гемей се опита да се претърколи встрани, но той настъпи глезена ѝ и тя извика от болка.

Когато вдигна секирата се чу свистене и мъжът ахна от изненада. Свободната му ръка напипа стърчаща от главата му стрела, но в този миг вече беше мъртъв.

Блясъкът в зачервените му очи угасна и той се отпусна на колене. Гемей се претърколи, когато секирата издрънча на пода. Дочу стъпки, едни силни ръце я вдигнаха и тя видя познатата усмивка на Завала. После се появи и Остин. В ръцете си държеше старинен арбалет.

— Как си? — попита той.

— Един добър пластичен хирург ще ме оправи. — Забеляза заетото от пазача оръжие в ръцете на Джо. — Не че искам да се покажа неблагодарна, но защо си играете на Вилхелм Тел, след като разполагате с това нещо?

— Много разсейва куршумите — отвърна Завала. — Много е добро за спиране на атака, но не го бива за снайперски цели. Щях да стрелям, ако Кърт не бе улучил. — Завала клекна край убитите близнаци. — Предполагаше се, че ще улучиш ябълката върху главата.

— Следващия път ще се прицеля по-високо — отвърна Остин, докато хвърляше арбалета настрани.

Тя целуна и двамата по бузата.

— Приятно ми е да ви видя, макар че се налага да ви търпя тъпите шеги.

Остин огледа убития при мотора.

— Изглежда и сама се справяш не зле — констатира той.

— Щях да стана на парчета — отвърна Гемей, като сама се чудеше, че се шегува с възможността да я нарежат на части. — Къде се намираме?

— Езерото Тахо.

— Тахо! Как ме открихте?

— Ще ти обясним, след като намерим Франсешка. Можеш ли да вървиш?

— И пълзешком ще изляза от тая помийна яма. Чудесни премени! — каза тя за белите им одежди. — С тяхна помощ ли преодоляхте охраната отпред?

— Нямаше охрана.

— Предполагам, че не са искали да споделят отговорността с двата изрода.

— Всъщност, ние попаднахме тук по една случайност. Видяхме, че си на път да загубиш играта на гоненица с приятеля си. Грабнах един арбалет от стената и изчаках, да ми го нагласиш добре за изстрел. — Остин взе пистолета на един от убитите и предложи: — Какво ще кажете да вдигнем гълъбите, преди да е пристигнала потерята?

Гемей кимна и закуцука към изхода, подкрепяна внимателно от двамата мъже. Дверите се отвориха и вътре влезе Бринхилд. Беше сама, но от това не ставаше по-малко внушителна, докато крачеше през залата. Хвърли бегъл поглед към убитите, приближи се и застана срещу тях с широко разкрасени, като два дънера, мускулести крака и ръце на хълбоците.

— Това вероятно е резултат от вашите усилия — забеляза тя.

— Съжалявам за бъркотията — отвърна Остин.

— Те бяха тъпащи. И да не бяхте ги убили, аз щях да го сторя. Не се подчиниха на нарежданията ми и оскверниха това свято място.

— И все пак, известно ми е, колко трудно се намира днес квалифицирана работна ръка.

— Не толкова трудно, колкото си мислите. Не се забелязва недостиг на убийци. Как влязохте тук?

— През вратата. Що за място е това?

— Това е сърцето и душата на империята ми.

— Значи, трябва да сте неуловимата Бринхилд Сигурд — констатира Остин.

— Така е, а и аз знам кои сте вие, мистър Остин и мистър Завала. Наблюдаваме ви, откакто посетихте инсталацията в Мексико. Много любезен жест от ваша страна е да ни почетете с посещение и тук.

— Не си струва даже да говорим. Трябва да ни кажете, кой е планирал този интериор. Какво ще кажеш, Джо, ранно семейство Адамс или късен Дракула?

— Мислех си по-скоро за чудовищен модернизъм. Направената във форма на кораб масичка за кафе е приятен акцент.

— Корабът символизира миналото, настоящето и славното бъдеще — заяви Бринхилд.

— Много удачен символ — изсмя се Остин. — Корабът не може да отплава наникъде, както и цялата ви империя.

— Започвате да ми досаждате, хора от НАМПД.

— Същото разправях на Джо, преди да се появите. Не искаме да злоупотребяваме с гостоприемството ви. Ако ни позволите, смятаме да тръгваме. На конете!

Завала, който беше най-отпред, се опита да заобиколи Бринхилд. По навик ѝ отправи характерната си усмивка. Бринхилд е изрод, каза си той, но от друга страна е жена. Прочутото очарование на Завала бе използвано нахалост. Тя се пресегна и го сграбчи за ризата. Разтърси го като териер мишка, след което го запрати на пода с огромната си сила. Завала скочи веднага на крака. Истински джентълмен, когато става дума за жена от всякаква възраст или габарит, той се усмихна отново:

— Разбирам как се чувствате, но това не е подходящ начин да сложим край на нашата дружба.

В отговор Бринхилд го прасна циганската през устата. Джо отстъпи няколко крачки и обърса протеклата кръв. Бринхилд стисна десния си юмрук за нов удар. Остин пристъпи, за да помогне на Джо. Той наблюдаваше ръцете ѝ, така че, когато изхвърли крак в класическо движение от кикбокса, не беше подготвен. Ботушът ѝ се стовари в гърдите му. Усети как ребрата му изпращяват, още преди да се удари във вратата и зъбите му да изтракат здраво.

Като видя Остин да пада, Завала забрави всичките си предрасъдъци във връзка с удрянето на жени.

— Това прави два непозволени удара — тихо отбеляза той.

Джо бе финансирал обучението си в Нюйоркския морски колеж, с помощта на юмуците си в средна категория на професионалния

ринг. Той беше спечелил повечето си срещи и много от тях — с нокаут. След ония времена, бе понатрупал килограми, но все още успяваше да поддържа бойното си тегло малко под осемдесет. Висок беше метър и седемдесет и пет, което осигуряваше на Бринхилд преимущество от тридесет и пет сантиметра. Превъзхождаше го и в тегло. Вероятно двадесетина килограма и нито грам от тях тлъстина.

Инерцията от ритника даде възможност на Бринхилд да нанесе с цялата мощ на тялото си десен прав удар, чиято цел бе да откъсне главата на Джо. Старите рефлексии на Завала се връщаха. Той предугади удара, наведе се и го пусна над главата си, а след това нанесе ляв в стомаха на Бринхилд. Това почти му счупи китката, но наруши ритъма на противника. Тя нанесе мощен ляв във въздуха. Като заби брадичка в гърдите и вдигна ръце пред лицето си, той опита тройна комбинация, с чиято помощ бе повалил не един опонент в студентските си години. Бърз ляв прав, късо дясно кроше и ляв ъперкът.

Крошето пропусна целта, но ъперкът попадна точно в брадичката на Бринхилд. Погледът ѝ се изцъкли, но само за миг. Тя направи крачка назад и с удар право в сърдечната област му спря дъха. Докато се мъчеше да вдиша, тя преодоля отпуснатия му гард и го удари в стомаха. Завала пое удара с мощната си коремна преса и опита два последователни удара отново в брадата. И двата неточни. Бринхилд беше изненадана от реакциите и опита на Джо, но след като установи възможностите му, реши да се възползва от своите предимства. Тя увеличи дистанцията и прибегна до далекобойната си артилерия.

Завала схвана стратегията и опита близък бой, като се целеше в ченето ѝ, но всеки път срещаше крилата на вятърната мелница, които го държаха на безопасно за нея разстояние. Лявото му око бе полузатворено, а от носа му течеше кръв. Успя да прокара един удар в шията на Бринхилд, но това му бе платено с друг в главата. Независимо от ръста си, тя беше по-бърза от всеки в средна категория, когото бе срещал. Едновременните запалнянковци казваха, че един добър голям мъж, винаги ще надделее над един добър по-дребен. Завала се помоли тази максима да не е приложима и за голяма жена.

Упорито продължаваше, но вялите му удари разцепваха въздуха. Нямахше да издържи повече от минута. След това ще го довърши с един-два ритника.

Съвсем неочаквано Бринхилд отпусна гарда. Преди Завала да успее да се възползва, тя се свлече на пода. Джо гледаше глупаво и бършеше потта от чело. Зад Бринхилд забеляза Гемей, хванала с две ръце един от дървените щитове.

— Има различни начини да се размаже една викингска кучка — заяви тя с гняв в погледа.

Остин бе успял да се изправи. Притиснал с ръка счупените си ребра, той огледа другите двама и каза:

— Дано да се чувстваме по-добре, отколкото изглеждаме.

— Ще се чувствам много по-добре, когато се измъкнем оттук — каза Завала с подпухнали устни.

— Чакайте малко! — нареди Остин и се огледа. — Трябва да отклоним с нещо вниманието им.

Без капка колебание, той приближи един от мангалите хвана железната му стойка и изсипа огъня върху палубата. После се качи на борда и струпа дървените щитове на купчина. Езиците на импровизираната клада близнаха мачтата и платното. След миг то вече пламтеше. Черен, задушлив пушек се издигна към тавана и започна да се стеле под него.

Като свърши тази работа, Остин поведе останалите към изхода. Зачакаха в пълнещата се с дим зала. След няколко минути вратите се отвориха и вътре нахлу крещяща група пазачи. Притокът на въздух даде нови сили на пожара и подгони черните талази пушек през помещението. Затичалите се право към кораба охранители изобщо не забелязаха трите фигури, които се измъкнаха през широката врата.

---

[1] Рунически надписи — Писменост, използвана от древните скандинавски народи. ↑

В сводестото пространство на подводната лаборатория, безпокойството на Франсешка нарастваше. Още един, последен детайл и планът ѝ щеше да бъде на стъпка от изпълнението си. Но тя не смееше да я направи, преди да се убеди, че другите са в безопасност. Особено след неочакваното излизане на Бринхилд. Огледа се. Персоналът беше залисан около директорите, които се мотаеха наоколо и час по час обръщаха по някоя чаша обезсолена вода, сякаш бе скъпо шампанско. Веселбата нямаше да трае вечно. Някой щеше да забележи какво прави при командния пулт. Разговорите изведнъж спряха и тя се обърна, за да види трите странни фигури, излезли през вратата на служебния асансьор. При вида на приятелите си, тя зяпна. Бяха почти неузнаваеми. Гемей куцаше, а красивата ѝ тъмночервена коса приличаше на извадена от миксер. По ръцете и краката ѝ личаха пресни рани. Белите дрехи на Завала и Остин бяха цели в кръв и мръсотия. Лицето на Джо бе подпухнало, а едното му око — смигаше коцкарски.

Те си пробиха път през тълпата и застанаха пред Франсешка. Остин успя да се усмихне.

— Съжалявам, че закъсняхме! Попаднахме на няколко, хм, препятствия.

— Слава богу, че сте тук!

Остин обгърна раменете ѝ.

— Нямаме намерение да оставаме. Отдолу ни чака такси. Ще дойдеш ли с нас?

Франсешка отвърна:

— Имам още нещо да свърша. — Тя се обърна към пулта и въведе поредица цифри в компютъра. Загледа се в контролните прибори и като се убеди, че всичко се развива по план, каза: — Готова съм!

Завала държеше автомата, насочен към хората от „Гогцад“ в случай, че някой изведнъж бъде обзет от пристъп на смелост. Остин

разглеждаше с любопитство членовете на борда на директорите. Те му отвръщаха с препълнени с омраза погледи. В един момент англичанинът Гримли пристъпи напред. Той почти завря нос в лицето на Остин и заяви:

— Настояваме да ни съобщите, кои сте и какво търсите тук!

Остин се изсмя неприятно, опря длан на костеливата гръд на любопитния и го блъсна леко назад.

— Кой е тоя палячо? — обърна се към Франсешка той.

— Той и приятелчетата му са символ на всичко сбъркано в тоя свят.

Като философ любител, Остин винаги бе проявявал интерес към проблемите на доброто и злото, но в дадения момент евентуалната метафизическа дискусия не би била уместна. Той забрави англичанина, хвана Франсешка за ръка и я поведе към изхода, през който трябваше да тръгнат към мократа камера и подводницата. Гемей пое след тях, а Завала прикриваше тила им.

Едва направиха няколко стъпки, когато вратата на товарния асансьор се отвори и двадесетина пазачи нахлуха в помещението. Те бързо обградиха бегълците и освободиха Завала от оръжието му.

Бринхилд излезе от асансьора и охранителите се дръпнаха, за да й направят път. Русата й прическа бе обезформена от допира с щита на Гемей, а бледото лице бе изцапано, но целият безпорядък не намаляваше с нищо впечатлението от внушителната й физика и пламтящата злоба в сините очи. Разтреперана от гняв, тя посочи с ръка хората от НАМПД, сякаш се готвеше да пусне мълния в тяхна посока.

— Убийте ги! — нареди тя.

Бордът на директорите бръмчеше доволен от обратата на събитията, а отчетата на членовете му блестяха, в очакване да бъдат избити навлеците. Но докато охраната насочваше оръжията си за последен, смъртоносен откос, Франсешка се изправи пред приятелите си. С глас, чиято сила и тембър напомняха за стажа й на бяла богиня, тя извика:

— Спрете!

— Махнете се оттам или ще убият и вас! — заповяда Бринхилд. Франсешка се усмихна студено.

— Не ми се вярва.

Бринхилд като че порасна с половин метър.

— Коя сте вие, та си позволявате да ми противоречите?

В отговор, Франсешка отиде при пулта. Контролните прибори святкаха като табло на флипер. Цели цифрови фаланги преминаваха през монитора. Нямаше никакво съмнение, че нещо не е наред. Бринхилд се спусна към Франсешка, като някакъв ангел отмъстител.

— Какво сте направила?

— Вижте сама! — отговори Франсешка и отстъпи встрани.

Бринхилд се вторачи в многоцветното табло.

— Какво става?

— Апаратурата изпада в нервен срыв, в опитите си да се справи с положение, което е сходно с верижната реакция при атомна експлозия.

— Какво значи това? Кажете или...

— Или ще ме убиете? Ами хайде! Само аз мога да спра хода на реакцията. — Франсешка се усмихна. — При анасазиума има едно нещо, което така и не научихте. Сам по себе си, той не е по-опасен от парче желязо, но при определени условия, атомите му стават твърде нестабилни.

— При какво условие?

— Именно оная комбинация от температура, напрежение на тока и звукова честота, на каквата в момента е подложен контейнера. Ако не променя програмата, той ще експлодира.

— Блъфирате!

— Така ли? Вижте сама! Температурата вече е далеч над нормалната. Още ли не вярвате? Спомнете си мистериозния взрив в Мексико. В мига, когато ми съобщихте за него, аз разбрах какво се е случило. Там лабораторията ви бе разрушена само от няколко килограма от веществото. Помислете какъв резултат ще дадат няколкостотин!

Бринхилд се обърна към събралия се наоколо персонал и нареди да спрат реакцията. Началникът им гледаше като омагьосан ненормалното поведение на компютъра. Той пристъпи с изпотено чело и каза:

— Не знаем как. Каквото и да сторим, може да влоши положението.

Бринхилд измъкна автомата от ръцете на най-близкия до нея пазач и го насочи към Гемей.

— Ако не го направите, ще избия приятелите ви един по един, като започна с нея.

— Кой блъфира в момента? — отвърна Франсешка. — Вие така или иначе искате да ги убиете. Ще загинем заедно.

Бялата кожа на Бринхилд стана мъртвешка. Тя отпусна оръжието.

— Какво искате? — попита с гневен глас.

— Искам тия хора да излязат необезпокоявани от тук.

Инженерният опит на Бринхилд я бе научил, да прави оценка на фактите, преди да взема решение. Ако реакцията не бъде прекъсната, експлозията би унищожила завода. Франсешка единствена можеше да предотврати катастрофата. Бринхилд щеше да пусне хората от НАМПД. След като овладееше положението, щеше да разпореди да ги пипнат отново. После щеше да си разчисти сметките с Франсешка. Искаше ѝ се да отмъсти за разрушения кораб, но това можеше да почака. Толкова години бе мечтала за днешния ден.

Тя върна оръжието на гарда.

— Добре, но вие ще останете!

Франсешка въздъхна с облекчение и се обърна към Остин:

— Каза, че сте дошли по вода?

— Да. Разполагаме с леководолазни костюми и подводница, точно отдолу.

— Няма да можете да използвате същия път — каза Франсешка. — Температурата вече е твърде висока. Ще се сварите, преди да стигнете до подводницата.

— Ще се опитаме да стигнем с асансьора до кея. Там има лодка.

— Това е най-добрият начин.

— Не можем да те оставим!

— Всичко е наред. Нищо няма да ми направят, докато зависят от мен. — Франсешка се усмихна неубедително. — Ще чакам НАМПД да ме спаси още един път. — После се обърна към Бринхилд: — Ще ги изпратя до асансьора.

— Без номера! — излая тя и нареди на двама от охраната да отидат с групата.

Франсешка натисна бутона за отваряне вратата на яйцевидната кабина.

— Вие сте ранени, ще ви помогна.

Когато тримата седнаха, тя се наведе към тях и попита:

— Някой има ли оръжие?

Пазачите, обезоръжили Завала, бяха приели, че след като Остин не държи оръжие в ръка, той не носи такова. Но пистолетът на единия близък още беше скрит под ризата му.

— Аз имам — каза той, — но би било самоубийство, да се опитаме да се измъкнем оттук със стрелба.

— Нямам такива намерения. Дай го, моля те!

Остин неохотно подаде оръжието. В замяна, тя бръкна под мантата си и му подаде жълт плик.

— Всичко е тук, Кърт. Пази го като очите си!

— Какво има вътре?

— Ще разбереш, когато го подариш на света. — Тя го целуна дълго и страстно. — Съжалявам, но ще трябва да отложим нашата среща — каза тя с усмивка. После се извърна към останалите: — Сбогом, приятели. Благодаря ви за всичко!

Обречеността в гласа ѝ не можеше да се скрие. Остин изведнъж проумя, че тя не очаква да бъде спасявана.

— Влизай! — викна той и понечи да я хване за ръката.

Тя лесно се измъкна и погледна часовника си.

— Разполагате точно с пет минути. Използвайте ги!

После натисна бутона за нагоре. Вратата се затвори и кабината бързо изчезна от погледите. Пазачите насочиха вниманието си към асансьора, Франсешка измъкна пистолета и стреля в таблото с бутоните. После направи същото и с бутоните на товарния асансьор и пусна пистолета на пода. Докато Бринхилд и останалите пазачи тичаха насам, из цялото помещение се разнесе ниския рев на мощна сирена.

— Какво направихте? — викна Бринхилд.

— Това е петминутното предупреждение — извика Франсешка в отговор. — Реакцията е в пълен ход. Нищо вече не е в състояние да ѝ попречи.

— Обещахте да я спрете, ако пусна приятелите ви!

— Излъгах — изсмя се Франсешка. — Нали вие сама ми казахте да нямам доверие никому.

Техническият персонал пръв осъзна мащаба на бедствието и възползвал се от суматохата, тихомълком се насочи към вита аварийна стълба, която водеше към повърхността през отделна шахта.

Директорите забелязаха бягството и направиха опит да се включат. Пред лицето на смъртната опасност, дисциплината на охраната се изпари за миг. Пазачите заблъскаха началството с приклади, а където това не помагаше, откриваха огън. Основата на стълбата беше затрупана с мъртви и ранени. Гардовете се катереха по купчината тела, само за да се наблъскат без изход в тясното пространство. Никой не искаше да отстъпи, а отзад напиреха други. За по-малко от минута единственият изход към повърхността беше блокиран.

Бринхилд не можеше да повярва, че целият ѝ свят се е сринал за миг. Насочи чудовищния си гняв към Франсешка, която не бе и помръднала от мястото си. Вдигна пистолета на Остин и го насочи към нея.

— Това ще ти струва живота! — изкрещя тя.

— Аз загинах преди десет години, когато по силата на идиотския ви замисъл попаднах в тропическата гора.

Бринхилд натисна спусъка и даде три изстрела. Първите два отидоха нахалост, но третият попадна в гърдите на Франсешка. Коленете ѝ се подкосиха. Тя се отпусна седнала на пода, опряла гръб в стената. Усмихна се блажено и зорът ѝ потъна в тъма. В следващия миг, Франсешка беше мъртва.

Бринхилд захвърли оръжието и отиде при контролния пулт. Застана безпомощна пред монитора, сякаш се опитваше да спре реакцията с усилие на волята си. Сви юмруци и ги вдигна високо над главата си. Яростният ѝ рев се сля с дрезгавия вой на сирената.

И тогава измъчените атоми и молекули, вкарани в капана на контейнера, изведнъж освободиха чудовищната си мощ. Под напора на вътрешното налягане, контейнерът се превърна в стопен метал. Бринхилд изчезна за част от секундата в бялата експлозия и гигантско кълбо пламък превърна лабораторията в пъкъл.

Свръхнагрят въздух нахлу с гръмотевичен шум през шахти и галерии към комплекса, изпълни всичките му коридори и достигна голямата зала. Превърна се в пламък, опече въздуха и лизна окачените по стените знамена. Глеещите остатъци от викингския кораб в сърцето на Валхала изчезнаха завинаги в огнения вихър.

Лодката се носеше по езерото с вирнат нос. Остин извличаше от двата евинруда^[1], с по сто и петдесет конски сили всеки, цялата им мощ. Лицето му представляваше излети в бронз гняв и страдание. Беше се опитал да се върне в лабораторията, но след като ги остави на повърхността, асансьорът отказа да помръдне. Не работеше и товарният. Понечи да се втурне по стълбата, но Гемей го задържа.

— Безполезно е! — каза тя. — Няма време!

— Послушай я! — обади се Завала. — Имаме по-малко от четири минути.

Остин знаеше, че са прави. Направеше ли този предварително осъден на неуспех опит, щеше сам да загине и да постави в опасност техния живот. Тръгна от постройката към кея. Отвън пазачът се препичаше на слънце. Той се изправи и направи опит да свали от рамо автомата си. Остин не беше в настроение да спазва рицарския боен кодекс. Той се втурна към противника и с мощен удар в стомаха го изхвърли в езерото.

Наскачаха в лодката. Ключът стърчеше в контакта, а резервоарите бяха пълни. Двигателите запалиха от раз. Отделиха се от кея, Остин даде газ и лодката се понесе право към брега на Невада. Кърт чу вика на Завала и се обърна. Джо и Гемей гледаха назад към кея, където водата бе завряла.

Последва приглушен гръм и кървавочервен гейзер изригна на стотици метри над водната повърхност. Закриха лица с длани, за да се предпазят от горещия дъжд. Когато се осмелиха да открият очи, от кея нямаше и помен. Вълна, висока поне три метра, ги настигаше.

— За тия лодки се твърди, че не потъват — напрегнато събщи Завала.

— Така се е твърдяло и за „Титаник“ — припомни му Гемей.

Остин обърна лодката, така че да посрещне вълната с нос. Хванаха се здраво, в очакване да бъдат преобърнати, но водата само ги вдигна високо и мина под тях. Остин си припомни, че даже цунами не

представява кой знае каква опасност в открито море. Надяваше се вълната да загуби от мощта си, преди да достигне брега на Невада.

На сушата също се развиваха трескави събития. От мястото, където Остин бе забелязал от полет кулички и бойници, се надигна огромен огнен език. Докато го наблюдаваха, изникна и плътен облак от черен пушек. Остин намали скоростта и всички загледаха вълмата дим, прорязвани от червени и жълти пламъци, издигащи се високо над дърветата.

— Goetterdaemmung^[2] — измърмори Остин.

Гемей го чу.

— Залезът на боговете?

— Мислех си по-скоро за една богиня.

Замълчаха. Чуваше се само шумът от двигателите и съскането на кила, режещ водното огледало. После до слуха им стигна бухане, като от прегракнала сова. Обърнаха се и видяха една червено-синьо-бяла торта да пухти към тях. „Кралицата на Тахо“ пак наду свирката. На горната палуба се открояваше високата фигура на Пол, който им махаше. Остин махна в отговор, отпусна газта и насочи лодката към речния кораб.

---

[1] Евинрут — марка извънбордови двигатели. ↑

[2] Goetterdaemmung — Залезът на Боговете. В норвежката митология, последната битка на Боговете срещу всички сили на злото, в която те загиват, заедно с цялото човечество. ↑

ЕПИЛОГ

Либийската пустиня, след шест месеца

Селският старейшина беше кльошав като щъркел, а пергаментовото му лице беше така набраздено от десетилетията пустинно слънце, че място за нова бръчка по него не бе останало. Постоянното недохранване бе ограничило редицата му от зъби до два — един горе и един долу. Това обстоятелство не му пречеше да се усмихва гордо. Застанал по средата на владенията си — купчина коптори от жълта глина и няколко хилави палми, оформящи мърлявия оазис — той наподобяваше с осанката си кмет на голям град, готов да пререже лентата, при откриването на голям комунален обект.

Селцето бе разположено много на запад от големите пирамиди в Гиза, в един от най-негостолюбивите райони на света. Между Египет и Либия се простират хиляди квадратни километра сух, горещ пясък, чиято монотонна шир е поръсена тук-там с танкови скелети — спомен от Втората световна война. Шепи отдалечени едно от друго селца се бореха за несигурното си съществуване в оазиси, чието поведение никой не можеше да предвиди. Понякога те пресъхваха и лишено от реколта население започваше да измира от глад. Циклите на борба с оскъдицата и гладната смърт, се бяха превърнали в начин на живот в течение на столетията. Но на това положение предстоеше да се сложи край.

В очакване на новото време, селцето бе украсено с многоцветни знамена. Всяка камила бе зачетена с цветна панделка, вплетена в опашката ѝ. Огромна палатка в синьо-бялата окраска на ООН беше издигната на селския площад — прашно, празно място сред колибите. В края на селцето бяха подредени няколко хеликоптера. В сянката на палатката се криеха дипломати от Световната организация, както и от Близкия Изток и Африка.

Старейшината стоеше край необичайно за пустинята съоръжение. То представляваше мраморен басейн, изграден в два

концентрични кръга със статуя на крилата жена по средата. От протегнатите ѝ напред шепи се лееше водата.

Старейшината беше готов. С величествени движения, той свали окаченото около врата му тенекиено канче, гребна вода и отпи. Беззъбата му усмивка стана още по-широка и с тънък, треперлив гласец той каза на арабски: „Elhamdelillah lilmaуа“.

Към него заприиждаха останалите мъже от селото, които по ред отпиваха от канчето с вид, сякаш то, а не фонтанът, беше източник на чудодейната течност. Чакащите настрана жени се втурнаха да пълнят глинените си стомни. Децата, шарещи около басейна приеха действията на майките си като знак да се разхладят. За миг басейнът се изпълни с писъци и пляскания на голи деца. Дипломати и държавни служители напуснаха сенчестата закрила на палатката и се събраха около фонтана.

Изпод палмова сянка, тази сцена бе наблюдавана с удовлетворение от Групата за специални задачи при НАМПД и капитана на „Морска червеношийка“.

— Разбра ли някой какво каза старият? — попита Завала.

— Арабският ми е доста ограничен — отвърна Гемей, — но мисля, че отправи огромни благодарности към Аллах за водата, чудотворния дар на живота.

Пол прегърна жена си и каза:

— Жалко, че Франсешка не е тук, да се види издялана от мрамор. Това ми напомня за миналото ѝ на бяла богиня.

Остин кимна:

— Доколкото я познавам, дори не би погледнала нагам. Щеше да провери водната кула, напоителните системи, щеше да се увери, че няма течове по водопровода от инсталацията до тук и щеше да продължи да строи нови инсталации.

— Май си прав — съгласи се Пол. — Щом останалите страни видят, колко добре се представя проектът „Кабрал“ в тази пилотна инсталация, всички ще дотърчат с канчетата напред. Бахрейн и Саудитска Арабия дадоха да се разбере, че са готови да финансират едно-друго. Но от Обединените нации заявиха, че ще се съобразят с молбата на Франсешка, приложена към плановете, които ти предаде и ще насочат главните си усилия към страните около Сахара.

— Чух, че Мексико и северозападните щати в САЩ са постигнали съгласие за изграждането на инсталации по калифорнийското крайбрежие — обади се Остин. — Това ще облекчи натоварването на Колорадския басейн.

Отново се намеси Гемей:

— Мисля, че Франсешка би се радвала да види как доскорошни врагове, заради водата, днес си сътрудничат, за да я закарат в пустинята. Роди се съвършено нов дух на сътрудничество. Може би все още има някаква надежда за запазването на човешкия род.

— Аз съм оптимист — заяви Остин. — ООН обеща да се откаже от привичната мудност на бюрократичния си процес. Свършиха добра работа с оня канадски завод за производство на анасазиум. Проектите на Франсешка са удивително прости. От видяното тук, можем да разберем с каква лекота и без много средства, всяка страна може да започне да произвежда евтина вода.

— Парадоксално, нали? — забеляза Гемей. — Анасазиумът дойде от Лос Аламос, където създаваха оръжие за масово поразяване.

— Такова и щеше да си остане в ръцете на „Гогщад“ — подчерта Остин.

Гемей потръпна, макар че температурата беше над тридесет и пет.

— Понякога ми се струва, че онази гигантска жена, двамата ѝ убийци и ужасното им леговище са били само сън.

— За нещастие, бяха съвсем реални и онова, от което избягахме, не беше къщичка на зла вещица от приказките.

— Надявам се само, някоя злокачествена клетчица да не се е запиляла някъде и да дебне удобен момент да метастазира.

— Няма кой знае каква възможност това да се случи — отговори Остин. — „Гогщад“ загуби лидера си, научния си потенциал, както и могъщите мъже, които бяха двигателят на всичко това. Народите по света си дадоха сметка, какво бяха на път да загубят и започнаха да възстановяват правата си върху водоизточниците.

Джим Контос слушаше разговора с интерес.

— Благодаря, че ме поканихте с вас! — каза той. — Поне ще се успокоявам с мисълта, че двете ми подводници са загинали за правото дело.

— Радвам се, че поставяш този въпрос. Джо?

Завала се усмихна, извади сгънат лист от джоба на ризата си и го показва.

— Това е само наброска — съобщи той, — но тя дава представа за онова, което ще излезе от завода.

Очите на Контос се разшириха от изненада.

— Господи, колко е красива!

Завала направи гримаса:

— Чак така не бих я определил. Прилича малко на сплескан шаран, но тя ще се потапя по-дълбоко, ще се движи по-бързо и ще носи повече товар и апаратура от всяка друга подводница. Ще има нужда от продължителни изпитания.

— Кога започваме? — попита Контос.

— Предварителните работи вече са в ход. Имам среща в Смитсоновия музей. Искат да издигнат паметник на пилотите от летящите крила и ме молят да направя няколко демонстрационни полета в хода на кампанията. Но веднага след това, ще направя план на изпитанията.

— Какво чакаме? — попита Гемей.

— Добър въпрос — отвърна Остин. — Методът на Франсешка ще превърне тази пустиня в цветуща градина, но тук не е място за морски специалисти. — Той тръгна към тюркоазен хеликоптер с надписи НАМПД от двете страни.

— Ей, Кърт, къде тръгна? — извика Завала.

Остин се извърна:

— Хайде — подкани ги той, с широка усмивка на бронзовото си лице, — да идем някъде, където можем да си натопим краката!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.